

38 PREKEN UIT HET OUDE TESTAMENT

ROBERT MURRAY MAC CHEYNE

Door diverse vertalers

The Sermons of the Rev. Robert Murray McCheyne Old and New Testament

Drukkerij Uitgeverij N.V. DE BANIER, UTRECHT, 1966

DEN HERTOOG – HOUTEN

EN ANDERE

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2022**

INHOUD

1. HET WERK VAN DE GEEST

"En de Geest Gods zweefde op de wateren." (Genesis 1: 2)

2. DE ROEPING VAN ABRAHAM

De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken die u vloek; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Genesis 12:1-3 (Vergelijk Hand. 7:2, 3 en Hebr. 11: 8)

3. De twist tussen Abraham en Lot

En er was twist tussen de herders van Abrams vee, en tussen de herders van Lots vee. Ook woonden toen de Kanadnieten en Ferezieten in het land. En Abram zeide tot Lot: Laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u, en tussen mijn herders en tussen uw herders; want wij zijn mannen broeders...

En de mannen van Sodom waren boos en grote zondaars tegen de HEERE.

Genesis 13:7-13

4. DE BESTURING VAN HET HUISGEZIN Genesis 18:19

"Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij de weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gericht; opdat de HEERE over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft." (Genesis 18:19).

5. DE VROUW VAN LOT

En zijn huisvrouw zag om van achter hem. En zij werd een zoutpilaar. Genesis 19: 26.

6. MOZES EN HOBAB

"Mozes nu zei tot Hobab, de zoon van Rehuël, de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij reizen naar die plaats, van welke de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons en wij zullen u weldoen: want de HEERE heeft over Israël het goede gesproken." Numeri 10: 29.

7. VOLHARD IN HET VOLGEN VAN DE HEERE

Doch Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten. (Numeri 14: 24)

8. ISRAEL WELGELUKZALIG, VERLOST DOOR DE HEERE

"Welgelukzalig zijt gij, o Israël! wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door den Heere, het schild uwer hulp, en die een zwaard is van uw hoogheid; daarom zullen zich uw vijanden geveinsdelijk aan u onderwerpen, en gij zult op hun hoogten treden. (Deuteronomium 33: 29).

9. VOLG DEGENEN WELKE CHRISTUS VOLGEN

"Maar Ruth zei: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God."

10. GOD LAAT NIET EEN VAN AL ZIJN WOORDEN OP DE AARDE VALLEN

"Samuël nu werd groot; en de Heere was met hem en liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. (1 Samuël 3: 19).

11. DE GEEST WORDT DOOR DANKZEGGING VERKREGEN

"Het geschiedde dan, als zij eenparig trompetten en zongen, om een eenparige stem te laten horen, prijzende en lovende de HEERE; ... En de priesters konden vanwege die wolk niet staan om te dienen, want de heerlijkheid des HEEREN had het huis Gods vervuld." (2 Kronieken 5: 13 en 14).

12. LESSEN OVER DE DOOD

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet. (Job 14: 1, 2)

13. De rechtvaardigheid van Gods toekomstige straf

Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huw bekers zijn.

Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt de oprechte. Psalm 11: 6, 7

14. Het ware geluk van een kind van God

De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden. Psalm 16:6

Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid, en al haar paden vrede. Spreuken 3:17

15. IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST

"In Uw hand beveel Ik Mijn geest; Gij hebt Mij verlost, Heere, Gij God der waarheid." (Psalm 31: 5)

16. DE SCHREEUWENDE ZIEL

Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! (Psalm 42: 2)

17. EEN VERSLAGEN GEEST, PSALM 51: 17

"De offeranden Gods zijn een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God niet verachten".

18. DE CHRISTEN IN DE GEVANGENSCHAP

"Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij; ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. Enz. (Psalm 137: 16)

19. KEERT U TOT MIJN BESTRAFFING

"De Opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten. Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij haar redenen in de stad: gij slechten! hoelang zult gij de slechtheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffen; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloedig uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken." (Spreuken 1: 20-23).

20. VERTROUW OP DE HEERE

"Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet. (Spreuken 3: 5).

21. IK SLIEP, MAAR MIJN HART WAAKTE

"Ik sliep, maar mijn hart waakte; de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! Want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen." (Hooglied 5: 2)

22. DE ZIEL VAN DE GELOVIGE IS EEN HOF

"O gij bewoonster der hoven, de metgezellen merken op uw stem; doe ze Mij horen. Kom haastelijk mijn Liefste! en wees gij gelijk een ree of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen." (Hooglied 8: 13, 14).

23. DE BRONNEN VAN ZALIGHEID

"En te dienzelfen dage zult gij zeggen: Ik dank u, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij. Ziet, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere HEERE is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot heil geworden. En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteinen des heils." (Jesaja 12: 1-3).

24. HET EVANGELIE FEEST

En de Heere der heirscharen zal op dezen berg alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reine wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn. En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bevonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn. Hij zal de dood verslinden tot overwinning, en de HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid Zijn volks van de ganse aarde wegnemen; want de HEERE heeft het gesproken." (Jesaja 25: 6-8).

25. CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT

"Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." (Jesaja 26: 20)

26. TROOST

"Troost, troost mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden." (Jesaja 40: 1, 2).

27. CHRISTUS GEROEPEN

"Alzo, zegt God, de HEERE die de hemelen geschapen en dezelve uitgebreid heeft, Die de aarde uitgespannen heeft, en wat daaruit voortkomt; Die het volk, dat daarop is, de adem geeft, en den geest degenen, die daarop wandelen. Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid; en Ik zal u bij uw hand grijpen; Enz. Jesaja 42:5-8

28. CHRISTUS DE GROOTMAKER VAN DE WET

Hoort, gij doven, en schouwt aan, gij blinden, om te zien. Wie is er blind als Mijn Knecht, en doof gelijk Mijn Bode, Dien Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet. De Heere had lust (aan Hem), om Zijner gerechtigheid wil. Hij maakte (Hem) groot (door) de wet, en Hij maakte (Hem) heerlijk. (Jesaja 42: 18-21)

29. KEER WEDER TOT MIJ

"Gedenk aan deze dingen, o Jakob en Israël; Want gij zijt Mijn knecht, Ik heb u geformeerd; gij zijt Mijn knecht, Israël! Gij zult van Mij niet vergeten worden. Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk. Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost." (Jesaja 44: 21, 22).

30. KAN EEN VROUW VERGETEN

"Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten." (Jesaja 49: 14, 15).

31. De zaligheid van God.

Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekte zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk. Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, also zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten. Jesaja 55:6

32. MAAK U OP, WORD VERLICHT

"Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want, ziet, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan." (Jesaja 60:1-3).

33. HET ARGLISTIGE HART

"Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen? Ik, de HEERE, doorgrond het hart, en proef de nieren; en dat, om een iegelijk te geven naar zijn wegen, maar de vrucht van zijn handelingen." (Jeremia 17: 9 en 10).

34. HET GEZICHT VAN DORRE BEENDEREN

"De hand des Heeren was op mij, enz." (Ezech. 37: 1-14)

35. DE AFVAL, EN DE WIJZE OM ER VAN GENEZEN TE WORDEN

"De grauwigheid is op hem verspreid, en hij merkt het niet." (Hoséa 7: 9)

36. ZIE OP EEN GEKRUISIGDE CHRISTUS

"Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon. En zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. Te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid." (Zacharia 12: 10, 13: 1).

37. ZIE OP EEN GEKRUISIGDE CHRISTUS

"Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon. En zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. Te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid." (Zacharia 12: 10, 13: 1).

38. EEN ZOON EERT ZIJN VADER

"Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer? Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze, zegt de Heere der heirscharen tot u" (Maléachi 1: 6).

1. HET WERK VAN DE GEEST

"En de Geest Gods zweefde op de wateren." (Genesis 1: 2)

Er is misschien geen onderwerp, waarover meer onwetendheid heerst dan over de Geest Gods. In onze dagen zouden de meeste mensen, wanneer zij oprecht wilden antwoorden, zeggen, evenals die twaalf discipelen te Eféze: "Wij hebben zelfs niet gehoord, of er een Heilige Geest is." (Hand. 19). En toch, indien een van u wil zalig worden, moet u Hem kennen, want het is geheel Zijn werk, om een arme gevangene tot Christus te brengen. Een kleine jongen zei op zijn sterfbed: "Drie Personen is de Godheid. God de Vader maakte en behoeft mij; God de Zoon kwam in de wereld en stierf voor mij; God de Heilige Geest kwam in mijn hart, en maakte dat ik God liefhad en de zonde haatte." Mijn lieve vrienden, als u zalig wilt sterven, moet u in staat zijn, om stervende hetzelfde getuigenis af te leggen. U weet dat Johannes gezegd heeft: "God is liefde." Dit is waar van God de Vader in de overgave van Zijn Zoon voor zondaren; dit is waar van God de Zoon in Zijn menswording en in Zijn dood voor zondaren; dit is waar van God de Heilige Geest, in Zijn gehele werk, in het hart van zondaren.

Thans wil ik u aantonen de liefde des Geestes, door u te doen opmerken, alles wat Hij ooit voor mensen in de wereld gedaan heeft. Heden wil ik u tonen Zijn werk bij de schepping op de wateren in de chaos.

1. *Bij de schepping*: "De Geest Gods zweefde op de wateren." (Gen. 1: 2). De uitdrukking is ontleend van een duif, die op haar nest broedt. "Zendt Gij Uw Geest uit, zo worden zij geschapen en Gij vernieuwt het gelaat des aardrijks." (Psalm 104: 30). Hier wordt gezegd, dat de Geest het gelaat des aardrijks vernieuwde. Hij deed ieder grashalmpje ontspruiten, iedere bloem openen iedere boom bloesems voortbrengen. "Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd." (Job 26: 13). Hier doet ons God als het ware onze blik richten op de middernachtelijke hemel en wanneer wij die schitterende doolhof aanschouwen, bezet met fonkelende sterren, zegt Hij ons, dat het de Geest van de liefde was, die haar al haar heerlijkheid en schoonheid gaf.

Merk dan op, welke schoonheid er ook moge zijn in de kristallen zee, in de groene aarde of in de bezaaide hemel, dat dit alles het werk is van de Heilige Geest. God de Vader wilde alles God de Zoon schiep alles God de Heilige Geest versierde en gaf leven en liefelijkheid aan alles. O, welk een liefelijke wereld moet de aarde geweest zijn toen zij nog niet gevallen was toen God de Zoon wandelde met Adam in het Paradijs toen God de Heilige Geest alles ieder ogenblik bevochtigde en vernieuwde toen God de Vader met welgevallen op alles neerzag en zei dat het alles zeer goed was.

Leer

1ste. *De liefde des Geestes*. Hij rekende het niet beneden zich om de woonplaats des mensen te versieren. Hij wilde onze blijdschap overvloedig doen zijn. Hij achtte het niet genoeg dat wij een wereld hadden om er op te wonen, maar hij maakte ook de wateren vol leven en schoonheid. Hij deed alles groen ontspruiten voor de mens en maakte er een stralende hemel boven, alles tot vreugde voor de mens. Wat er ook aan schoonheid op aarde, in de zee of aan de hemel is gebleven, het is het werk van Zijn almachtige vingers. U moest nooit op de schoonheden van de wereld neerzien zonder te denken aan de Heilige Geest, die zweefde op de wateren, die het gelaat des aardrijks vernieuwde, die de hemelen met sterren versierde.

Leer

2e. De heiligheid des Geestes. Sedert de aanvang was Hij de Heilige Geest, te rein van ogen dan dat Hij het kwaad zou zien. Het was een wereld zonder zonde. De zee was nooit bezoedeld geworden, door het dragen van goddeloze mensen op haar schoot. De groene aarde was nooit door de voet eens zondaars betreden. De bezaaide hemel was nooit gadegeslagen door een, wiens oog vol is van overspel, en niet ophouden kan te zondigen. Het was een heilige, heilige, heilige wereld een tempel des levenden Gods; de hoge bergen waren haar pilaren; het glinsterend azuur haar troonhemel. De weergalmende oceaan zong haar lof, de heuvelen zongen, en al de bomen van het veld klaptten in hun handen. Evenals de wolk, die de tempel Salomo's zodanig vervulde, dat de priesters niet konden staan en dienst doen vanwege de wolk, zo ook vervulde de Heilige Geest deze wereld een heilige, zondeloze tempel, tot lof van de Vader. Toen de mens in zonde viel, en de aarde om zijnentwil vervloekt was, toen verliet de Heilige Geest, in grote mate, Zijn tempel. Hij kon niet bij de zonde vertoeven. En nooit vindt u dat Hij als te voren teruggekomen is, totdat Hij rustte op het hoofd van een zondeloze Zaligmaker; want de Heilige Geest daalde op Hem als een duif, en bleef op Hem.

Evenzo is het met de ziel. Zolang als uw ziel schuldig, bevlekt en laag is in de ogen des Geestes, kan Hij geen verblijf maken in uw hart. Hij is een Geest van de liefde, te krijgen om u heilig te maken. Maar zolang als u schuldig bent in Zijn ogen, is het tegen Zijn natuur, om in u te wonen. Maar kom tot het bloed van Jezus, zondaar, kom tot het bloed dat u wit maakt als sneeuw, dan zal de Geest geen ongerechtigheid in u zien, en Hij zal komen en wonen in uw hart, evenals Hij vroeger woonde in een zondeloze wereld. Evenals Hij zweefde op de wateren, gelijk een duif op haar nest, zo zal Hij woning maken in uw hart, en daar Zijn werk volbrengen. Evenals Hij het gelaat des aardrijks vernieuwde, zo zal Hij ook uw hart vernieuwen. Evenals Hij de hemelen versierde, zo zal Hij uw ziel verheerlijken, zodat u eeuwig zult blinken als de sterren.

2. *Op de wateren*: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens, omdat hij ook vlees (kwijnende) is: doch zijn dagen zullen zijn honderdentwintig jaren." (Gen. 6: 3). Welk een geheel ander toneel hebben wij hier! Doch ook hier zullen wij leren dat de Heilige Geest een geest van de liefde is. Bij de schepping merkten wij op, dat Hij de wereld versierde, in haar woonde als in een tempel; dat de zee, de hemel, ja alles uitriep, dat zij een zondeloze wereld was.

Maar nu waren er vijftienhonderd jaren voorbijgegaan en de gehele aarde was bedekt met een geslacht van goddeloze mensen reuzen naar het lichaam en reuzen in goddeloosheid. "God zag de aarde en zij was verdorven." Zij was een bedorven massa. "Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheel aan hetzelfde, maar wonden," want alle vlees had zijn weg bedorven. Evenals een bedorven lichaam walgelijk is in de ogen van de mensen, zo was de aarde walgelijk in de ogen Gods. nee, veel meer; de aarde was vervuld van geweld. De weinige kinderen Gods, die overgebleven waren, werden gehaat en vervolgd, gejaagd als het veldhoen op de bergen. Het berouwde de Heere dat Hij de mens had gemaakt, en het smartte Hem aan Zijn hart.

Vraag: hoe werkt de Heilige Geest?

Antwoord.

1. Hij woont niet onder zondige mensen. Hij kan niet wonen onder zondaren, die geen vergeving hebben ontvangen, want Hij is de Heilige Geest.

2. Maar nog twist Hij met de mens, en twist tot het einde toe. De mensen waren reuzen in de zonde. Iedere gedachte huns harten was een voortdurende zonde. Maar juist om deze reden twist Hij. Hij ziet dat de wateren komen, Hij ziet de hel onder hen; daarom twist Hij. Hij twist met hen in de prediking van Noach. Hij treft hun harten, maakt hen opmerkzaam op het gevaar, op hun zonde en ellende. Hij twistte met hen bij het toebereiden van de ark, toonde hun de weg van de behoudenis, en zei: "Nog is er plaats." Hij deed iedere hamerslag tot hun harten spreken. "De Geest en de Bruid zeiden: kom!"

Leer

1ste. Dat Hij is een twistende Geest. O, dat u allen, die in de zonde leeft, mocht leren, dat een Geest van de liefde thans met u twist. Enigen uwer, die in de zonde leven, menen dat God alleen een God van toorn is; daarom keert ge u niet tot Hem. Het is waar: "Hij is te allen dage toornig over de goddelozen," nochtans is Hij ook te allen dage twistende met de goddelozen. Hij zendt de Heilige Geest om met u te twisten. O, welk een Geest van de liefde is Hij, die u niet op eenmaal in de hel werpt, maar met u worstelt en twist, zeggende: "Keer terug, keer terug; waarom wilt u sterven?"

Enigen mogen zeggen: Ik ben een reus in goddeloosheid, ik ben bedorven. Ik ben vol geweld tegen Gods kinderen.

Zeer waar; nochtans, ziet hoe Hij twist met reuzen in goddeloosheid. De gehele aarde was bedorven en vervuld van geweld; nochtans twist Hij. Zo ook twist Hij met u, waarin toestand u ook zijt. Hij is een Geest die liefheeft. Hij twist door leraars Bijbels middelen. Menigmaal, wanneer u alleen bent, worstelt die Geest met u, brengt u uw zonden in herinnering en doet u sidderen; of, evenals de engelen te Sodom, worstelt Hij om u de plaats van de verwoesting te doen ontvlieden. O, welk een liefde is hier om met wormen te twisten, die de hel verdiend hebben. "Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren! Gij weerstaat altijd de Heilige Geest, gelijk uw vaders, zo ook gij." (Hand. 7: 51).

2. Een lankmoedige Geest! Honderdentwintig jaren twistte Hij met de mensen voor de zondvloed. Hij hield niet op totdat de zondvloed kwam.

Enigen van u zullen zich nog wel een tijd herinneren toen de Geest met u twistte op de zondagsschool of bij uw eerste Avondmaalsviering. U weende om uw ziel en bad: maar de wereld is u sedert lief geworden en nu denkt u dat Hij niet meer met u twist.

Leer

2e. *Dat Hij is een Geest van lankmoedigheid.* Hij twist nog met u. "Die oren heeft om te horen, die hore wat de Geest tot de gemeente zegt." 3. Hij zal niet in eeuwigheid twisten. Merk op dat de Heilige Geest twistte totdat de zondvloed kwam, maar langer niet, want de vloed kwam en nam hen allen weg. Zo is het met u, mijn lieve vrienden. Zolang als onze bediening duurt, twist Hij met u, maar als de dood komt, of als de Heere komt, dan zal Hij niet meer met u twisten. Ach! er zullen in de hel geen leerredenen van opwekking, vermaning, worsteling zijn niet één uitnodiging meer. O, hoe treurig is de gedachte dat er zovelen, met welke de Heilige Geest worstelde, hierna verloren zullen gaan.

3. In de woestijn.

Bijna duizend jaren na de zondvloed kiest Zich de Heere een bijzonder volk en houdt dit afgescheiden van alle volken in de woestijn. Hier bewijst de Heilige Geest nog meer dat hij een Geest van de liefde is.

1. De Verheerlijker van Christus. Bezaleël en Aholiab maakten onder Zijn leiding, de tabernakel de genadetroon het altaar en de kleding van de Hogepriester. (Exod. 31: 1-11). Deze allen vooraf-schaduwden Christus. De Heilige Geest stelt hier deze mensen in

staat om de Zaligmaker aan duizenden van Israël voor te stellen. Hoewel zij de Heilige Geest dikwijls bedroefd en tegengestaan hebben in de woestijn, nochtans zie, op welk een liefelijke wijze Hij Christus in het midden van hen plaatst, opdat Hij hen tot vrede en heiligheid zou leiden. Dit is het juist wat Jezus hierna van Hem zei: "Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijn nemen, en zal het u verkondigen." (Joh. 16: 14).

Lieve vrienden, heeft de Geest Christus aan u verheerlijkt? Hij is nog de grote openbaarder van Christus. Hij schijnt in ons hart, om ons het licht van de kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus te geven. Heeft Hij u geleid tot het altaar tot het Lam Gods, dat de zonden van de wereld wegneemt? Heeft Hij u bekleed met de hogepriesterlijke klederen? Heeft Hij u achter het voorhangsel de genadetroon gebracht? Dit is het werk van Zijn welbehagens.

O, het is een heerlijk werk om op aarde de dienaar te zijn die zielen tot Christus leidt die, evenals Johannes, op Christus wijst, zeggende: "Zie het lam Gods." Maar hoeveel liefelijker is het in die Heilige Geest Gods om bevende zielen tot Jezus te leiden! O, loof Hem, die dat voor u gedaan heeft. O, heb de Geest Gods lief. "Uw Geest is goed: leid mij in het land van de oprechten."

2. Hij reinigt allen die geloven: "Gij zult het wasvat zetten tussen de tent van de samenkomst en tussen het altaar." (Exod. 40: 6, 7). Dit koperen wasvat, dat water inhield, werd in de woestijn gemaakt om de Heilige Geest te voorafschaduwten; en merk op de plaats waar het nedergezet werd tussen het altaar en de tent van de samenkomst des Heeren. Het eerste voorwerp, waartoe de zondaar daar kwam, was het altaar met het bloedende lam. Hij legde zijn handen op het hoofd des lams en beleed zijn zonden; hierdoor werd alles door het bloed des lams weggenomen. Vergeving ontvangen hebbende en gerechtvaardigd zijnde, trad hij enige stappen nader tot het koperen wasvat; daar waste hij zijn voeten en handen. Dit schaduwde af hoe de Heilige Geest zijn hart waste en vernieuwde. Daarna trad Hij in het heilige. "Al wat tevoren geschreven is, dat is tot onze lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting van de Schriften hoop hebben zouden." (Rom. 16: 4).

Lieve vrienden, heeft de Heilige Geest u gereinigd? Bent u, toen u uw zonden op het Lam Gods gelegd had, tot dit wasvat van levend water gekomen? Wast ge u daar werkelijk en bereidt ge u voor om die heilige plaats in te gaan, die gemaakt is zonder handen, eeuwig in de hemelen? "Zonder heiligmaking zal niemand den Heere zien" en zonder de Geest zal niemand heiligmaking bezitten. O, is Hij niet een Geest van de liefde, die aldus een behagen schept om de gelovige ter heerlijkheid toe te bereiden; die in onze onreine harten komt en "een rein hart schept en een vaste geest in het binnenste van ons vernieuwt?" O, hebt Hem lief, die u zo bemint; roept om Hem, u die Zijn kinderen zijt. Het is des Vader welbehagen om te geven. "Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal Mijn hemelse Vader degenen den Heiligen Geest geven, die er Hem om bidden."

3. Hij onderhoudt het leven van de gelovigen: "Zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus." (1 Cor. 10: 4). Deze is de derde wijze op welke zich de Geest in de woestijn vertoonde.

1ste. Als een rivier. Dit moest Israël aanduiden hoe verfrissend en onderhoudend Hij voor de dorstige ziel is, en dat er overvloed is bij Hem. Drink, en drink nogmaals u zult nooit een rivier leeg drinken. Zo ook is er eindeloze volheid des Geestes.

2e. Als stromende uit een gespleten rots. Dit geeft te kennen dat Hij gegeven is door een verwonde Zaligmaker dat wij alleen de Heilige Geest kunnen ontvangen als wij ons in die rots verbergen. "Ik zal u die zenden."

3e. Hij volgde hen. "Dit moest te kennen geven dat, waarheen ook een gelovige gaat, de Heilige Geest met hem gaat. "Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in van de eeuwigheid," een fontein binnen in u opspringende tot in het eeuwige leven.

Mijn lieve vrienden, hebt gij, sedert u gelovig geworden bent, de Heilige Geest ontvangen? Het schijnt mij toe dat het bij weinig Christenen blijkt dat die rivier achter hen volgt. O, welk een onuitsprekelijke liefde en genade is er in het werk van de Geest. Is er iemand onder u zwak, krachteloos en op het punt van te vergaan, onder een bedorven hart en hevige lusten? Of hebt u een doorn in het vlees, slaat satan u met vuisten? en wordt u gedreven tot het gebed dat het van u mag genomen worden? Ziehier 6 het antwoord op uw gebed. Een fontein van stromend water vloeit uit Christus. Er is hier genoeg voor uw behoeften: "Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Enigen van u zijn bevreesd voor de toekomst u vreest enige naderende aanvechting u vreest een aanstaande strijd. Zie, hier stroomt de rivier achter u de Geest zal bij u blijven tot in eeuwigheid. O, welk een liefde! Niettegenstaande al uw zondigheid, zwakheid, uw ongeloof, nochtans blijft Hij bij en zal dit eeuwig blijven." Hij is een Fontein van levend water, springende tot in het eeuwige leven." (Joh. 4: 4). O, heb dan de Geest lief, die u zo lief heeft. "Bedroef den Heilige Geest Gods niet, door welke gij verzegeld zijt tot den dag der verlossing." (Eféze 4: 30).

St. Pieters kerk, 16 dec. 1838

2. De roeping van Abraham

De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken die u vloek; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Genesis 12:1-3 (Vergelijk Hand. 7:2, 3 en Hebr. 11: 8)

Geliefde vrienden,

In deze woorden vinden wij een verslag van Abrahams bekering. Dit is het verslag dat ons gegeven is van Abrahams tweede geboorte. Niet de eerste maar de tweede geboorte zal in de hemel herdacht worden. Zoals u weet is het onder de mensen de gewoonte om hun verjaardag te vieren. Welnu, het is de tweede geboortedag die wij in de hemel zullen vieren. Wij zullen tot de engelen in de heerlijkheid zeggen: 'Komt, hoort toe, o allen gij, die God vreest, en ik zal vertellen wat God aan mijn ziel gedaan heeft.'

Laten wij naar aanleiding van deze woorden letten op:

1. ***Abrahams bekering.***
2. ***Abrahams beproeving.***
3. ***Abrahams belofte.***

1. ***Abrahams bekering.***

'De HEERE nu had tot Abram gezegd', of zoals Stéfanus zegt: 'De God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham.' Laten we eerst letten op de grote soevereiniteit van God in de bekering van deze man. Stéfanus verhaalt ons dat Abraham toen in Mesopotamië was. Het is een prachtig land, een enorme vlakte tussen de Tigris en de Eufraat. Wij kunnen uit het vorige hoofdstuk weten dat het een plaats was van grote goddeloosheid. Het was de plaats waar de grote rover Nimrod woonde, of zoals hij genoemd wordt: 'De grote jager.' Het was het land waar men de toren van Babel bouwde. Het was eveneens, zoals we van Jeremia vernemen, het land van de gesneden beelden. Godgeleerden geloven dat het de plaats is waar men het eerst voor gesneden beelden neerknielde: 'Het is een land van gesneden beelden, en zij razen naar de verschrikkelijke afgoden.' Nog een opmerkelijk feit in verband met dit land, was dat zelfs de familie waaruit Abraham werd verkoren de gesneden beelden aanbad. 'Toen zeide Jozua tot het ganse volk: Alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Over gene zijde der rivier, (dat wil zeggen, aan de andere 'tjide van de Eufraat), hebben uw vaders van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend' (Joz. 24:2).

Dat was het land en de familie waar God Abraham uit verwekte. U hebt wellicht gedacht dat God niet in zo'n plaats zou komen. O, vrienden, u had allerminst gedacht dat Hij naar het huis van Terah zou komen, die andere goden diende!

Verder vraagt u zich af waarom Hij Abraham heeft verkoren. U had misschien gedacht dat Hij Terah zou hebben genomen; waarom neemt Hij nu Abraham, een man van zeventig jaar oud, en die zijn leven tot op dat ogenblik in de zonde had doorgebracht?

'Ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U.'

Waarom kwam Hij, tot Hij neerzag op die grote vlakte, tot het huis van Terah en zei Hij tot Abraham: 'Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal'? O, geliefden, God is een God van genade. Niemand van u kan zeggen: 'Hij kwam tot mij omdat ik Hem zocht.' Hoe vaak is God in deze plaats geweest en heeft het meest goddeloze huisgezin bezocht en juist diegenen eruit getrokken die het diepst in de put waren weggezonden, juist om te laten zien hoe ver Zijn hand wel reikte? Maar merk op wie het was die hem bekeerde: 'De HEERE nu had tot Abraham gezegd.' Stéfanus verhaalt het vollediger: 'De God der heerlijkheid verscheen onzen vader Abraham.' Ik twijfel er niet aan dat dezelfde heerlijke Persoon was Die bovenaan de ladder aan Jakob verscheen en hem zegende. Ik twijfel er niet aan dat dit dezelfde Man was Die Jakob ontmoette, als er staat: 'Een Man worstelde met hem, totdat de dageraad opging. En toen Hij zag, dat Hij hem niet overmocht roerde Hij het gewricht zijner heup aan, zodat het gewricht van Jakobs heup verwrongen werd, als Hij met hem worstelde. En Hij zeide: Laat Mij gaan, want de dageraad is opgegaan. Maar hij zei: ik zal U niet laten gaan, tenzij Gij mij zegent' (Gen. 32: 24-26). Ik twijfel er niet aan of dit was dezelfde Persoon Die aan Saulus verscheen op weg naar Damaskus. Zo was het eveneens dezelfde God der heerlijkheid Die aan Abraham verscheen, en zei: ga gij uit uw land en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar land dat Ik u wijzen zal.'

Geliefden, bekering komt bij God vandaan! Veeleer zou u kunnen verwachten dat de ijsbergen van de Atlantische Oceaan zullen smelten zonder de zon, dan dat het zondaarshart zal veranderen zonder God!

Geliefden, Abraham zocht Hem niet, maar de God der heerlijkheid kwam en zei: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien Abraham Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.' U zoekt Zijn aangezicht niet, maar Hij zoekt u.

Geliefden, u zult niet behouden worden door de komst van een predikant. Wie zat onder de prediking van een godzaliger leraar dan Judas? En toch heeft hij er geen genade door ontvangen.

Maar er staat verder: 'De God der heerlijkheid verscheen aan hem.' Dit is hetgeen Christus zegt: 'Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zou zien; en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest' (Joh. 8:56). Ik ben niet zo aanmatigend dat ik zeg in welke mate Christus Zich aan hem openbaarde. Het is wel merkwaardig in welke mate Christus Zich aan sommigen openbaart. 'De eerste maal', zei iemand, 'waarvan ik mij kan herinneren dat ik de zoetheid en gelukzaligheid van het Evangelie proefde, was toen ik deze woorden las: "De Koning nu der eeuwen, de onverderfelijken, de onzienlijken, de alleen wijzen God, zij eer en heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen" (1 Tim. 1:17). Nooit kwamen mij enige Schriftwoorden zo voor als deze; zij kwamen in mijn ziel met zo'n kracht en tederheid, dat ik verlangde om zo'n Wezen als mijn God te bezitten.' Dat was de ondervinding van één van de uitnemendste heiligen die ooit geleefd heeft. Wellicht heeft Abraham dat ook ondervonden, en deed hem dat zijns vaders huis verlaten. En geliefden, het is dezelfde waarheid waardoor nu een ziel bekeerd zal worden. Vrees kan u vervullen, maar u moet getrokken worden door de liefde. Ik geloof dat er nooit één ziel bekeerd is zonder dat hij de God der heerlijkheid gezien heeft.

Ik wil nog één opmerking maken over dit deel van ons onderwerp, en dat betreft de almachtige kracht waardoor hij geroepen werd. U zult zien dat dit zeer duidelijk aangetoond wordt in Jesaja 41:2: 'Wie heeft van de opgang dien rechtvaardige verwekt? heeft hem geroepen op zijn voet? de heidenen voor zijn aangezicht gegeven, en gemaakt, dat hij over koningen heerste? heeft ze zijn zwaard gegeven als stof, zijn boog als een

voortgedreven stoppel?' Merk ook op hetgeen geschreven is in hoofdstuk 51:1 en 2: 'Hoort naar Mij, gij, die de gerechtigheid najaagt, gij, die de HEERE zoekt! aanschouwt de rotssteen waaruit gijlieden gehouwen zijt, en de holligheid des bornputs waaruit gij gegraven zijt. Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft; want Ik riep hem, toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem, en Ik vermenigvuldigde hem.'

Welnu, in deze twee Schriftgedeelten ziet u dat God zegt dat Hijzelf Abraham heeft geroepen. En merk dan op dat de gebruikte woorden zeer opmerkelijk zijn: Ik vond hem als een rotssteen, nochtans vermurmden Ik deze rotssteen. God vond hem neergeknield voor de gesneden beelden en heeft hem doen opstaan. Mijn geliefde vrienden, dit is de wijze waarop God iedere ziel bekeert. God vindt u als een rotssteen, nochtans verwekt Hij uit deze stenen Abraham kinderen. Dit is mijn enigste verwachting voor u, onbekeerden! Ik verwacht niets van de woorden van een mens; maar ik vertrouw op God, ik hoop op Zijn Woord. Hij, Die de rechtvaardige verwekt, is machtig om gewillig te maken op de dag van Zijn heikracht.

2. Abrahams beproeving.

'Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap? en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.' Abrahams beproeving was tweeledig; ten eerste werd hij beproefd in hetgeen hij moest verlaten, en ten tweede, daar hij niet wist waar hij naartoe moest gaan.

Wat hij verlaten moest: 'Ga gij uit uw land.' Iedereen houdt van zijn land; het is hem dierbaar. De Groenlander houdt van de ijskoude gebieden en de Arabier van de onvruchtbare woestijn, en wij houden van onze bruine heuvels. Maar God zei tegen Abraham: 'Ga gij uit uw land.' Iedereen houdt van zijn familie. Wij willen degenen van wie wij houden niet graag vaarwel zeggen. Zullen vreemden voor hen zorgen, zullen vreemden vriendelijk voor hen zijn? Dat zijn gedachten die bij ons opkomen. Toch was dit Gods bevel aan Abraham: 'Ga gij uit uw land en uit uw maagschap.' Maar het ergste moest nog komen: 'En uit uws vaders huis.' Ons ouderlijk huis is ons lief. Ik benijd degene niet wie zijns vaders huis niet lief is. Toch zei God: 'Ga gij uit uws vaders huis.'

Maar er was nog een beproeving: *hij wist niet waar hij naartoe moest gaan:* 'Naar het land, dat Ik u wijzen zal.' Wat voor land is het, Heere? 'Ik zal het u wijzen.' Zullen de mensen vriendelijk zijn? 'Ik zal het u laten blijken.' Was het noord, oost, zuid of west? Hij wist het niet. 'Hij is uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou.' 'Ga gij naar het land, dat Ik u wijzen zal.' Wie kan de diepe bezorgdheid vatten die van zijn gezicht te lezen viel en zijn innerlijk heen en weer slingerde, toen hij die avond dat hij het bevel kreeg, voor het huis van zijn vader wandelde?

O, geliefden, dit is hetgeen iedere bekeerde ziel moet ondervinden: 'Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis.'

Ik zal u zeggen wat u zult moeten achterlaten, mocht u Christus willen volgen.

Ten eerste moet u de achting van uw vrienden achterlaten. Ik zeg niet dat u lichamelijk het huis van uw vader moet verlaten. Dat zij verre! Maar u moet hun achting achterlaten. Misschien hadden zij u lief als vriend, als vrouw of als man; maar hoe meer zij u hebben liefgehad des te meer zullen zij u nu haten. Een moeder haat de slang die haar kind gebeten heeft; zo zullen zij u eveneens haten. Wees hier niet verbaasd over. 'Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn' (Lukas 14:26). Geliefden, denk niet dat ik u verhaaltjes vertel! Als de God der heerlijkheid aan u verschijnt, zult u het ondervinden.

Ten tweede zult u het gezelschap der goddelozen moeten achterlaten. Ik zeg niet dat als u in een goddeloos gezin bent, u uit dat gezin moet gaan. Nee, maar u moet zich niet vermengen met goddeloze gezinnen.

Ten derde moet u uw afgoden achterlaten. Abraham deed dat. U moet uw afgoden in stukken breken. 'Ga uit het midden van hen.' 'Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis.' En o, geliefden, U moet hen verlaten voor een onzichtbare Zaligmaker en een onzichtbare hemel. Onthoud dat u moet wandelen met een onzichtbare Zaligmaker. Sommigen van u zullen zeggen: Wat zal Hij mij geven? Hij zal u blijdschap en vrede geven. Onthoud eveneens dat 'het nog niet geopenbaard is wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk wezen zullen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is' (1 Joh. 3:2).

3. Abrahams belofte.

'En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.'

Wij hebben hier zes achtereenvolgende zegeningen:

- 'Ik zal u tot een groot volk maken.' God nam hem uit een groot volk, maar Hij zei: 'Ik zal u tot een groot volk maken.' Zo zegt Hij tot allen die Hij roept: 'Ik zal u tot één van een rechtvaardig volk maken.' Ik zal u tot een groot volk maken.'
- 'Ik zal u zegenen.' God vertelde hem niet waar hij naartoe ging, welke vijanden hij zou ontmoeten, welke beproevingen hij zou ondervinden; en toch zei Hij: 'Ik zal u zegenen.' Dit is hetgeen wat God tegen u zegt. Als u alles voor Christus wil verlaten, zegt Hij: 'Ik zal u zegenen.' Misschien zullen uw vrienden u vloeken, maar 'Ik zal u zegenen.'
- 'Ik zal uw naam groot maken.' Toen hij zijns vaders huis verliet, ging hij ergens heen waar zijn naam niet bekend was. Misschien hebben zij hem wel bespot toen hij wegging; God noemde hem echter: 'Mijn vriend.' Zo zal het wellicht u ook vergaan; nochtans zal God uw naam groot maken.
- 'En gij zult een zegen zijn.' Abraham was een vloek geweest door het voorbeeld dat hij gegeven had. Hij had de gesneden beelden aanbeden; maar God zei dat hij een zegen zou zijn. Zo zegt Hij dat ook tegen u, geliefden. Ongetwijfeld bent u een vloek geweest; ongetwijfeld hebt u er velen naar de hel geleid door uw goddeloos, voorbeeld; nochtans zal Ik u tot een zegen stellen - een zegen voor uw kinderen, een zegen voor uw vrouw, een zegen voor uw bureu, een zegen voor de wereld; de wereld zal u missen als u zult sterven.
- 'Ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt.' Abraham zou vrienden zowel als vijanden ontmoeten. Er waren sommigen in dat andere land die vriendelijk waren voor een vreemdeling, maar weer anderen zouden hem eruit werpen. 'Nu', zegt God, 'Ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt.' God is met u, Abraham; God is uw vurige muur. Ach, geliefden, het is een grote weldaad om Gods zegen te mogen hebben.
- 'En in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.' Deze laatste belofte werd vervuld toen Christus uit Abrahams lendenen werd geboren. Deze belofte kan niet meer op dezelfde wijze aan ons vervuld worden, ofschoon het in zeker opzicht wel mogelijk is. Als u het eigendom van Christus bent, zult u, waar u zich dan ook bevindt, tot zegen zijn.

O, geliefden, als u Christus wilt volgen, overreken dan de kosten. De Heere bekwame u om de kosten te overrekenen. Amen.

Zondagmorgen 19 december 1842

3. De twist tussen Abraham en Lot

En er was twist tussen de herders van Abrams vee, en tussen de herders van Lots vee. Ook woonden toen de Kanadnieten en Ferezieten in het land. En Abram zeide tot Lot: Laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u, en tussen mijn herders en tussen uw herders; want wij zijn mannen broeders...

En de mannen van Sodom waren boos en grote zondaars tegen de HEERE.

Genesis 13:7-13

Huiselijke beproevingen zijn niet makkelijk te dragen. De meeste gelovigen zouden graag naar de hemel gaan zonder een kromming in hun levenslot. Ik twijfel er niet aan dat Jakob naar de hemel had willen gaan zonder de beproeving die hij ondervond in het verlies van Jozef. Ongetwijfeld had David naar de hemel willen gaan zonder de beproeving die hij ondervond in de dood van Absalom. Ik twijfel er echter ook niet aan dat Abraham naar het betere vaderland had willen gaan zonder deze twist tussen Lot en hem. Maar dat mocht niet zo zijn.

De reden waarom huiselijke beproevingen voorkomen is allereerst voor de beproeving van het geloof. Evenals de juwelier het goud niet in de smeltkroes brengt om het goud te vernietigen, maar om het te scheiden van de droesem: zo wil God ook door middel van beproevingen ons scheiden van alle droesem. Nog een reden is om ons te laten verlangen naar het betere vaderland. Als God in een gelovig huisgezin twist laat ontstaan, doet Hij dat om ons te laten zien dat dit ons thuis niet is.

1. ***Laten wij deze huiselijke beproeving eens nader bezien***, vers 7: 'En er was twist tussen de herders van Abrams vee, en tussen de herders van Lots vee.' U weet nog wel, geliefden, hoe de God der heerlijkheid aan onze vader Abraham verscheen toen hij nog in Mesopotamië was, alvorens hij in Haran woonde; maar ook hoe hij zijn land en zijns vaders huis verliet om naar een land te gaan dat God hem wijzen zou. Welnu, toen Abraham in dit land kwam, dacht hij ongetwijfeld dat alle beproevingen voorbij waren. Gelijk de kronkelende rivier haar weg baant naar de oceaan, zo dacht hij dat zijn weg nu vlak en gemakkelijk zou zijn. Hij dacht geen onrust meer te ondervinden op weg naar de hemel. Maar ach, hoe zullen zijn gevoelens veranderd zijn toen hij het geroep van zijn dienstknechten en Lots dienstknechten hoorde, daar zij samen aan het twisten waren! Welnu, dit was een zondige ruzie. Zij waren beiden zeer rijk.

Wij lezen in het tweede vers dat 'Abraham zeer rijk was, in vee, in zilver en in goud.' En vervolgens in vers 5: 'En Lot, die met Abraham toog, had ook schapen, en runderen, en tenten.' Zij hadden zoveel van het goed van deze wereld dat zij ternauwernood wisten wat zij ermee doen moesten. Als de één rijk was geweest en de ander arm, dan zou er wellicht een voor de hand liggende oorzaak tot twist hebben kunnen zijn. Hoe vaak is dit het geval in de wereld? Een gezin dat eens arm was, wordt rijk en vaak volgen er dan twisten.

Waarom deze twist nog meer zondig was, is het feit dat zij vrienden waren. Lot was de zoon van Abrahams broer. En zij waren familie in de Heere. Ik geloof dat Abraham Lots geestelijke vader was, en toen hij dus zijns vaders huis verliet, nodigde hij Lot uit om met hem mee te gaan. En zij twistten samen ondanks dat het mannen broeders waren. Ach, er is iets bijzonder zondigs in de twist tussen degenen die verwant zijn met elkaar in de Heere! Sommigen van u denken misschien dat zij nooit zullen twisten met degenen aan wie u in de Heere verschuldigd bent. Zo was het met Paulus en de Galaten. Eens hadden ze hun ogen wel uit willen graven en hem gegeven hebben, maar spoedig werden

zij overgebracht tot een ander Evangelie, terwijl er toch geen ander is, en zij haatten hem evenzeer als zij hem hadden liefgehad.

Nog iets dat deze twist zo zondig maakte, was dat 'de Kanaänieten en Ferezieten in het land woonden.' Ongetwijfeld is dat er hier bijgevoegd om de zondigheid van deze twist te tonen. Toen de Kanaänieten en de Ferezieten Abraham elke morgen zijn altaar zagen bouwen en zijn lam slachten, en 's avonds zijn kinderen rond de deur van zijn tent zagen vergaderen, en hen catechiseerde, zoals het in de grondtekst heet, dan is er geen twijfel aan dat zij zich afvroegen wat voor soort mensen zij waren. Maar ach, toen zij zagen dat de dienstknechten de staf naar elkaar ophieven, zullen zij wel gezegd hebben: Och, zij zijn precies hetzelfde als andere mensen.

Wat dat betreft is het nog steeds hetzelfde. Als christenen met christenen te recht gaan (1 Kor.6:6), en als u familieruzies hebt, zegt de wereld dan niet hetzelfde? Zij zien u naar een eenzame plaats gaan en daar verborgen omgang met God hebben; zij horen u Zijn lof zingen, en zeggen: Laten we deze mensen eens in de gaten houden en we zullen eens zien wat ervan terecht komt. O, als zij u dan samen zien twisten, als zij dan uw bitse woorden horen, wat moeten zij er dan van denken? O, dit is zondigen voor de ogen van de Kanaänieten en de Ferezieten.

2. De milddadigheid van Abraham, vers 8 en 9: 'En Abram zeide tot Lot: Laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u, en tussen mijn herders en tussen uw herders; want wij zijn mannen broeders. Is niet het ganse land voor uw aangezicht? Scheid u toch van mij; zo gij de linkerhand kiest, zo zal ik ter rechterhand gaan; en zo gij de rechterhand, zo zal ik ter linkerhand gaan.' In verband hiermee kunt u het veertiende en vijftiende vers lezen: 'En de HEERE zeide tot Abram, nadat Lot van hem gescheiden was: Hef uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt noordwaarts en zuidwaarts, en oostwaarts en westwaarts. Want al dit land, dat gij ziet, zal Ik u geven, en aan uw zaad, tot in eeuwigheid.'

Het is volkomen duidelijk dat Abraham een man was van de vrede, en dat deze waarheid op zijn ziel was gegraveerd: 'Indien het mogelijk is, zoveel in u is, houdt vrede met alle mensen' (Rom 12:18). Zo gedroeg hij zich ook tegenover Lot. Ongetwijfeld voelde Lot het zondige van deze twist; daarom zegt Abraham: 'Laat toch geen twisting zijn.' Maar dan komt de vraag: Wie zal zwichten? Ik geloof dat Lot had moeten zwichten. God had het land al aan Abraham gegeven: 'Ik zal het u geven.'

Een andere reden waarom Lot had behoren te zwichten, was omdat hij de jongste was van de twee en hij alles wat hij had, aan Abraham te danken had. Het is zeker op zijn plaats als de jongere voor de oudere zwicht. Een andere reden die wereldlingen zouden hebben aangevoerd, is dat Abraham de rijkste was van de twee. Er staat dat 'Abraham rijk was in vee, in zilver en in goud.' Denk u eens in wat de zulken in dergelijke omstandigheden zouden hebben gedaan: God heeft mij het land gegeven en zal ik het dan aan u geven? Waar macht is, daar is recht! Ik weet zeer zeker dat de wereldlingen zo zouden gehandeld hebben.

Maar merk eens op hoe geheel anders Abraham handelde, vers 8: 'Laat toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u, en tussen mijn herders en tussen uw herders; want wij zijn mannen broeders. Is niet het ganse land voor uw aangezicht? Scheid u toch van mij; zo gij de linkerhand kiest, zo zal ik ter rechterhand gaan; en zo gij de rechterhand, zo zal ik ter linkerhand gaan.' Abraham laat de keuze aan Lot over.

Geliefden, dit is christen zijn; dit is wat Christus deed. Herinnert u zich nog het gebod om de boze te weerstaan? 'Maar Ik zeg u, dat gij de boze niet weerstaat; maar, zo wie u op de rechterwang slaat, keert hem ook de andere toe' (Matth. 5:39).

Welnu, velen van u weten niet wat dit betekent; men heeft mij al vaak naar de betekenis hiervan gevraagd. Nu, dit is de betekenis: Abraham was op de ene wang geslagen en hij keerde de andere ook toe. Zie ook 1 Korinthe 6:7: 'Zo is er dan nu ganselijk gebrek onder u, dat gij met elkander rechtszaken hebt. Waarom lijdt gij niet liever ongelijk? Waarom lijdt gij niet liever schade?' In hoofdstuk 9:19 vindt u nog een voorbeeld van dezelfde zaak: 'Want daar ik van allen vrij was, heb ik mijzelf allen dienstbaar gemaakt, opdat ik er meer zou winnen.'

Mijn geliefde vrienden, dit is precies wat Abraham deed; hij leed liever schade, wilde liever een dienstknecht zijn, opdat Lot mocht gewinnen. Dit is precies hetzelfde wat Christus deed. Toen men Hem op de ene wang sloeg, keerde Hij hen ook de andere toe. O, geliefden, u kent weinig van de liefde van Christus als dit niet in uw hart leeft. Het valt mij op dat er in onze tijd een grote misvatting heerst. De mensen denken dat christen zijn, calvinist zijn, het in het hoofd hebben van bepaalde leerstukken is; maar onthoud dat u pas christen bent als u Christus in uw hart hebt. Abraham zei niet: Ik wil het hebben, want ik heb er rechteop. Nee, maar hij zei: 'Scheid u toch van mij; zo gij de linkerhand kiest, zo zal ik ter rechterhand gaan.' O, dat is christen zijn! Woorden maken van u geen christen; beschouwingen maken van u ook geen christen. Christus in het hart, dat maakt van u een christen. Dit en dit alleen!

3. Ik ben nu gekomen tot het laatste punt, en dat is om de keuze van Lot nader te bezien, vers 10: 'En Lot hief zijn ogen op, en hij zag de ganse vlakte der Jordaan, dat zij die geheel bevochtigde; eer de Heere S6dom en Gom6rra verdorven had, was zij als de hof des Heeren, als Egypteland, als gij komt te Zoar.' En vervolgens vers 13: 'En de mannen van Sodom waren boos, en grote zondaars tegen de HEERE.' Waarschijnlijk stonden Abraham en Lot op de hoge vlakte nabij Hebron. Zij verschaft een groot uitzicht, zowel naar het oosten als naar het westen. Als men naar het westen kijkt, glijdt het oog over een woestijnvlakte van onmetelijke omvang, tot daar waar de zon in al haar glorie ondergaat in de Middellandse Zee. En als u naar het oosten kijkt, ziet u de bergen van Moab en de rijke vlakte van S6dom, die geheel bevochtigd werd. Toen was er de Dode Zee met haar verderfelijke wateren nog niet.

Het gevolg was dat, toen Lot zijn ogen ophief en de vlakte zag, het hem herinnerde aan hetgeen zijn vader verteld had over de hof des Heeren, waar onze eerste ouders waren voordat die serpent, de zonde, de wereld inkwam. Toen zei Lot: 'Dat zal mijn land zijn, en dat is mijn keuze.' O, hij deed zijn keuze onbezonnen'. Hij oordeelde naar hetgeen hij met zijn ogen zag. Hij moest de woning en het altaar van Abraham verlaten. Lees het achttiende hoofdstuk en zie wat het moet zijn geweest om Abrahams gebeden en raad te hebben mogen meemaken; en nochtans zei hij dat alles in zijn onbezonnen keuze vaarwel. Hij vergat Abrahams tent, hij vergat Abrahams altaar, hij vergat Abrahams morgen- en avondgebeden.

U, die de wereld boven Christus gekozen hebt, wat vindt u in haar dat de gebeden der gelovige kan vervangen? Maar Lot vergat ook nog dat de mannen van Sodom goddeloos, ja, grote zondaars waren tegen de Heere. Het blijkt dat hij niet direct &klom binnentrok, maar hij sloeg zijn tenten tot aan Sodom toe. O, wat een verandering - naar de mannen van Sodom vanuit de tent van Abraham! O, wat een verandering - van de gebeden van Abraham naar hun vloeken. Een onbezonnen keuze, waarvan hij berouw zou krijgen.

Er was nog iets waarmee hij geen rekening hield, en dat was dat God Sodom verwoesten zou. Toen hij zijn ogen over deze verrukkelijke vlakte liet gaan, terwijl de zon haar stralen erop wierp, en over de schone rivier terwijl zij voorbijgleed, dacht hij dat het een zeer geschikte plaats was om in te wonen. Maar o, hij wist niet dat er een donkere wolk

achter schuilde; hij vergat dat Abraham hem verteld had over de zondvloed. Abraham had hem ongetwijfeld verteld hoe God de wereld verdelgd had vanwege haar goddeloosheid; maar ondanks dat alles sloeg hij zijn tenten op tot Sodom toe.

Ach, zijn er niet velen die van gemeente naar gemeente, en van land naar land trekken? En waarom? Alleen maar om hun omstandigheden te verbeteren, zonder er bij na te denken of zij zich onder een getrouwe bediening zullen kunnen nederzetten ja dan nee. Zijn er niet van dezen hier? Een jonge man, die wellicht het huis van zijn vader gaat verlaten: waarvoor doe je het? Doe je het voor een goedbevochtigde tuin, of heb je gezocht naar een tent van Abraham?

Zijn er sommigen hier die naar levensgezellen zoeken? Wie kiest u? Verlaat u een Abrahams tent voor een goedbevochtigde tuin? Zie er goed op toe wie u kiest.

Tenslotte, zijn er hier arbeiders die hier een plaats kiezen? Hoe kiest u? Is het om meer loon? Is het om de vettigheid der vallei? Of is het om tent van Abraham? De Heere schenke u de rechte keus te mogen doen. Amen.

4. DE BESTURING VAN HET HUISGEZIN Genesis 18:19

"Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij de weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gericht; opdat de HEERE over Abraham brenge, hetgeen Hij over hem gesproken heeft." (Genesis 18:19).

Er zijn drie merkwaardige dingen in deze woorden.

1. Dat Abraham een vaderlijk gezag handhaafde in de besturing van zijn huisgezin: "Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen." Hij achtte het niet genoeg voor hen te bidden, of hen te onderwijzen, maar hij maakte gebruik van het gezag dat God hem gegeven had hij beval hen.
2. Dat hij zo ook wel voor zijn dienaren als voor zijn kinderen zorgde. Uit hoofdstuk 14: 14 vernemen wij dat Abraham driehonderd achttien knechten had, ingeborenen in zijn huis. Hij leefde naar de wijze van de patriarchale tijden, zoals nog heden ten dage de Arabieren in de woestijn. Zijn huisgezin was zeer groot; nochtans zei hij niet: "Zij zijn niet de mijne." Hij beval zijn kinderen en zijn huis.
3. De uitkomst: "Zij zullen de weg des Heeren houden." Er wordt dikwijls gezegd dat de kinderen van de vromen een slechte weg opgaan. Ziehier echter een vroom man, die zijn plicht aan zijn kinderen doet en ziehier tevens de uitkomst. Zijn zoon Izaak was waarschijnlijk een kind Gods sedert zijn vroegste jaren. En welk een heerlijk voorbeeld van een gelovige, biddende dienstknecht was Eliëzer! (Gen. 24).

Leer: Het is de plicht van alle gelovigen hun huisgezinnen goed te regeren.

I. De drijfveer tot deze verplichting.

1. Liefde tot de zielen. Zolang iemand niet bezorgd is voor zijn eigen ziel, zorgt hij ook niet voor de zielen van anderen. Hij kan zijn vrouw en kinderen zien voortleven in de zonden op weg gaan naar de hel, dit alles zonder de minste bekommernis. Hij is onverschillig omtrent de zendingszaak geeft niets ter ondersteuning van de zendelingen. Maar van het ogenblik af dat de ogen des mensen voor de waarde van zijn eigen ziel zijn opengegaan, wordt hij ook bekommerd over de zielen van anderen. Van dat ogenblik af heeft hij de zendingszaak lief. Hij zondert graag iets af ter verspreiding van het evangelie onder Israël en onder de Hindoes, die in de duisternis leven.

Ten andere zorgt hij voor zijn eigen gemeente voor zijn naasten die allen in zonde leven. Evenals de bezetene te Dekapolis, verkondigt hij de naam van Jezus waar hij ook gaat. En nu begint hij ook voor zijn eigen huis zorg te dragen. "Hij beveelt zijn kinderen en zijn huis na hem." Hoe staat het met u? Regeert u uw eigen huis wel? Dient u de Heere des morgens en des avonds in uw huiselijke kring? Spreekt u met uw kinderen en uw dienstboden over hun bekering? Zo niet, dan hebt u hun zielen niet lief. En de reden is, u hebt uw eigen ziel niet lief. U kunt u uitwendig als zeer godsdienstig voordoen; u mag de sacramenten gebruiken, spreken over uw gevoelens, enz., maar als u niet werkt aan de bekering van u kinderen, is het alles een leugen. Indien u slechts iets van de dierbaarheid van Christus gevoelde, kon u niet op hen neerzien, zonder dat u de hartbrekende wens had dat zij mochten zalig worden. Zie wat Rachab zei, Jozua 2: 13.

2. De begeerte alle talenten in de dienst van Christus te besteden. Wanneer een mens tot Christus komt, voelt hij dat hij niet zichzelf is (1 Cor. 6: 19). Hij hoort Christus

zeggen: "Doe dat, totdat Ik kom." Als hij een rijk man is, besteedt hij alles in de dienst van Christus, evenals Gajus. Als hij een geleerde is, gebruikt hij al zijn gaven, evenals Paulus. Welnu, het ouderlijk gezag is een talent het gezag eens meesters is een ander talent, naar welker aanwending de mens zal geoordeeld worden. Hij besteedt deze ook voor Christus. Hij beveelt zijn kinderen en zijn huis na hem. Hoe staat het met u? Gebruikt u deze talenten voor Christus? Zo niet dan hebt ge u nooit aan Hem overgegeven u komt Hem niet toe.

II. Voorbeelden uit de Schrift.

1. Abraham. Het uitstekendste voorbeeld van allen hierin de vader van de gelovigen. Wees u een kind Abrahams? Wandel hem dan hierin na. Waarheen ook Abraham ging, bouwde hij de Heere een altaar.

2. Job. Job offerde brandofferen op elke geboortedag van zijn zonen, naar hun getal. (Job 1: 5).

3. Jozua: "Aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen." (Jozua 24: 15).

4. Eunice. De jonge Timotheüs kende van kinds af de Heilige Schrift, en de reden van deze kennis zult u vernemen, wanneer u leest van het geloof van zijn moeder Eunice (2 Tim. 3: 15 met 1: 5).

Zó waren ook de zeden in Schotland ten dage onzer vaderen, en als wij weer Schotland willen zien als een hof des Heeren, moet dit geschieden door een hernieuwde opwekking in de besturing van het huisgezin.

III. De wijze waarop.

1. Huiselijke godsdienst. Indien u geen huiselijke godsdienst houdt, leeft u in besliste zonde. U kunt er verzekerd van zijn, dat u onverschillig bent omtrent de zielen van uw huisgezin. Indien u verzuimt de maaltijd voor uw kinderen gereed te maken, zou dan niet gezegd kunnen worden dat u hun lichamen verwaarloosde? En indien u uw kinderen en dienstboden niet leidt naar de groene weiden van Gods Woord en naar de levende wateren, hoe duidelijk is het dan dat u onverschillig bent voor hun zielen! Doe het regelmatig, 's morgens en 's avonds. Het is nodiger dan uw dagelijks voedsel, nodiger dan uw arbeid. Hoe ijdel en droevig zullen al uw verontschuldigen zijn, als u vanuit de hel terugziet! Doe het ten volle. Enigen besnoeien de Psalm, en enigen het lezen van Gods Woord; op deze wijze wordt met de huiselijke godsdienst de spot gedreven. Doe het op een geestelijke, levende wijze. Doe het, alsof u naar de bron van de zaligheid ging. Er is misschien geen gezegender middel van de genade. Laat uw gehele huisgezin er bij tegenwoordig zijn niemand achterwege blijven.

2. Gebruikt het ouderlijk gezag. Hoe verschrikkelijk wreekte God dit op Eli, "omdat zijn zonen zich hebben vervloekt gemaakt, en hij hen niet eens zuur heeft aangezien." Eli was een goed, een heilig man, en dikwijls sprak hij tot zijn goddeloze zonen, maar zij hoorden niet naar hem. Zijn fout was dat hij geen gebruik maakte van zijn vaderlijk gezag hij bedwong hen niet. Gedenkt aan El

I. Het is niet genoeg voor uw kinderen te bidden en met hen te bidden en hen te waarschuwen, maar u moet ze ook bedwingen. Bedwing hen met de koorden van de liefde. Houdt hen terug van slechte boeken, van slechte makkers, van slechte uitspanningen, van ontijdige uren, houdt ze terug.

3. Beveelt zowel uw dienstboden als uw kinderen. Dit deed Abraham. Gedenkt dat u voor uw dienstboden in de plaats van een vader staat. Zij zijn onder uw dak gekomen, en zij hebben een recht op uw onderwijs. Indien zij u in stoffelijke dingen dienen, is het

billijk dat u hen van geestelijke spijsen voorziet. U hebt hen van onder het ouderlijke dak weggehaald, u komt derhalve de zorg toe dat zij er niets bij verliezen. O, hoe vele zonden zouden er voorkomen worden, als heren zorgden voor de zielen hunner dienstboden!

4. Spreekt met hen over de bekering van hun ziel. Ik heb menige lieve Christenen gekend, die in dit opzicht zeer nalatig geweest zijn. Zij houden huiselijke godsdienstoefening en bidden ernstig in het verborgen voor hun kinderen en dienstboden; nochtans spreken zij nooit met hen over hun bekering. Satan bedekt sommige ouders met een soort van valse beschroomdheid, zodat zij nooit aan hun kinderen vragen: hebt u de Heere gevonden of niet? ach, hoe dwaas en zondig zullen zij in de eeuwigheid verschijnen! Indien u sommige van u kinderen of dienstboden in de hel zou zien, omdat u niet met hen afzonderlijk gesproken hebt hoe zou u dan opzien! Begint daarmee hedenavond. Neemt hen afzonderlijk en vraagt: wat heeft God voor uw ziel gedaan?

5. Leidt een heilig leven voor hun aangezicht. Indien al uw godsdienst slechts op uw tong is, dan zullen uw kinderen en dienstboden spoedig uw huichelarij voor de dag zien komen. IV. De zegen, die op de uitvoering volgt.

1. U zult de vloek ontgaan. U zult Eli' s vloek ontgaan. Eli was een kind van God, en nochtans leed hij veel wegens zijn ontrouwheid. Hij verloor zijn beide zonen op één dag. Als u Eli's vloek wilt ontgaan, vermijdt dan ook Eli's zonde. "Stort uw grimmigheid uit over de geslachten, die Uw naam niet aanroepen." (Jeremia 10: 25). Als u de Heere niet in uw huis dient, wordt de vloek boven uw deur geschreven! Indien ik de woningen binnen deze stad kon optekenen, waarin geen huiselijke godsdienstoefening plaats vindt zouden deze de huizen zijn op welke de vloek van God haast neerkomen zal. Deze huizen zijn de hel nabij.

2. Uw kinderen zullen zalig worden. Zo was het met Abraham. Zijn lieve zoon Izak werd zalig. Wat er van Ismaël werd, weet ik niet. Alleen gedenk ik zijn vurige uitroep: "O, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht!" Dit is de belofte: "Leer de jongen de eerste beginselen naar de eis van zijn wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken." (Spr. 22: 6). Dit is ook de belofte in de doop. O, wie kan de zegen schilderen eens behouden vaders in de schoot van een behouden huisgezin?

Lieve broeders, wees wijs. Werkelijk, als er iets de vreugde des hemels kan verstoren, zou het zijn dat u zien zou hoe uw kinderen door uw nalatigheid verloren zijn gegaan. Onbekeerde zondaars, zo er een kreet in de hel is, bitterder dan al de andere, dan zal het zijn u door uw kinderen te horen aanroepen: "Vader, moeder, u hebt mij hier gebracht."

5. DE VROUW VAN LOT

"En zijn huisvrouw zag om van achter hem. En zij werd een zoutpilaar." Gen. 19: 26.

Er is in de gehele Bijbel geen geschiedenis leerrijker dan die van Lot en zijn huisgezin. Zijn eigen geschiedenis toont duidelijk dat de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt. In zijn schoonzonen is het openbaar hoe het Evangelie door de geruste, zorgeloze wereld ontvangen wordt. Zijn vrouw is een type van diegenen die wel overtuigd zijn, zonder tot bekering te komen; die vlieden van de toekomstige toorn, en nochtans ten laatste verloren gaan. Terwijl het aangrijpen van de dralende Lot met zijn vrouw en dochters door de engelen een type is van het genadig geweld en de vrijmachtige goedertierenheid Gods ten opzichte van de door Hem verlost wordende zielen. Voor het tegenwoordige wens ik uw gedachten te bepalen bij het geval van de vrouw van Lot, en u de volgende stelling te ontwikkelen: Vele zielen, die de aanwijzing hebben verkregen om de toekomstige toorn te ontvlieden, zien achter zich om, en gaan verloren.

I. Velen zoeken te ontvlieden, ziende de schrikbeelden van hun natuurlijk geweten. Maar zodra deze wijken, zien zij om, en gaan verloren. Zo was het ook met de vrouw van Lot. Zij was niet gelijk de lieden van Sodom, die slechts leefden voor de wereld en de zonde, en geheel en al onbezorgd waren omtrent hun zielen. Zij was ook niet gelijk haar schoonzonen; het kwam haar niet in de gedachte, dat haar man de spot met haar dreef. Zij was in waarheid beangstigd, en werkelijk vliedende en toch was haar angst gelijk een morgenwolk en de vroege dauw, die schielijk voorbijgaan. Toen de engelen hen buiten de poorten van Sodom gebracht hadden, zeiden zij tot hen: "Behoudt u om uws levens wil, ziet niet achter u om, en staat niet op deze hele vlakte; behoudt u naar het gebergte heen, opdat gij niet omkomt." Zolang nu deze verschrikkelijke woorden haar in de oren klonken, vlood zij ongetwijfeld met angstige schreden voorwaarts. Het ontzettende toneel van de laatste nacht, de duisternis, de angstige bezorgdheid van haar man, de dringende liefde van de engelen alles spande samen om haar natuurlijk geweten te doen ontwaken en haar te doen ontvlieden. Nu echter hoorde zij het helse rumoer en geschreeuw van de goddeloze Sodomieten niet meer, de zon begon reeds de horizon te verlichten, de vlakte van de Jordaan met haar vele wateren, liefelijk als een hof des Heeren, begon zich allengs aan haar oog te vertonen. Haar schoonzoon, haar vrienden, haar huis, haar bezittingen, haar schatten dit alles was nog in Sodom en bijgevolg was haar hart ook nog aldaar. Haar angst begon te verminderen met de duisternis, zij besloot een enkele blik te wagen, teneinde te zien of dat alles werkelijk werd verdelgd, zij "zag om van achter hem, en werd een zoutpilaar."

1e. Zo ook is het met velen in ons midden.

Velen vlieden door de verschrikkingen van het natuurlijk geweten, maar wanneer deze wijken, zien zij achter zich, en gaan verloren. Sommigen trekken de wereld door zonder verschrikkingen des gewetens, zonder ontwaakt te zijn, zonder angst over hun zielen.

1ste. Sommigen zijn gelijk aan de lieden van Sodom, kopende en verkopende, bouwende en plantende, huwende en ten huwelijk gevende; of wel zij zijn onverzadigd in het najagen van de begeerlijkheden des vleses en hebben geen oren om de klanken van de toekomstige toorn te horen. Evenals de smid door het geraas van zijn eigen hamer op het aambeeld niets hoort van hetgeen om hem heen gebeurt, zo ook horen dezen niets van de komende toorn, daar zij gans en al vervuld zijn met het werk van hun handen.

2e. Anderen zijn gelijk aan de schoonzonen van Lot. Menigeen, die in zijn eigen zaken zeer behendig en verstandig is, meent dat de leraars slechts schertsen. "Wij zijn in hun ogen als jokkende." Zij zijn zo gewoon in allerlei bedrijven bedrog te zien, dat zij zich inbeelden dat het ook bij ons hetzelfde is. En wanneer zij een onoprecht, goddeloos leraar kunnen aantonen, dan is hun zegepraal volkomen. Zij menen dat de leraars ernstige woorden in hun mond nemen, evenals anderen bij een begrafenis zwarte klederen dragen om er behoorlijk uit te zien, en omdat de omstandigheden het zo meebrengen. Zij menen dat de leraars vrees aanjagende woorden in hun preken mengen, om daarmee zwakke mensen bang te maken, en de menigte van zich te doen spreken. Deze mensen nu worden slechts zelden, zo het wel gebeurt, aangegrepen door verschrikkingen van hun geweten. Zij trekken rustig de wereld door naar de eindeloze eeuwigheid.

3e. Anderen wederom sluimeren hun gehele leven lang voort in de dienst van de wereld. Wanneer God tot een oordeel de zuivere prediking des Woords wegneemt, en een honger zendt naar het brood en het water des levens, blijven zij even verhard. Zij gaan voort in hun hoogmoed en kunnen de prediking van Christus niet verdragen, zij stoppen hun oren dicht en ijlen weg, zij haten de prediking en hebben een afschuw van dezelve. Deze zielen gaan menigmaal hun gehele leven voort zonder de minste bekommernis over haar toestand, en weten het niet, eer zij zich in de hel bevinden, dat zij verloren zijn.

4e. Slechts weinige wereldlingen hebben een tijd van bezorgdheid over hun ziel. Een gevaarlijke ziekte, of een beroving van goederen, of een dreigende wolk van de voorzienigheid Gods drijft hen aan de toekomstige toorn te ontvlieden. Zij worden zeer ernstig, zij breken hun zonden af, en vermijden hun zondige metgezellen, zij maken vlijtig gebruik van de Bijbel en beproeven te bidden, zij schijnen inderdaad uit Sodom te vlieden. Maar zij zijn slechts voor een tijd, hun bekommernis is gelijk aan een morgenwolk en een vroeg optrekkende dauw, zij gaat schielijk voorbij. De zon van voorspoed begint te rijzen, hun vrees begint te verminderen, zij zien achter zich heen, en zijn verloren. Zijn er niet onder u, die op zo'n weg kunnen terugzien? U herinnert het u dan hoe deze of gene omstandigheid de diepste ernst in u verwekte, hoe deze of gene ziekte, of de nadering van de cholera, of deze of gene vreselijke bezoeking Gods over uw huisgezin, of het aanstaande Avondmaal u vol angst uit Sodom deed vlieden. Welk een verschil was er toen tussen u en de lachende, vrolijke, onbezorgde wereld! Toen dacht u niet dat de leraars waren als jokkende. U las uw Bijbel, en knielde vaak neer om ernstig te bidden. Maar de storm dreef voorbij, de zon kwam op, en alles om u heen verkreeg weer een lachend aanzien. Het begon u hard te vallen al uw vrienden, uw zonden, uw wereldse genietingen te verlaten, en u meende dat de toorn van God wellicht niet komen zou. U zag achter u heen, en heden nog bent u even hard en onbeweeglijk als een zoutpilaar. "Gedenkt aan de vrouw van Lot." (Luk. 17:32).

Leert hieruit twee zaken:

1ste. Dat er een groot verschil is tussen een wakkerschudding door het natuurlijk geweten en het ontwaken door de Geest van God. Niemand is ooit tot Christus gevloeden alleen door de verschrikkingen des gewetens. Christus zelf heeft gezegd: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke." (Joh. 6: 44). Bidt dus om een werk Gods aan uw hart.

2e. Ziet hoe ver u verwijderd bent van het Koninkrijk Gods. U bent geheel verloren. Wat wij u ook mogen zeggen, het treft u niet en roert u niet. U weent niet, u slaat niet op uw

borsten, u ontvliedt niet, al zouden wij u ook bewijzen dat de toorn van de grote God, die u gemaakt heeft, op u rust. Nochtans verzet u geen voet om te ontvlieden. O, hoezeer bent u gelijk aan een zoutpilaar, hoe waarschijnlijk is het dat u nooit zult behouden worden!

II. Velen beginnen te ontvlieden wanneer hun vrienden ontvlieden. Maar zij zien achter zich, en zijn verloren. Zo was het met de vrouw van Lot. Van al hetgeen bijgedragen had om deze ongelukkige vrouw uit haar gerustheid te doen ontwaken, was, geloof ik, een van de krachtigste hulpmiddelen geweest de bekommerdheid van haar man. Was hij niet bekommerd geweest, ik twijfel er niet aan of zij zou even gevoelloos en zorgeloos gebleven zijn als haar bureu. Maar toen zij het ontroerd gelaat van haar geliefde heer zag, toen zij zag met hoeveel ernst en hoe dringend hij zijn schoonzonen trachtte te overreden, kon zij niet anders dan deelnemen in zijn bekommernis. Zij was deelgenoot geweest in al zijn beproevingen, in voor en tegenspoed, en zij wilde hem ook nu niet verlaten. Zij was aan hem verkleefd, zij greep een slip van zijn mantel, besloten hebbende met haar man behouden te worden, of met hem om te komen. Zo ver kan ons de natuurlijke liefde en de natuurlijke gehechtheid brengen. Maar natuur is geen genade, natuurlijke gehechtheid dreef haar uit Sodom, maar zij bracht haar niet binnen Zoar; want zij zag om van achter hem, en werd een zoutpilaar. Er is alleszins reden om te geloven dat dit ook het geval is met sommigen in deze vergadering; zij ontvlieden wanneer hun vrienden vlieden, maar zien achter zich om, en zijn verloren.

Niets werkt krachtiger om ontwaakte zielen uit te drijven, om de toorn te ontvlieden dan het voorbeeld van andere ontwaakten. Zo was het ook in het geval van Ruth, die, toen zij Naomi aankleefde, tot deze zei: "Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan." (Ruth 1: 16). Zo was het ook met de dochters van Jeruzalem, toen zij zagen hoe angstig de bruid zoekende was naar haar Liefste: "Waar is uw Liefste heengegaan, opdat wij Hem met u zoeken?" (Hooglied 6: 1). Het is voorspeld dat het ook in de laatste dagen zo zijn zal, wanneer "tien mannen de slip zullen grijpen van één Joodse man, zeggende: Wij zullen met ulieden gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is." (Zach. 8: 23).

En zo was het ook ten tijde van Johannes de Doper, toen een menigte van Farizeeën en Sadduceeën kwamen om van hem gedoopt te worden, en Johannes tot hen zei: "Gij adderengebroedsel, wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn?" (Matth. 3: 7). Het is een zeer aandoenlijk gezicht, wanneer deze of gene, die wij liefhebben, zich schaart bij het volk van God. Wanneer hij zijn vanouds geliefkoosde gewoonten begint te verlaten, niet meer lacht om allerlei goddeloze scherts, zich niet meer thuis gevoelt in kwade gezelschappen, wanneer hij de Bijbel begint te lezen, en ijverig bidt, en met veel aandacht en ontroering de predicatie bijwoont, werkelijk, dat is een treffend gezicht voor al zijn vrienden.

Sommigen, dat lijdt geen twijfel, worden tegen Hem verbitterd; want Christus is gekomen om de dochter te doen opstaan tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. Maar sommigen ook worden aangedreven om met hem te gaan ontvlieden. Zijn er niet onder u, die tot ontvlieden werden bewogen, omdat deze of gene dierbare vriend vliedende was van de toekomende toorn? Is er geen vrouw, die zich gedrongen voelde om met haar man te ontvlieden, maar vermoeid werd, en omzag, en nu gelijk is geworden aan de vrouw van Lot?

Is er niemand hier, die werkelijk bekommerd was geworden, ziende dat enige van zijn vrienden bekommerd geworden waren over hun zielen? Zij weenden, en konden niets doen dan wenen; zij gevoelden hun verloren toestand, en u gevoelde die toen met hen. Zij waren zeer ijverig in hun zoeken, om een Zaligmaker te vinden, en u sloot u bij hen aan. En waar is nu al uw bekommerdheid? Zij is voorbijgegaan als een morgenwolk en

als een vroeg komende dauw. U hebt achter u heen gezien, en nu bent u onbeweeglijk als een zoutpilaar. U deed zeer goed dat u met hen vluchtte, dat u hen aankleefde; had u dat niet gedaan, u zou voorzeker zijn verhard geworden. Indien u aan zulke roerende trekkingen weerstand biedt, waardoor zult ge u dan laten overreden? Indien u wel deed te ontvliesen, dan moest u ook nu nog ontvliesen. Waarom moest u achter u zien? Zij zijn op weg om met goederen te worden vervuld, en wilt u dan niet met hen gaan? Zij vlieden voor de toorn, en wilt u niet met hen ontvliesen? "Gedenkt aan de vrouw van Lot." Wilt u eeuwig van hen gescheiden blijven? Zo niet, waarom hebt u hen dan laten gaan? Waarom hebt u die eerste goede beweging in uw binnenste wederom laten varen? Ontvliedt nog, kleeft hen achter aan, en zegt: "Wij zullen met u gaan."

III. Sommigen worden aangegrepen door God, en tot ontvliesen gebracht, die nochtans omzien en verloren zijn. Zo was het met de vrouw van Lot. Niet alleen waren er natuurlijke middelen gebezigd om haar te doen ontvliesen, maar evenzeer bovennatuurlijke middelen. Niet alleen was zij daartoe gedrongen door de plotselinge schrik en door het voorbeeld van haar man, maar zij werd uitgedreven door de engelen: "Maar hij vertoefde, zo grepen dan die mannen zijn hand, en de hand van zijn vrouw, en de hand van zijn twee dochteren, om de verschoning des Heeren over hem. En zij brachten hem uit, en stelden hem buiten de stad." (Gen. 19: 16). Zij deelde in dezelfde Goddelijke hulp als haar man, God verschoonde haar zowel als haar man. Dezelfde machtige hand strekte zich uit om ook haar te behouden, en rukte haar daadwerkelijk als een brandhout uit het vuur. Maar, merkt dit op, dezelfde hand zette haar niet neer binnen Zoar, noch bracht haar in de spelonk van de berg. Genade deed iets aan haar, maar zij deed niet alles. Zij zag om, en werd een zoutpilaar. Zo ook is het, gelijk wij vrezen, met sommigen onder ons. Sommigen schijnen door God gegrepen te zijn, en tot ontvliesen gebracht, die nochtans omzien, en verloren zijn. Velen zijn er echter onder ons, van wie wij geenszins kunnen zeggen of zelfs vermoeden dat zij nog ooit door God zijn gegrepen geworden.

1. Er zijn er velen in ons midden, die schijnen te leven in de diepste onwetendheid aangaande hun verloren toestand, die nog roemen in hun onberispelijk leven, ook zelfs wanneer de koude hand des doods hen reeds heeft aangegrepen. Er zijn enige arme zielen die schijnen te sterven, zo zij menen gereed, om door de wet Gods te worden geoordeeld. Ik heb een ingetogen leven geleid, zullen zij zeggen; ik ben een onschuldig, bedaard levend mens geweest, en ik zou niet kunnen zien waarom de toorn van God immer over mij komen zou. O, broeders, staat het zo met u, dan is het duidelijk dat u nog nooit door God uit uw zondeslaap bent wakker gemaakt. De almacht Gods is alleen in staat u te doen ontwaken uit uw gerustheid en u te doen ontvliesen.
2. Er zijn velen onder ons, die leven in een dagelijkse beoefening van de zonde, die zich niet ontzien zich in hun beroep allerlei oneerlijke dingen te veroorloven. Die zich gedurig bastaardvloeken laten ontvallen en Gods naam ijdel gebruiken, die wandelen in de weg van de goddelozen. O, broeders, indien het bij u zo is, dan is het duidelijk, dat de hand Gods u nog nooit heeft wakker geschud. Wanneer een mens bekommerd is geworden over zijn ziel, doet hij ook afstand van zijn openlijke zonden.
3. Er zijn velen onder ons, die zeer nalatig zijn in het gebruik van de middelen van de genade, die zelden in hun Bijbel lezen, dan op de sabbat, en dikwijls alleen op die dag. Die niet regelmatig en gedurig zonder vuur bidden, die zich weinig bekommeren om het huis Gods, en zeer tevreden zijn met zichzelf, wanneer zij één keer 's zondags daar geweest zijn, die er geen gewetenszaak van maken of zij vroeg genoeg opstaan om de morgengodsdiensttoefening te kunnen bijwonen, die de ellendigste verontschuldigingen

durven aanvoeren om thuis te blijven. Die de sabbat gebroken om rond te slenteren, die die dag toewijden aan de onheiligste bezoeken, of aan het wandelen door de velden, die zo de dag des Heeren verlagen tot de meest onheilige dag van de week.

Lieve zielen, is dat zo bij u, dan is het duidelijk, dat u nog nooit door God bent geroepen geworden. Dan bent u even dood en nooit ontwaakt zoals de stenen waarop u loopt. Dan leeft u in het midden van Sodom, en de toorn van God blijft op u. Er zijn er echter ook onder ons, van wie wij geloven, dat zij door God zijn gegrepen en tot ontvlieden gebracht. Er zijn sommigen, die de duidelijkste blijken geven dat God zelf hen vliedende heeft gemaakt uit Sodom.

Die bewijzen zijn:

1ste. Zij hebben een diep gevoel van hun verloren staat; zij hebben de blijvende overtuiging dat de verleden tijd huns levens doorgebracht is onder de toorn van de grote God die hen heeft geschapen. Hun bekommerning vergezelt hen waar zij gaan, en de nood, waarin zij zich bevinden, staat zelfs op hun aangezichten te lezen. Is dit uw toestand? Dan heeft God zelf u in waarheid doen ontwaken.

2e. Zij durven niet tot hun openlijke zonde weer te keren; zij laten hun kleine oneerlijkheden, hun vloeken, hun kwaadspreken, geheel en plotseling varen. Zij onttrekken zich aan hun boze metgezellen en hun schuldige omgang. Zij gevoelen dat de dood in die pot is, en zij durven niet langer daaruit te eten of te drinken. Is dit uw geval? Dan is er reden om te geloven dat God u heeft doen ontwaken.

3e. Zij maken zeer ijverig gebruik van de middelen van de genade. Zij onderzoeken de Schriften nacht en dag, zij bidden vuriglijk, zij zijn onvermoeid in het bewaren van de Goddelijke instellingen, zij laten zich door niets weerhouden om op te gaan naar het huis Gods, zij zoeken de Zaligmaker met alle inspanning als een verborgen schat. Zij houden hun oren geopend evenals de misdadiger, die wachtende is op pardon. Is dit uw geval? Dan is het zeer waarschijnlijk dat God uw ziel genadig is geweest, dat God u heeft doen vlieden uit Sodom, opdat u niet zou omkomen. In de tekst echter zie ik dat velen, die zo in waarheid ontwaakt zijn, omzien en verloren zijn. "Gedenkt aan de vrouw van Lot." Zij was geheel en al uit Sodom gebracht, en nog zag zij om, en werd een zoutpilaar. Zij was ontwaakt, maar geenszins behouden.

Er is grote reden om te vrezen, dat dit ook het geval is met sommigen in ons midden.

1ste. Sommige ontwaakte zielen beginnen te wanhopen of zij Christus wel immer vinden zullen. Zij beginnen God te berispen, omdat Hij hen niet spoediger in de blijdschap heeft gebracht, en zo geven zij de strijd, om in te gaan door de enge poort, op; zij zien achter zich om, en zijn verloren.

2e. Sommige ontwaakte zielen beginnen te menen dat zij alreeds behouden zijn. Zij hebben verscheiden uitwendige zonden afgelegd, en bidden met veel aandrang. Hun vrienden merken de verandering op die er met hen heeft plaats gegrepen, en nu geloven zij dat zij wel zeker behouden zijn, dat zij niet verder behoeven te vlieden; zij zien achter zich om, en worden een zoutpilaar.

3e. Sommige ontwaakte zielen worden verdrietig over de moeilijkheden, die er aan het zoeken van Christus verbonden zijn. Zij herinneren zich hun vorige rust en hun vermaken, hun metgezellen, hun wandelingen, hun vrolijke kringen; zo zien zij om achter zich, en vergaan.

Nog een woord voor ontwaakte zielen.

Wellicht zijn sommigen van u juist nu onder de wakker schuddende hand Gods. U bent in uw ziel overtuigd van uw verloren toestand, u hebt uw uiterlijke zonden afgelegd en maakt ijverig gebruik van ieder middel van de genade; er is alleszins reden om te geloven dat God u genadig is geweest, en uw hand heeft aangegrepen. "Gedenkt aan de vrouw van Lot"

Leert van haar:

1ste. Dat u nog niet behouden bent. De vrouw van Lot vlood uit Sodom, geleid door de hand van de engel, en nochtans was zij verloren. Een ontwaakte ziel is nog geenszins een behouden ziel. U bent niet behouden zolang God u niet in Christus heeft gebracht. Het is nog niet genoeg dat u vliedt, u moet vlieden totdat u in Christus bent. O, legt u toch niet neer en sluimert niet in. O, ziet toch niet om achter u. "Gedenkt aan de vrouw van Lot."

2e. Dat God in geen dele verplicht is u in Christus te brengen. God heeft slechts één verbond gemaakt, namelijk met Christus en allen die in Christus zijn. Maar Hij heeft zichzelf geenszins gebonden aan degenen die buiten Christus zijn. Hij zou u nooit tot Christus kunnen brengen, en nochtans een rechtvaardig God zijn. Eist het dus niet van God, alsof Hij verplicht is u te behouden, maar werpt u als verlorenen en hulpelozen aan de voeten van de vrijmachtige God.

Een paar woorden nog voor diegenen welke zijn begonnen om te zien. Er is grond om te denken dat enigen, die eens wakende gemaakt waren, door God zijn begonnen met om te zien.

1ste. Enigen beginnen het gevoel van hun ellendige en verloren staat te verliezen. Enigen zien hun staat reeds geheel anders is dan zij vroeger deden.

2e. Sommigen van u zijn teruggekeerd tot vorige zonden, tot vorige gewoonten, vooral tot de omgang met de goddelozen. Sommigen ook, vrees ik, trachten de spot te drijven met hun vroegere vrees.

3e. Sommigen van u zijn teruggekeerd tot meerdere verwaarlozing van de Bijbel, van het gebed, van de instellingen Gods. Bij het laatste Avondmaal waren er velen zeer begierig om van Christus te horen spreken; waar zijn ze nu?

Er is reden om te vrezen, dat zeer veel van die belangstelling is voorbijgegaan, dat velen hun bekommerdheid hebben verloren, dat enigen achter zich heen zien. En nu "gedenkt aan de vrouw van Lot."

1ste. Het zal u niet behouden, dat u eens bekommerd was ook niet, dat u bekommerd was gemaakt door God. Zo was het met de vrouw van Lot, en toch was zij verloren.

2e. Indien u inderdaad omziet, is het waarschijnlijk dat u nooit opnieuw zult ontwaken. Aanschouwt dat gedenkteken van de wrekende hand Gods in de vlakte van de Jordaan, spreekt tot haar, zij hoort u niet; roept luide, zij ziet u niet aan; dringt haar te vlieden van de toekomende toorn, zij verroert zich niet zij is dood. Zo zal het ook met u zijn. Zo u inderdaad terugkeert, mogen wij spreken, maar u zult niet horen. Wij mogen schreeuwen, maar u zult er niet op letten; wij mogen u dringen om wederom te vlieden, maar u zult u niet verroeren. "Zo iemand zich achterwaarts keert, mijn ziel heeft in hem geen welbehagen." "Niemand, die zijn hand aan de ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het koninkrijk Gods." (Luk. 9: 62).

St. Pieterskerk, 1837.

6. MOZES EN HOBAB

"Mozes nu zei tot Hobab, de zoon van Rehuël, de Midianiet, de schoonvader van Mozes: Wij reizen naar die plaats, van welke de HEERE gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons en wij zullen u weldoen: want de HEERE heeft over Israël het goede gesproken." Numeri 10: 29.

De kinderen Israëls waren bijna een jaar gelegerd geweest in de woestijn, die de rotstoppen van de berg Sinaï omgaf. Maar thans verhief zich de wolk van de tent van de samenkomst het teken dat de Heere wilde voorttrekken, en zo bereidde zich Israël om in geregelde orde zijn tocht voort te zetten. Op een rotsachtige verhevenheid, vanwaar hij de duizenden Israëls kon overzien, stond Mozes met zijn schoonbroeder Hobab. Het hart van Mozes zwol op bij dit gezicht, wanneer hij de banieren van het volk zag, wapperende in de wind, wanneer hij blikte op de wolkkolom, welke zich over hen verhief als een machtige leidende engel, wanneer hij dacht aan de goede woorden des Heeren over Israël gesproken en aan het goede land, waarheen zij zich spoedden. Hij gevoelde dat zijn lendenen omgord waren met waarheid; dat hij op zijn hoofd de helm van de zaligheid droeg en in zijn hand het zwaard van de Geest hield. Hij kon het niet dulden dat iemand, die hij liefhad, hem nu zou verlaten en derhalve, terwijl Hobab nog besluiteloos was, welke weg hij in zou slaan, sprak Mozes tot hem: "Wij reizen naar die plaats, van welke de Heere gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u weldoen."

Deze zijn de gevoelens van ieder kind van God. Wanneer een ziel tot Jezus gebracht is, gewassen in Zijn bloed en staande in Zijn gerechtigheid, dan wordt hij gedreven door twee dingen: ten eerste, dat hij nu op reis is naar een goed land zijn zonden zijn uitgedelgd de Heilige Geest woont in hem God is zijn leidsman de hemel ligt voor hem; ten tweede, hij wenst dat allen, die hij liefheeft, met hem meegaan.

Onderwerp. *De kinderen van God zijn op reis en wensen dat allen, die zij liefhebben, met hen meegaan.*

I. Deze wereld is niet het vaderland van een Christen. Toen Israël door de woestijn reisde, hielden zij deze niet voor hun vaderland. Menigmaal kwamen zij aan bittere plaatsen, zoals Mara, waar de wateren bitter waren. Daar wilden zij niet uitrusten. Menigmaal kwamen zij aan liefelijke frisse plaatsen, zoals Elim, met zijn zeventig palmbomen en twaalf waterbronnen. Nochtans wilden zij daar niet neerzitten en zeggen: "Dit is mijn rust." Het was liefelijk als het Manna iedere morgen in de legerplaats viel en het water hen volgde; nochtans was het een woestijn, en een land van droogte en van de schaduw des doods. "Wij reizen," zei Mozes. Zo is deze wereld voor een ware Christen zij is niet zijn vaderland. Menigmaal ontmoet hij bittere dingen teleurstellingen, verliezen, ontberingen en hij noemt de wateren Mara, want zij zijn bitter. Dikwijls ook komt hij aan liefelijke oorden, zoals Elim: maar hij rust er niet uit.

(1) Het is een liefelijke vreugde van het gezin en de familie als de familieband nog onverbroken is, als er geen lege stoel bij de haard staat, als er geen schakel ontbreekt aan de keten, als er nog geen lam van de kudde is weggenomen. Dit is alles aangenaam en liefelijk voor het kind van God, maar hij rust er niet in en kan er niet in rusten. Hij hoort een stem zeggen: "Sta op, vertrek, deze is niet uw rustplaats, want zij is bevlekt."

(2) Christelijke vrienden zijn aangenaam voor een Christen. Zij, die deelgenoten zijn van onze geestelijke geheimen; zij, die hun gebeden met de onze vermengen voor de troon. Zij, die ons nooit vergeten als zij binnen het voorhangsel zijn. O, er is iets aangenaams zelfs in het licht van hun vriendelijk oog! Het is een gemeenschap van welke de wereld

niets verstaat. Wij dragen hen in ons hart, in zoverre als zij deelgenoten zijn van dezelfde genade, gewassen in dezelfde fontein, vervuld van dezelfde Geest, één van hart leden van elkaar; nochtans is onze rust niet onder hen. Het is een voorsmaak des hemels, maar niet de hemel. Zij stellen ons dikwijls te leur verachten, verkoelen, of zij worden van ons weggenomen en laten ons alleen op reis. "Wij reizen."

(3) Instellingen zijn aangenaam voor een Christen. Zij zijn het manna en de wateren van de woestijn de regen die de moerassen van het dal Baka vulde. Hoe liefelijk is de sabbatmorgen! De zon schijnt heerlijker dan op een andere dag. "Hoe liefelijk zijn uw voorhoven, Heere!" Hoe schoon het zingen van de Psalmen! Hoe plechtig de gebeden, wanneer wij binnen het voorhangsel zijn! Hoe druipt de schriftleer als de dauw neer! Hoe vol van vrede is de zegen! Hoe liefelijk vooral voor de Christen zijn de sacramenten bronnen van zaligheid, Bethels, plaatsen van vereniging met Christus! Welke heerlijke dagen van genoeg, liefde en verbond met Jezus! Maar het is niet ons huis, niet onze rustplaats.

1ste. Ze zijn gebrekkig; er is altijd iets menselijks in, dat onze liefelijkste inrichtingen bederft. Er is een druiventros, maar ach! zij bevredigt niet.

2e. Zij zijn bevuurd, er is altijd een vlieg, die de zalf stinkende maakt; er is altijd zoveel zonde in de leraar en in de hoorder. "Wij reizen naar die plaats."

Leer ten 1ste met het oog van een reiziger op de wereld neer te zien. Als een reiziger reist, ziet hij vele schone verblijfplaatsen en schone huizen en landen en tuinen, maar hij zet er zijn hart niet op, hij bewondert en gaat voorbij. Zo moet u doen, lieve Christenen. U bent een kleine kudde, trekkende door de woestijn. Zet niet uw genegenheid op iets wat hier is; zet uw liefde niet op huizen, op betrekkingen of op landerijen. Wees als Abraham en Izak en Jakob, die in tenten woonden en klaar betoonden, dat zij een vaderland zochten. "Indien u dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus zit, zoekt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn."

Leer ten 2e niet te treuren over het verlies van Christelijke vrienden, als degenen, die geen hoop hebben. Enigen van u hebben kleine kinderen verloren, die in de Heere stierven. Enigen van u hebben lieve vrienden verloren, die in Jezus ontslapen zijn. Enigen van u hebben oude bloedverwanten verloren, die hun geest in de hand van Jezus overgegeven hebben. Nu kunt u slechts wenen, en toch, indien zij in Christus waren, behoefde u het niet. Zij zijn aan het einde van hun reis gekomen, en wij zijn op weg. Een stem schijnt uit hun graven op te gaan, zeggende: "Ween niet om mij, maar ween over uzelf en uw kinderen." Zij zijn in de rust en "wij reizen."

II. Des Christen vaderland is bij elke stap naderbij.

Toen Israël door de woestijn reisde, kwamen zij met iedere trede nader bij het goede land. Zij moesten een lange woestijn doortrekken: nochtans bracht hen iedere dagreis nader aan het doel. Zo is het met allen, die in Christus Jezus zijn. Iedere stap brengt hen dichterbij de hemel. Iedere dag komen zij nader en nader aan de heerlijkheid. "Nu is het de ure dat wij uit den slaap opwaken: want de zaligheid is ons nu nader dan toen wij eerst geloofd hebben." "De nacht is voorbij, de dag is aangebroken." Elk schaap, dat werkelijk gevonden en op de schouders van de Herder is, komt iedere dag nader aan de hemelse kooi.

Iedere ziel, die gedragen wordt op arendsvleugelen, vliegt de rust tegemoet, die overblijft. De uren vlieden haastig, maar zo ook snel vliegt die Goddelijke arend. Terwijl

u in de loopbaan loopt, brengt u iedere stap nader bij het einde nader bij de prijs bij de kroon.

Vraag. *Bent u elke dag geschikter voor de hemel?* Ach! mijn lieve Christenen, ik sidder voor enigen uwer, die op uw weg ter heerlijkheid leeft en toch ter heerlijkheid niet geschikter wordt. Och, "dat u mocht vergeten de dingen die achter zijn en u uitstrekken tot hetgeen voor u is, jagende naar het wit, tot de prijs van de roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus."

Enigen van u zijn juist de hemelreis begonnen. Lieve kinderkens, wast sterker en sterker op; bidt meer, leest meer, hoort meer, bemint meer, doet iedere dag meer. Laat uw zondelust evenals de wortelen van de bomen neerwaarts groeien, dieper en dieper. Laat uw geloof evenals de wijnstok ieder jaar sterker worden. Laat uw vrede evenals een rivier breder en breder worden. "Wij reizen." Enigen zijn bijna door de woestijn. Enigen van u zijn op de top van Pisga. De tijd komt welhaast, dat u zult sterven.

Lieve bejaarde Christenen, hoe spoedig zullen uw ogen Hem zien, Die gij, niet gezien hebbende, liefhebt. Hoe spoedig zal uw hart Hem liefhebben zoals u dit wenst! Hoe spoedig zult u Hem nooit meer bedroeven! Wees niet bevreesd, maar verblijdt u met zachtmoeidigheid. Leeft meer buiten de wereld, zorgt minder voor haar vermaken. Spreekt duidelijker tot uw vrienden, zeggende: "Komt met ons." Vertoeft vaker binnen het voorhangsel. Weldra zult u een pilaar zijn en niet meer uitgaan. Onbekeerden, u bent de hel iedere dag naderbij. Ook u reist naar de plaats van welke God gezegd heeft: "Ik zal u die geven." Maar de vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en afgodendienaars, en al de leugenaars, is hun deel in de poel die daar brandt van vuur en sulfer, hetwelk is de tweede dood. (Openb. 21: 8). O, sta stil, arme zondaar, sta stil en denk na. Waar u ook bent, en waarin ge u ook beweegt, u bent derwaarts op reis. De meesten gaan door de wijde poort. Wanneer u slaapt, snelt u derwaarts heen. Wanneer u een plezierreis maakt, komt u die andere reis nog meer nabij. Wanneer u lacht of ijdel spreekt, of in de volle vreugde van u zonden bent, haast ge u nog meer derwaarts. U hebt nooit stilgestaan, sedert u begon te leven. U stond nooit een ogenblik stil om adem te halen. U bent deze namiddag nader bij de hel dan vanmorgen. O, staat stil en denkt na. "Ga met ons, en wij zullen u weldoen."

III. Deze reis is de voornaamste bezigheid eens Christen. Israël liet zich het meeste aan deze reis gelegen liggen. Zij bekommerden zich om weinig andere dingen. Zij hielden zich met niets anders bezig. Als zij aan een groene plaats kwamen, namen zij de ploeg niet op, om de grond te bebouwen. Hun reis was hun voornaamste bezigheid. Zo moet het ook met u zijn, die kinderen Gods zijt. Uw reis ten hemel moet uw grootste aangelegenheid zijn. Lieve vrienden, doet alles met oordeel op deze reis, of het u op uw tocht zal baten. Als u een beroep kiest, of u aan de handel wijdt, kiest met het oog daarop of het u in uw reis zal belemmeren of voorwaarts helpen: Zult u daardoor in grote verzoeking komen, of in goddeloos gezelschap? O, wees op uw hoede! Waartoe is het leven dan alleen dat u op uw reis hemelwaarts komt? Kiest uw verblijf met het oog hierop. Christelijke dienstknechten, doet uw keus met het oog hierop. Gedenkt aan Lot. Hij koos de vlakte van de Jordaan, omdat zij bevochtigd was; maar zijn ziel werd daar dag aan dag gekweld. Wanneer u betrekkingen of vriendschap aanknoopt, o, kiest met het oog op die reis! Zullen zij u in uw gebeden hinderen of helpen? Zullen zij met u gaan, en u de reis gemakkelijk maken, of zullen zij uw voertuig belemmeren? Als u in gezelschap gaat, boeken leest, kiest met het oog daarop, zullen zij uw zeilen hemelwaarts doen zwellen? Zo niet, gaat niet met hen mee. Als u aan uw genegenheden toegeeft, en u ziet dat zij u op uw reis hinderen, o, onderdrukt ze ogenblikkelijk. Wees

niet bezorgd voor de gevolgen. "Indien uw rechterhand u ergert, houwt ze af en werpt ze van u. Het is u beter verminkt tot het leven in te gaan, dan de twee handen hebbende, heen te gaan in de hel, in het onuitblusselijk vuur." "Daarom laat ons afleggen alle last en de zonde, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op Jezus."

IV. Alle ware Christenen wensen dat anderen met hen mee reizen. "Ga met ons en wij zullen u weldoen." Zo deed Mozes. Hobab was gedurende veertig jaren zijn vriend geweest in het land Midian, waar Mozes zijn zuster getrouwd had, en woonde in het huis . van zijn vaders Rehuël. Ik twijfel er geenszins aan of Mozes zal hem in die tussentijd veel van Israëls God en Israëls toekomstende heerlijkheid verteld hebben. Menigwerf, terwijl zij in diezelfde woestijn hun kudde weidden, zal Mozes met hem gesproken hebben over rechtvaardigheid, matigheid en toekomstend oordeel, totdat Hobab sidderde. Nochtans scheen het alsof Hobab niet ten volle overtuigd was. Hij twijfelde hij draalde. Hij was verschrikt geworden door de donder van Sinaï, maar niet gewonnen door de liefde van Golgótha. Hij wist niet waar te gaan of te staan. Maar het uur van de beslissing brak aan. Hij moest nu beslissen. Nu was het hart van Mozes in hem bewogen: "ga met ons en wij zullen u weldoen; want de Heere heeft over Israël het goede gesproken."

Zo ging het Paulus toen hij zelf de vreugde en de vrede des geloofs gesmaakt had; toen zei hij: "de toegenegenheid mijns harten en het gebed, dat ik tot God voor Israël doe, is tot hun zaligheid." (Rom. 10: 1). Zo was het met Andreas: "Andreas vond eerst zijn broeder Simon en zei tot hem: Wij hebben gevonden de Messias." (Joh. 1: 42). Zo was het met de arme bezetene, die Jezus heelde: "Ga heen naar uw huis tot de uwen en boodschap hun, wat grote dingen u de Heere gedaan heeft, en hoe Hij zich van u ontfermd heeft." (Markus 5: 19). Zo was het met de arme slaaf, die bad dat er een volle hemel en een ledige hel mocht zijn.

Vraag. Staat het zo met u? Hebt u uw vrienden gevraagd met u te gaan? Hebt u een vader, die u liefhebt? een moeder, die u aan haar borst droeg? Hebt u een broeder of een zuster? Dralen zij als Hobab? O, zult u geen woord om Christus' wil spreken en zeggen: "ga met ons en wij zullen u weldoen?" Hebt u een vriend, die u zeer liefhebt, die niets weet van Christus en God, die in de woestijn wil omkomen? O, zult u hem niet overhalen om met u tot Israëls God en Israëls heerlijkheid te gaan? Een woord aan onbeslist. Enigen van u zijn, evenals Hobab, half overtuigd om met Israël mee te gaan. "Gij overreedt mij bijna een Christen te worden." Enigen van u zien dat uw kinderen bekeerd zijn, en u niet; en nochtans bent u niet besloten mee te gaan. Och! waarom hinkt u op twee gedachten? Gaat nu met hen mede.

Merk op, 1ste. Deze dag kan de beslissende dag zijn. Zo was het met Hobab. God dringt heden sterk bij u aan. Hij heeft tot u gesproken door de plechtigste middelen door de Bijbel, door Zijn dienaren, en door de tedere stem van de overreding dergenen, die u liefhebben. "Ga met ons, kies heden wie u dienen wilt." Bedenkt dat het heden de dag van de beslissing kan zijn, morgen is het wellicht te laat.

2e. U zult delen in hun vreugde. "Wij zullen u weldoen." Wat maakt hen zo begerig om u mee te nemen? Is het niet tot uw welzijn? U weet dat zij u teer beminnen; zij zouden geen haar van uw hoofd willen krenken. U zult smaken de vergeving hunner zonden hun vrede met God hun blijdschap is het woord en het gebed; u zult hun God kennen en hun hemel. O, dat de Heere het u in het hart mocht leggen Hem aan te kleven, zoals Ruth Naomi aankleefde, zeggende: "waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk en uw God mijn God."

St. Pieters kerk, 22 juli 1838.

7. VOLHARD IN HET VOLGEN VAN DE HEERE

Doch Mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten. (Numeri 14: 24)

De kinderen Israëls waren omstreeks een jaar aan de voet van de Sinäi gelegerd geweest, gedurende welke tijd God hun de wet en de tabernakel gegeven had. Al trekkende door de woestijn onder geleide van de wolkkolom, kwamen zij weldra te Kades-Barnea, aan de uitgang van de woestijn, en op de grenzen van het beloofde land. Van hier zonden zij onder Gods bestuur twaalf verspieters uit om het land te bezien en bericht weer te brengen "hoedanig het zij, en het volk, dat daarin woont, of het sterk zij of zwak, of het weinig zij of veel, en hoedanig het land zij, waarin hetzelve woont, of het goed zij of kwaad, en hoedanig de steden zijn, in dewelke hetzelve woont, of in legers of in sterkten." (Num. 13: 18, 19).

Zo gingen de verspieters het gehele land door, trekkende door de rotsachtige streken van Hebron en wederkerende door de lachende vallei van Eskol. Na verloop van veertig dagen kwamen zij terug met een tros wijndruiven, die zij droegen met tweeën op een draagstok, alsook granaatappels en vijgen. Toen zij nu daar stonden in het midden van het bijeenvergaderde Israël, waren aller ogen op hen gevestigd, en aller oren waren geopend om het bescheid te horen, hetwelk zij zouden uitbrengen. Het land was goed, zeiden zij, vloeiende van melk en honig. Maar het volk was sterk, en hun steden van muren voorzien, en zeer groot.

Twee slechts van de twaalf traden moedig voorwaarts — Kaleb en Jozua. En Kaleb zei: "Laat ons vrijmoedig optrekken; want wij zullen het voorzeker overweldigen." (Num. 13: 30). Maar het volk weende in diezelfde nacht, en zei dat men hen met stenen stenigen zou. Daarom ontstak de toorn des Heeren tegen het volk, en Hij sprak dat de ganse vergadering in de woestijn sterven zou. "Maar Mijn knecht Kaleb, omdat er een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen, zo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk hij gekomen was. En zijn zaad zal het erfelijk bezitten."

Lering. ***Het is een heilrijke zaak te volharden in het volgen van de Heere.***

I. Wat het is te volharden de Heere na te volgen.

1. Christus al onze dagen na te volgen. Alzo was het met Kaleb, hij volgde de Heere al zijn dagen — hij volhardde Hem na te volgen. En het staat van hem opgetekend, toen hij vijf en veertig jaren daarna, een oud man van vijf en tachtig jaar was geworden, dat "hij volhard had de Heere, de God Israëls, na te volgen." (Jozua 14: 14). Hij volgde de Heere niet slechts voor een tijd, of van tijd tot tijd, maar al zijn dagen, hij volhardde de Heere na te volgen. Velen zijn gelijk aan de vrouw van Lot, die voor een tijd uit Sodom vluchten. Zij was zeer verschrikt en ontroerd, de engel greep haar bij de hand, zij luisterde naar de stem van de waarschuwing, en vlood voor een tijd, maar weldra gaf zij het op, zij zag om achter zich en werd een zoutpilaar.

Zo ook zijn velen ontwaakt en vluchten om huns levens wil; zij wenen, zij bidden, zij zoeken de zaligheid, maar zij houden het niet vol, zij worden verlokst door een oude metgezel of een lievelingsneiging, en ... zij wenden zich achterwaarts. Velen zijn als de zodanigen van wie gesproken wordt in Johannes 6: Zij volgen Jezus voor een tijd en worden Zijn discipelen genoemd; zij horen de liefelijke woorden, die uit Zijn mond komen. Maar ziet, daar ontdekken zij iets in de leer of in het werk des Zaligmakers, hetwelk hen ergert, en het is ook met hen: "Van toen af gingen velen Zijner discipelen

terug, en wandelden niet meer met Hem." (Joh. 6: 66). Zij, die niet terugkeren, zijn het die volharden Hem na te volgen. Velen zijn gelijk aan de Galaten. Toen Paulus hun eerst het Evangelie verkondigde, namen zij hem aan "als een engel Gods, ja als Christus Jezus." (Gal. 4: 14). Zij spraken van het heil in Christus, en van de grote zaligheid door Hem aangebracht. Zij hadden Paulus lief, zodat zij, indien het mogelijk ware, hun ogen uitgegraven en hem zouden gegeven hebben. En toch volhardden zij niet de Heere na te volgen. Zij werden weldra afgetrokken van het Evangelie van Christus tot een ander evangelie. "Uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd?" En nu haatten zij Paulus, omdat hij hun de waarheid zei.

II. Zo ook is het met velen uwer. Dit is geenszins volharden de Heere na te volgen. Velen beginnen in tegenspoed Christus te volgen. (Psalm 78: 34). Wanneer zij op het ziekbed worden neergeworpen, of wanneer smartelijke verliezen hen treffen, grijpen zij naar hun Bijbel, beginnen zij te wenen en te bidden. Maar de wereld keert terug met haar begeerlijkheden, met haar verleidingen, met haar vrienden ... en zij keren om achter zich. Zij volharden niet de Heere na te volgen. Ach, hoe menigeen in deze vergadering moet het mij toestemmen dat hij niet volhard heeft de Heere na te volgen! U liep wèl, wie heeft u verhinderd? Hoeveel van u hebben krachtige indrukken gehad van de waarheid van Gods Woord! De dingen van het koninkrijk Gods waren groot en dierbaar in uw ogen, u kwam aan de tafel des Heeren, u zat daar ernstig en met plechtig gevoel, en waar bent u nu? Hebt ge uw voeten niet schielijk afgewend van de weg van het leven? Indien u Christus wilt navolgen al uw dagen, dan moet u gelijk zijn aan Lot: dan moet u niet alleen Sodom ontvluchten, maar vluchten, totdat u binnen Zoar bent, dan moet u niet blijven staan bij uw aandoeningen en overtuigingen, hoe diep, hoe levendig die ook mogen zijn. Het is een voortreffelijke zaak ontwaakt te zijn, maar, daarmee bent u nog niet behouden.

Wilt u volharden Christus na te volgen, dan moet u in Christus zijn. U moet in Zijn Woord blijven: "Jezus dan zei tot de Joden, die in Hem geloofden: Indien gijlieden in Mijn Woord blijft, zo bent u werkelijk Mijn discipelen." (Joh. 8: 31). Bedenkt het wel, "gij wordt zalig door het Evangelie, indien u het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb, tenzij dan dat u tevergeefs geloofd hebt." (1 Kor. 15: 2). U moet zijn gelijk Maria, die neerzat aan Zijn voeten en Zijn woord hoorde. U moet zijn gelijk de grijze Simeon: "Ziet, daar was een mens te Jeruzalem, wiens naam was Simeon. En deze mens was rechtvaardig en Godvrezende, verwachtende de vertroosting Israëls." (Luk. 2: 25). Wellicht was hij reeds als jongeling bekeerd. Maar het was geen half werk; geen werk, dat weldra weer voorbij was, hij volhardde de Heere na te volgen al zijn dagen, en nu, een oud man geworden zijnde, verwachtte hij nog de vertroosting Israëls. Hij volhardde de Heere na te volgen, en nu volgt hij het Lam in het paradijs.

U moet gelijk zijn aan de palmboom: "De rechtvaardige zal groeien als een palmboom, hij zal wassen als een cederboom op Libanon; die in het huis des Heeren geplant zijn, die zal gegeven worden te groeien in de voorhoven onzes Gods. In de grijze ouderdom zullen zij nog vruchten dragen; zij zullen vet en groen zijn." (Psalm 92: 13-15). De palmboom en de cederboom hebben beide deze wonderlijke eigenschap, dat zij tot het laatste toe veel vruchten dragen. Zo is het ook met de levende gelovige: hij is een Christen tot zijn einde toe, tot het laatst toe vol van de Heilige Geest, vol van liefde, vol van heiligheid. Hij is gelijk aan fijne wijn, hoe ouder hoe beter. "Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe." (Spr. 4: 18).

U moet zijn gelijk Paulus. Van de dag zijner bekering af aan was Paulus een nieuw schepsel. De liefde van Christus drong hem, en hij leefde niet meer voor zichzelf, maar

Dien, die voor hem was gestorven en opgewekt. Wij horen nimmer van hem dat hij in zijn loop verslapte of de strijd opgaf: "Vergetende hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen vóór is, jaag ik naar het wit." (Filipp. 2: 14). Reeds een oud man zijnde, had hij nog geenszins het vuur zijner liefde, van zijn ijver, van zijn medelijden verloren: "Ik word nu tot een drankoffer geofferd, en de tijd mijner ontbinding is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop geëindigd, ik heb het geloof behouden." (2 Tim. 4: 6, 7). Hij volhardde de Heere na te volgen, hij zag niet om achter zich, hij bleef niet stilstaan, hij viel niet in slaap, hij was een tweede Kaleb. Geliefden, zo ook moet u zijn, indien u zalig wilt worden. "Die volstandig zal blijven tot het einde, die zal zalig worden." (Matth. 10: 22). Niet die zal zalig worden die een goed begin maakte, maar hij die volhardt de Heere na te volgen.

2. Christus na te volgen van ganser harte.

Alzo ook volgde Kaleb de Heere na van ganser hart volhardend. Hij bleef zichzelf gelijk, hij volgde de Heere in alles wat hij deed.

1ste. De meeste Christenen volhardden niet in het volgen van de Heere, de meesten zijn onbestendig. De meesten kaatsen het beeld van Christus niet in alles terug. De meesten achten dat onbereikbaar, zij verliezen de moed om voort te gaan teneinde dat doel te bereiken. Velen achten het zelfs geen begeerlijke zaak; zij menen tenminste dat het hier in deze tijd beter is deze en gene zwakheid te hebben.

Sommigen volgen Christus niet na in Zijn nederigheid. Christus vergelijkt zichzelf bij de lelie van de dalen: "Ik ben een roos van Saron, een lelie van de dalen." (Hooglied 2:1). Hiermede drukt Hij Zijn nederigheid, Zijn Hem in alles kenmerkende ootmoedigheid uit. Hoewel Hij geen zonden van zichzelf had, waarom Hij ootmoedig had moeten zijn, was Hij nochtans ootmoedig van nature. Hij verhief Zichzelf niet, het was Hem niet te doen om de vleierijen van de mensen. Sommigen volgen Christus hierin niet na.

Sommigen, die in waarheid zalig gemaakt schijnen te zijn, zijn nochtans hierin geenszins gelijkvormig aan Christus. Zij zijn hoogmoedig, hoogmoedig op hun behoudenis, hoogmoedig op de hun bewezen genade, hoogmoedig dat zij niet zijn als anderen. Sommigen volgen Christus niet in Zijn zelfverloochening. Hij was rijk en is om onzentwil arm geworden, opdat wij door Zijn armoede zouden rijk worden. Hij is voor ons gestorven, toen wij nog zondaars waren. Hij had niet waarop Hij het hoofd kon neerleggen. En nochtans zoeken velen, die Christenen schijnen te zijn, hun eigen gemak en geriefelijkheid vóór alles. Zij handelen in deze geenszins naar des Heeren Geest.

Sommigen volgen Christus niet na in Zijn liefde. Christus was de liefde zelf. Hij kwam op aarde uit liefde, Hij liet zich in de kribbe neerleggen uit liefde, Hij leefde in zondeloze gehoorzaamheid uit liefde, Hij stierf uit liefde. Nochtans volgen sommigen, die Christenen zijn, Hem niet na in Zijn liefde; zij hebben niet lief, gelijk Hij liefhad.

Sommigen hebben slechts zeer weinig medelijden met de zondaars, zij kunnen op hun gemak in hun eigen woningen neerzitten, en het aanzien dat een gehele wereld verloren gaat uit gebrek aan kennis. Hoe weinigen zijn er, die hetgeen zij doen uit liefde doen! e. Vele Christenen hebben een tijd van verslapping. Zo was het met de Efeziërs. Eens waren zij "gezegend met alle geestelijke zegening." "uitverkoren, opdat zij zouden zijn heilig, onberispelijk voor God in de liefde." (Ef. 1: 3, 4). Zij volgden God, als geliefde kinderen, en wandelden in de liefde, gelijk Christus hen had liefgehad. Maar er kwam een tijd van verslapping, en Christus zegt tot hen: "Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde verlaten hebt." (Openb. 2: 4). Zij waren niet gelijk Kaleb, zij volhardden niet de Heere na te volgen. Zo was het met David. Toen hij tot grote en openbare zonden verviel, scheen zijn gehele ziel voor een tijd in diep verval te zijn, al zijn beenderen scheen gebroken, en hij vreesde dat God Zijn Heilige Geest voor immer van hem zou

wegnemen. Hij volhardde niet de Heere na te volgen. Zo was het met Salomo. Toen Salomo aan de regering kwam, scheen het dat hij volharden zou in het volgen van de Heere. De Heere verscheen hem te Gibeon, zeggende: "Begeer wat Ik u geven zal." (1 Kon. 3: 5). "En God gaf Salomo wijsheid en zeer veel verstand, en een wijd begrip des harten, gelijk zand, dat aan de over van de zee is." (1 Kon. 4: 29). En God stelde hem in staat tot het bouwen van een tempel, en Hij zegende hem in alles. Nochtans kwam er ook voor Salomo een tijd van diep verval: "De koning Salomo had vele vreemde vrouwen lief; want het geschiedde in de tijd van Salomo's ouderdom, dat zijn vrouwen zijn hart achter andere goden neigden; dat zijn hart niet volkomen was met de Heere, zijn God, gelijk het hart van zijn vader David." (1 Kon. 11: 1, 4). Hij volhardde niet de Heere na te volgen.

Zo was het met Asa. "Asa deed dat goed en dat recht was in de ogen des Heeren, van zijn Gods." (2 Kron. 14: 2). Door zijn geloof behaalde hij de overwinning op het leger van de Ethiopiërs, dat een miljoen koppen sterk was. Ook maakte hij en zijn volk een verbond dat zij de Heere dienen zouden en gans Juda verblijdde zich in deze eed. Nochtans bracht hij een zeer treurige tijd van verval door. Want toen de koning van Israël hem tegemoet optrok, begaf hem zijn geloof. In zijn ouderdom had hij een krankheid aan zijn voeten. In die krankheid zocht hij niet de Heere, maar de medicijnmeesters. Hij volhardde niet de Heere na te volgen.

Zo was het ook met de vijf maagden. Zij waren wijs en namen olie met zich in haar vaten met haar lampen, en toch, terwijl de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap. Zij vervielen in een treurige verslapping. Zij volhardden niet de Heere na te volgen.

Geliefden! indien u zijn wilt gelijk Kaleb, en als u wilt volharden de Heere na te volgen, dan moet het also niet bij u zijn. Dan moet u Hem volgen zonder ophouden en zonder te vertragen.

Vooreerst: u moet zijn gelijk degenen, die zeggen: "Ik ben des Heeren." "Deze zal zeggen: Ik ben des Heeren." (Jesaja 44: 5). God zegt: "Mijn zoon, geef Mij uw hart." (Spr. 23: 26). U bent tot een dure prijs gekocht, u bent uws zelfs niet meer. Wilt u een Kaleb zijn, dan moet ge uzelf aan Hem geven, dan moet u aan Hem geven uw verstand, uw wil, uw genegenheden, dan moet u aan Hem geven uw lichaam en al haar leden, uw ogen en uw tong, uw handen en voeten, zodat u in niets meer uzelf toebehoort, maar alles het Zijne is. O, het is zo zoet zichzelf aan God te geven; dat Hij ons vervulle met Zijn Geest, dat Hij ons regere door Zijn Woord, dat Hij ons make een vat Hem ter ere, een vat om Zijn naam te dragen, een vat reeds hier toebereid voor de eeuwige heerlijkheid! Ziedaar wat het is te volharden in het volgen van de Heere.

Ten tweede: u moet veranderd worden naar Zijn beeld. "En wij allen, met ongedekten aangezicht de heerlijkheid Gods als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest." (2 Kor. 3: 18). Onze dwaze harten menen dat het beter is nog iets van het beeld des satans te blijven behouden, maar o, dit juist is onze zaligheid reeds hier beneden, iedere wezenstrek van Jezus te weerkaatsen, en dat gedurig, en dat voor eeuwig. Hem steeds gelijkvormig te zijn, Hem in alles gelijkvormig te zijn; lief te hebben, gelijk Hij liefhad, te wenen, gelijk Hij weende, te bidden gelijk Hij bad, veranderd te worden naar Zijn gelijkenis: "Ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken." (Psalm 17: 15).

Ten derde: Zijn gehele wet moet geschreven zijn in uw harten: "Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en Ik zal die in hun hart schrijven." (Jer. 31: 33). Dit is uw hoogste geluk, dat ieder gebod van God zijn vaste plaats hebbe in uw hart, dat het diep daarin

gegrift zij, zodat het niet kan worden uitgewist. Dat is het te volharden de Heere te volgen.

3. Christus te volgen in weerwil van alle moeilijkheden.

Zo was het met Kaleb. De vergadering wilde hem stenigen, maar dat kon hem niet weerhouden: hij wilde zijn plicht doen, wat kwaad hem ook mocht overkomen. Hij volhardde de Heere na te volgen. Daar zijn er velen, die de Heere volgen zolang de zon schijnt, maar die Hem geenszins volgen, als het stormt. Als de winter komt, dan vliegen de zwaluwen weg. Velen zijn aan de zwaluwen gelijk. Velen volharden niet in het volgen. Smaad doet velen terugdeinzen. Zolang het fatsoenlijk is godsdienstig te zijn, en men daardoor, beter dan door iets anders, zich geacht en gezien kan maken zijn er velen die Christus volgen. Maar wordt het volgen van Jezus tot versmaadheid en tot een spreekwoord, dan worden velen geërgerd. De boterbloemen ontsluiten zich als de zon schijnt. Maar komt er een regenbui, dan sluiten zij zich weder. 6 Moeilijkheden schrikken velen af. Toen Paulus en Barnabas op reis gingen naar Azië, namen zij Johannes Markus met zich; toen er zich echter gevaren opdeden, trok deze terug. (Hand. 15: 37). Indien u volharden wilt de Heere na te volgen, moet u door goed en kwaad gerucht heengaan. Wij moeten Zijn smaadheid dragen: "Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende." (Hebr. 13: 13). Wij moeten de smaad zelfs van onze naaste betrekkingen verdragen. "Die vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig. En die zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mijns niet waardig." (Matth. 10: 37). Wij zouden wel naar de hemel willen gaan zonder smaad te dragen, maar willen wij de smalle weg bewandelen, en volharden de Heere te volgen, dan is zulks niet mogelijk. Wij moeten niet ons gemak zoeken, indien wij volharden willen in het volgen van Christus. Het pad, hetwelk Christus te gaan had, was met doornen bezaaid; de kroon, die Hij te dragen had, was een doornenkroon; wij moeten niet menen met rozen gekroond te zullen worden. Paulus zegt: "Ik acht alle dingen schade te zijn, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen." (Fil. 3: 8). Wij moeten gewillig zijn zelfs ons leven te verliezen: "Noch houd ik mijn leven dierbaar voor mijzelf." (Hand. 20: 24). "De ure komt, dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen." (Joh. 16: 2). "Zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen." (Matth. 16: 25). "Wees getrouw tot de dood." (Openb. 2: 10). "Zij hebben hem overwonnen door het bloed des Zoons, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe." (Openb. 12: 11). O, het is zoet te volharden in het volgen van Christus, want dan zullen wij met Hem heersen: "Indien wij verdragen, wij zullen ook met Hem heersen; indien wij Hem verloochenen, Hij zal ons ook verloochenen." (2 Tim. 2: 12).

III. Hoe kunnen wij bekwaam gemaakt worden te volharden in het volgen van de Heere?

1. Door het oog op Hem gevestigd te houden. Hierdoor ook was Kaleb in staat te volharden de Heere na te volgen. Hij hield zich vast als ziende de Onzienlijke. Hij hield de Heere gedurig voor zich. Zo Kaleb zich een naam had willen maken, of zijn eigen voordeel of eer gezocht had, zou hij niet volhard hebben in het volgen van de Heere, hij zou de Heere niet gevolgd hebben al zijn dagen, met zijn ganse hart, door alle bezwaren heen. Indien u volharden wilt Christus te volgen, dan moet u Hem ook volkomen leren kennen. Een gezicht Zijner schoonheid dringt ons Hem te volgen. "Hij draagt de banier boven tienduizend, en al wat aan Hem is, is gans begerlijk." (Hooglied 5: 10, 16). "En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken." (Joh. 12: 32). Er is in Christus een onbeschrijfelijke dierbaarheid, welke de ziel dringt Hem te volgen. De volmaaktheid Gods woont in Hem. En toch biedt Hij aan ons zalig te maken.

Zijn gepastheid dringt ons Hem te volgen. Hij beantwoordt juist aan de behoeften van de ziel. Wij zijn geheel en al schuldig, Hij is geheel en al rechtvaardig. Wij zijn niets dan zwakheid, Hij is de Sterke. Niets kan meer passend zijn voor al de noden onzer ziel dan Christus. De kiekens nemen de toevlucht onder de vleugelen van hun moeder, de duif verbergt zich in de kloven van de steenrotsen, Noach ging in de ark; also ook volgt onze ziel Jezus na. Zijn onbegrijpelijke vriendelijkheid en goedheid dringt ons Hem te volgen. "Die tot Hem komt, zal Hij geenszins uitwerpen." (Joh. 6: 37). Hij vergeeft zeventig maal zevenmaal. Het oog op Christus gevestigd te houden maakt dat u Hem volgt. Het zien van de Koning in Zijn schoonheid doet de ziel aan Hem vasthouden en Hem nalopen. "Mijn ziel kleeft U achteraan." (Psalm 63: 9), "Laat ons met lijdzzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende op Jezus." (Hebr. 12: 1).

2. Door het bezit van de Heilige Geest. Kaleb had "een andere geest." De andere verspieders waren vleeselijke mensen. Maar Kaleb had een andere Geest; in hem woonde de Heilige Geest, die Geest leidde hem, hield hem staande, vernieuwde hem. Zo is het ook met allen, die volharden de Heere te volgen. De Geest van God in de ziel is een immer vloeiende stroom, een fontein van water springende tot in het eeuwige leven. De vrouw van Lot zag om achter zich. Maar zij had ook de Geest van God niet in zich wonende. Hij is een vervullende Geest, Hij wil het hart vervullen, Hij wil ieder deel daarvan tot Zijn woning maken. "Wordt vervuld met de Geest." (Ef. 5: 18). "De God van de hoop vervulle u." (Rom. 15: 13). Die Geest is graag gezind de gehele wet Gods in uw hart te schrijven, uw gehele ziel tot God op te heffen.

IV. Drangredenen om te volharden in het volgen van de Heere. *"Ik zal hem brengen in het land."*

De andere verspieders stierven door de plaag, het volk stierf in de woestijn. Maar Kaleb en Jozua kwamen in het land, omdat zij volhard hadden de Heere te volgen.

1. *Het volgen van Christus doet ons werkelijk gelukkig leven.*

Er is geen gelukkiger leven onder de zon dan Christus al onze dagen te volgen. Er is geen ellendiger schepsel op aarde dan hij, die Christus de rug toekeert. Zo menigmaal wij ophouden Christus te volgen, bereiden wij ons zelf ellende, berokkenen wij ons verberging van Zijn aangezicht en verbrijzeling van de beenderen. Die werkelijk gelukkig wil leven, volge Jezus met geheel zijn hart. Gewoonlijk zoeken wij ons geluk in het bezit van deze of gene afgod, maar dit is een grove misrekening. Uw waar geluk bestaat in de overgave van uzelf, in het geven van uw hart en alles, wat u hebt aan de Heere. De minste onbestendigheid verstoort uw vreugde, verstoort uw gemeenschap met Hem. Wees u niet het gelukkigst in die tijden, wanneer u met God wandelt? O, ware het immer zo met mij! Verslapping brengt duisternis en ellende over de ziel. Het verlies van alle dingen te verdragen geeft alleen waar geluk.

Vele Christenen zijn niet gewillig zichzelf te verloochenen, om Christus' wil te lijden, smaadheid of vervolging te verdragen. Christus wil honderd maal meer geven, Hij geeft vrede in het geweten, vrede met God.

2. *Het volgen van Christus maakt ons nuttig voor anderen.*

De ijverige Christen alleen is een nuttig Christen, hij die volhardt Christus na te volgen. De zegen van God, over Abraham uitgesproken, was: "Ik zal u zegenen en wees een zegen." (Gen. 12: 2). Dit werd op treffende wijze bewaarheid in Paulus. Hij volhardde in het volgen van Christus, en hoeveel is hij ten zegen geweest! zo zou het ook met u zijn, indien u volhardende was in het volgen van Christus. Ware het beeld van Christus duidelijk in u zichtbaar, welk een zegen zou u zijn voor deze plaats, welk een zegen voor

de wereld! U zou uw talent geenszins in de grond begraven. Hoe nuttig zou u zijn voor uw kinderen, voor uw naburen!

3. Het volgen van Christus is de weg om welgelukzalig te sterven.

Indien u de doodwilt sterven van het volk van Christus, dan moet ook hun leven uw leven zijn. Onstandvastige Christenen hebben gemeenlijk een moeilijk sterfbed. Maar zij, die volharden Christus na te volgen, kunnen sterven gelijk de bejaarde Paulus stierf; "Ik word nu tot een drankoffer geofferd," (2 Tim. 4: 6) of gelijk Job, die zeggen kon: „Ik weet, mijn verlosser leeft." (Job 19: 25).

4. Aan het volgen van Christus is een groot loon verbonden.

Een iegelijk zal vergolden worden naar zijn werk. Sommigen zullen gezet worden over vijf, anderen over tien steden. Ik ben overtuigd dat iedere zonde, iedere onstandvastigheid, iedere afwijking, iedere verslapping van de kinderen Gods hun eeuwige heerlijkheid zal verminderen. Het is een verlies voor de eeuwigheid, en hoe standvastiger en onvoorwaardelijker wij hier de Heere Jezus volgen, hoe ruimer onze ingang zal zijn in Zijn eeuwig koninkrijk. Hoe dichter wij hier achter Christus wandelen, des te dichter zullen wij bij Hem zijn in van de eeuwigheid. "Gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun kinderen niet bevlekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn." (Openb. 3: 4). Amen.

8. ISRAEL WELGELUKZALIG, VERLOST DOOR DE HEERE

"Welgelukzalig zijt gij, o Israël! wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door den Heere, het schild uwer hulp, en die een zwaard is van uw hoogheid; daarom zullen zich uw vijanden geveinsdelijk aan u onderwerpen, en gij zult op hun hoogten treden." (Deuteronomium 33: 29).

Dit zijn de laatste woorden van Mozes, de man Gods. Hij was nu honderdtwintig jaar oud, zijn oog was nog niet donker geworden, zijn krachten waren niets verminderd. Veertig jaren lang had hij het volk door de woestijn geleid, hij had hen verzorgd, en voor hen gebeden, en hen geleid gelijk een herder zijn kudde leidt. En nu, daar God hem had gezegd dat hij zijn volk moest verlaten, besloot hij zegenende van hen heen te gaan. Hierin nu, gelijk in vele andere opzichten was hij een voorafbeelding van de Zaligmaker, van Wie geschreven is: "Hij leidde Zijn discipelen buiten tot aan Bethanië, en Zijn handen opheffende, zegende Hij hen. En het geschiedde, als Hij hen zegende, dat Hij van hen scheidde, en werd opgenomen in de hemel." (Luk. 24: 50, 51).

Vooreerst kunnen wij deze woorden letterlijk opvatten als de zegen van Mozes over het volk Israël. Hij zag terug op de woestijn, door welke hij hen had geleid, en bemerkte al de schitterende gedenktekens van de wonderen, welke God voor hen had gewrocht. Hij zag de sterke arm en de uitgestrekte hand, met welke Hij hen uit Egypte had gevoerd. Hij zag hoe de Heere een pad voor hen maakte door de Rode zee, terwijl hun vijanden als lood in de diepte zonken. Hij zag hoe de Heere voor hen uittrok des daags in een wolkkolom, des nachts in een vuurkolom. Hij zag hoe Hij de wateren van Mara had zoet gemaakt. Hij zag hoe Hij hen had gevoed met het manna van boven, hoe de mensen werden gevoed met het brood van de engelen. Hij herinnerde zich hoe hij de rots had geslagen te Rafidim, zodat de wateren daaruit stroomden, hoe hij zijn handen had opgeheven gehouden tot de avond, zodat Israël de overwinning behaalde op Amelek, hoe hij uit Gods eigen hand voor hen de wet had ontvangen.

Hij herinnerde zich hoe hij andermaal water voor hen had doen voortkomen uit de harde stenen rots van Meriba, hoe hij in de woestijn de koperen slang had opgericht. En, terugziende op deze hele reeks van veertigjarige wonderen, gedurende welke tijd hun klederen niet waren verouderd, hun voeten niet waren gezwollen, hoe kon hij anders dan hun zijn zegen te geven? Hij gevoelde de waarheid van hetgeen Bileam heeft gesproken: "Zo wie u zegent, die zij gezegend en vervloekt zij, wie u vervloekt." (Num. 24: 9). En nadat hij nu zijn profetische zegen op ieder van de stammen afzonderlijk had gelegd, vat hij het alles samen in deze heerlijke woorden: "Niemand is gelijk God, o Jeschurun!" (vs. 26).

Maar ten tweede kunnen deze woorden ook typisch worden verstaan als de zegen van Mozes over al het volk van God door alle eeuwen heen. Hij, die het Oude Testament aandachtig leest, zal het kunnen zien dat het volk Israël was een typisch volk, dat de uitvoering van de Israëlieten uit Egypte, het leiden van dat volk door de Rode zee, en door de woestijn, en in het beloofde land, alle voorafschaduwingen waren van de weg, langs welke God Zijn uitverkorenen uitvoert uit hun zonden, hen leidt door deze wereld van zonde en ellende, in het hemelse Kanaän, de rust die er overblijft voor het volk van God. Indien dan nu de slavernij, de verlossing, het ongeloof, de vijanden, de moeilijke tochten, de leiding en de rust van het Israëlitische volk typen waren van de handelingen Gods met Zijn verkregen volk tot de laatste van de dagen, dan hebben wij volkomen recht deze woorden te verstaan als de zegen van Mozes, de man Gods, over alle ware

kinderen van God. "Welgelukzalig bent u, o Israël! wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door de Heere, het schild van u hulp, en die het zwaard is van u hoogheid; daarom zullen zich uw vijanden geveinsd aan u onderwerpen en u zult op hun hoogten treden." Uit deze woorden trek ik de volgende: Lering. Het volk van God is een welgelukzalig volk, omdat zij verlost zijn door de Heere.

I. Israël is een welgelukzalig volk, omdat zij uitverkoren zijn door de Heere.

1. Dit was waar van het oude Israël. Mozes zegt het hun ronduit: "De Heere heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken: want u was het wenigste van alle volken. Maar omdat de Heere u liefhad, en opdat Hij hield de eed, die Hij uw vaderen gezworen had." (Deut. 7: 7, 8). Dit is een zeer vreemde zaak, welke de wereld niet kan verstaan, Hij had hen lief omdat Hij hen liefhad, niet omdat zij beter, of groter, of waardiger waren dan enige andere natie, maar omdat Hij hen liefhad. Wonderlijke, vrijmachtige, onverklaarbare liefde! Hij geeft geen verklaring van Zijn daden; zo dan, "het is niet desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods." (Rom. 9: 16).

2. Dit is waar van al het volk Gods ook in onze dagen. David zegt: "Welgelukzalig is hij, die u verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven." (Psalm 55: 5). Christus zegt: "Gij hebt Mij niet uitverkoren, maar Ik heb u uitverkoren." (Joh. 15: 16). En Paulus zegt: "Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus, gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging van de wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde." (Ef. 1: 3, 4). Ja, mijn vrienden, onze God is een vrijmachtige God: "Zo ontfermt Hij zich dan, over wie Hij wil, en verhardt, die Hij wil." (Rom. 9: 18).

Iedere gelovige is daarvan een getuige. Is er een gelovige hier? Ik neem u dan tot getuige. Eens was u dood en zonder enige zorg voor uw ziel, het was u mogelijk u gelukkig te gevoelen in de wereld, hoewel zonder rechtvaardiging, zonder heiligmaking. Wie heeft u aangedreven te vlieden van de toekomstige toorn? Hebt u uzelf uit de slaap doen ontwaken? O nee, u weet het maar al te wel dat, indien God u had laten liggen, u graag had willen voortslapen. Evenals de luiaard zou ook u gezegd hebben: "Een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al neerliggende." (Spr. 6: 10) Maar Hij deed u ontwaken door Zijn Woord, door Zijn dienstknechten, door Zijn leidingen. Hij wilde u niet loslaten totdat u uitriep: "Wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?" (Hand. 16: 30).

Verder: van de overtuiging van zonde bent u gebracht geworden tot de overtuiging van gerechtigheid, van een ontrust geweten tot de vrede des geloofs. Hoe is dat alles geschied? Bent u uit uzelf tot Christus gekomen, of werd u getrokken door de Vader? U weet maar al te wel, dat u het niet hebt ontvangen van een mens, noch door een mens, maar dat God u gebracht heeft binnen het bereik van Christus. Hij, die het licht heeft doen voortkomen uit de duisternis, heeft gescheen in uw hart, en u gebracht tot het geloof in Jezus, en zo was u behouden; "want niemand kan tot Jezus komen, tenzij dat de Vader hem trekke." Van het begin tot het einde is het hele werk van u behoud het werk van God. Uit genade bent u zalig geworden, en zo in waarheid: "Welgelukzalig is Hij, die u verkiest, en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven." Tegenwerping. Wellicht werpt mij iemand tegen dat deze leer tot hoogmoed leidt; dat de leer, door welke een mens gelooft een uitverkoren gunsteling van God te zijn, die mens hoogmoedig maakt. Hierop antwoord ik dat dit in waarheid zou wezen een roemen tegen de wortel, gelijk er geschreven staat: "Want wie onderscheidt u? en wat hebt gij, dat gij niet hebt ontvangen? En zo gij het ook ontvangen hebt, wat roemt gij, alsof gij het niet

ontvangen had?" (1 Cor. 4: 7). Indien er een gelovige in uw midden is, verzoek ik hem eens te zien naar hen, die in zijn eigen huisgezin nog leven zonder Christus en zonder God in de wereld. Wellicht bent u de enige in uw huis, die de Zaligmaker kent en Hem liefhebt.

Zo vraag ik u dan: Wie onderscheidde u? Bent u van nature iets beter dan de uwen, dat u bent uitverkoren en zij niet? Hoe, kunt u dan hoogmoedig zijn? Of, zie rond in uw buurt, en u zult zien dronkenschap en hoererij, u zult horen vloeken en ijdele, ja godslasterlijke taal. Nog eens: Wie onderscheidde u? Of, waarin was u beter dan zij, voordat God uw hart veranderde? Kunt u dan hoogmoedig zijn? Of, zie om u heen in de Roomse kerk en de heidenwereld, verzonken in de diepste duisternis en onkunde, zonder iemand om hun de volle raad Gods tot zaligheid door Jezus bekend te maken. Zie op het negentiende gedeelte van de wereld, dat nog verstoken is van het zuivere licht van het Evangelie, en zeg mij: 'Wie onderscheidde u?' Hoe kunt u dan hoogmoedig zijn? Of, sla het oog buiten de gezichteinder dezer wereld, zie neer naar de verblijven van de duisternis en des eeuwigen doods, en aanschouw de gevallen engelen. Aanschouw die machtige wezens, "tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard," (Judas: 6).

Zeg mij: Wie onderscheidde u? Waarin was u van nature beter dan de duivelen? De onbekeerde mensen zijn kinderen van de duivel. Geen neiging is er in het hart van de duivel, die niet gevonden wordt in het hart van iedere natuurlijke mens. En toch is God de duivelen voorbijgegaan, en is gekomen om u te 4 behouden. God kwam tot u en deed u ontwaken, toen u nog was in de staat van de natuur, en in niets beter dan de duivelen; ja, Hij is de heidenen voorbijgegaan, Hij heeft uw burenen in hun zonden laten liggen, Hij heeft uw eigen kinderen in hun zondeslaap laten blijven. Maar u heeft Hij doen ontwaken. O, welk een onverklaarbare, verkiezende liefde! Wel mag u met Paulus uitroepen: "O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn oordelen, hoe onnaspeurlijk zijn Zijn wegen!" (Rom. 11: 33). En maakt dit u hoogmoedig? Is dit alles niet veel meer geschikt u in het stof te doen neerknielen, en u de ogen niet meer te doen omhoog heffen? En maakt u dit niet welgelukzalig? "Welgelukzalig bent u, Israël! wie is u gelijk? U volk, verlost door de Heere!" Geeft de gedachte u geen blijdschap dat God reeds in liefde aan u heeft gedacht vóór de grondlegging van de wereld? Dat, toen Hij van alle eeuwigheid alleen was, Hij u reeds gaf aan de Zoon om door Hem verlost te worden? "Eer Ik u in uw moeders buik formeerde, heb Ik u gekend; eer u uit de baarmoeder voortkwam, heb Ik u geheiligd." (Jer. 1: 5).

Geeft de gedachte u geen blijdschap dat de Zoon van God aan u dacht eer de wereld was: "Mijn vermakingen waren met de kinderen der mensen." (Spr. 8: 31) Dat Hij in de wereld kwam, uw naam op Zijn hart dragende, dat Hij voor u bad in de nacht van zijn doodsangsten: "Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen, die door hun woord in Mij geloven zullen?" (Joh. 17: 20). Geeft het u geen blijdschap dat Hij aan u dacht, terwijl Hem het zweet als grote druppelen bloed uit de poriën drong, dat Hij aan u dacht aan het kruis, en dat Hij al dat lijden heeft verdragen voor u, in uw plaats?

O, kinderen Gods! Hoever zouden uw harten in heilige verrukking verheven zijn boven de wereld, boven haar drukkende zorgen, boven haar dagelijkse krakelen, boven haar wellustige vermaken, indien u die heilige blijdschap in uw binnenste gevoelde en vasthield, die blijdschap, gegrond op het woord van uw Heere: "Vader, Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld." (Joh. 17: 24).

Ongelovige wereld! U verstaat niets van deze blijdschap. Zij is in uw ogen niets dan dolzinnige vermetelheid, en het kan ook niet anders volgens de Bijbel, want een vreemde heeft niets te doen met de blijdschap van de gelovigen. Daarom ook heeft

Christus gezegd: "Gijlieden gelooft niet, want u bent niet van Mijn schapen." (Joh. 10: 26). Neemt nog dit éne mee naar uw woningen: wij waren eenmaal juist wat u nu bent iedere gelovige zal u dit zeggen wij waren even gevoelloos en ongelovig als u bent. Eenmaal verachtten en bespotten ook wij diegenen, met wie wij nu één zijn in de Heere. Maar God heeft ons wakker geschud, en ons doen vlieden tot Christus, en nu zijn wij verlost en welgelukzalig, wetende dat God ons heeft uitverkoren! Moge dit ook uw geschiedenis worden, dan zult u de kracht verstaan van deze woorden: "Welgelukzalig zijt gij, Israël!"

II. Israël is een welgelukzalig volk, omdat zij zijn gerechtvaardigd door de Heere. "De eeuwige God zij u een woning." (vs. 27). "Hij is het schild uwer hulp." (vs. 29). In de eerste plaats en bovenal is dit waarheid, omdat Christus onze Toevlucht en ons Schild, omdat Christus God is. Van Hem staat geschreven: "In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God." (Joh. 1: 1). En wederom: "Uw troon, o God, is van eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een scepter van de 5 rechtmatigheid." (Hebr. 1: 8). En wederom: "Alle dingen zijn door Hem geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten: alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan samen door Hem." (Kol. 1: 16, 17). Op een andere plaats getuigt de Schrift van Hem, dat Hij is God, boven allen te prijzen in van de eeuwigheid." (Rom. 9: 5).

Wederom noemt Thomas Hem: "Mijn Heere en mijn God." (Joh. 20: 28). En Paulus noemt Hem: "God geopenbaard in het vlees." (1 Tim. 3: 16). Hij is zo in waarheid "Immanuël, God met ons." (Jesaja 7: 14). Hij is de Schepper van de wereld, de God des hemels en van de aarde, de God van de engelen. En dat alle beschrijving te boven gaande Wezen is in de wereld gekomen om zondaren, ook de grootsten, zalig te maken! En nu, mijn broeders, wenste ik u de noodzakelijkheid aan te wijzen dat die Zaligmaker God moet zijn, en hoe daarop de hele troost en al de blijdschap van de gelovigen gegrond is. Alles wat God doet, is gans en al volmaakt; er is niet het minste gebrek in hetgeen Hij doet. Zo dan ook is alles wat de Zaligmaker gedaan heeft oneindig volmaakt. Hij heeft niet gefeild, en Hij kon niet feilen in hetgeen Hij op zich nam.

1ste. Hij heeft op zich genomen de toorn van God in de plaats van de zondaren te dragen. Van alle eeuwigheid was dat Zijn voornemen, want reeds eer de wereld was, waren "Zijn vermakeningen met de kinderen van de mensen." Tot dit einde nam Hij onze natuur aan, werd Hij "een Man van smarten en verzocht in krankheid." (Jesaja 53: 3). Van de kribbe tot het kruis rustte de donkere wolk van de toorn van God op Hem, en in de laatste tijd van Zijn leven werd die wolk op het donkerst, en nochtans leed en verdroeg Hij alles met grote blijmoedigheid. "Hoe word Ik geperst, totdat het volbracht zij." (Luk. 12: 50). De beker van toorn van God werd Hem zonder enige inmengsels van genade te drinken gegeven, en nochtans zei Hij: "De drinkbeker, die de Vader Mij gegeven heeft, zou Ik die niet drinken?" (Joh. 18: 11). Nu Hij de Zoon van God is, kunnen wij er volkomen zeker van zijn, dat Hij alles heeft geleden wat de zondaren hadden moeten lijden. Was Hij een engel geweest, Hij zou een gedeelte onafgedaan hebben kunnen laten, maar nu Hij God is, kan het niet anders, of Zijn werk moet volkomen zijn. Hij heeft zelf gezegd: "Het is volbracht." (Joh. 19: 30) En daar Hij nu God is, die niet liegen kan, zijn wij volkomen zeker, dat al het lijden voldragen is, dat noch Hij, noch Zijn lichaam in eeuwigheid iets meer lijden kan.

2e. Maar ook heeft Hij op zich genomen in de plaats van de zondaren de wet van God te gehoorzamen. De mens had niet alleen de wet van God gebroken, maar hij was ook in gebreke gebleven haar te gehoorzamen. En daar de Heere Jezus gekomen is om een volkomen Zaligmaker te zijn, heeft Hij niet slechts de vloek van de gebroken wet gedragen, maar ook in de plaats van de zondaren de wet vervuld. Zijn gehele leven door was het Zijn spijze en Zijn drank de wil van God te doen, en daar Hij nu de Zoon van God is, kunnen wij verzekerd zijn, dat Hij alles gedaan heeft, hetgeen de zondaren hadden moeten doen. Zijn gerechtigheid is de gerechtigheid Gods, zodat iedere zondaar, die deze gerechtigheid aandoet, rechtvaardiger is dan wanneer de mens nooit gevallen was, rechtvaardiger dan de engelen, zo rechtvaardig als God zelf is. "Wie zal beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? God is het die rechtvaardig maakt." (Rom. 8: 38).

Zorgeloze zondaren! Deze Zaligmaker nu hebben wij u gedurig gepredikt, deze Goddelijke Verlosser hebt u tot hiertoe onder de voet getreden. U zou het een grote zaak achten, indien de koning zijn troon verliet, en aan uw deur klopte, en u smeekte een weinig goud aan te nemen. Maar o, hoeveel meer is hier! De Koning van de koningen heeft Zijn troon verlaten, en is gestorven, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, en nu klopt Hij aan uw deur. Zorgeloze zondaar, kunt u nog langer weerstand bieden?

Ontwaakte, bekommerde zielen! Deze Zaligmaker hebben wij u gedurig aangeboden ziedaar de toevlucht, de steenrots, die u immer heeft gevolgd. U bent bekommerd over uw ziel. En waarom dan wilt ge u niet in Hem verbergen? Meent u Christus te eren door uw twijfelingen of Zijn bloed en Zijn gerechtigheid wel genoegzaam zijn om u te bedekken? Meent u God te eren door Hem tot een leugenaar te maken en te weigeren het getuigenis te geloven, hetwelk Hij van Zijn Zoon gegeven heeft? Och! twijfel toch niet langer. Morgen mocht het eens te laat zijn. Vliedt als mensen die een eeuwige hel achter zich en een eeuwige toevlucht vóór zich hebben. Neemt de hemel in met geweld. "Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen." (Luk. 13: 24).

En u, die om een schuilplaats te vinden tot de Zaligmaker gevloten bent. "Welgelukzalig bent u, Israël, wie is u gelijk? U bent een volk, verlost door de Heere!" De eeuwige God is uw toevlucht; voor wie zou u dan vervaard zijn? Maar bedenkt het wel blijft in Hem. In de uren van zonde en verzoeking tracht satan immer u uit die toevlucht uit te drijven. Hij zal trachten u te doen twijfelen of Christus wel in waarheid God is, of Zijn werk wel volbracht is, of zondaars bij Hem de toevlucht kunnen en mogen nemen, of een afgekeerde zondaar tot Hem mag wederkeren. Maar werpt uw vertrouwen niet weg. Houdt vast aan Christus; dan is ook de eeuwige God u tot een toevlucht. Het moge zijn dat u in de ure des doods een donkere vallei zult moeten doortrekken, het moge zijn dat uw oog geen van de merktekenen van u behoudenis meer ziet, het moge zijn dat u gans verlaten schijnt te zijn, en uitroept: "Al deze dingen zijn tegen mij!" Vliedt ook dan nog als hulpeloze zondaren tot God uw Zaligmaker. Acht niet op de vraag of u vroeger gelovig was of niet. Maar zeg: Ik zal nu geloven. Dan zal het met de avondtijd licht zijn, en stervende zult zij de eeuwige God tot een toevlucht hebben. U zult uw ogen in deze wereld alleenlijk sluiten om ze te openen in een wereld, waar geen twijfel, geen vrees, geen dood meer zijn zal.

III. Israël is een welgelukzalig volk, omdat het is geheiligd door de Heere. "Vanonder eeuwige armen" (vs. 27) en, "die een zwaard is uwer hoogheid" (vs. 29). In het vorige hoofdstuk (vs. 11) vergelijkt God Zijn dragen van Israël bij een arend en zijn jongen: "Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijn jongen zweeft, zijn vleugelen uitbreidt, ze

neemt en ze draagt op zijn vlerken, zo leidde hem de Heere alleen, en er was geen vreemd god met Hem." In de profetieën van Jesaja luidt het: "In al hun benauwdheid was Hij benauwd, en de engel Zijns aangezichts heeft hen behouden; door Zijn liefde en Zijn genade heeft Hij hen verlost, en Hij nam hen op, en droeg hen al de dagen vanouds." (Jesaja 63: 9). Ook zien wij in de geschiedenis van het verloren schaap dat Hij dat schaap niet slechts vindt, maar, "als Hij het gevonden had, legt Hij het op Zijn schouders, verblijd zijnde." (Luk. 15 5).

Ziedaar de ware betekenis van de bovengenoemde woorden uit de tekst: "Vanonder eeuwige armen;" en "die een zwaard is uwer hoogheid."

Wanneer een jeugdig gelovige tot vrede in Jezus gekomen is, dan begint hij bekommerd te worden over zijn wandel in heiligmaking. Nauwelijks heeft hij de zoete kalmte van de rechtvaardigmaking door het bloed van Christus gesmaakt, of hij begint de bittere bezorgdheid te kennen van een ziel die vreest te zondigen. "Het is waar, zegt hij, "ik ben tot Christus gekomen, en moest vrede hebben. Maar nu begin ik te vrezen dat ik Christus niet zal kunnen belijden voor de mensen. Nu begin ik te zien dat de gehele wereld tegen mij is, dat alle dingen mij tot zonde verlokken; ik vrees dat ik wederom tot de wereld zal terugkeren. Ik vrees dat ik andermaal door haar zal worden verstrikt. Mijn metgezellen hoe zal ik die kunnen weerstaan? En satan hoe kan ik tegen hem de strijd volhouden?"

Dan vangt de jeugdige gelovige meestal aan met een grote menigte voornemens in eigen kracht. Kon hij slechts buiten de verzoeking blijven, en zich afgescheiden houden van de wereld, dan, meent hij, zou hij zichzelf heilig kunnen bewaren. Maar dit doet hem weldra de ongenoegzaamheid van zijn eigen kracht inzien. Zijn voornemens worden alle afgebroken, zijn besluit om voorzichtig en nauwgezet te wandelen vervliegt als rook voor de adem van de verzoeking. En het jeugdige kind van God begint te wenen over de plaag van zijn eigen hart, en uit te roepen: "Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen van het lichaam dezes doods?" (Rom. 7: 24).

Is er een zodanige onder mijn hoorders, sta mij toe, bid ik u, u een nieuw plan, een veel uitnemender weg voor te stellen. Werp uzelf in de eeuwige armen. Wanneer de zonde in u oprijst, wanneer de wereld op u afkomt als een stroom, wanneer de verzoeking u overvalt, klem u dan vast aan en steun op de almachtige Geest, en u bent veilig. Wat doet het kindje, dat, op de grond gezet zijnde om te lopen, gevoelt dat zijn beentjes onder hem buigen, dat het minste windje hem zou omver werpen? Klemt het zich niet vast aan de hand van zijn moeder, en is het wel eer tevreden, voor zij het op haar armen genomen heeft? Zo het niet kan gaan, het is tevreden als het gedragen wordt. Doe ook alzo, zwak kind van God. God heeft u een aangrijpend geloof gegeven, opdat u Christus zou aangrijpen als uw enige en volmaakte gerechtigheid, en zo bent u gekomen tot de vrede van de gerechtvaardigden.

Bid nu dat God u geve een onderworpen geloof, opdat ge u aan Hem mag toevertrouwen als uw enige Sterkte, opdat ge u werpen mag in de eeuwige armen. Ga heen en leer wat het zeggen wil: Jehovah onze Gerechtigheid is dezelfde als Jehovah mijn Banier. Dan, maar ook eerst dan, zult u volkomen de betekenis verstaan van de zegen: "Welgelukzalig zijt gij, o Israël; wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door de Heere!"

Tegenwerping. Ik zie, of hoor, of gevoel de Heilige Geest niet; hoe kan ik mij dan in Zijn armen werpen?

Antwoord. Dit is juist wat de Bijbel zegt van het werk van de Geest: "De wind blaast waarheen hij wil, en u hoort zijn geluid, maar u weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij heengaat; zo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is." (Joh. 3: 8). U ziet de wind niet; u kent de werktuigen niet die hem doen blazen, en toch spreidt u uw zeilen uit om hem op te vangen. En zo wordt het schip over dikwijls onstuimige zeeën heengevoerd naar de

haven van rust. Leun ook zo op de Heilige Geest, al verstaat u ook Zijn werking niet. Hoewel u Hem nu niet ziet, geloof nochtans in Hem, en gij zult u verblijden met een onuitsprekelijke vreugde en volheid van heerlijkheid. U zult over de woeste baren dezer wereldzee worden gedragen naar de haven van de rust. Nog eens: u weet niet hoe het water van de fontein zich verheft, u verstaat niet waardoor het water gedurig springt. Maar toch gaat u met de emmer naar de bron, en nooit brengt u die ledig terug. Vertrouw zo op de ongeziene hulp van de Geest, zoek dagelijkse hulp voor dagelijkse behoefte, ga met vol vertrouwen tot de bron van de zaligheid, en u zult met blijdschap daaruit water putten. "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke." (Joh. 7: 37). "Welgelukzalig zijt gij, o Israël; wie is u gelijk?" Wees welgemoed. Wij vertrouwen dat Hij, die een goed werk in u begonnen heeft, dat ook voleindigen zal tot de dag van Christus Jezus.

Maar o, arme zielen die nog buiten Christus bent, voor u is er geen belofte van de Heilige Geest. Alle beloften zijn ja en amen in Christus. Buiten Christus is er geen belofte, niets dan toorn. U hebt geen eeuwige armen om u te ondersteunen en te dragen. U bent vleeselijk, omdat u de Geest niet hebt. Er is geen zonde, waarin u niet zou kunnen vallen. Zonden, waarvoor men zou sidderen en die ons doen verbleken van afgrijzen, kunt u bedrijven. God heeft nergens beloofd u daarvoor te zullen bewaren. U hebt de Heilige Geest niet, u kunt God niet liefhebben, of enig goed werk doen, u kunt niets anders dan zondigen. Arme zielen! die nog altijd groeit op de wortel van de oude Adam. U kunt geen andere dan kwade vruchten voortbrengen. En het einde zal de dood zijn. O, mocht u heengaan en wenen over uw ellendige staat, en roepen tot God dat Hij u voere tot Zijn welgelukzalig Israël, tot dat volk van God, hetwelk is uitverkoren, gerechtvaardigd, geheiligd en verlost door de Heere!

St. Pieterskerk, 29 jan. 1837.

9. VOLG DEGENEN WELKE CHRISTUS VOLGEN

"Maar Ruth zei: Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God." (Ruth 1: 16)

In deze twee Moabitische vrouwen zien wij het onderscheid tussen natuur en genade.

1. In Orpa zien wij een vriendelijk, hartelijk karakter duidelijk doorstralen. Zij was tien jaren lang een zeer lieve en liefhebbende vrouw geweest voor haar nu overleden man. Zij was voor haar schoonmoeder Naomi een liefhebbende dochter geweest: "De Heere doe bij u weldadigheid, gelijk u gedaan hebt bij de doden en bij mij." (vs. 8). Zij kon niet gemakkelijk van Naomi scheiden. Zij besloot zelfs met haar te gaan. (vs. 6). Toen Naomi bij haar en haar schoonzuster aandrang om weer te keren, zei zij: "Wij zullen zeker met u wederkeren tot uw volk." (vs. 10). Toen Naomi opnieuw aandrang dat zij terugkeren zou, hief zij haar stem op en weende. En zij kustte haar schoonmoeder hartelijk, en keerde terug tot haar volk en haar goden. O, hoeveel aanvalligs is er in die tere aandoeningen van de natuur! Wie zou geloven dat daarachter een hart verborgen zit zo zwart als de hel?

2. Ook Ruth vertoont een aanvallige, vriendelijke aard. Maar haar hart was ook door de Geest van God getroffen geworden. Naomi was niet alleen haar schoonmoeder geweest, maar zij was ook de moeder van haar ziel geworden. Zij had haar onderwezen in de weg van de zaligheid door het bloed des Lams. En toen de dag van de beproeving aanbrak, en zij scheiden moest óf van haar volk en haar goden, óf van haar geestelijke leermeesteres, voelde Ruth zich vast aan Naomi verbonden. Toen dus Naomi tot haar zei: "Zie, uw zwagerin is wedergekeerd tot haar volk en tot haar goden; keer gij ook weder uw zwagerin na," (vs. 15) antwoordde Ruth en zei: "Val mij niet tegen, dat ik u zou verlaten, om van achter u weder te keren; waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten; want uw volk is mijn volk, en uw God mijn God."

Uit deze woorden trekken wij de volgende les: *wij moeten innig verkleefd zijn aan onze bekeerde vrienden.*

Toen God mij, omstreeks achttien maanden geleden, uit uw midden wegzond, kon ik, ik houd mij daarvan overtuigd, meer dan **zestig zielen** optellen, die, gelijk ik geloof, op kennelijke wijze van de dood waren overgegaan in het leven gedurende de tijd, welke ik in uw midden geweest was. Nu kan ik, naar ik meen, veel meer, **ja meer dan tweemaal** zoveel optellen, die door de wondervolle genade van God ertoe gekomen zijn Israëls volk tot hun volk, en Israëls God tot hun God te kiezen. Ik geloof dat er nauwelijks één familie in dit kerkgebouw zal zijn, waarin niet een vriend of bloedverwant werkelijk wedergeboren is. O, dat God op deze dag het besluit van Ruth in uw hart legge dat ook u zich krachtig aansluit aan uw bekeerde vrienden, en zeggen mag: "Waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan" "Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God!"

I. Hun God is een dierbare God.

1. Een God die de zonde vergeeft: "Wie is een God gelijk Gij, die de ongerechtigheid vergeeft?" (Micha 7: 18).

Onbekeerde zielen hebben geen God: "Geen hoop hebbende en zonder God in de wereld;" (Ef. 2: 12) of, gelijk Orpa, geen andere dan valse goden. Wat hun het liefste is, is hun god. Hun buik is hun god, het geld is hun god, of de god dezer wereld is hun god. Maar ach, die god vergeeft de zonde niet. Uw bekeerde vrienden hebben een zondevergevend God gevonden, een God die hun zonden uitdelgt in Zijn bloed, ja, al

waren ook hun zonden als scharlaken, de God en Vader van Jezus, een God die de zonden vergeeft: "Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg, om Mijnentwil, en Ik gedenk van u zonden niet." (Jesaja 43: 25). "Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen," (Jesaja 38: 17) een God, die de Vader is van de verloren zoon: "Als hij nog ver was, zag hem zijn Vader." (Luk. 15: 20).

Zeg mij, zou u die vrienden, niet aankleven? Zij hadden dezelfde zonden als gij, wellicht hebben zij gedurende lange tijd met u gezondigd. Waarom zou u wanhopen, indien zij genade hebben gevonden? Grijpt de slip van hun kleet aan; want God is met hen.

2. Hun God is een getrouw God, getrouw om hen in staat te stellen tot volharding: "Ik zal u niet begeven, en zal u niet verlaten." (Joz. 1: 5). "Die in u een goed werk begonnen heeft, zal dat ook voleindigen tot op de dag van Jezus Christus. (Fil. 1: 6). "Tot de ouderdom toe zal Ik dezelfde zijn, ja tot de grijsheid toe zal Ik ulieden dragen." (Jesaja 46: 4). Als de Heere eenmaal een vuurbrand uit het vuur heeft gerukt, laat Hij die nooit weer daarin vallen. Hij zal eer de hemel en de aarde vallen laten dan een van de Zijnen. Hij bewaart hen nacht en dag. De zielen, welke God voor vier jaren in deze plaats heeft verkoren, heeft Hij tot op deze dag bewaard. Menigmaal zijn zij op het punt geweest van te sterven, maar dan "zond de Heere van de hoogte, Hij nam mij, Hij trok mij op uit grote wateren." (Psalm 18: 17). "Wanneer de ellendige en nooddruftige water zoekt, en er is geen, en zijn tong versmacht van dorst, Ik, de Heere, zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten." (Jesaja 41: 17).

a. Getrouw in verzoeken: "God is getrouw, die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen u vermag, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat u ze kunt verdragen." (1 Cor. 10: 13). Gelovigen, ziet terug op uw verzoeken. Zij zijn in waarheid verschrikkelijk geweest. U bent aan de rand des verderfs geweest. De Heere heeft u verlost.

b. Getrouw in beproevingen: "Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen." (Jes. 43: 2). Ziet u het niet dat de gelovigen een toevlucht hebben in de storm? De gelovigen hier hebben in de laatste vier jaren menige hevige beproeving te doorstaan gehad. Maar God is hun Toevlucht geweest. Hij is de Sterkte voor de arme. Hij is de Helper van de nooddruftigen in al hun noden. Ziet u het niet hoe zij in de ure van beproeving rust gevonden hebben in God hun Zaligmaker? Hoe zij hun smarten uitstortten in het oor van hun Hoge priester? Houdt u dan aan hen vast.

II. *Hun volk is een gelukkig volk.*

Naomi was een van het afgezonderde volk van Israël. Bij dit volk nu wilde ook Ruth zich voegen. Alleen bekeerde zielen in ons midden hebben zich aangesloten aan het ware Israël, een in waarheid afgezonderd volk. Zij hebben zich aangesloten aan de gemeente van Christus, als de zodanigen die zalig zijn geworden.

1. Zij zijn een van zonden gereinigd volk: "Welgelukzalig is hij wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is." (Psalm 32: 1). Zij zijn in het volle bezit van die zaligheid. De zonde is de grootste vloek en de zwaarste last van de wereld. De zonde doet de wereld zuchten, de zielen van de verdoemden sidderen, de hel branden. Maar dit volk heeft geen enkele zonde meer die niet vergeven zou zijn. Zij zijn witter gemaakt dan sneeuw. Zij zijn gans en al rein, zodat er geen enkel vlekje meer aan hen te vinden is. Zij zijn zo zuiver in de heilige ogen Gods als Christus zelf is. Christus heeft al hun zonden gedragen, zij dragen al Zijn gerechtigheid. Christus heeft voor hen de straf, de helse straf gedragen. Zij staan in de liefde Gods. God heeft in hen een welbehagen. Zijn zij niet in waarheid een welgelukzalig volk? Zijn zij niet veel gelukkiger dan u, die deze ondragelijke last van uw zonden zelf te torsen hebt?

2. Zij zijn een heilig volk, zij zijn wedergeboren, zij hebben allen de Heilige Geest. Hij woont in hen, en zal hen nooit verlaten. Zij hebben een oud hart, maar de Heilige Geest voert heerschappij in hen. Zij wandelen in de Geest, zij hebben lief in de Geest, zij bidden in de Geest. Uit zichzelf kunnen zij niet bidden, maar de Heilige Geest onderwijst hen. De hemel woont reeds bij aanvang in hun harten. Zij hebben reeds een voorsmaak van de hemel. Ziet u niet dat zij geen lust meer hebben in uwe vleeselijke vermaken? "Ik koos liever aan de dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid." (Psalm 84: 2). Ziet u geen verschil tussen hun natuur, hun gewoonten, hun leven tussen nu en vroeger? Zijn zij niet rustiger, gelukkiger, hemelsgezinder dan voorheen? Zoekt dan wat zij gevonden hebben.

3. Alle dingen werken mee tot hun nut. Wellicht zegt u: zij zijn een volk dat met vele tegenspoeden te kampen heeft. Sommigen lijden armoede, anderen moeten zich veel berovingen en ontberingen getroosten, anderen liggen te verkwijnen op hun ziekbed. Het is zo, God handelt met hen als met zonen. Dikwijls roepen zij: "Al deze dingen zijn tegen mij." Maar in waarheid zijn zij vóór hen. Indien wij het einde konden zien van hetgeen God doet, wij zouden zien dat alles wat de gelovige overkomt hem ten goede is. Wanneer wij in de 4 haven zullen gekomen zijn, dan zullen wij zien dat iedere wind, ook de hevige storm, heeft moeten dienen om ons tot de heerlijkheid te voeren.

4. In de dood. Zelfs de goddeloze Bileam zei: "Mijn ziel sterve de dood des oprechten." (Num. 23: 10). "Let op de vrome, en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn." (Psalm 37: 37). God roept u toe, dat u acht zou slaan op het sterfbed van Zijn kinderen. Soms is het zegevierend als dat van Stefanus: "Ziet, ik zie de hemelen geopend, en de Zoon des mensen staande ter rechterhand Gods. Heere Jezus, ontvang mijn geest!" (Hand. 7: 56, 59). Meestal met kalme vrede, en zij het ook al dat de zon achter een wolk ondergaat, hoe zoet zal dan de verrassing zijn, wanneer de gelovige zichzelf aan de overzijde van de Jordaan zal vinden aan de paarlen poorten van het nieuwe Jeruzalem! En dan in de armen van de engelen; onder de liefkozingen van Jezus! "Daar blijft een rust over voor het volk van God." (Hebr. 4: 9). Zegt mij, wilt ge u niet voegen bij uw Godvrezende kinderen, ouders, broeders, zusters, vrienden? U hebt samen de wereld gediend, u hebt samen gezondigd; wilt u ook niet samen welgelukzalig zijn? "Uw volk is mijn volk, en uw God mijn God."

III. Zij hebben er behoefte aan dat u met hen gaat. Het is duidelijk dat Naomi het zeer graag zag dat Ruth met haar ging; alleen wilde zij niet, dat zij slechts uit enkel natuurlijke verkleefdheid met haar zou gaan, maar uit liefde tot Israëls God. Mozes had het graag dat Hobab, zijn schoonbroeder, met hem ging. Mozes kende de waarde van een ziel: "Wij reizen naar die plaats, van welke de Heere gezegd heeft: Ik zal u die geven; ga met ons, en wij zullen u weldoen." (Num. 10: 29). Jeremia verlangde zeer dat de Joden van zijn tijd met hem gingen: "Geefst ere de Heere, uw God, eerdat Hij het duister maakt, en eer uw voeten zich stoten aan de schemerende bergen; eer u naar licht wacht, en Hij datzelve tot een schaduw des doods stelle, en tot een donkerheid zette. Zult gijlieden dat dan nog niet horen, zo zal mijn ziel in verborgen plaatsen wenen vanwege uw hoogmoed." (Jer. 13: 16, 17). Uw bekeerde vrienden begeren er sterk naar dat u met hen gaat. Het kan zijn dat zij de vrijmoedigheid niet hebben, u dat te zeggen. Het is veel lichter te spreken tot een vreemde dan tot een vriend. Leest u de bezorgdheid niet in hun ogen? Ziet u het niet, hoe graag zij zouden willen, dat u meegaat naar het huis des gebeds? Zij bidden voor u in het verborgen. Zij wenen over u, in verborgen plaatsen; over uw hoogmoed. Indien u niet wilt meegaan, zo zult u achtergelaten worden. Lieve vrienden, gaat voort met wenen en bidden. Deze aarde zou gelijk zijn aan de hemel,

indien allen, die wij liefhebben, behouden waren. O, hoe treurig zal het zijn voor degenen, die achtergelaten zullen worden!

IV. Indien u niet gaat, zal er een eeuwige scheiding tussen u zijn. Toen Orpa terugkeerde van Naomi en Ruth, dacht zij er weinig aan dat zij haar voor immer verliet. Zij had met Ruth wellicht van haar kindsheid af aan samen geleefd. Zij hadden gespeeld rondom dezelfde palmboom, zij hadden voor de deur van dezelfde hut gezeten, zij hadden gewandeld over dezelfde heuvelen van Moab. En nu waren zij voor de eeuwigheid van elkaar gescheiden. Zo is het ook onder ons. Zonder twijfel is er ook onder ons menigeen, die op weg is om eeuwig van ons te worden gescheiden. Hoe vreemd, hoe onnatuurlijk dat twee bomen naast elkaar zouden groeien, de een om in het paradijs te bloeien, de ander om een vuurbrand te zijn in de hel! Lieve vrienden, ziet u niet dat sommigen dergenen, die u dierbaar zijn, in waarheid bekeerd en behouden zijn?

Ziet u niet dat zij een vrede hebben, die alle verstand te boven gaat, terwijl u nog beladen bent met schulden? Zij worden steeds heiliger, meer liefhebbers van het gebed, meer in ootmoed wandelende, rijpende voor de heerlijkheid; u rijpt voor de hel, uw zonden nemen hand over hand toe. En die scheiding zal voor de eeuwigheid zijn! Het moge zijn dat u hen liefhebt, maar u zult wederkeren tot uw goden.

1ste. U zult gescheiden worden bij de dood; zij zullen ingaan in de heerlijkheid, in het volmaakte licht, u zult uw ogen opslaan in de hel.

2e. U zult gescheiden zijn in de oordeelsdag. Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid, zal Hij de schapen scheiden van de bokken. Zij, die aan Zijn rechterhand zullen staan, zal Hij schitterend belonen, hen vergeldende voor al de goede werken, welke u hen nu dagelijks ziet doen. Al hun gebeden en tranen voor u zullen dan beloning verwerven. U, daarentegen, die ter linkerhand zult worden gesteld, u zult heengaan in de eeuwige pijn. Dan zult u die Zaligmaker zien, welke u nu verwerpt, en "weeklagen over Hem." Wanneer uw oog uw Godzalige vrienden zal zoeken en niet zien, hoe zult u dan treuren en weeklagen! Dan zal al hun liefde en al uw onwil u weer voor de geest komen. Ouders, hebt u uw bekeerde kinderen lief? Kunt u de gedachte verdragen voor eeuwig van hen gescheiden te zullen worden? Wilt u met Naomi meegaan, of wederkeren tot uw volk en tot uw goden? Hoe zult u het kunnen verdragen, de vrucht uws lichaams te zien met Christus op de troon, terwijl u zelf een vuurbrand zult zijn in de eeuwige hel?

St. Pieterskerk, 1840.

10. GOD LAAT NIET EEN VAN AL ZIJN WOORDEN OP DE AARDE VALLEN

"Samuël nu werd groot; en de Heere was met hem en liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. (1 Samuël 3: 19).

Sedert lange tijd is het voor mij een onderwerp van droevig en plechtig onderzoek geweest, welke toch de oorzaak is van het geringe goed gevolg van de prediking in onze dagen en in het bijzonder in mijn eigen gemeente. Vele redenen zijn toen aan het licht gekomen.

1. Er zijn redenen in de leraars.

1ste. De kudden zijn te groot om door de herder verzorgd te worden. Mijn eigen kudde is juist vier malen groter dan het een kudde was in de dagen onzer vaders, zodat ik bijgevolg het werk van vier leraars moet doen, en gelijk ben als Issaschar, liggende tussen de twee pakken.

2e. Er is weinig samenwerking van het gebed onder leraars. Naijver, wrok, kwade gedachten schijnen een treurige scheidsmuur van deze zo noodzakelijke vereniging te maken.

3e. Wanneer men de leraars van deze tijd vergelijkt met die van vroeger dagen, is het te vrezen dat er niet die begeerte naar de bekering hunner gemeenten is, als dit vroeger het geval was. Er is weinig wenen tussen de voorhof en het altaar, weinig worsteling met God in het verborgen om een zegen over het Woord, weinig barensnood totdat Christus in hun gemeenten de hoop van de heerlijkheid is geworden. Men zegt van de uitnemende Alleine, dat hij "onophoudelijk, onverzadiglijk begerig was naar de bekering van zielen." Ik vrees dat er heden ten dage weinig zulke heilige begeerte is.

M. Henry was gewoon te zeggen: Ik zou het als een groter geluk rekenen één ziel voor Christus te winnen dan bergen van goud of zilver voor mijzelf.

Wij hebben heden ten dage weinig meer zulke M. Henry's.

Samuël Rutherford placht tot zijn kudde te zeggen: "Mijn getuigenis is hierboven, dat uw hemel twee hemels voor mij zou zijn en de zaligheid van u allen als twee zaligheden voor mij." O, mocht God ons thans iets geven van die geest!

2. Er zijn redenen in Christenen.

1ste. Er schijnt onder Christenen weinig trek naar het Woord te zijn. Ik bedoel niet dat er weinig lust is in het horen. O nee, wij leven in een tijd dat men niet verzadigd wordt van preken te horen; maar juist daarom wordt het Woord minder gehoord. "De een zegt, ik ben van Paulus; en ik van Apollos; en ik van Cefas; en ik van Christus." U komt om het woord eens mensen, maar niet om het Woord van God te horen. U gaat heen, oordelende en beoordeelende, in plaats van het bij uzelf weg te leggen. O, welk een gezegende tijd zou het zijn als Christenen, als nieuw geboren kinderen, begeren naar de onvervalste melk des Woords, opdat zij daarbij mogen groeien!

2e. Weinig gebed. Twee landlieden bezaten twee akkers, welke naast elkaar lagen. De een had een rijke oogst, de ander een zeer schrale

Hoe komt het," vroeg de een aan de ander, "dat uw akker zo goed draagt en de mijn zo schraal is, terwijl toch mijn land zo goed is als 't uwe?"

"Wel, buurman," zei de ander, "de reden is deze: u bezaait slechts uw veld, maar ik bezaai het mijn en wied." zo ook, mijn lieve vrienden, is er weinig vrucht in de Christenen, omdat er weinig gewied wordt door het gebed.

Ik geloof dat ik vele Christenen onder u met name zou kunnen noemen, die elkaar niet kennen, en nooit met elkaar bidden. Wat wonder derhalve dat er zo weinig vrucht is!

3. Er zijn redenen in onbekeerde mensen.

1ste. Er zijn velen die zich aan het huis van God onttrekken. Ik vermoed dat er ten minste duizend personen in mijn gemeente zijn, die nooit in het huis Gods komen. Ach! hoe zullen wij deze zielen vangen, indien zij zover van het net blijven.

2e. Velen komen alleen 's namiddags. Juist degenen, die het meeste nodig hebben te horen, zijn zij die maar eenmaal komen. Hoe kunt u een werk Gods verwachten, wanneer u zo openbaar Zijn instellingen veracht?

3e. Hoe velen gaan uit de weg wanneer wij hen bezoeken, opdat niet enig woord hun gewetens zou treffen, en zij zich zouden bekeren en genezen worden! Hoe dikwijls, wanneer ik in uw huizen predik, vind ik tien vrouwen voor een man! Hebben de mannen geen zielen, dat zij zich aan Gods heilige instellingen onttrekken?

4e. Er is een schromelijke ontheiliging van de beide sacramenten van doop en Avondmaal. De hele Schrift verklaart dat zij alleen ingesteld zijn voor degenen die wedergeboren zijn; nochtans hoeveel stromen er op toe met een dwaze en vermetele hand, terwijl zij zich de vloek van een verschroeid geweten en een stenen hart op de hals halen! Dit zijn smartelijke waarheden genoeg om het hart te breken van iedere Christen, die onder u werkt. Ach! is het wonder, dat God zou zijn als een vreemdeling in het land en als een reiziger die slechts inkeert om te vernachten? (Jer. 14: 8). En nochtans komt dit woord als een zonnestraal in een storm God zij daarvoor geprezen! "Samuël nu werd groot en de Heere was met hem en liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen."

Samuël was jong in jaren en het behaagde de Heere hem te doen leven in tijden zo slecht als de onze en hoe moedigde God hem aan? Op twee wijzen.

1ste. God was met hem God stond aan zijn rechterhand, zodat hij niet kon bewogen worden.

2e. God liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen. Mocht de Heere ons heden beide deze aanmoedigingen geven!

Onderwerp. *De Heere laat niet één van de woorden van zijn dienaren op de aarde vallen.*

I. Het woord werkt dikwijls zichtbaar. In de meeste gevallen is een werk van de genade zeer zichtbaar.

1. Wanneer de Geest een ziel opwekt, om haar verloren toestand te kennen, dan zijn er gewoonlijk duidelijke bewijzen van ontwaking. De stokbewaarder beefde, sprong in, viel neder en zei: "Wat moet ik doen om zalig te worden?" zo gaat het gewoonlijk. Hierover moet men zich niet verwonderen. Wanneer een mens in gevaar is al zijn geld, zijn vrouw of zijn kind te verliezen, zal hij dikwijls wenen en beven, de handen wringen en uitroepen: wee mij, ik ben verloren! En is er minder reden om te wenen en te beven als een mens in gevaar is zijn eigen ziel te verliezen?

2. Wanneer de ziel tot vrede gebracht wordt, is er in het algemeen een duidelijke verandering. "De vrouw stond wenende achter de voeten van Jezus. Zij waste ze af met haar tranen, en droogde ze met de haren van haar hoofd en kuste ze." zo is het gewoonlijk. De boezem is tot rust gebracht de ogen zijn gevuld met tranen van vreugde er is een levendige aandacht op het Woord Gods een opgetogenheid in het zingen van Zijn lof. De sabbat wordt nu hoog geëerd en heilig gehouden. Zondige gezelschappen worden verlaten. Ach! mijn lieve vrienden, het is de begeerte en het gebed van mijn hart,

dat deze uitwendige tekenen van een werk van de genade meer algemeen in uw midden waren. Ik vrees dat er geen uitgebreid werk van genade kan plaats vinden, waar deze ontbreken.

II. Het Woord kan ook onzichtbaar werken. In sommige gevallen is het werk van de genade geheel onzichtbaar. Ik geloof dat God om wijze redenen somtijds op een verborgen en voor de gehele wereld onbekende wijze het werk van de genade in het hart brengt, behalve voor de mens zelf. Er zijn drie dingen, die mij aldus doen denken:

1ste. Christus vergeleek het koninkrijk van de hemelen in het hart bij zuurdeeg en zaad: "Het koninkrijk van de hemelen is gelijk aan een zuurdesem, welke een vrouw nam en verborg in drie maten meel, totdat het geheel gezuurd was." Nu weet u dat het zuurdeeg lange tijd binnen in het meel op een geheel onzichtbare wijze werkt; zo ook is het met het werk van de genade. Wederom: "Alzo is het koninkrijk Gods, gelijk of een mens het zaad in de aarde wierp, en voorts sliep, en opstond, nacht en dag, en het zaad uitsproot, en lang werd, dat hij zelf niet wist hoe." (Markus 4: 26, 27). Nu weet u dat het groeien van het zaad onder de grond geheel onzichtbaar is. Zo ook is het dikwijls met het werk van de genade.

2e. Wie is de Werker in de bekering? Het is de Geest Gods. Deze werkt ongezien, evenals de wind: "De wind blaast, waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; zo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is." (Joh. 3: 8). Hij werkt als de dauw: "Ik zal zijn als de dauw over Israël." Welnu, niemand heeft ooit de dauw horen vallen. Hij werkt als het bronwater. "Het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven." (Joh. 4: 14). Indien de Geest zo verborgen werkt, wat wonder dan dat Zijn werk dikwijls onzichtbaar is.

3e. Zo is het in waarheid geweest. Elia riep uit: "Ik, ik alleen ben overgebleven." Hoe verwonderd was hij toen hij er nog zeventuizend vond, die de knieën niet voor Baai gebogen hadden! zo zal het zijn in latere dagen: "En gij zult zeggen in uw hart: Wie heeft mij dezen gegenereerd, aangezien ik van kinderen beroofd en eenzaam was? Ik was in de gevangenis gegaan en weggeweken; wie heeft mij dan dezen opgevoed? Ziet, ik was alleen over gelaten, waar waren dezen?" (Jesaja 49: 21). Dit mocht een aanmoediging zijn voor Godzalige ouders, onderwijzers en leraars. Ik weet dat enigen van u reeds lange tijd gewacht hebben op een werk van de genade in de harten van u kinderen.

Leert heden dat God niet één woord laat vallen op de aarde. Zijn Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren. Maar u zegt, helaas! ik zie geen tekenen van genade. Gaat naar het deeg wanneer het zuurdeeg er in is en het gereed gemaakt wordt. Ziet u dan enige tekenen van beweging in hetzelve? Nee, niet een. Nochtans gaat het werk voort. Zo kan het ook in uw kind zijn. Gaat naar het veld wanneer het zaad in de aarde is geworpen. Ziet u enige tekenen van groei? Nee, niet eens een grashalmpje. Nochtans gaat het werk voort. Keert slechts de aarde om en u zult het zaad zien uitspruiten. Heb geduld; wordt niet traag in goed te doen. Houd aan in het gebed. God zal Zijn belofte vervullen. Hij zal niet één woord laten vallen op de aarde.

III. *Het Woord zal mogelijk op latere tijd werken.*

1. Het is een merkwaardig feit in de natuurlijke historie, dat enige zaden lange tijd kunnen bewaard worden. Men heeft zaden vele jaren achtereen in een kast bewaard, die, wanneer zij slechts op hun juiste tijd gezaaid werden, opgroeiden alsof zij slechts een jaar oud waren. Zo kan het ook somtijds met de zaden van de genade gaan. Zij kunnen

lange tijd in de ziel verborgen liggen zonder het minste blijk van leven en nochtans kunnen zij besproeid worden door de Heilige Geest en vele dagen daarna opwassen.

2. Over het algemeen is het zo niet. Het is het getuigenis van een oude godgeleerde, die inderdaad een meester in Israël was: "dat het ware voordeel, door de prediking verkregen, bestaat door een indruk teweeg te brengen op het ogenblik van de prediking zelf en niet door een latere herinnering! En wat zegt de Schrift? "Is mijn Woord niet zo als een vuur? spreekt de Heere en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?" (Jer. 23: 29). Welnu, u weet, dat wanneer het vuur niet brandt als het aangelegd is, het ook later niet zal branden. Indien de rotssteen niet breekt als de hamer slaat, zal hij waarschijnlijk later niet verbroken worden. O, mijn lieve vrienden, heden, terwijl het heden genaamd wordt, verhardt uw harten niet. Indien uw harten heden niet breken onder de hamer, ben ik bevreesd, dat zij nooit zullen verbroken worden. Indien zij nu niet smelten onder het vuur van zijn liefde, ben ik bevreesd, dat zij nooit zullen smelten.

3. Evenwel werkt het Woord, in sommige gevallen, ook in latere tijd. Een getrouw man Gods arbeidde menig jaar in zijn gemeente, en hoewel hij elders grotelijks gezegend werd, stierf hij nochtans zonder dat hij, geloof ik, wist dat iemand van zijn gemeente tot de kennis van de Zaligmaker gekomen was. Een ander dienaar staat nu in zijn plaats en 5 zielen zijn in menigte gewonnen geworden, terwijl ieder verklaart, dat het door het woord is van hun overleden leraar, dat nu opkomt in hun harten, en hen doet ontvliesen. Ach! God is een getrouwe God. Hij zal niet één van Zijn woorden laten vallen op de aarde.

De uitnemende John Flavel was predikant te Dartmouth in Engeland. Op zekere dag predikte hij over deze woorden: "Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking. Maranatha!" (1 Cor. 16: 22). De prediking was buitengewoon plechtig, vooral de verklaring van de vloek. Aan het einde, toen Ds. Flavel opstond om de zegen uit te spreken, hield hij op en zei: "Hoe zal ik deze hele vergadering zegenen, daar ieder onder ons, die de Heere Jezus niet liefheeft, een vervloeking is?" De plechtigheid dezer woorden maakte een diepe indruk op de toehoorders.

Er was in de vergadering een knaap, Lukas Short genaamd, ongeveer vijftien jaar oud, een inwoner van Dartmouth. Kort hierna ging hij op zee, en zeilde naar Amerika, waar hij de overige tijd van zijn levens doorbracht. Zijn leven werd verre boven de gewone levenstijd verlengd. Toen hij honderd jaar oud was, kon hij nog op zijn hoeve werken en zijn verstand was in het geheel niet gekrenkt. Hij had al die tijd in zorgeloosheid en zonde doorgebracht. Hij was een zondaar van honderd jaren en op het punt met een vloek in het graf te gaan.

Op zekere dag, terwijl hij op het veld was, hield hij zich bezig met over zijn doorgebracht leven na te denken. Hij dacht aan de dagen van zijn jeugd. Zijn herinnering bepaalde zich bij de preek van Ds. Flavel, waarvan hij zich nog veel te binnen bracht. De ernst van de predikant, de gesproken woorden, de uitwerking op de hoorders, dit alles kwam vers voor zijn gemoed. Hij erkende dat hij de Heere Jezus niet had liefgehad. Hij werd bang voor de vreselijke vloek. Hij werd diep overtuigd van zonde, werd geleid tot het bloed van de besprenging. Hij leefde tot zijn honderdzestiende jaar en gaf alle blijken dat hij wedergeboren was.

Ach! hoe getrouw is God aan Zijn woord. Hij laat niet één woord vallen op de aarde. Hebt goede moed, christelijke moeders, die weent over uw onbekeerde kinderen. Zij mogen ver van u gaan, misschien over de zee, en u siddert om hun zielen. Bedenkt dat God ze overal bereiken kan. Een gelovige moeder bad nooit tevergeefs. Houdt aan in het gebed. God zal nooit Zijn woord vergeten. Hij zal nooit één woord op de aarde laten vallen.

IV. Het Woord kan verharden. In sommige gevallen, geloof ik, wordt het Woord van God gezonden om de harten te verharden; en langs deze weg zal het niet ledig wederkeren, maar gedijen waartoe het gezonden is. Het was een verschrikkelijke boodschap, die God door Zijn profeet zond: "Horende hoort, maar verstaat u niet, en ziende ziet, maar merkt u niet." (Jesaja 6: 9), Ik vrees dat er veel zulke boodschappen in onze dagen gezonden worden.

Vraag. *Begeert God niet dat alle mensen zalig worden?*

Antwoord. O ja, God wil dat alle mensen zalig worden. Ik geloof dat er geen ziel is, over welke niet de Heere jammert, gelijk als Hij over Jeruzalem gejammerd heeft. En de 6 Vader zegt: "O, dat zij naar Mij gehoord hadden en dat Israël in Mijn wegen had gewandeld!" Maar nog, toen Jeruzalem het woord van Christus tegenstond, zei de Heere: "Nu is het verborgen voor uw ogen." En indien u het Woord van Christus weigert en op deze grote zaligheid geen acht geeft, geloof ik vast, dat Hij spoedig tot u zal komen met de vreselijke woorden van Jesaja: "Horende hoort, maar verstaat u niet." O, welk een vreselijke gedachte is het, dat, hoewel wij voor enigen een reuk des levens zijn, wij voor de meesten zijn een reuk des doods ten dode. Hoe vreselijk, dat dezelfde woorden van liefde en genade, die wij brengen, enige zielen nog meer geschikt maken voor de brandende poel! En nochtans moet het zo zijn. Hoe dikwijls heb ik mannen Gods horen klagen dat zij de meeste vruchten oogstten, toen zij voor het eerst hun dienstwerk aanvaardden! Ik begin te vrezen dat dit zo ook met ons het geval is, dat de Heere Zijn eerste vruchten gekozen heeft en de overigen verhard worden. Waarom? Omdat de mensen verhard worden door de bestendige prediking van de waarheid. Mijn lieve vrienden, gedenkt dit woord: "God liet niet één van al Zijn woorden op de aarde vallen." Ik heb nu reeds meer dan een jaar onder u verkeerd, predikende het Evangelie des koninkrijks. Gedenkt dat het Woord niet het mijne was, maar het Zijne, Die mij gezonden heeft. Ik zou beschaamd geworden zijn op te staan en mijn eigen woorden te spreken. Als de hamer niet verbreekt, maakt hij het ijzer tot staal. Iedere slag maakt het harder. Als het vuur niet doet smelten, verhardt het de klei tot aardewerk zo hard als steen. Als de medicijn niet geneest, vergiftigt zij. Als het woord van Christus niet uw hart verbreekt, zal het dit maken als de onderste molensteen.

V. Het Woord zal een getuigenis zijn. Dit is een verschrikkelijk woord in Matth. 24: 14: "En dit Evangelie des koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken." ach, mijn lieve vrienden! Gods woord kan niet ledig tot Hem wederkeren. Iedere regendruppel heeft zijn boodschap voor God. Deze vallende sneeuwvlokken zijn alle bezig Zijn Woord te vervullen. En meent u werkelijk dat het Woord van Zijn Zoons zonder enig doel zal gesproken worden? ach, nee! Zelfs al zou er niet één ziel door behouden worden. Het zal zijn tot een getuigenis. Toen Mozes de koperen slang in de woestijn oprichtte, kan ik mij, indien de Israëlieten onwillig geweest waren naar haar te zien, zeer goed voorstellen dat Mozes de legerplaats zou rondgegaan zijn en tot iedere stervende geroepen zou hebben: "Zie, zie toch!" Twee dingen zouden er in zijn ziel omgaan:

1ste. zijn volk genezen te zien.

2e Eer te geven aan zijn God, door hun getuigenis te geven van de liefde Gods. Alsof hij gezegd had: "Welnu, als u wilt omkomen, is het uw eigen schande; God is rein van uw bloed." zo is het ook met de christelijke leraar. Herinnert u Paulus, hoe hij was: "aanhoudende tijdig en ontijdig, lerende in het openbaar, van huis tot huis, niet ophoudend een iegelijk met tranen te vermanen; in slagen uitnemender; in gevangenschappen overvloediger; in doodsgevaar menigmaal."

Waartoe dit alles? Om twee redenen:

1ste. Hij begeerde zielen te behouden. Hij was onverzadigd begerig naar de bekering van de zielen.

2e. Hij zocht de ere Gods. Hij begeerde het Evangelie tot een getuigenis te prediken, om ieder, die in zijn zonden wilde blijven, zonder verontschuldiging te laten. Alsof hij gezegd had: Welnu, indien u omkomt, is het aan uzelf te wijten. God is rein van uw bloed!

Ach, mijn lieve vrienden, zodanig is onze bediening onder u. Zij is tot een getuigenis. De Heere, die mijn hart kent, weet dat ik dag en nacht naar uw behoud uitzie. "Mijn getuigenis is hierboven, dat uw hemel mij tot twee hemelen zou zijn, en uw zaligheid mij tot twee zaligheden." Nochtans, als u niet komen wilt, zal ik een getuige tegen u zijn in die dag.

De woorden, die wij tot u in vele zwakheid en beving gesproken hebben, zullen zich verheffen tot een oordeel in die dag. Ik zal dan tevergeefs u zien in de vergadering van de verlostte gemeente aan de rechterhand van de Troon. Tevergeefs zal ik zien hoe de dierbare Zaligmaker u toelacht, wiens glimlach oneindig heerlijker is dan de zomerzon. Maar als dit niet moge zijn, zal ik met de engelen zeggen: "Hallelujah!"

"Ja, Vader, want also was het welbehaaglijk in Uw ogen." Amen.

St. Pieterskerk, 25 februari 1838.

11. DE GEEST WORDT DOOR DANKZEGGING VERKREGEN

"Het geschiedde dan, als zij eenparig trompetten en zongen, om een eenparige stem te laten horen, prijzende en lovende de HEERE; en als zij de stem verhieven met trompetten en met cymbalen, en andere muzikale instrumenten, en als zij de HEERE prezen, dat Hij goed is, dat Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid: dat het huis met een wolk vervuld werd, namelijk het huis des HEEREN. En de priesters konden vanwege die wolk niet staan om te dienen, want de heerlijkheid des HEEREN had het huis Gods vervuld." (2 Kronieken 5: 13 en 14).

De dag, waarvan hier melding wordt gemaakt, schijnt een dag der dagen geweest te zijn. Waarschijnlijk was het de dag van het Pinksterfeest in de Oud-Testamentische tijden, een voorafschaduw van al de heerlijke dagen van een uitgestorte Geest, zoals er ooit in de wereld geweest zijn. Een voorsmaak van die heerlijke dag, wanneer God die wonderbare en zielsbevredigende belofte zal vervullen: "Ik zal Mijn Geest uitgieten over alle vlees." Mijn teerbeminde kudde, het is de begeerte en het gebed mijns harten, dat het heden zo'n dag onder ons mocht zijn, dat God inderdaad de vensters des hemels mocht openen, gelijk Hij het in vorige dagen gedaan heeft, en een zegen uitgieten, tot er geen plaats meer blijft, om die te ontvangen.

I. Laat ons dan nagaan hoe dankzegging de Geest Gods neerwaarts brengt.

1. Waarmee het volk zich bezig hield. "Prijzende en lovende de Heere." U kunt hun eigen woorden horen: "Want Hij is goed, Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid." Hiermede was dus het volk bezig, toen de wolk neerkwam en het huis vervulde. Zij hadden zich met vele andere liefelijke zaken bezig gehouden. De Levieten hadden de ark van de berg Sion gehaald, en die onder de vleugelen van de cherubijnen geplaatst; Salomo en al zijn volk hadden offeranden geofferd, schapen en ossen, die vanwege de menigte niet konden geteld worden en nochtans kwam er geen antwoord van de hemel. Maar toen de trompetten en zangers eenparig de Heere prezen en dankten, als zij de stem verhieven, zeggende: "Want Hij is goed; Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid," toen werden de vensters des hemels geopend, toen daalde de wolk neer, en vervulde de gehele tempel.

Mijn lieve kudde, ik ben ten volle overtuigd dat er geen volle, zielvervullende, hartverrukkende, hartbevredigende uitgieting van de Geest Gods zijn zal, totdat de Heere meer geprezen en gedankt wordt. Laat mij uw harten opwekken om te prijzen.

Hij is goed. De gelovigen behoren God te loven voor hetgeen Hij is. Zij, die nooit de Heere gezien hebben, kunnen Hem niet prijzen. Zij, die nooit tot Christus gekomen zijn, hebben nooit de Koning in Zijn schoonheid gezien. Een onbekeerd mens ziet geen liefelijkheid in God. Hij ziet wel een schoonheid in de blauwe hemel in de heerlijke zon in de groene aarde in de fonkelende sterren in de lelie des velds; maar hij ziet geen schoonheid in God. Hij heeft Hem niet gezien, noch Hem gekend; daarom is er geen toon des lofs in zijn hart. Als een zondaar tot Jezus is gebracht, is hij gebracht tot de Vader. Jezus geeft zichzelf voor ons, "opdat Hij ons tot God zou brengen." O, welk een gezicht krijgt dan de ziel de enige, oneindige en onveranderlijke God! Ik weet dat enigen van u tot dat gezicht gebracht zijn. O, looft Hem dan voor hetgeen Hij is looft Hem voor Zijn reine, beminnelijke heiligheid, die geen zonde in Zijn ogen kan dulden. Roept, gelijk de engelen: "Heilig, heilig, heilig is de Heere, de Almachtige." Looft Hem voor Zijn eindeloze wijsheid dat Hij het einde weet van de beginne af. In Hem zijn al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen. Looft Hem voor Zijn macht dat alles, alles in Zijn hand is. Het hart des konings, het hart van de heiligen en van de zondaars, zij

allen zijn in Zijn hand. Halleluah! Want de Heere, de Almachtige regeert. Looft Hem voor Zijn liefde; want God is liefde. Enigen van u zijn op zee geweest. Toen u ver uit het gezicht van 't land was, toen u hoog op het schip stond en rondom u zag dan blikte u op de wijde oceaan, die u overal omgaf. O, zo ook is het als u in Christus gerechtvaardigd bent en de liefde Gods aanschouwt dan is zij als een uitgebreide oceaan rondom u, zonder grond, zonder strand. O, looft Hem voor hetgeen Hij is. De hemelen zullen vervuld zijn van lof. Als u God niet kunt loven, zult u nooit daar zijn.

2. Voor Zijn weldadigheid voor hetgeen Hij aan ons gedaan heeft.

De Heere heeft veel voor mij gedaan sedert onze afreis. Wij waren eenmaal in grote nood, maar de Heere behoeftte het schip. Wederom waren wij in gevaar wegens de pest wij hoorden des nachts het geroep van de bedroefden; nochtans kwam de pest niet in onze woning. Wederom kwamen wij in gevaar van rovers het geweer van de moordzieke Arabier was op ons gericht; maar de Heere heeft zijn hand afgewend. Ik ben sedert ons vertrek aan de poorten des doods geweest. Niemand, die mij zag, zou geloofd hebben dat ik heden hier kon zijn; nochtans heeft Hij onze krankheden geheeld en mij teruggebracht om voor u de onnaspeurlijke rijkdom van Christus als vroeger open te leggen. Derhalve heb ik reden Hem te prijzen, want Zijn weldadigheid is tot in eeuwigheid. De Heere heeft veel voor u gedaan sedert wij van elkaar afscheid namen, want ik dacht dat Hij het in toorn gedaan had. Ik dacht dat Hij toornde over mij en over u, maar nu zie ik dat het alles liefde was het was alles weldadigheid, die u en ik niet waardig waren. De Heere gaf u mijn lieve broeder om voor uw zielen zorg te dragen; maar nog veel meer, want als Hij u slechts een mens gegeven had, dan was het een armzalige gift geweest maar Hij heeft u Zijn Heilige Geest gegeven. "Loof de Heere, o mijn ziel." Loof Hem, o mijn volk! want Hij is goed. Zijn goedertierenheid duurt tot in eeuwigheid. Zijn er onder u niet enigen als een brand uit het vuur gehaald? U was in de vlammen; de smarten van de hel hadden u bevangen. U had een hel in uw eigen harten de afgrond gaapte aan uw voeten; maar de Heere heeft u uit de brand gerukt. Zult u Hem niet loven? Zijn er niet enigen onder u, die ik blind en doof en stom en dood achterliet? U zag geen schoonheid in Hem, die schoner is dan de kinderen des mensen; u zag geen heerlijkheid in Immanuël God geopenbaard in het vlees. Maar de Heere heeft gezegd: "Ga, was u in het water van Siloam;" en nu ziet gij, u die blind was. O, looft Hem, die dit voor u gedaan heeft. De meesten, die in de hemel zijn, loven de Heere hiervoor: "Waardig is het Lam dat geslacht was." O, hebt u geen lof voor Jezus, voor al Zijn liefde voor de Vader voor de Geest? Enigen van u kunnen niet zingen: "niemand kon dat gezang leren dan die van de aarde gekocht waren." (Openb. 14: 3). Enigen van u zijn slechter dan ik u verlaten heb. U hebt mij weerstaan u hebt mijn broeder weerstaan; en o! verschrikkelijker nog u hebt de Heilige Geest weerstaan. U bent nog zonder gebed nog zonder Christus. Ach, rampzalige zielen! onverlost, onvernieuwd die u bent, bedenkt dat het te laat zal zijn om te loven als u sterft. U moet nu beginnen. Ik wil u zeggen wat een mijner lieve vriendinnen mij voor haar dood zei: zij begeerde dat al haar dienstdoden in de kamer gelaten werden, en toen zei zij plechtig: "Er is niets dan Christus tussen mij en wening en knersing van de tanden. O, als u Christus niet hebt, dan is er niets tussen u en wening en knersing van de tanden." Gij, die Christus nu niet wil loven, zult weldra over Hem rouw bedrijven.

II. De wijze hoe zij loofden. Zij waren "eenparig." Hun harten waren samen als één hart toen zij de Heere loofden. Er waren duizend tongen, maar slechts één hart. Niet alleen waren hun trompetten en cymbalen en andere muzikale instrumenten allen in één toon gestemd, maar hun harten waren eenparig. God had hun één hart gegeven, en daarmede

de zegen. Zo was het ook op de dag van het Pinksterfeest. Zij waren alleen eendrachtelijk samen; zij zagen opwaarts naar het Lam Gods. Zo ook zal het ook zijn op die dag, waarvan de profetie luidt in Ps. 133: "Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, dat broeders ook samenwonen! De Heere gebiedt aldaar de zegen en het leven tot in van de eeuwigheid." Dit is hetzelfde om hetwelk Jezus bad in dat gebed, dat geen ander dan God kan gebeden hebben, noch een ander dan God kan verhoren: "Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in Mij geloven zullen. Opdat zij allen één zijn, gelijkewijs Gij, Vader! in Mij, en ik in U, dat ook zij in ons één zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt." En dan volgt de zegen: "En Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij één zijn, gelijk als Wij één zijn: Ik in hen, en Gij in Mij, opdat zij volmaakt zijn in één, en opdat de wereld bekenne dat Gij Mij gezonden hebt, en hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt." (Joh. 17: 20, 23). Lieve kinderen Gods, verenigt uw lof. Laat uw harten niet langer verdeeld zijn. U bent van de wereld door een grote kloof gescheiden. Weldra zal het een eindeloze kloof zijn. maar u bent met elkaar verenigd door dezelfde Geest u bent uitverkoren door dezelfde vrije, soevereine liefde u bent gewassen in hetzelfde bloed u bent vervuld door dezelfde gezegende Geest.

Kinderkens, bemint elkaar. Hij, die liefheeft, is uit God geboren. Wees eenparig in uw lof. Roept eenparig uit: "Waardig is het Lam dat geslacht is: u bent waardig het boek te openen u bent waardig in onze harten te regeren." O, wees ijverig in uw lof. Verheft uw stemmen en uw harten. In de hemel groeit die lof aan. Johannes hoorde de stem van een grote menigte; het was gelijk als van vele wateren en als grote donderslagen, roepende: "Hallelujah! hallelujah!" Ik herinner mij een gezegde van Edwards, dat zijn gemeente door het zingen van lofliederen zichzelf uitbreidde, en dat toen de Heere enigermate overeenkomstig Zijn heiligheid werd aanbeden. Laat het zo onder u zijn. Oefent u, beminde broeders, God van ganser hart te loven, te zingen met geheel uw hart en uw ziel in de huiselijke kring en in de gemeente. Maar o, bedenkt dat zelfs uw lof moet besprengd zijn met bloed, en alleen door Christus Gode kan welgevallig zijn.

III. Gevolgen. *De wolk vervulde het huis.*

Deze wolk was dezelfde, die hen door de Rode Zee leidde en hen veertig jaren in de woestijn voorging. Zij was bij dag een wolkkolom, om hen voor de hitte te beschermen; zij was een vuurkolom bij nacht, om Israël op zijn weg naar de beloofde rustplaats te geleiden. Thans kwam zij en vervulde de heiligste van alle plaatsen. Dit was het wonderbare gevolg van de verenigde en ijverige lof. De Heere zelf daalde neer en vervulde iedere ruimte des huizes met Zijn tegenwoordigheid: "Dit is Mijn rust eeuwig: hier wil Ik wonen, want Ik heb het begeerd." Nu, mijn lieve vrienden, wij zullen thans niet verwachten dat de Heere onze gebeden wil beantwoorden of onze lof wil doen volgen door een wolkkolom of een vuurzuil. Deze waren slechts schaduwen, nu ontvangen wij de wezenlijkheid het wezen zelf. Indien ge u slechts wilt verenigen in eenparige en hartelijke lof, dan ben ik overtuigd dat God Zijn Heilige Geest zal geven en dit huis vervullen ieder hart in de geestelijke tempel. Hoe heerlijk zal dit zijn:

1ste. Voor de kinderen Gods. Zijn er niet enigen onder u die tot Christus gekomen zijn, en niets meer. Schuldig, vermoeid, belast, hebt u rust gevonden verlossing door Zijn bloed zelfs vergeving van zonden. O, blijf daar niet stil bij staan. Berust niet enkel op schuldvergeving bidt om de inwoning van de Heilige Geest, de Trooster. De schuldvergeving is slechts een middel tot een doel. U bent gerechtvaardigd om geheiligd te worden. Bedenkt, dat u zonder heiligmaking de Heere niet zult zien, dat u zonder die inwonende Geest nooit heilig zult zijn. Zijn er niet enigen onder u zuchtende in een

lichaam van de zonde en des doods, en uitroepende met de apostel: "Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?" Gevoelt u niet het verderf van uw eigen hart? Gevoelt u niet de kracht van uw oude natuur? hoeveel zijn er, die in deze toestand op zichzelf vertrouwen, op hun voornemens bouwen en door eigen kracht hun zonden willen onderdrukken! Maar hier is een middel.

O, bidt om de stroom van Gods Geest, dat Hij iedere ruimte van uw hart moge vervullen, dat Hij u in de geest uws gemoeds moge vernieuwen. Zijn er niet velen die koele wereldse Christenen kunnen genaamd worden, zij die over lange tijd bekeerd waren, maar op een treurige wijze gevallen zijn in de macht van de wereld, door haar lusten en haar bedrijf, door haar vreugde en haar geld, zij hebben de wereldse gebruiken weer aangenomen en diepe wortelen van de zonde geschoten. O, ziet wat u nodig hebt. Hij, die de mens eerst naar Zijn beeld schiep, moet u wederbaren. U behoeft een almachtige inwonende Trooster.

O, Hij alleen kan de ijskorst van uw hart versmelten, en het doen overvloeien van de lof des Heeren, Hij alleen kan u vervullen met al de volheid Gods. Zijn er niet enigen die de Bijbel lezen, maar er weinig van meenemen? U gevoelt dat het niet in uw hart daalt het Woord blijkt in de week niet bij u. Het is gelijk het zaad bij de weg bezaaid en gemakkelijk weggenomen. O, u hebt juist die uitgieting van de Heilige Geest nodig, om het Woord in uw hart te verbergen. Als u met een droge pen schrijft, zonder inkt er in, zult u niets op het papier teweeg brengen. Welnu, de leraars zijn de pennen en de Geest Gods is in de inkt. Bidt dat de pen met die levende inkt moge vervuld worden dat het Woord in uw harten moge blijven, gekend en gelezen door alle mensen dat u door de waarheid mag geheiligd worden.

2e. Voor de onbekeerden. Zo was het op de dag van het Pinksterfeest de Geest kwam eerst over de kleine vergadering van de discipelen en toen over de drieduizend. U hebt gezien hoe de heuvels de wolken aantrekken, en op deze wijze de regenstromen in de dalen neervallen zo ook doen de kinderen Gods; zij bevinden zich binnen het voorhangsel, verkrijgen de Geest Gods in volheid en verspreiden die rondom zich. U hebt gezien hoe hoge bomen of torenspitsen de bliksem opvangen en die weder in de grond neerwerpen zo ook daalt het vuur van de Geest Gods eerst neer op de bomen van de gerechtigheid en vandaar op de dode zielen rondom. Een woord voor dode zielen. Houdt u dicht bij de kinderen Gods in zulke tijden. Scheidt u niet van hen. Spot niet met hen; u kunt de genade Gods door hen ontvangen.

Dierbare gelovigen, terwille van de dode zielen rondom u terwille van deze grote stad, vol goddeloosheid terwille van ons land, vol schijn en huichelarij o! verenigt u in het gebed, verenigt u in de lof, en beweegt de Heere, of Hij niet een zegen wil geven. Niet om uwentwil alleen, maar terwille van allen rondom, die zich in het verderf bevinden, laat ons worstelen en bidden om een meer volle tijd van de werking van de Geest, dan ooit tevoren in Schotland was.

1. De priesters konden vanwege de wolk niet staan. Voordat de wolk neerdaalde, waren de priesters ongetwijfeld alleen bezig om wierook en offeranden te offeren; maar toen de wolk kwam, konden zij slechts verbaasd zijn en aanbidden. Zo zal het altijd zijn als de Heere veel van Zijn Geest geeft. Hij zal het duidelijk maken dat het niet het werk eens mensen is. Als Hij slechts een weinig gaf, dan zouden de leraars menen dat zij er de hand in hadden; maar als Hij het huis vervult, dan maakt Hij het duidelijk, dat de mens er niets mee te doen heeft. **David Brainerd** zei, dat toen God de hele vergadering van de Indianen tot bekering geleid had, hij verwonderd stond en gevoelde dat hij als niets was en dat God alleen gewerkt had.

O, dit is het, lieve vrienden, dat wij begeren en waarom wij bidden dat de Heere de Geest zelf doet neerdalen en door Zijn almachtige kracht het deksel van u harten wegneemt, u overtuigt van zonde, van gerechtigheid en van oordeel, dat Jezus zelf Zijn scepter neemt en uw harde harten breekt, en al de heerlijkheid aanvaardt, opdat wij mogen uitroepen: "Niet ons, o Heere, niet ons, maar Uw Naam zij de eer."

St. Pieterskerk, 24 nov. 1839.

(Na de terugkomst uit Palestina).

12. LESSEN OVER DE DOOD

De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Hij komt voort als een bloem, en wordt afgesneden; ook vlucht hij als een schaduw, en bestaat niet.
(Job 14: 1, 2)

Drie dingen worden ons in deze woorden onderwezen.

1. De schoonheid van de mens: "Hij komt voort als een bloem." Er is nóg iets schoons in de mens. Eerst was hij gemaakt naar het beeld van God. En hoewel de zonde dat beeld heeft verwoest en mismaakt, zijn er toch nog sporen in de mens aanwezig van het werk Gods. Zijn lichaam is op een heel buitengewone wijze wonderbaarlijk gemaakt. En de ziel, hoewel van nature geheel en al van God afkerig geworden, is toch nog een verloren stuk zilver.

2. Hij is kort van dagen: "Kort van dagen hij komt voort als een bloem." Toen Farao aan Jakob vroeg hoe oud hij was, antwoordde deze, hoewel honderd dertig jaren oud zijnde: "weinig en kwaad zijn de dagen van de jaren mijns levens geweest," (Gen. 47: 9), weinig vergeleken met de leeftijd van andere mensen. Sommige aartsvaders leefden negenhonderd jaren; Methusalem bereikte de ouderdom van negenhonderd negen en zestig jaren. Hoe weinig zijn onze dagen hiermede vergeleken! hoe weinig, vergeleken met de eeuwigheid, hoe weinig wanneer wij denken aan het werk dat er te doen is.

3. Zijn dagen zijn vol onrust. Waren zijn weinige dagen vol van blijdschap, het zou geenszins een zo treurige zaak zijn. Maar zij zijn vol onrust, en zij, die het meest hunkeren naar werelds genot, hebben doorgaans de meeste onrust. Onrust naar het lichaam, onrust over de ziel, onrust aangaande alle omstandigheden van het leven is eens iegelijks deel en gelijk de baren van de zee, alzo volgt de ene onrust de andere op.

Wij hebben van dit een en ander binnen korte dagen de treffende ondervinding gehad. Er zijn vijf treffende sterfgevallen geweest, alle van de zodanigen die aan onze gemeente verbonden waren, en samen genomen, vormen zij een praktikale verklaring van onze tekst.

1ste. Twee kinderen werden door de dood weggenomen, beiden zeer beminnelijk en elkander liefhebbende in hun leven, en ook na hun dood niet van elkander gescheiden. Zij beloofden veel en hun hartelijk beminnende familie hoopten dat zij eenmaal haar blijdschap en vertroosting zouden zijn. Zij kwamen voort als een bloem, en werden afgesneden.

2e. Een jongen in de bloei van zijn leven. Hij was gekomen tot de grootte en de krachten van een man, en meende vele goede dagen te zullen zien in het land der levenden. Maar de gedachten Gods waren anders, en Hij nam hem weg.

3e. Een bloeiende moeder van acht bloeiende kinderen, geliefd en bewonderd door allen die haar omringden, in het bezit van alles wat deze wereld geven kon om haar gelukkig te maken. Maar te middernacht kwam er geschreeuw; het einde kwam. Zij kwam voort als een bloem, en werd afgesneden.

4e. De laatste was een oud man, die na lang gespaard te zijn geweest, nu is opgeroepen geworden om rekenschap te doen. Hoe plechtig is de les, ons hierdoor gegeven! Het kind, de jongeling, de moeder, de grauwe haren - allen liggen nu neer in het stille graf!

"De mens, van een vrouw geboren, is kort van dagen."

1. *Leert hieruit de noodzakelijkheid ener spoedige bekering.*

Sommigen van u nemen het mij zeer kwalijk dat ik zo dikwijls van bekering spreek. Maar o, hier bij deze geopende graven, schaam ik mij dat ik daarvan zo weinig spreek.

"Indien gij u niet bekeert, zult gij desgelijks vergaan." (Luk. 13: 3). "Betert u dan, en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden." (Hand. 8: 9). Kinderen, bekeert u nu, want er zijn jonge kinderen gestorven. Deze pas gedolven graven zijn kleiner dan ze voor u zouden moeten zijn. Jonge mensen, bekeert u nu, want jonge mensen sterven, zij worden in de bloei van hun leven afgesneden. Moeders, zegt niet: 'Ik zal mij later wel bekeren, als mijn kinderen groot zullen geworden zijn, en ik beter de tijd zal hebben.' Bekeert u nu, want moeders kunnen sterven. Ouden van dagen, zegt niet: dit geldt mij niet. Anderen kunnen sterven, maar u moet sterven, en daarom geldt het woord u in dubbele mate: Bekeert u nu!

2. Leert hieruit de dwaasheid van een leven in de genietingen van de wereld.

Er is geen net, waarin de duivel meer zielen verstrikt, dan de zijden strikken van de wereldse vermaken. Gewoonlijk zien de mensen dezer wereld geen kwaad in deze dingen. Kinderen reeds zijn verzot op het spel; de jonge mensen beminnen de dans en het gezang en het gelach. Ruwe geesten houden veel van de drank, van uitbundige vrolijkheid, van grove zwelgerijen; in meer beschaafde kringen zet men het hart op bal, concert en schouwburg. Oude, reeds verwelkte dames en vloekende kapiteins, waggelende aan de rand van het graf, zouden 's nachts niet kunnen slapen als zij niet hun partijtje whist hadden gehad. Welk kwaad steekt daarin?

Zit neer op gindse graven, en vraagt het de dood. Wees niet zonder Christus, zonder vergeving van de zonden, onheilig, op de weg naar de hel? Zijn uw dagen niet geteld? Kunt u niet nog deze nacht worden afgesneden? Waar zou u komen, indien u van het bal, of uit de schouwburg, of van het kaartspel werd overgebracht in de tegenwoordigheid van uw Rechter? "Verblijd u, o jongeling! in uwe jeugd, en laat uw hart zich vermaken in de dagen van u jongelingschap, en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing van u ogen. Maar weet, dat God, om al deze dingen, u zal doen komen in het gericht." (Pred. 11: 9). "Ziel! Gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele jaren; neem rust, eet, drink, wees vrolijk. Maar God zei tot hem: gij dwaas! in deze nacht zal men uw ziel van u afeisen. En hetgeen u bereid hebt, wiens zal het zijn?" (Luk. 12: 19, 20). "Die haar wellust volgt is levend gestorven." (1 Tim. 5: 6). Nu is het de tijd van de bekering.

Mogen wij dan geen vermaken hebben? Ja, in Christus heilige vermaken, gelijk er worden genoten aan de rechterhand Gods in alle eeuwigheid. Ach, ik heb al de genietingen van de wereld gesmaakt, maar zij wegen niet op tegen een enkele druppel uit de beker van de liefde van Christus.

3. Leert hieruit aan het heil van elkanders zielen te arbeiden.

Er is zeker geen plaats, waar de dienaar van Christus beter zou kunnen leren hoe hij spreken moet dan aan het sterfbed. Dikwijls gevoel ik, wanneer ik een stervende zie, dat mijn prediking maar al te zwak, ja niets is geweest. O, bidt voor mij, dat ik met meer getrouwheid in uw midden moge zijn, dat ik krachtiger en stouter moge spreken, en niet terugdeinze voor uw toom of uw berispingen! Dan zult u niet toornig op mij zijn na uw dood. Dan zult u niet zeggen dat ik de zaken té veel bij haar rechte naam heb genoemd. Broeders in het ouderlingschap! Komt en helpt mij hierin. U ziet dat ons volk stervende is; honderden zijn reeds in de eeuwigheid, die eens aan uw zorg en de mijn waren toevertrouwd.

Geliefde onderwijzers! Geef toch aan de kinderen duidelijk en krachtig onderwijs, want kinderen sterven. Laat u niet afschrikken door hun ongeduld en hun weerspannigheid. Bedenkt dat zij stervende kinderen zijn. Het merkteken des doods is op hun

aangezichten. De houtvester maakt een teken aan iedere boom, die moet worden uitgehouwen. Ieder kind heeft het merkteken des doods.

Vaders! Arbeidt aan de zielen van u kinderen van hun vroegste jeugd af aan. Bidt voor hen nog eer zij geboren zijn. Arbeidt om hen wederom te baren, totdat Christus een gestalte in hen verkregen heeft. Zegt niet dat zij te jong zijn, en die dingen niet kunnen verstaan. God kan zuigelingen onderwijzen. O, indien u hierin nalatig bent, zult u dan geen wroeging hebben als de groene zoden hun graf bedekken?

4. Leert hieruit hoezeer u onmachtig bent de toorn van God te dragen.

In tijden van gezondheid en sterkte wil de mens veelal van God niet weten. "Zij zijn niet in moeite als andere mensen, en worden met andere mensen niet geplaagd. Daarom omringt hen de hovaardij als een keten." (Psalm 73: 5, 6). Zij bedrijven de zonde met open vizier. Maar wanneer zij door koorts en toring aan de rand van het graf worden gebracht, wanneer zij niet in staat zijn zichzelf meer in hun bed om te wenden, of zij iemand nodig hebben om hun hoofd op te beuren, of men hen als een kind moet voeden, dan zien zij dat een zondaar niets is tegenover een toornend God. En hoe zal het zijn in de eeuwigheid, als hij vallen zal in de handen van de levende God! Wellicht twijfelde hij of er wel een God was. Maar op schrikkelijke wijze wordt hij het plotseling gewaar dat er wel degelijk een God is. Hij meende dat er geen Christus was, als in een ogenblik ontmoet hij Zijn heilig oog. Hij beeldde zich in dat er geen hel was en lachte met degenen die daaraan geloof sloegen; nu dobbert hij in haar vurige baren, en hij gevoelt dat die smarteeuwig zal duren. Na duizend jaren is hij nog slechts aan het begin, en geen ogenblik naderbij aan de eindpaal. De ziel zal wegzinken in een onverdraaglijke, in de buitenste duisternis; zij zal wensen te sterven, en niet kunnen. "En of God, willende Zijnen toorn bewijzen, en Zijne macht bekend maken, met vele lankmoedigheid verdragen heeft de vaten van toorn tot het verderf toebereid." (Rom. 9: 22).

Broeders, ontvlucht de toekomstige toorn! U kunt die niet dragen. Kunt u de koorts, of een beroerte, of de toring verdragen? En deze zijn niets meer dan een pink van de hand van toorn van God.

5. Leert hieruit de dierbaarheid van Jezus.

"De mens is kort van dagen," maar "Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in van de eeuwigheid." (Hebr. 13: 8). Hoe verbazend is de liefde van Christus, dat Hij stierf voor ons, zulke arme, tedere bloemen, en wormen van een dag! Hoe veilig zijn wij in Jezus! Hoewel wij niets zijn, hoewel wij voorbijgaan als een schaduw, in Hem blijven wij eeuwig. Ons stof zelfs is kostelijk in Zijn oog. Lichaam en ziel zal Hij bewaren en weer samen brengen, en wij zullen met Hem heersen tot in eeuwigheid. O, allen die in Christus bent, looft Hem! U, die in twijfelingen neerzit, laat uw twijfel ophouden door u nu tot Hem te spoeden. U, die nog buiten Hem bent, kiest Hem heden.

Dundee, 20 februari 1842.

Noot.

In de laatste 9 maanden van zijn bediening preekte hij in zijn eigen gemeente tenminste vier keer over de hel. Het was eveneens de last van zijn laatste boodschap in de kerk van Andrew Bonar te Collace. Iemand vertelde: 'Het was zo'n ernstige preek dat het wel leek op een stoot der laatste bazuin waardoor de doden zouden ontwaken.'

Gepreekt 4 december 1842

13. De rechtvaardigheid van Gods toekomstige straf

Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel hun bekken zijn.

Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief; Zijn aangezicht aanschouwt de oprechte. Psalm 11: 6, 7

Misschien herinneren sommigen van u dat ik ongeveer zes maanden geleden voor u gepreikt heb over het onderwerp een eeuwige hel, en over de worm die nooit sterft en het vuur dat nooit zal worden uitgeblust. Er zijn veel mensen die niet graag horen preken over de hel, en sommige mensen vinden dat geen verkondiging van het Evangelie; niettemin is het de raad Gods.

Ik heb u toen laten zien wie het waren die het meest over de hel spraken. Ik liet u zien dat David erover spreekt; hij, die de man naar Gods hart was, zegt: 'De goddelozen zullen terugkeren naar de hel toe, alle godvergetende heidenen.' Daarna heb ik Paulus genoemd. Alhoewel deze man zijn hele leven het Evangelie gepredikt had, sprak hij nochtans over het verderf, en over een verwoepene. Nog iemand die over de hel gesproken heeft, is Johannes geweest. Hoewel hij de discipel was die het meest vervuld was met liefde, noemt hij tot zevenmaal toe *de put des afgronds*. Het wordt de bodemloze put genoemd, omdat de ziel daarin altijd maar zal blijven wegzinken. Wij zagen ook dat hij als geen ander het *een poel des vuurs* noemt.

Ten laatste zagen wij dat Christus Zelf er ook over heeft gesproken. Wij zagen dat alle apostelen bij elkaar nog niet zo vreselijk over de hel spreken als Hij. Hij zegt: 'Hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvlieden?' Die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden.'

De tweede zaak die wij onderzocht hebben, was waarom zij zoveel over de hel spreken. En één reden was, omdat het de waarheid is. Christus kwam om de waarheid te zeggen. Geliefden, als dat waar is, kunnen wij er dan te duidelijk over spreken? Als er voor hen die geen deel aan Christus hebben een hel van ellende is, kunnen wij u dan te vaak waarschuwen om van de toekomstige toorn te vlieden? Een andere reden waarom zij zoveel over de hel spreken, is, omdat zij dat uit liefde doen. Als Christus u minder liefhad, zou Hij u minder waarschuwen. Wij hebben gezien dat Christus weende toen Hij over de hel sprak. En Paulus kon niet zonder tranen schrijven over de vijanden van het kruis van Christus: 'Want velen wandelen anders; van dewelken ik u dikmaals gezegd heb, en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden zijn van het kruis van Christus.'

En o, geliefden, hadden wij meer medelijden met u, wij zouden het u wenende aanzeggen. Een andere reden was, om vrij te mogen zijn van uw bloed. U weet hoe David uitriep: 'Bevrijd mij van bloedschulden, o God.' En dit is de reden waarom God zo

ernstig spreekt in de Bijbel. Hij zegt: 'Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven? 'Jeruzalem, Jeruzalem! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen bijeen willen vergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild.' En Paulus zegt: 'Ik ben rein van het bloed van u allen

Een ander onderwerp dat ik daarna behandeld heb, is de verschillende namen waarmee de hel wordt aangeduid. Het wordt *een vuur* genoemd, het *Gehenna des vuurs*. Het wordt een *vurige oven* genoemd. Ergens anders wordt het *een eeuwig vuur* genoemd. Wij zagen verder dat het *de duisternis* wordt genoemd. Tot driemaal toe noemt onze Heere het de *buitenste duisternis*. Petrus noemt het ook nog de *donkerheid der duisternis*; en Judas noemt het *eeuwige banden onder de duisternis, en dé zwartheid der duisternis tot in der eeuwigheid*.

In een gelijkenis uit de Bijbel wordt het *een gevangenis* genoemd: 'Weest haastelijk welgezind jegens uw wederpartij, terwijl gij nog met hem op de weg zijt; opdat de wederpartij u misschien niet de rechter overlevere, en de rechter u de dienaar overlevere, en gij in de gevangenis geworpen wordt.' Petrus spreekt over *de geesten die in de gevangenis zijn*. En in andere delen van de Bijbel wordt het *het verderf* genoemd: 'Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale.' Nog een naam waarmee het wordt aangeduid is *de tweede dood*: 'En de dood en de hel werden geworpen in de poel des vuurs; dit is de tweede dood.' Het wordt de tweede dood genoemd, omdat de zondaar daardoor in het verderf wordt gestort.

De vierde zaak die ik heb aangetoond, is dat de hel geen vernietiging is. Wij zagen dat het geen vernietiging is, want het geroep der verdoemden werd vernomen: 'Ik lijd smarten in deze vlam.' Aldaar zal zijn welling en knersing der tanden.' Wij zagen hetzelfde in de gelijkenis van het onkruid: 'Vergadert eerst dat onkruid, en bindt het in busselen, om hetzelve te verbranden.' Er zullen busselen zijn van leugenaars, busselen van dronkaards en busselen van hen die het middel geweest zijn om elkaar te verleiden, om elkaar naar de hel te slepen. Dat de hel geen vernietiging is, kan ook nog aangetoond worden uit het voorbeeld van Judas. Er staat: 'Het ware hem goed, zo die mens niet geboren ware geweest.' Ook al was Judas vernietigd, het ware hem toch beter niet te zijn geboren. Het is beter nooit te zijn geboren, dan in de hel te moeten komen.

Het laatste gedeelte van het onderwerp was, dat de hel eeuwig is. Wij zagen dit uit de opmerkelijke uitdrukking, dat 'de worm niet sterft, en het vuur niet wordt uitgeblust.' Wij zagen ook dat als er ooit een tijd zal aanbreken dat de worm zal sterven en het vuur uitgeblust zal worden, al het voorgaande een leugen is.

Een ander argument was, dat de hel er 'tot in alle eeuwigheid' zijn zal. En wij merkten op dat die uitdrukking nergens anders gebruikt wordt dan wanneer er de werkelijke eeuwigheid mee wordt bedoeld. Zij wordt gebruikt voor het bestaan van God, en zo wordt zij ook gebruikt voor de heiligen in de heerlijkheid, dat zij tot in alle 1 eeuwigheid zullen leven. Maar zij wordt eveneens gebruikt voor de zielen in de hel.

Er was nog een ander deel van het onderwerp, waarop ik vanwege de tijd toen niet meer kon ingaan. Ik heb deze tekst gekozen om het laatste punt toe te lichten, namelijk *dat een eeuwige hel verenigbaar is met de eigenschappen van God*.

'Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers wezen. Want de HEERE is rechtvaardig.'

Uit deze woorden zal ik deze drie punten afleiden:

1. *De hel zal de goddelozen plotseling overvallen: 'Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel.'*
2. *God zal de goddelozen eeuwig straffen omdat 'Hij gerechtigheden liefheeft.'*
3. *God zal dezelfde reden gebruiken om de gelovigen te rechtvaardigen als om de goddelozen te veroordelen: 'Hij heeft gerechtigheden lief.'*

1. De hel zal de goddelozen plotseling overvallen. 'Hij zal op de goddelozen regenen, strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn.' Het is geheel duidelijk dat deze beschrijving ontleend is aan wat Sodom overkwam (Gen. 19:23-25). Het was een mooie zomermorgen; de zon was zojuist opgegaan en goot haar stralen uit over de kronkelige Jordaan. De vrouwen waren druk aan het werk, de kinderen waren zich aan het vermaken in de zon, toen de lucht plotseling donker werd, en binnen afzienbare tijd regende God vuur en zwavel uit de hemel. Het ene moment verheugden zij zich nog in de ochtendzon, en het volgende moment verheugden zij zich nog in de ochtendzon, en het volgende ogenblik wentelden ze zich in de poel des vuurs. Geliefden, ik geloof dat de verwoesting van degenen die uit deze gemeente uiteindelijk verloren zullen gaan, plotseling zal zijn. Er staat: 'En wacht uzelf, dat uw harten niet te eniger tijd bezwaard worden met brasserij en dronkenschap, en zorgvuldigheden dezes levens, en dat u die dag niet onvoorziens overkome.'

Let op deze woorden: 'En dat u die dag niet onvoorziens overkome.' Vergelijk dit met onze tekstwoorden: 'Hij zal op de goddelozen regenen, strikken, vuur en zwavel.' Beide gedeelten zijn ontleend aan de manier waarop de vogelvanger vogels vangt; hij trekt de strik schielijk dicht, anders zou de vogel ontsnappen. Zo zal het de goddelozen ook vergaan; de tweede komst van Christus zal zijn als een strik. En nogmaals, geliefden, ik geloof dat het zo zal gaan met u, die zult sterven zonder Jezus gevonden te hebben; u zult plotseling omkomen. 'Hij zal op de goddelozen regenen, strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn.' Velen onder u geloven niet dat er een hel is. Ofschoon u ervan in de Bijbel leest en men het u aanzegt, toch gebruikt u dit als zalf voor uw consciëntie: 'Misschien is het wel helemaal niet waar dat er een hel is; het is wellicht een beetje een papenstreek die bedoeld is om de mensen schrik aan te jagen.' Ik geloof dat velen onder u dat denken, en velen van u zullen in deze waan sterven.

Maar o, op het moment dat u de hand van uw laatste vriend die uw hand grijpt, loslaat: op het moment, zondaar, dat u gewaar wordt dat uw ziel zich in de tegenwoordigheid van God bevindt, en wanneer u er voor de eerste keer achterkomt dat u met God te doen hebt: op dat ogenblik zult u bemerken dat er een eeuwige hel is. 'Hij zal op de goddelozen regenen, strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn.' O, mijn geliefden, mij dunkt de hel zou niet zó erg zijn als u op het moment dat u in die plaats zult komen de kosten ervan aan het overrekenen was; maar o, wat zal het zijn om daar ineens uw ogen in op te slaan! O, dan zult u weten wat de tweede dood is.

2. ***Ik zal nu overgaan tot onze tweede gedachte,*** en ik verzoek u daarnaar te luisteren, want daarom heb ik juist deze woorden gekozen.

Het is de gerechtigheid van God die Hem ertoe beweegt om de goddelozen eeuwig te straffen. 'Hij zal op de goddelozen regenen, strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn. Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden liet' Ik geloof dat er ontzettend veel onkunde omtrent een eeuwige hel bestaat. Velen denken dat God zondaren in de hel zal werpen, omdat Hij alleen maar

vertoornnd is. Welnu, het is goed om te weten dat God de hel niet alleen maar gemaakt heeft omdat Hij vertoornnd was. Geliefden, de hel komt niet voort uit Zijn toom, want aan Zijn toom kan een einde komen. Het is echter niet zo maar uit toorn dat Hij de hel heeft doen ontvlammen!

Het is verder ook goed om te weten dat God geen behagen heeft in de pijn van Zijn schepselen. Ik geloof dat God zelfs geen behagen heeft in de pijn van een worm. Dit leest u in Ezechiël 18:23: 'Zou Ik enigszins lust hebben aan de dood des goddelozen, spreekt de Heere HEERE; is het niet, als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve?' En dan vers 32: 'Want Ik heb geen lust aan de dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft.' U ziet dat het in dit hoofdstuk in twee vormen onder woorden wordt gebracht; allereerst vragend en vervolgens bevestigend. Verder lezen we in het Nieuwe Testament dat 'God wil dat alle mensen zalig worden, en tot de kennis der waarheid zullen komen.' Hij 'wil niet dat enigen verloren gaan.' En in Handelingen 17 staat: 'God verkondigt nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren.' Deze Schriftgedeelten bewijzen dus dat er in God een wezenlijke welwillendheid is, dat Hij geen behagen schept in de pijn van Zijn schepselen. Menselijkerwijs gesproken, God wil veeleer dat de goddeloze zich van zijn weg bekere en leve.

Sommigen zullen vragen: Waarom is er dan een hel? Ik wenste wel, geliefden, dat het antwoord op deze vraag op uw hart geschreven werd: Omdat de HEERE rechtvaardig is, en Hij gerechtigheden liefheeft. De enige reden waarom God de ongelovigen in het vuur zal werpen dat nooit zal uitgeblust worden, is omdat God een God van gerechtigheid is, en daarom moet Hij als Koning heersen, totdat Hij al Zijn vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. Misschien, geliefden, zullen sommigen van u zeggen: Hoe komt het dan dat Zijn liefde tot gerechtigheid Hem ertoe beweegt om zondaren in een eeuwige hel te straffen? Hierop zijn twee antwoorden te geven; ten eerste, de zonde is een oneindig kwaad en vereist derhalve een oneindige straf. Ik weet niet of u dit begrijpt. Waar ik in het verborgen om gebeden heb, is om bekwaamd te mogen worden om Gods handelwijze te verdedigen. Welnu, de zonde is een oneindig kwaad omdat het een oneindige verplichting verbreekt. Ik neem aan dat er hier niemand is die zeggen zal dat God niet beminnelijk is; en dat er daarom ook niemand is die ontkennen zal dat er een oneindige verplichting op ons ligt om Hem te dienen. Welnu, als u en ik dat niet nakomen, verbreken wij een oneindige verplichting; en als dat een oneindig kwaad is, vereist het ook een oneindige straf. Maar hoe zal de mens een oneindige straf kunnen dragen? Als God een oneindige straf oplegt, wie zou die dan kunnen dragen? Daarom duurt de straf ook eeuwig: 'Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn. Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief.'

Ik zei dat er nog een antwoord was op de vraag, of het wel recht is bij God om zondaren eeuwig te straffen. U zou er zich toch ook niet over bekommeren als een crimineel voor het gerecht zou zeggen dat zijn vonnis wel of niet terecht was? Hij zal vast wel zeggen dat zijn vonnis niet rechtvaardig is; maar u gelooft immers de rechter. Welnu, God zegt *dat het recht is*. Zie 2 Thessalonicenzen 1:6: 'Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden dengenen, die u verdrukken.' Hoeveel, te meer zal het eeuwig verderf dan niet rechtvaardig zijn! Gods gehele weg is recht. God, Die de balans in Zijn hand houdt, zegt dat het recht is.

Geliefden, ik bid u in Gods Naam om hierover na te denken. Als de straf vanuit Zijn gerechtigheid voortkomt, is er geen hoop. Als het uit toom was, dan zou er een einde aan kunnen komen. Hoe vaak ziet u niet iemands gezicht rood en opgezwollen van woede, maar dat gaat over. Maar o, het is niet uit toom. Als het uit toom was, zou God zeker enig medelijden hebben met het lijden dat de verworpenen al zolang hebben moeten

doorstaan; maar o nee! Waaruit komt zij dan voort? Zij komt voort uit de rechtvaardigheid van God. Als God de gerechtigheid niet meer zou liefhebben, zou het vuur wellicht geblust kunnen worden; maar omdat Hij een rechtvaardig God is, zal dat vuur niet uitgeblust worden.

O, geliefden, het is een dwaze hoop die u koestert, dat het vuur zal worden uitgeblust. Ik heb sommigen op hun doodsbed zien liggen die dachten dat het vuur uitgeblust zou kunnen worden! O, het is een ijdele hoop, zondaar; God zal nooit ophouden een rechtvaardig God te zijn. God zal alles doen om een zondaar te redden, maar Hij kan geen afstand van Zijn rechtvaardigheid doen om u te redden. Hij stond Zijn Zoon af om zondaren te mogen winnen, maar Hij kan geen afstand doen van Zijn gerechtigheid; Hij kan geen afstand doen van Zijn heerschappij. Dan zou Hij eerst het goede kwaad moeten noemen, en het kwade goed. 'Hij zal op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn. Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief.'

3. Ik ben nu aan mijn laatste punt toe, en dat is dat *dezelfde rechtvaardigheid de gelovige in Jezus redt*. 'Want de HEERE is rechtvaardig, Hij heeft gerechtigheden lief.' Ik geloof dat dit de betekenis is van deze woorden: 'Zijn aangezicht aanschouwt de oprechte.' Hierover wordt ook gesproken in het gedeelte uit Thessalonicenzen dat wij hebben gelezen: 'Alzo het recht is bij God verdrukking te vergelden dengenen, die u verdrukken.' Hetzelfde wordt ons geleerd in 1 Johannes 1:9: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.' Er staat niet dat Hij barmhartig is, maar dat Hij rechtvaardig is, dat Hij ons de zonden vergeve. Hetzelfde leren wij in Jesaja 40:1, 2: 'Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden.' Hier wordt de vergeving van Israël dus geschonken op grond van recht! 'Haar ongerechtigheid is verzoend; want zij heeft van de hand des HEEREN dubbel ontvangen voor al haar zonden.' Waarom? Omdat zij in haar Borg dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden. Als er vanavond een zondaar tot de Borg zou komen, dan zou u bemerken dat hij de zonden die hij gedaan heeft, dubbel uitbetaald zou krijgen. Als de vloek op u gevallen was, had u zich daarvan nooit meer kunnen ontlasten; maar nu heeft zij op grond van recht 'dubbel van de hand des Heeren ontvangen voor al haar zonden.' Hij is rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve.' Zijn aangezicht aanschouwt de oprechte.'

Mijn geliefden, om dit onderwerp toe te passen wens ik te spreken:

a. Tot u, gelovigen. Geliefden, eens was u tot deze hel veroordeeld. U liep boven deze hel; maar God heeft u tot deze Borg gebracht, waar u van de hand des HEEREN dubbel ontvangen hebt voor al uw zonden. Acht deze Borg hoog! O, het is beter om door Christus zalig te worden, dan om, indien het mogelijk was, in een andere weg zalig te worden; want in deze weg worden wij niet alleen zalig, maar daardoor wordt Gods rechtvaardigheid ook verheerlijkt. Acht deze Borg dan hoog!

b.

c. Ik wil een woord richten tot u, die bekommerd bent om uw ziel. Ik ben verblijd dat er enigen bekommerd zijn. O, dat ik toch mocht zeggen dat iedereen bekommerd was! Maar, geliefde bekommerde zielen, dit is de hel waar u van nature naartoe gaat. Ik zeg u dan: Zie de noodzakelijkheid in om haar te ontvliden. Velen zullen zeggen dat al die ongerustheid geen nut heeft, en dat er geen reden is om te vrezen.

Maar, geliefde bekommerde ziel, als u begrepen hebt wat ik u gezegd heb, zult u zien hoe noodzakelijk het is om nog duizendmaal ernstiger te worden. O, het is een vreselijke hel; maar o, het is nog vreselijker als men bedenkt dat zij ontbrandt door de rechtvaardigheid van God! O, het is toch zo noodzakelijk om te vluchten! O, lieve, lieve zielen, laat u toch niet meeslepen door het geveel van de wereld!

c. Laat mij tot u spreken, zorgelozen! Geliefden, ik heb u vanavond een ernstige waarheid voorgehouden. Als ik niet wist dat geen enkele waarheid op zichzelf u bekeren zal, zou ik kunnen geloven dat u bekeerd zou worden door hetgeen u gehoord hebt. Ik heb u erop gewezen dat de verwoesting der goddelozen plotseling zal zijn. Geliefde vrienden, gelooft u dat het plotseling zal gebeuren? Alleen al het feit dat u daar zo rustig kunt zitten, bewijst dat u het niet gelooft! Daarom, als de hel voor u zal aanbreken, zal zij u als een strik overvallen. O, lieve zorgeloze ziel, bedenk als u vanavond naar huis gaat, wat uw deel zal zijn als het vannacht eens zou gebeuren. 'In deze nacht zal men uw ziel van u afeisen.'

Zorgeloze zondaar, wat zal er van u worden als God Zijn pijlen op u zal afschieten? Wat zal er toch van u terechtkomen als Hij strikken, vuur en zwavel zal regenen? O, zeg mij eens, zondaar, zal uw eeuwigheid niet verzwaard worden bij de gedachte dat het u eens werd aangezegd? O, u bent gelijk de schoonzonen van Lot; Lot was in de ogen zijner schoonzonen als jukkende. O, denkt u dat zij dachten dat het een droom was toen zij hun ogen in de hel opsloegen? O, zondaar, zal uw eeuwigheid niet verzwaard worden bij de gedachte dat u gewaarschuwd werd om te vluchten? 'De predikant is vrij van mijn bloed; ik werd gewaarschuwd, maar ik heb er geen acht op gegeven. Ik ben zelf de oorzaak van mijn eigen verderf! De strik waardoor ik ben gevangen, heb ik zelf gespannen!' Amen.

Zondagavond 4 december 1842

14. Het ware geluk van een kind van God

De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.

Psalm 16:6

Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid, en al haar paden vrede.

Spreuken 3:17

Geliefde vrienden.

De woorden die ik u heb voorgelezen uit de zestiende Psalm, zijn eigenlijk en oorspronkelijk de woorden van de Heere Jezus. Christus. 'De snoeren zijn Mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is Mij geworden.' Dit zal u duidelijk zijn als u het tiende vers leest: 'Want Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten; Gij zult niet toelaten dat Uw Heilige de verderving zie.' Zoals u weet wordt dit vers keer op keer in het Nieuwe Testament op Christus toegepast.

Geliefde vrienden, u weet dat toen Christus op aarde was, Hij een Man van smarten was en verzocht in krankheid. 'Hij was veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten en verzocht in krankheid; en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem; Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht. Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was' (Jes. 53:3, 4). En nochtans is het geheel duidelijk dat Hij tijdens Zijn gehele leven vervuld is geweest met een heilige blijdschap. Ofschoon wij nergens lezen dat Christus lachte, staat er wel dat 'Hij Zich verheugde.' U ziet duidelijke tekenen hiervan door de Evangelien heenlopen, en nog meer door de Psalmen. Dus ook al was Christus de Borg van een schuldige wereld, ook al was er van de krib naar het kruis een doornenkroon om Zijn voorhoofd gevlochten, toch kende Hij een heilige blijdschap. Ja, in Zijn sterven kon Hij zelfs zeggen: 'De snoeren zijn Mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is Mij geworden.'

Evenals het met Christus was, zo is het ook met Zijn volgelingen. Gelovige, u hebt uw bijzondere smarten, waarvan de wereld geen weet heeft; nochtans hebt u een kalme, opspringende bron van vreugde, zodat u evenals onze Heere zeggen kunt: 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.' Christus' wegen zijn wegen der liefelijkheid, en al Zijn paden zijn vrede. U die gelovig en verdrukt bent, neem ik hier tot getuigen; is het niet waar dat u ondanks al uw bijzondere smarten een bijzondere vreugde hebt? Christus zei op zekere dag tot Zijn discipelen: 'Ik heb een spijs om te eten, die gij niet weet.' Zo hebben wij ook een blijdschap die de wereld niet kent; een blijdschap die door alle stormen en zorgen van de tijd niet kan worden verstoord.

Ik wens u naar aanleiding van deze woorden te wijzen op het ware genoeg om een kind van God te zijn. Ik wens u te laten zien:

1. ***Dat de genoegens van de onbekeerden valse genoegens zijn.***
2. ***Dat de genoegens van Gods kinderen echte genoegens zijn.***

1. ***De genoegens van de onbekeerden zijn valse genoegens, omdat:***

a. *Zij niet verzadigen.* Zij geven voor te verzadigen, maar zij doen het niet. Als de duivel u voorgaat in het werelds vermaak, zegt hij: 'De gestolen wateren zijn zoet, en het verborgen brood is liefelijk.' Maar zeg mij eens, mist u er niet iets in als u de gestolen wateren proeft? Lees Spreuken 14:13 eens: 'Het hart zal ook in het lachen smart hebben; en het laatste van die blijdschap is droefheid.' Ach, geliefden, is dat niet zo? U die het meest van de genoegens der wereld en haar vrolijkheid genoten hebt, is het niet zo dat 'zelfs in het lachen het hart smart zal hebben, en dat het laatste van die blijdschap droefheid is'? Is het niet waar dat uw lippen en uw hart vaak niet met elkaar in overeenstemming zijn? Is het niet vaak zo dat een wolk van verdriet uw hart overschaduwet, terwijl er een lach op uw gezicht is? Is het niet zo dat, als u opgaat in uw vrolijkheid, 'het hart ook in het lachen smart zal hebben, en dat het laatste van die blijdschap droefheid is'? 'Een ieder die van dit water drinkt, zal wederom dorsten.' Ik zeide in mijn hart: Nu, welaan, ik zal u beproeven door vreugde, derhalve zie het goede aan; maar zie, ook dat was ijdelheid. Tot het lachen zei ik: Gij zijt onzinnig, en tot de vreugde: Wat maakt deze?' (Pred. 2:1, 2). O, geliefden, zolang als u onbekeerd bent met een eeuwige hel onder uw voeten, moet het en zal het zo zijn dat 'het hart ook in het lachen smart zal hebben; en het laatste van die blijdschap is droefheid.'

b. *Zij zijn kort.* Ik heb u vorige week zondag gezegd dat u geschapen bent voor de eeuwigheid; dat is uw bestemming! De tijd die u op dit kleine stukje grond doorbrengt, is niets vergeleken bij de tijd die u in de eeuwigheid zult doorbrengen; het is als de tik van een klok. Alle vreugde die een onbekeerde zal beleven, beleeft hij op aarde; in de hel zal hij nooit geen vreugde meer beleven. Dit deed Mozes de genoegens van Egypte verzaken. Hij was de zoon van Farao's dochter, en had alle genoegens die hij maar wenste. De pijpen en de trommelen waren bij hun feesten; hij had al het gezelschap waarin de wereld zich verheugt. Maar ach, Mozes kwam er door het onderwijs van God achter, dat de genieting der zonde slechts voor een tijd is. 'Hij verkoos liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben.'

O, zondaar, u hebt plezier, maar het is slechts voor een klein poosje. O, mens buiten Christus, u hebt plezier, maar dat zal niet zo lang duren. Lees Prediker 7:6 eens: 'Want gelijk het geluid der doornen onder een pot is, also is het lachen eens zots.' Geliefden, als u niet beter wist, zou u denken dat het een lange tijd in beslag neemt voordat de doornen die onder een pot gelegd zijn, verbrand zijn; maar het is slechts een heldere vuurgloed en zij zijn spoedig verteerd. Alzo is het gelach van een zot. Lach maar door zo u wilt; leef maar door met uw goddeloze kameraden zo u wilt; leef maar door zonder Christus te kennen en zonder de Vader te kennen zo u wilt: maar weet dat ik u gezegd heb dat uw plezier kort is, en dat uw kaars spoedig zal uitgaan.

c. *Zij worden plotseling onderbroken.* Het is een vreselijke gedachte dat zij plotseling worden onderbroken. Mijn hart is wel van steen, maar toch kan ik in uw bijzijn wel wenen over alles wat om ons heen plaatsvindt. Lees Psalm 73:18 maar: 'Immers zet Gij hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen. Hoe worden zij in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden te niet van verschrikkingen.' U die onbekeerd bent, u staat op gladde plaatsen. Als iemand ongewaarschuwd op het ijs loopt, glijdt hij wellicht uit en valt. Zo is het ook met degenen onder u die onbekeerd zijn. Uw voet zal plotseling wankelen.

Een zekere jonge man die hedenavond opgebaard ligt, leefde eens net zo vitaal in de wereld als u; hij zat waar u zit, totdat hij zwichtte voor de wereld. Hij verliet ons en ging de wereld in, maar zijn voeten werden op gladde plaatsen gezet. Hij was nauwelijks in

staat om met mij te praten toen ik hem bezocht, maar ik kon uit zijn gebaar opmaken dat hij verteerd werd van verschrikking. Daarna zei hij: 'Wilt u voor mij bidden in uw binnenkamer, in huis en in de kerk?'

Immers zet Gij hen op gladde plaatsen; Gij doet hen vallen in verwoestingen. Hoe worden zij in een ogenblik tot verwoesting, nemen een einde, worden teniet van verschrikkingen!'

d. God zal u om deze genoegens oordelen. Het is waar dat God u zal oordelen om ieder vermaak dat u naast Christus hebt. Zie Prediker 11:9: 'Verblijd u, o jongeling, in uw jeugd, en laat uw hart zich vermaken in de dagen uwer jongelingschap, en wandel in de wegen uws harten en in de aanschouwing uwer ogen; maar weet, dat God om al deze dingen u zal doen komen voor het gericht.' God zal u doen komen voor het gericht om elk goddeloos woord, om elk ijdel woord, om elk genoeg en vermaak dat u los van Christus hebt.

O, geliefden, is het waar dat u doorleeft terwijl u geen vergeving ontvangen hebt? Is het waar dat u gelukkig bent, dat u genieten kunt van aangenaam gezelschap, dat u genieten kunt van uw spelen, dat u genieten kunt van uw danspartij? Is het waar, zondaar, dat u zich gelukkig voelt zonder God, en denkt u dat God u niet voor het gericht zal doen komen? Durft u denken dat God u niet voor het gericht zal doen komen, ondanks dat u Christus, Zijn bloed, Zijn gerechtigheid en het vrije aanbod van Zijn genade zo veracht? Vaak zegt u: Wat voor kwaad kan dat? Het is een aangenaam gezelschap, een onschuldig vermaak - wat voor kwaad kan dat? Ik zal u eens zeggen wat voor kwaad dat kan: U veracht Christus en u veracht het bloed dat op Golgótha vergoten is! Is het geen verachting van Christus, dat u uw genoegens buiten Hem zoekt, ook al was er geen zonde in die genoegens? Ik ga nu niet stilstaan bij de vraag of zij geoorloofd zijn ja dan nee. Het is zo'n minachting van Christus, dat het mij verwonden dat God tijdens uw vrolijkheid de grond niet opent waar u danst, en u zo door de grond in de hel laat vallen! Ik heb al te lang stilgestaan bij dit gedeelte van het onderwerp, langer dan mijn bedoeling was.

2. Ik zal nu in de tweede plaats gaan spreken over het ware geluk van Gods kinderen.

'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.' Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid, en al haar paden vrede.'

a. Ik merk in de eerste plaats op, geliefde vrienden, *dat de blijdschap van een gelovige oprecht is*, omdat hij vergeving ontvangen heeft. Lees Mattheüs 9:2 eens: 'En Jezus, hun geloof ziende, zei tot de geraakte: Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.' De eerste gegronde blijdschap die een zondaar heeft, is als zijn zonden hem vergeven worden. U zult tot op dat ogenblik geen ware blijdschap kennen. U zult geen duurzaam geluk kennen, totdat de stem van Jezus zegt: 'Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.' 'Dochter, wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden.' Geen blijdschap is vergelijkbaar met deze blijdschap, namelijk die voortkomt uit de vergeving der zonden, als u geroepen bent uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Er ligt iets hemels in deze woorden: 'Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.' U die in Christus geloofd hebt, u hebt vergeving ontvangen. 'Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons.' Zovelen als er van u in Christus geloofd hebben, die hebben vergeving ontvangen van hun zonden.

Zondaar, als u Christus in oprechtheid aanhangt, zullen vanavond uw zonden u vergeven worden. O, geliefden, dit is het geluk van Gods kinderen; dit is de eerste teug uit de beker der eeuwige gelukzaligheid. Dit is vrede: 'De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven' (Rom. 15:13). O, het is een zoete, gelukkige

en aangename vrede! 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden!', 'Haar wegen zijn wegen der liefelijkheid, en al haar paden vrede.'

b. De blijdschap van een gelovige is duurzaam, omdat hij geheiligd wordt. Een ieder die tot Christus komt, ontvangt de Heilige Geest om in zijn hart te wonen. Het is de vraag of het nu het liefelijkst is om vergeving te ontvangen, Mom geheiligd te worden. Ik zou zeggen dat het het liefelijkst is om geheiligd te worden. 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.' Als er een nieuwe zondelast op de consciëntie komt te liggen, voelt de gelovige dat hij niet gelukkig gemaakt kan worden tenzij hij geheiligd wordt.

Ik heb menigmaal een jonge gelovige zien bezwijken op het randje van de hel vanwege de ontdekking van zijn zonde. Wie kan zo'n ziel troosten? Ik zal het u eens zeggen: 'Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone' (2 Kor. 12:9). O, dat zijn liefelijke woorden voor een ziel die de plaag van zijn eigen zonde is gaan inzien. Als er hier vanavond zo'n ziel is, zou ik hem willen zegen: 'Mijn genade is u genoeg.' Ook al is er een stroom van ongerechtigheden in uw hart, die nooit zal ophouden totdat u zal aankomen onder de gezaligden, geen nood! 'Mijn genade is u genoeg.' Dat is genoeg om iedere ziel te troosten. 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.'

c. *Nogmaals, de blijdschap van een gelovige is betrouwbaar, omdat Christus tot ons zal komen in de storm.* 'En het schip was nu midden in de zee, zijnde in nood van de baren; want de wind was hun tegen. Maar ter vierde wake des nachts kwam Jezus af tot hen, wandelende op de zee. En de discipelen ziende Hem op de zee wandelen, werden ontroerd, zeggende: Het is een spooksel! En zij schreeuwden van vreze. Maar terstond sprak Jezus hen aan, zeggende: Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet' (Matth. 14:24-27).

Geliefden, dit is nu precies een beeld van de wijze waarop God Zijn discipelen nog steeds vertroost in deze wereld. Als u deel aan Christus hebt, zult u met stormen in aanraking komen. De wereld zal zich tegen u verzetten, en uw eigen boze hart zal zich tegen u verzetten. Maar o, juist als de storm het hevigst is, komt Christus nabij het door storm geslingerde schip, ter vierde wake des nachts, en zegt: 'Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet.' O, geliefden, dan is er weer vrede. 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.' Dan hebben we weer echte en hechte vrede. Ik kan u niet beloven dat u geen vervolging zult meemaken. 'Allen die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden' (2 Tim. 3:12). Maar hiervan kan ik u wel verzekeren, dat Christus tegenwoordig zal zijn. 'Hij is krachtig bevonden een Hulp in benauwdheden.'

Ach, geliefden, ik weet dat, als de Kerk van Schotland tegenspoeden te wachten staat, Christus' kudde veilig zal zijn. Hij zal ter vierde wake des nachts komen en zeggen: 'Zijt goedsmoeds, Ik ben het, vreest niet.' Als de storm ons verplettert op de rots, de Rots der eeuwen, zal het ons geen kwaad doen. 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.'

d. *Maar nog eens, de blijdschap van een gelovige is duurzaam, omdat zij eeuwig is.* 'Het pad der rechtvaardigen is als een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe' (Spr. 4:18). Uw geluk, onbekeerden, duurt slechts een ogenblik. Uw spelen, uw danspartijen, uw gezellige feestjes zullen spoedig voorbij zijn. In de hel zijn er geen

spelen! Maar, geliefden, de blijdschap van hen die deel aan Christus hebben is eeuwig. 'Het water dat Ik hem zal geven, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven.'

O, geliefden, die blijdschap is oprecht en zal nooit eindigen! 'Maria heeft het goede deel uitgekozen, hetwelk van haar niet zal worden weggenomen' (Luk. 10:42). Alles kan van u worden weggenomen, uw geld, uw vrienden, enzovoort; maar als u eenmaal het Lam van God omhelsd hebt, hebt u dat goede deel uitgekozen, hetwelk van u niet zal worden weggenomen. U bent verkoren tot 'een onverderfelijke, onbevlekkelijke en onverwelkelijke erfenis.' Dan kunnen we zonder enige vrees zeggen: 'De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden.'

Ik wil u deze twee lessen uit dit onderwerp laten leren:

U die het eigendom van Christus bent, behoort een aangenaam leven in de wereld te hebben. Als het waar is dat u vergeving ontvangen hebt, als het waar is dat Zijn genade u genoeg is, dan hebt u goede reden om een aangenaam leven te leiden. Gedenk hoe de Bijbel u opdraagt om alles met blijdschap te doen. 'God heeft een blijmoedige gever lief.' God houdt niet van slavendienst: 'Want gij hebt niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: *Abba, Vader*' (Rom. 8:15). God draagt u telkens weer op dat al wat u doet, u dat van harte moet doen (Kol. 3:23). Als u prijst; doe het van harte. Als u aan de zaak van Christus geeft, doe het van harte; al wat u doet, doet het als één die de Geest van God heeft. O, het is zalig om in Gods dienst te arbeiden. Doe het niet met die sombere blik die de wereld op zondag heeft. Onthoud dat u blijmoedig moet lijden. De apostelen leden met blijdschap. U weet dat hun kleren en ruggen vaneengescheurd werden, nochtans zongen zij omtrent de middernacht Gode lofzangen. Geliefden, laten we zelfs blijmoedig sterven!

We lezen van Stéfanus toen zij hem stenigden, dat 'hij op de knieën viel, en met grote stem riep: 'Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij' (Hand. 7:60). O, gelukkige Stéfanus, het heeft er meer van weg dat een kind in de armen van zijn moeder in slaap valt, want er staat: 'Hij ontsliep.' En o, hoe blonk zijn gezicht vijf minuten daarna! Vergeten was hij hun woede, al hun harde woorden en zijn lijden! Als wij werkelijk met Christus op Zijn troon zullen zitten, waarom zouden wij dan hier als geboeide slaven leven? Waarom zouden we niet liever verlangen om ontbonden te worden en met Christus te zijn, hetgeen verreweg het beste is?

Tenslotte, zie hieruit de volslagen dwaasheid van hen die buiten Christus zijn. Ik weet dat zij die buiten Christus zijn, denken dat wij niet goed bij ons hoofd zijn; maar dan smeed ik u toch als u eerlijk wilt zijn voor uzelf, om eens te onderzoeken wie er nu dwaas is, u of ik. Ik geloof dat u vrede hebt, dat u blijdschap hebt, dat u vermaak hebt en dat u troost hebt; maar is het niet waar dat u een zondaar bent die geen vergeving van zonde ontvangen heeft en die op weg is naar de hel? Er zal spoedig een einde komen aan uw vrede. Onze blijdschap daarentegen is een buitengewone blijdschap en nochtans versmaadt u die. Is uw blijdschap gerechtvaardigd? Wij zijn gelukkig, omdat hoe luider de storm aanwakkert, des te dichterbij Christus is. Wij zijn gelukkig omdat wij een geluk hebben dat Christus bezit. God heeft ons gelukkig gemaakt. Als dit dwaasheid is, dan had ik graag dat u allen deze dwaasheid bezat; dan wenste ik wel dat deze stad deze dwaasheid bezat. Ik wenste wel dat het hele menselijke geslacht deze dwaasheid had.

Veracht deze gelukzaligheid dan niet! Velen van u die hier vanavond zitten, weten dat zij nooit tot Christus zijn gebracht en nooit in Zijn bloed gewassen zijn. Wat is dan toch de reden dat u zo gelukkig kunt leven? Kijk eens om u heen, hoeveel sterven er niet

buiten Christus? Geliefden, als u zult leven zoals zij geleefd hebben, zult u ook buiten Christus sterven en zult u nooit komen waar Hij is. Amen.

Donderdagavond 22 september 1842

15. IN UW HANDEN BEVEEL IK MIJN GEEST

"In Uw hand beveel Ik Mijn geest; Gij hebt Mij verlost, Heere, Gij God der waarheid." (Psalm 31: 5)

Er is iets bijzonder aangenaams in deze woorden, omdat de Heere Jezus ze stervend gebruikte. Gedurende zes lange uren hing Hij aan het vervloekte hout, veler zonden dragende. Niemand kan zich een denkbeeld maken van de last dien Hij droeg: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" De edik met gal gemengd was bitter, maar het was niets in vergelijking van de beker van wraak; de smart van Zijn gefolterd lichaam was vreselijk, maar niets in vergelijking van de smart van het zwaard van de gerechtigheid dat Hem doorstak. Zijn laatste plechtige woorden waren: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest;" en Hij boog het hoofd en gaf de geest.

Het is zalig voor een bedroefde lijder dezelfde woorden van Jezus te gebruiken. Het is aangenaam de woorden van een afgestorven vriend te gebruiken. Wij bewaren ze in ons geheugen en overdenken ze in ons hart. Maar welke vriend is gelijk aan Jezus, Wiens woorden allen liefelijk waren. Het is zalig voor een met schuld beladen en overtuigde zondaar de woorden van Jezus in de 40ste psalm te gebruiken: "Want kwaden, tot zonder getal, hebben mij omgeven; mijn ongerechtigheden hebben mij aangegrepen, dat ik niet heb kunnen zien." Het is zalig voor een gelovige ziel de woorden in Jes. 50: 8 te gebruiken: "Hij is nabij die mij rechtvaardigt! wie zal met mij twisten?" En alzo is het zalig voor een arme bedroefde en ter dood verdoemde zondaar deze woorden uit te spreken: "In Uw hand beveel Ik Mijn Geest; Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der waarheid."

I. Merk drie dingen op:

1. De persoon die spreekt een verdrukte en bedroefde ziel. Zulk een was David: "Doe mij uitgaan uit het net." Satan en de wereld hadden een net om zijn ziel gespannen. Stuk voor stuk, gelijk de steken van een net, hielden hem omringd. Hij voelde dat hij zichzelf niet helpen kon: "Ik ben uit het hart vergeten als een dode; ik ben geworden als een bedorven vat." Hij kan tot niemand gaan dan tot zijn God: "In Uw hand beveel Ik Mijn Geest; Gij hebt mij verlost, Heere, Gij God der waarheid." Zulk een was de Heere Jezus. "Vele varren hebben Mij omsingeld; sterke stieren van Basan hebben Mij omringd. Zij hebben hun mond tegen Mij opgesperd, als een verscheurende en brullende leeuw." (Psalm 22: 13). Tot wie kon Hij gaan dan tot Zijn God? "In Uw handen beveel Ik Mijn geest." Indien er nu hier een bedroefde ziel mocht zijn, gevangen in het net des satans en omringd door stieren van Basan, laat zij dan deze woorden uitspreken: "In Uw handen beveel ik mijn geest."

2. De Persoon tot Wie hij spreekt. De Verlosser. Hier is een arm zondaar, en daar een verzoenend God. Als de Heere Jezus deze woorden gebruikte, zei Hij: Vader; want de Vader was Zijn Verlosser. Toen Hij volbracht had het werk dat Hem de Vader te doen gegeven had, toen Hij de lijdensbeker tot de bodem toe had uitgedronken, toen kon Hij met vol vertrouwen uitroepen: "Vader, in Uw handen beveel Ik Mijn geest." Toen Stefanus deze woorden gebruikte, zei hij: "Heere Jezus, ontvang mijn geest." Het is duidelijk dat de Verlosser hiermede hoofdzakelijk bedoeld wordt, Hij, die onze zonden in Zijn lichaam droeg op het hout, zonder de andere personen van de Godheid uit te sluiten. Een arme, schuldige en hulpeloze zondaar ziet tot Hem op, die voor ons stierf: "In Uw hand beveel ik mijn geest, o Heere, Gij God der waarheid."

3. Hetgeen aanbevolen werd. "Mijn geest." De ziel is het voornaamste van de mens. Ik wil daarmee niet zeggen dat men lichtvaardig over het lichaam spreken moet; dit zij verre. Het is Gods werk, en ofschoon zwak en veroordeeld om tot stof weer te keren, zo is hetzelve een lieve metgezel en zal onverderfelijk opstaan. Maar de geest is meer waard. "Wat baat het een mens zo hij de gehele wereld zal gewinnen en schade lijden aan zijn ziel?" De ziel werd naar Gods beeld gemaakt. Deze beveelt de arme ziel in de handen van de grote Verlosser, in haar neemt de zonde een aanvang en openbaart zich in daden; op haar ligt de last van de zonde, maar ook in dezelve geeft Jezus Zijn vrede; in haar zoekt de satan de geest te verleiden. Deze ziel nu beveelt de mens aan de Verlosser aller zielen.

II. Wanneer wij dit doen moeten.

1. In de tijd van de bekering. Dit schijnt de bedoeling van Paulus geweest te zijn: "Ik weet Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag." (Tim. 1: 12). Soms spreekt de Bijbel van bekering door God. Jezus vond het verloren schaap, Jezus voorbijgaande, spreidende Zijn kleed over de ziel, de Vader die een ziel tot Jezus brengt. Soms wordt er van gesproken als van de kant van de mensen: Kom tot Jezus, zie het Lam, vasthouden aan Christus; of gelijk hier, de geest in Zijn handen aan te bevelen. O, gelukkig de dag, wanneer een arm zondaar ontdekt dat zijn ziel geheel verloren is, dat zij gelijk is aan het onzuivere lichaam van de melaatsen, dat zijn zonden oneindig zijn en zijn hart gelijk is aan een rots, dat het een onreine, ondoorzoekelijke, verharde en onverdraaglijke bron is; en wanneer hij ontdekt dat Jezus een almachtige en liefhebbende Verlosser is, wiens Persoon Goddelijk en heerlijk is en die de toorn Gods voor ons gedragen heeft. Gelukkig de dag wanneer de zondaar zijn arme, schuldige, hulpbehoevende en bedorven ziel in de handen van de Heere Jezus aanbeveelt! Schuldbeladen zondaar, beveel uw ziel aan Jezus. Zij is in groot gevaar. De wet veroordeelt u. Uw zonden zijn vele; de hel, die u verdiend hebt, is verschrikkelijk. De satan staat u tegen, hij verleidt u, hij bedreigt u. Jezus kan alleen zalig maken: "In Uw hand beveel ik mijn geest."

2. In de tijd van de verzoeking. Deze tijd schijnt bijzonder in de psalm bedoeld te worden: "Doe mij uitgaan uit het net." Gods kinderen worden dikwijls zwaar verzocht. Dikwijls echter zijn zij een gehele tijd zonder verzoeking. Hij is gelijk aan Naftali: "verzadigd met gunst, en vol van de zegen des Heeren." Misschien spot hij met de verzoeking en denkt dat zij nooit tot hem komen zal. Maar plotseling wordt de hemel zwart boven hem, en een stroom van verzoeking daalt op hem neer. De wereld spant zich tegen hem; satan spuwt al zijn boosheid tegen hem uit. Welke angsten overvallen nu de verzochte ziel! Hij valt op zijn knieën, maar hij is bevreesd om te bidden. Hij neemt de toevlucht tot zijn Bijbel. Maar het is een gesloten boek. De zonde maakt zijn ziel duister en houdt hem terug van het gebed. Gedurende al die tijd bewondert en prijst Gods volk hem, maar hun woorden zijn gelijk gal. Wie anders dan Jezus kan de arme zondaar helpen? O, Jezus in zulk een ogenblik te ontdekken! De Verlosser die voor ons stierf en leeft; de Voorspraak bij de Vader! O, een verzochte ziel in Zijn handen aan te bevelen! Arme verzochte ziel! Geef u aan Jezus over, Hij kan uw zonden uitwissen en uw hart veranderen.

3. In tijden van droefheid. Sommige Christenen hebben weinig droefheid. Zij varen op een stille zee, zij zijn jaren achtereen gezond, zij weten niet wat honger is. De dood is misschien nog nooit hun woning binnengekomen. Zij denken dat het altijd zo gaan zal. Maar eenmaal zal er een verandering komen. De "vreugd van de harp" rust. De lemen

hut vervalt, of schrik zal hun woning binnenkomen of de dood de vensters inklimmen. O, het is hard te verdragen. Wie kan alleen troosten dan Jezus? Hij kent alle droefheid, dieper droefheid dan wij ooit gekend of ooit kennen zullen. Zijn hart is geen stenen hart. Hij voelt met ons. Hij bedroeft niet van harte. Hij tracht ons nader tot Hem te brengen. O bedroefde gelovige, beveel uw wenende, lijdende, verdrukte en bevende ziel aan Jezus: "In Uw hand beveel ik mijn geest."

4. In tijden van plicht. Dikwijls denkt de bekeerde in het begin aan niets anders dan aan vreugde; om preken te horen, om de sacramenten te genieten en een christelijk gesprek te voeren. Ik ben dikwijls verwonderd geweest, hoe dikwijls de vraag gedaan werd: hield u van dit sacrament of van deze preek? Hoe zelden: maakte het u beter? Welke verandering is er met u voorgevallen? Maar wanneer God in de ziel werkt, dan ziet zij het pad voor zich dat zij te lopen heeft. Dikwijls moeilijk en verward, dikwijls steil en glad, dikwijls gevaarlijk en vreselijk. O, wat zal ik doen? Hoe moeilijk de rechte weg te weten. En wanneer ik hem ken, hoe zwaar dezelve te bewandelen! Beveel uw ziel aan Jezus. In Hem zijn schatten van de wijsheid en van de kennis verborgen. Zijn genade is u genoeg. "Hij leidt de blinden langs een weg die zij niet kennen." Hij heeft licht om u te leiden, kracht om u op te houden, genade om u moed te geven: "In Uw hand beveel ik mijn geest."

5. In de dag des doods. Weinigen denken aan de dood voordat hij komt. De laatste vijand, die wij te bestrijden hebben, is de dood. En hij is een verschrikkelijke vijand. Wij gaan alleen. Geen aardse vriend gaat met ons mee. Wij gingen nooit dezelfde weg. Het is alles vreemd en nieuw. De gevolgen zijn eeuwig. Indien wij niet oprecht geloofd hebben, dan is het te laat om ons te verbeteren. Dit zijn enige plechtige gedachten, die de ziel overschaduwen. Wat kan vrede geven? Niets anders dan Jezus; de aanblik van Jezus als een Verlosser. Hij, dezelfde gisteren, heden en in alle eeuwigheid; dezelfde blik, die wij op Hem vestigden toen wij Hem voor het eerst kenden, toen Hij ons voor het eerst uitkoos en wij Hem, toen Hij voor het eerst zei: "Zoek Mijn aangezicht," en wij tot Hem zeiden: "Uw aangezicht, Heere, zullen wij zoeken."

Hem te zien als een God van waarheid, de Heere die niet verandert, de Onveranderlijke, dezelfde Jezus; Hem aldus te zien en te roepen: "In Uw hand beveel ik mijn geest," dat is vrede.

Dundee, 1842.

16. DE SCHREEUWENDE ZIEL

Gelijk een hert schreeuwt naar ,de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God! (Psalm 42: 2)

Deze woorden worden toegeschreven aan David, toen hij vluchtte voor Zijn Zoon Absalom. Het schijnt, dat hij zich bevond in een van de eenzame wildernissen aan de zijde van de berg Hermon, terwijl de Jordaan beneden hem voorbij stroomde. David schijnt in diep gepeins verzonken te zijn geweest over de smaad, die zijn vijanden hem dagelijks toevoegden, zeggende: "Waar is uw God?" Ja, het scheen zelfs dat God hem vergeten had, al Zijn golven en baren gingen over zijn hoofd, toen plotseling een hert nevens hem voorbij sprong. Het was Of door de boogschutters gewond, óf het was op de bergen van de luipaarden door het een of andere wilde dier vervolgd. Vermoeid en afgemat zag hij het heenrennen naar de heldere stroom, en zijn dorst lessen aan de frisse wateren. Zijn ziel werd verkwikt door dit gezicht. Zou dat niet juist het beeld zijn van mijn toestand? Is niet mijn God volkomen voor mij hetgeen de frisse stroom is voor dit gewonde hert? "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God!" Ik hoop, dat velen van u heden zijn opgekomen met dezelfde brandende begeerte in uw binnenste. Geen andere dan begenadigde zielen kunnen schreeuwen naar God en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft. Even als de zeilsteen niets anders aantrekt dan hetgeen van staal is gemaakt, zo ook trekt de verrezen Zaligmaker, God geopenbaard in het vlees, geen andere zielen aan dan die ontwaakt zijn door Zijn eigen Geest. Moge God mij bekwamen om u kort enige redenen aan te tonen waarom de gelovige naar God schreeuwt!

I. De last van de zonde doet de ziel naar God schreeuwen.

1. Niet ontwaakte zielen, die geen last gevoelen, schreeuwen niet naar Christus. "Een verzadigde ziel vertreedt het honigzeem." (Spr. 27:7), Christus is het honigzeem, door God daargesteld, voor arme zondaars. De zoetste honig wordt gevonden in de kloven van de steenrots Christus; niet ontwaakte zielen nu zijn verzadigd, verzadigd van vrede, verzadigd van bezigheden, verzadigd van vermaak. Zij hebben geen begeerte naar Christus, zij vertreden het honigzeem.

Niet ontwaakte zielen zijn "dood door de misdaden en de zonden." (Ef. 2: 1). Zij zijn even dood voor Christus en de dingen van het Koninkrijk Gods als de doden op het kerkhof dood zijn voor de dingen dezer wereld. De dode lichamen op het kerkhof zijn op het ogenblik binnen het bereik van de stem des predikers. Konden zij opzien uil hun graven, zij zouden de tafel des Heeren zien aangericht. Maar of wij al spreken, zij horen niet, zij wenen niet, hun zielen schreeuwen niet, zij staan niet op om te naderen tot de tafel van het Avondmaal.

Lieve vrienden, de dode zielen in dit bedehuis zijn even dood als zij. U ook bent binnen het bereik van des predikers stem, u ook kunt zien hoe Christus en die gekruist u als voor de ogen geschilderd is; nochtans hebt u geen begeerte naar Christus. Uw ogen storten geen tranen, uw zielen schreeuwen niet, uw harten branden niet van verlangen naar Christus. Toen de Israëlieten in Egypte waren, hadden zij look en uien en knoflook, zij zaten neer bij de vleespotten en hadden brood in overvloed. Zij riepen niet om manna, zij zochten niet naar water uit de steenrots. Zo is het ook met diegenen uwer, die nog niet ontwaakt zijn uit de slaap van de zonde. U geniet de look en de uien van de vermaken, de voordelen, de verstrooiingen dezer wereld, en u vraagt niet naar Christus, het brood van het leven. U schreeuwt niet naar schuldvergeving en wedergeboorte, uw

harten dorsten niet naar het levende water, waarvan Jezus zelf getuigt dat hij, die het drinkt, in eeuwigheid niet dorsten zal.

2. Vele ontwaakte zielen schreeuwen niet naar Christus. Er zijn er, die zich evenals het hert door de boogschutters getroffen gevoelen. Maar zij menen dat zij de pijlen er wel weer kunnen uittrekken, en zelf hun eigen wonden genezen. Toen Naäman de Syriër tot Elisa kwam, gevoelde hij zijn walgelijke kwaal en hij verlangde genezen te worden. Maar toen de profeet tot hem zei: "Ga heen en was u zevenmaal in de Jordaan, en uw vlees zal u wederkomen, en u zult rein zijn," geloofde hij het woord van God niet, maar zei: "Zijn niet Abana en Farpar, de rivieren van Damascus beter dan alle wateren van Israël; zou ik mij in die niet kunnen wassen en rein worden? Zo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid." (2 Kon. 5: 10, 12). Zo ook doen ook vele ontwaakte zielen in uw midden. Ook u hebt uw walgelijke kwaal leren gevoelen, u siddert soms uit vrees voor de hel. Maar wanneer wij tot u spreken van het bloed van Christus, dat van alle zonden reinigt, dan gaat u met grimmigheid weg. Toen de zondvloed op aarde kwam, en de regen veertig dagen achtereenvolgend viel, en de fonteinen van de grote afgrond werden opengebroken, toen, geloof ik, zullen er velen geschreeuwd hebben. Velen vloten voor de komende toorn. Sommigen vloten naar de toppen van de met sneeuw bedekte Libanon, anderen naar de steile hoogte van Ararat. Maar Noach alleen geloofde Gods woord, en ging in de ark. Zo ook zijn velen van u beangst over hun zielen, die nochtans het Woord van God niet geloven, en niet schreeuwen naar Christus: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat u het leven mag hebben." (Joh. 5: 20).

Wij lezen dat, als Christus komen zal met de wolken des hemels, alle geslachten van de aarde over Hem weklagen zullen. Dan zal er niet één man zijn op aarde of in de hel, die niet zal ontwaakt zijn. Ook de hoogmoedigste en verhardste onder u zal dan sidderen. Maar ach, alleen zij, die Zijn woord geloven, zullen de toevlucht nemen onder Zijn vleugelen.

Lieve vrienden, het is niet genoeg dat u bekommerd bent over uw zielen; u moet de toevlucht nemen tot Christus; ja, u moet in Christus zijn, anders bent u niet behouden.

3. Allen, die van God geleerd zijn, verlangen naar Christus. "Een iegelijk, die het van de Vader geleerd heeft, komt tot Mij." (Joh. 6: 45). "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen. En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." (Joh. 6: 37). Wanneer een zondaar door God is overtuigd dat zijn zonden een last zijn zwaarder dan hij kan dragen, dat zij, zo hij daarin sterft, hem voor eeuwig in de hel zullen storten; wanneer hij daarbij is overtuigd dat God een Lam ten slachtoffer gegeven heeft, dat dit Lam een genadegift Gods is voor een iegelijk zondaar, dan dringt hij door de menigte heen.

Anderen mogen achterblijven, hij kan niet meer. Hij legt Zijn beide handen op het hoofd van dit Lam Gods, en zegt: "Mijn Heere, en mijn God." (Joh. 20: 28). "Want deze God is mijn God, eeuwig en altoos. Hij zal mij geleiden tot de dood toe." (Psalm 48: 15). "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Zo er iemand van u overtuigd is dat hij diep verdorven is, dat de hemel gelijk is aan een grote stad met wallen, dat u daar buiten bent, en dat de storm van de toorn van God op het punt is van u te overvallen; heeft God u daarbij overtuigd, dat Christus de enige poort is, waardoor u in de stad komen kunt, dat Hij is de enge poort eng, doch juist wijd genoeg voor de grootste zondaar o, dan weet ik dat u zult strijden om in te gaan, dat u alle krachten zult inspannen, dat ge u dag noch nacht rust zult gunnen: "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God."

Als er iemand van u is overtuigd, dat de zonde een dodelijke kwaal is, dat alle geneesheren en geneesmiddelen dezer wereld daarvoor ijdel zijn, dat Christus, de enige

Medicijnmeester, machtig is en gewillig u van uw kwaal te verlossen ik weet dat u voorwaarts zult dringen, wat ook anderen mogen doen: "Indien ik alleenlijk Zijn kleed mag aanraken, zo zal ik gezond worden." (Matth. 9: 21). "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God."

Hoe graag zou ik alle schreeuwende zielen willen uitnodigen in het geloof Christus aan te grijpen. Het is een treurige waarheid, dat de meeste Christenen in onze dagen veeleer komende zijn tot Christus, dan dat zij werkelijk tot Hem gekomen zijn. Voor het merendeel bent u gelijk aan de doodslager, die vluchtende is naar de vrijstad, in plaats dat u gelijk zou zijn aan hem, die reeds rustig neerzit binnen haar poorten. O, indien ge uw verdoemelijkheid gevoelt, indien u gelooft dat God een vrijplaats voor zondaars heeft daargesteld, waarom dan wilt ge uw ziel niet rustig neerleggen op het volbrachte werk van Hem, die uw Borg en Middelaar is? Waarom wilt u dan om de vrijstad blijven rondlopen, in plaats vandaar binnen te gaan? Deze heilige instelling heeft ten doel u te leren uzelf Christus in het geloof toe te eigenen, niet langer te aarzelen, maar de hand des geloofs uit te strekken en Christus aan te grijpen. U komt niet om naar het brood en de wijn te zien, maar om het aan te grijpen en te eten en te drinken. Neemt, eet, schreeuwende zielen! God geve u daarbij licht opdat ge u aan Christus mag toevertrouwen, en zeggen: "Deze God is mijn God, eeuwig en altoos."

II. Zucht naar heiligheid doet de ziel schreeuwen naar God.

1. Onbekeerde zielen hebben geen begeerte naar heiligheid, en daarom schreeuwen zij niet naar God en Christus. Dit is inderdaad de voornaamste reden waarom vele arme zondaars niet tot Christus komen. Zij weten dat, indien zij tot Christus kwamen, zij een nieuw hart zouden ontvangen, dat zij voor eeuwig afscheid zouden moeten nemen van al hun vroegere metgezellen en verlustigingen. Maar de meesten zouden liever naar de hel gaan dan hiertoe te besluiten.

Toen eens enige Groenlanders in deze streken gebracht waren, zagen zij niet de minste schoonheid in onze rijke korenvelden, in onze bossen en weiden; zij verlangden naar hun sneeuwvelden, naar hun in de zon schitterende ijsbergen. Toen zij in onze huizen kwamen, konden zij de daar heersende reinheid niet verdragen; verre daarboven stelden zij hun eigen rokerige, smerige hutten. Zo is het ook met diegenen uwer, die onbekeerd zijn. U bent opgegroeid met harten bevroren voor God en Goddelijke dingen, en wanneer u nu ziet dat het hart van een Christen gelijk is aan een tuin, met de rivier van het leven midden in hetzelfde, terwijl de liefelijke bloemen van zachtmoedigheid, liefde en heiligheid daarin welig groeien, dan kunt u het gezicht daarvan niet verdragen. U houdt meer van uw eigen bevroren hart. Wanneer u het reine hart van een kind van God ziet, dan zegt gij: ik heb liever mijn eigen boze hart. Dit is, helaas! het geval met de meesten. U wenst niet heilig gemaakt te worden, u schreeuwt niet om een nieuwe geboorte. Er is genade nodig om genade te begeren. U begeert er niet naar een nieuw schepsel gemaakt te worden, u wilt liever het beeld van de duivel blijven dragen dan veranderd te worden naar het beeld van God. U bent gelijk aan Jeruzalem: "Wee u, Jeruzalem! zult u niet rein worden? Hoe lang nog na dezen?" (Jer. 13: 27).

2. Alle geredde zielen daarentegen schreeuwen om heiligheid. "Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Wanneer een ziel zich Christus heeft toegeëigend, zo is zij daarom nog niet op eenmaal volkomen heilig gemaakt: "Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe." (Spr. 4: 18). Evenals bij het aanbreken van de dag het licht te kampen heeft met de duisternis, en vaak door dikke wolken moet heenbreken, en de dag eerst tot zijn volle luister gekomen is, wanneer de zon in al haar glans is te

voorschijn getreden, zo is het ook met de heiligheid van een Christen. Evenals op de vruchtbaarste akkers, al zijn ze ook diep geploegd, het onkruid nochtans welig tussen het koren opschiet, zo ook blijft er in het hart van de gelovige nog menige wortel van de bitterheid over.

Paulus dankte God voor de genade, die aan de Korinthiërs geschonken was, dat het hun aan geen gave was blijven ontbreken. En nochtans zegt hij, dat er twist en rijd en tweedracht onder hen was, zodat hij hen niet geestelijk noemen kon, maar integendeel vleselijk. Zo is het met ieder Christenhart. Het onkruid groeit in de best onderhouden have. Christus is genoegzaam om in al onze noden te voorzien. Het is onze eigen schuld, dat wij niet heilig zijn gelijk God heilig is. Het ligt niet aan Christus, maar aan onszelf, dat wij menigmaal in het nauw worden gebracht. De regen van genade is overvloedig genoeg, maar wij doen onze mond niet wijd genoeg open. Iedere ziel echter, die in Christus is, haat de zonde, schreeuwt naar heiligheid. Niets doet de Christen meer tot God schreeuwen dan het bederf, dat in hem strijd voert. Paulus bad nimmer met meer vuur dan toen hij de doorn in zijn vlees gevoelde. De doorn in het vlees doet onze ziel tot God schreeuwen.

Wanneer een schip door de eb op een zandbank wordt gelaten, dan is het anders zo trotse vaartuig een hulpeloze klomp. De matrozen mogen trachten het wederom vlot te maken, maar al hun pogingen zullen slechts strekken om het vaartuig dieper in het zand te doen zinken. Zij kunnen niets anders doen dan wachten op de vloed, opdat de golven het schip weer omhoog heffen, en het zijn weg naar de haven mag vervolgen. Zo is het met de Christen. U bent menigmaal gelijk aan een schip op een zandbank. U kunt uzelf niet losmaken. U wendt allerlei plichten aan, maar dat is een zwaar en tevens nutteloos werk. Zonder Christus kunt u niets doen. U verlangt en schreeuwt naar Christus, om de uitstorting van Zijn Geest, om uw ziel boven de golven te verheffen, en u voorspoedig heen te voeren naar de hemelse haven.

3. Vermoeide zielen, komt nog heden tot Christus! Sommigen van u gevoelen de doorn in het vlees, en u bidt dat hij van u worde weggenomen. Sommigen van u gevoelen zich gelijk aan de misdadiger, die aan een dood lichaam was vastgeketend. U gevoelt de walgelijkheid van het lichaam van de zonde en u roept: "Ik ellendig mens!" Sommigen van u zijn gelijk aan het hert, dat verwond is door een leeuw, en siddert van zijn gebrul. U bent verwond door satan, en u beeft van zijn brullen. Komt tot Jezus. Hij zal u rust geven, o schreeuwende ziel! Grijp Christus aan, laat Christus u alles zijn. Zonder Hem kunt u niets doen. Door Christus, die u kracht geeft, kunt u al die dingen doen. Het Avondmaal moet u leren alles alleen van Christus te verwachten. U beziet het brood niet slechts, u neemt het niet alleen in uw handen, u eet en drinkt. Treed dan in persoonlijke vereniging met Christus, verlangende ziel, en Hij zal uw sterkte zijn: "God is ons een toevlucht en sterkte." (Psalm 46: 2). II

II. Moedeloosheid doet de ziel (niet altijd) tot God roepen.

1. Gelovigen moesten nimmer moedeloos zijn. Het strijdt met de belofte: "Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden." (1 Petrus 2: 6). Christus is altijd dezelfde. Zijn gerechtigheid is alle dagen even volkomen. Wees u met die gerechtigheid bekleed, dan moest uw^o vrede zijn gelijk een rivier. Het is zeer smadend voor Christus, dat gelovigen de ganse dag met gebogen hoofd gaan: "Verblijdt u in de Heere te allen tijd; wederom zeg ik u: verblijdt u." (Fil. 4: 4).

2. Nochtans vrees ik, dat sommigen van u kunnen getuigen dat de gelovige soms maar al te moedeloos is. De maan schijnt niet altijd aan een onbewolkte hemel. Het schip zeilt

niet immer op een kalme zee. De gelovige wandelt niet altijd in het genot van de glans van zijns Vaders aangezicht.

1ste. Uiterlijke omstandigheden veroorzaken soms moedeloosheid, wanneer zij ons onverwacht overkomen, wanneer wij de bedoeling Gods daarin niet kunnen zien, wanneer wij Zijn liefde verdenken, en in donkerheid geraken. Zo was het met Job: "De dag verga, waarin ik geboren ben, en de nacht, waarin men zei: Een knechtje is ontvangen." (Job 3: 3).

2e. De zonde, in het hart toegelaten zijnde, is de grootste en meest gewone oorzaak van moedeloosheid. God is een ijverig God. Zo was het met Israël: Zij zegt: "Ik zal mijn boelen nagaan, die mij mijn brood en mijn water, mijn wol en mijn vlas, mijn olie en mijn drank geven." (Hos. 2: 4).

3. De ontmoedigde ziel schreeuwt naar God. Ziet het aan Job: "Och, of ik wist dat ik Hem vinden zou! ik zou tot Zijn stoel komen." (Job 23: 3). Zo is het ook met de bruid: "Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten." (Hoogt. 3: 2). Zo ook David: "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God." Wanneer een kind, dat teder is opgevoed, dat gewoon is aan warme kleren en behoorlijk voedsel, en door een liefderijke moeder van alles is verzorgd geworden, plotseling in de koude, liefdeloze wereld wordt gestoten, dat is inderdaad verschrikkelijk! Geen wonder, dat zulk een kind weeklaagt over het huis van zijn vaders, over de glimlach zijner moeder! Zo ook is het met een kind des lights, hetwelk in de duisternis wandelt.

Troosteloze zielen, och! wat ik u bidden mag, komt tot God, de levende God! Enigen van u gevoelen zich wellicht gelijk aan een schip, dat door een stormachtige zee heen en weer geslagen wordt. De afgrond roept tot de afgrond, bij het gedruis van Gods watergoten; al Zijn baren en Zijn golven zijn over u heengegaan. Laat u dan toch overreden Christus aan te grijpen, die u om niet aangeboden wordt. Laat het onderzoek varen of u wel ooit geloofd hebt. Geloof nu.

Het sacrament van het Avondmaal is juist gepast voor u. U zegt de Zaligmaker niet te zien; wel, in het brood en de wijn wordt Hij u duidelijk voor ogen gesteld: "Dit is Mijn lichaam, hetwelk voor u gegeven wordt." (Luk. 22: 19). U zegt: Maar hoe kan ik weten dat Hij juist een Zaligmaker is voor mij? Ziet hier het brood, dat u om niet aangeboden wordt: "Wie wil, neme het water van het leven om niet." (Openb. 22: 17). U zegt: Maar hoe weet ik dat Hij mij nog wordt aangeboden? Ik antwoord: "Nog is er plaats." (Luk. 14: 22). Hier is brood in overvloed. U zegt: Maar mag ik inderdaad Christus maar zo aangrijpen?

Ik antwoord: "Neem, eet, (Matth. 26: 26) schreeuwende ziel, kom en schuil onder Zijn vleugelen." De Geest en de bruid zeggen: "Kom!"

Dundee, 4 november 1838. (Avondmaalspreek)

17. EEN VERSLAGEN GEEST, PSALM 51: 17

"De offeranden Gods zijn een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God niet verachten".

Geen van de Psalmen drukt duidelijker de gehele bevinding van een boetvaardige gelovige ziel uit, dan deze. Dit wordt gezien uit:

- 1e haar ootmoedige belijdenis van zonden, vers 3, 4, 5;
- 2e haar vurige begeerte naar vergeving door het bloed van Christus, vers 7;
- 3e haar verlangen naar vernieuwing des harten, vers 10;
- 4e haar oprechte wens, om God enig dankoffer voor al Zijn weldadigheden toe te brengen.

De ziel zegt: *Ik zal de overtreders Uw wegen leren. Mijn lippen zullen Uw lof verkondigen. Zij wil Gode een gebroken hart ten offer brengen.* Gelijk men eeuwen tevoren gewoon was lammeren als dankoffers te slachten, zo zegt deze ziel, wil ik God een gebroken en verslagen hart ten offer brengen.

Elk uwer, die dezelfde vergeving van zonden ontvangen hebt, is geroepen met ditzelfde voornemen tot God te naderen, om Hem een gebroken hart ten offer te brengen. Het natuurlijke hart is hard en niet verbrijzeld. De wet, het evangelie, Gods goedertierenheden, droefenis noch dood zijn in staat het natuurlijke hart te breken. Het is harder dan een steen. Er bestaat niets in het onmetelijke heelal, dat in hardheid met het natuurlijke menselijke hart te vergelijken is. "Gij onbuigzame van hart, gij die verre van de gerechtigheid zijt", Jesaja 46: 12. "Ik zal Jeruzalem met lantaarnen doorzoeken; en Ik zal bezoeking doen over de mannen, die stijf geworden zijn op hun droesem", Zefanja 1: 12; "Wij hebben het land doorwandeld, en zie, het ganse land zit en is stil", Zacharia 1: 11; "Zij hebben hun aangezichten harder gemaakt dan een steenrots", Jes. 32: 10.

Waarom? Er ligt een deksel op hun harten. Zij geloven de Bijbel iet, noch de strengheid van de wet, noch de toekomstige toom. Hun ogen zijn met een dichte sluier bedekt. Zij zijn in de macht van de Satan. De duivel neemt het zaad weg. Zij zijn dood in de misdaden en in de zonden. De doden kunnen niet horen, niet gevoelen, hun gevoel is afgestompt. Zij bouwen een wand met loze kalk. Zij hopen de zaligheid te verkrijgen door hun bedrieglijke woorden, door hun gebeden en aalmoezen.

Bidt God, dat Hij de vloek niet over u brenge van de dood, onverbrijzeld hart, omdat u niet lang meer zo kunt blijven. u staat aan gladde plaatsen, de golven rollen voort onder uw voet en zullen u weldra medevoeren omdat Christus in uw verderf zal lachen. Als uw hart nu door het Woord getroffen wordt, is er nog hoop. Uw leraars en gelovige christenen zijn bereid om u de weg te wijzen. Christus is bereid u aan te nemen. Maar zo niet, dan zal Hij lachen in uw verderf.

- Het aan zichzelf ontdekte hart is *gewond*, niet gebroken. Het is de wet die daaraan de eerste wonde toebrengt. Wanneer God een werk der verlossing in een mens aanvangt, doet Hij hem zijn zonden in de spiegel der wet aanschouwen. Hart en wandel doen zich dan in een vreselijk licht aan ons voor.
- De majesteit Gods brengt de tweede wonde toe. De zondaar leert inzien tegen welk een groot en heilig Wezen hij gezondigd heeft.
- De derde wonde wordt veroorzaakt door het besef van onmacht om zichzelf te veranderen. Toch is het hart nog niet gebroken. Het is in opstand tegen God.

Vanwege de strengheid van de wet. Omdat het geloof de enige weg tot zaligheid is, en dit geloof een gave Gods is. Omdat God vrijmachtig is, en ons kan behouden of doen verloren gaan, al naar het Hem behaagt. Daarvan is zelfs het onboetvaardig gemoed een bewijs. Er is geen ondraaglijker toestand denkbaar dan deze.

Leert hieruit: Dat het iets anders is, uit de slaap der zonde ontwaakt te zijn, iets anders, voor eeuwig behouden te zijn. Laat uw overtuiging van zonde u niet genoeg zijn. Het gelovige hart is gebroken in tweeërlei opzicht. Het heeft gebroken met zijn eigengerechtigheid. Als de Heilige Geest de mens tot het kruis leidt, ziet hij, met het oog op dat kruis, af van het streven om zijn zaligheid door zijn eigen gerechtigheid uit te werken. De gehele last van goede werken en goede voornemens werpt hij daar van zich af. Hoe komt dit? Hij ziet, dat het werk van Christus zo volmaakt, de kracht Gods en de wijsheid Gods, een Goddelijke gerechtigheid is. De ziel zegt: "Het verbaast mij, dat ik ooit aan een andere weg tot zaligheid kon denken. Al ware het, dat ik nu door mijn eigengerechtigheid zalig kon worden, dan zou nog mijn gehele ziel zich daartegen verzetten. Het verbaast mij, dat de hele wereld deze weg der zaligheid door de gerechtigheid van Christus niet gezien en met vreugde daarin geloofd heeft".

Maar ook, de genade van Christus schijnt hem zo wonderbaar toe, dat al deze gerechtigheid voor zulk een zondaar te verkrijgen is. Zij zegt: doordat ik haar zolang verzuimd, veracht, versmaad en gehaat heb, zijn bergen van zonde tussen mij en Hem gekomen, maar, o wonder, over die bergen is Hij tot mij gekomen. " Opdat gij gedachtig zijt, en u schaamt en niet meer uw mond opent vanwege uw schande, wanneer Ik voor u verzoening zal doen over hetgeen gij gedaan hebt", Ezechiël 16: 63.

Is uw hart alzo gebroken, gebroken door het aanschouwen van het kruis? Het is niet door een blik te slaan in uw eigen hart, noch in de diepte der hel, dat uw hart gebroken wordt, maar door een blik in liet hart van Christus. Ach bidt, dat gij zulk een verbrijzeld hart moogt ontvangen. De roem is uitgesloten. Het Lam alleen zij de eer. Hem zij de heerlijkheid. Al het streven van een eigengerechtig hart strekt alleen daarheen, om de kroon op uw hoofd te plaatsen, in plaats van deze aan de voeten van de Heere Jezus neer te leggen.

Het gelovige hart heeft ook gebroken met de liefde tot de zonde. Als de mens in Christus gelooft, ziet hij hoe afschuwelijk de zonde is. Zij toch maakt scheiding tussen God en de ziel. Zij, de zonde, deed die grote kloof tussen hemel en aarde ontstaan en zij heeft de vlammen van de hel ontstoken. Maar ook, zij heeft de Heere der heerlijkheid aan het kruis doen nagelen. Zij heeft Zijn ziel bedroefd. Hem doen lijden, bloeden en sterven Zij is ook de plaag van het eigen hart. Al mijn ongeluk heb ik aan mijn zonden te wijten. Nu treurt hij gelijk een eenzame duif, omdat hij tegen zoveel liefde gezondigd heeft. "Dan zult gij gedenken aan uw wegen, en aan al uw handelingen, waarmede gij u verontreinigt hebt, en gij zult van uzelf een walging hebben".

Laat ons nu zien naar de voordelen van een gebroken hart.

Het bewaart u voor de ergernis aan de prediking van het kruis. Een natuurlijk hart wordt dagelijks geërgerd door de verkondiging van het kruis van Christus. Ik ben verzekerd, dat velen van u deze prediking haten. De prediking van een andere gerechtigheid te moeten bezitten of verloren te moeten gaan, daar zijn velen dikwijls door verbitterd geworden in hun harten. Velen, ik twijfel er niet aan, hebben om deze prediking te ontwijken, dit kerkgebouw verlaten en als ik mij niet bedrieg, zullen zij nog door velen gevolgd worden. Al de ergernis tegen het kruis is nog geenszins vernietigd.

- Maar een gebroken hart kan niet geërgerd worden. Voor zulk een hart kunnen de leraars niet ontdekkend genoeg de waarheid verkondigen. Een gebroken hart zou wel altijd willen neerzitten, om zich de gerechtigheid zonder de werken te laten verkondigen. Velen van u worden geërgerd als wij openlijk tegen de zonden getuigen. Velen werden ook de vorige zondag geërgerd. Maar een gebroken hart kan nimmermeer geërgerd worden, want het vindt de zonde afschuwelijker dan enig leraar ooit zou kunnen voorstellen. Velen zijn gelijk de aanbidders van de Baal. "Breng uw zoon uit, dat hij sterve", Richteren 6: 30. Maar een gebroken hart ziet gaarne zijn afgod verbrijzeld en vergruisd.
- Een gebroken hart is gerust. Het onbekeerde hart is als een voortgedreven, zee. "Wie zal ons het goede doen zien?", Psalm 4. Het zoekt rust, nu bij het ene schepsel, dan weer bij het andere. De aan zichzelf ontdekte ziel is niet gerust. Angsten des doods, smarten der hel wachten degenen, die hun rustplaats vergeten. Maar het gebroken hart zegt: "Keer weder tot uw rust, o mijn ziel". De gerechtigheid van Christus neemt alle vrees weg. Zij drijft de vrees buiten. Zelfs de plaag van zijn hart kan dan zijn rust niet verstoren, want hij werpt al zijn bekommernissen op Christus.

En niets ook, kan de gebrokene van hart schaden. Hoe vreselijk is voor de onbekeerde een ziekbed, armoede, of dood. Zij zijn gevangen, gelijk een wild dier in het net. Maar een gebroken hart is in en met Christus altijd bevredigd. Hij is hem genoeg. Nu hij Christus gevonden heeft, begeert hij niets meer. Ontneem hem alles, Christus blijft. Daarom is hij als een gespeend kind. Hij rust op de beloften Gods, die voor het verbroken hart, in Christus ja en amen zijn.

Bedenkt daarom, onbekeerden, ongebrokeken van hart, dat gij in Christus moet zijn om door Zijn beloften getroost te kunnen worden. Want God belooft de onbekeerde zondaar niet, dat Hij Zijn hand één ogenblik zal inhouden wanneer het verderf over hem volvoerd wordt. Al de beloften Gods zijn ja en amen, dat is, zij zijn zeker en gewis. God vervult altijd wat Hij beloofd heeft. Maar dezelfde Schrift zegt: zij zijn "ja en amen in Christus Jezus". Al de beloften Gods zijn gedaan aan Christus en aan zondaren, die één met Christus geworden zijn.

Ik houd het uit de aard der zaak voor onmogelijk, dat God een onbekeerde één enkele belofte zou doen. Bij gevolg zijn al Gods beloften gedaan aan Christus en aan zondaren, die het eigendom van Christus geworden zijn. Maar onbekeerden zijn zij, die nooit tot Christus gekomen zijn, daarom zijn hun geen beloften gedaan. God belooft nergens, hen tot Christus te brengen. Hij belooft nergens, hun een ogenblik uitstel te geven van de eeuwige straf. Ach, mocht ge u dan nog leren haasten om in Christus te komen. Want hoe kunt u vrolijk zijn, daar buiten Hem u de hellestraf wacht? U zegt mogelijk: u wilt dat wij somber en droefgeestig zijn? Dat zij verre. Ik zeg alleen, dat uw vrolijkheid dwaasheid en onverstandig is, zolang u nog niet tot Christus gekomen bent. Als u tot Christus komen wilt, wees dan zo gelukkig als u slechts zijn kunt, dan zal uw blijdschap onbegrensd zijn, want u zult u in God verblijden. En als u deze aarde verlaat, zult u de verzadiging van vreugde vinden voor Zijn aangezicht, liefelikheden aan Zijn rechterhand eeuwig.

Misschien zegt u nog: "Als ik niet bekeerd ben, zal droefgeestigheid mij toch niet tot het geloof in Christus brengen en daarom kan ik even goed vrolijk zijn".

Ik antwoord: het is waar, droefgeestigheid zal u niet tot het geloof in Christus brengen, maar toch als gij werkelijk opgewekt werd om tot God te roepen, zou Hij wellicht uw geroep horen. Als u streed om in te gaan, zou u wellicht open gedaan worden. Als gij binnen zou dringen in het koninkrijk Gods, zou u het kunnen nemen met geweld. Zoekt zachtmoedigheid, zoekt gerechtigheid. Wellicht zult u verborgen worden in de dag van Gods toorn. Als u blijft zoals u nu bent, gaat u zeker verloren. Als u, zonder deel te

hebben aan Christus, in vleselijke lusten, dartelheid en vrolijkheid leeft, gaat u er zeker mede ten verderve.

Het gebroken hart zegt: 'och, dat de wereld mij gekruisigd ware, en ik de wereld. Och, dat mijn hart zo dood was als een steen voor de wereld, maar geheel levend voor Christus.' Wenst u dit in waarheid? Zie dan op het kruis. Aanschouwt de verbazende liefde. De zaligheid is aan het gelovig opzien tot het kruis toegezegd. Zit als Maria neer en ziet op de gekruisigde Zaligmaker. Dan zal de wereld al haar schoon voor u verliezen en als het ware voor uw oog verdwijnen. Als u in de zon poogt te zien, maakt haar glans al het overige duister en als men honing geproefd heeft, is alle andere spijs smakeloos voor ons. Zo verliest ook al het aardse zijn aantrekkelijkheid, als uw ziel door Christus verzadigd wordt. Eer, vermaak, vleselijke lusten, alles verliest dan zijn bekoorlijkheid. O, zie onafgebroken op Hem, reist uw weg, op Jezus ziende. Zie op Hem, tot de door Hem verworven zaligheid de gehele gezichtseinder heerlijk en vrede verkondigend verlicht. Zo zal de wereld u gekruisigd worden en gij der wereld. Amen.

18. DE CHRISTEN IN DE GEVANGENSCHAP

***"Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij; ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. Als zij, die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en zij, die ons over hoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions. Wij zeiden: Hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land? Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap."* (Psalm 137: 16)**

Israël was een typerend volk. In hun Egyptische slavernij, in hun verlossing door de hand van Mozes, in hun doortocht door de Rode zee, in hun rondzwerving door de woestijn, in het manna dat hen tot spijs was, en in de rots waarop geslagen werd om hun water te geven; in hun ongeloof, in hun neerlagen, in de overwinningen, in de Jordaan, in het land van de belofte, Israël was in dit alles, van het begin tot aan het einde een typisch volk.

1. Zij waren een afbeelding van Gods Kerk te allen tijde.
2. Zij waren een afbeelding van de ziel van elke gelovige. Ieder gelovige is in de Egyptische gevangenschap geweest, is de Rode zee van het bloed des Verlossers doorgegaan, is door een wildernis geleid geworden, gevoed geweest met manna en gedrenkt met water uit de rots, en moet nu nog de Jordaan overgaan om in het land van de eeuwige rust te komen. En zelfs Gods handelingen met Israël, nadat het Kanaän was binnengetreten, zijn een afbeelding van Zijn handelingen met de gelovige ziel. Zij konden al de Kanaänieten niet uitroeien, maar maakten hen tot houthakkers en waterputters. Herinnert dit u niet, Christen, dat u de vijanden Gods nooit allen uit uw ziel uitgeroeit hebt, dat u hen slechts gevangen genomen hebt, dat de zonde in u woont? Nog eens, Israël en Juda werden om hun zonden gevankelijk weggevoerd. Brengt u dit niet in gedachten hoe dikwijls u gevankelijk weggevoerd bent en naar een vreemd land gebracht vanwege uw zonden? Deze psalm is voor Israël gemaakt toen het in de gevangenschap was. Laat ons er de zinnebeeldige betekenis van opvatten.

I. Wanneer een gelovige in de gevangenschap is, dan denkt hij met droefheid aan Sion terug. Zo was het met Gods volk: "Bij de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. In 2 Kron. 34: 14-20 vinden wij de treurige geschiedenis van Juda's wegvoering. Velen van hun vrienden waren door het zwaard omgekomen, het huis Gods was verbrand, de muren van Jeruzalem omgevallen, en zij zelf gevankelijk weggevoerd naar een vreemd land. Geen wonder dat zij neerzaten en weenden als zij gedachten aan Sion.

Zo is het dikwijls met de gelovige, wanneer hij door de zonde gevangen genomen werd. Hij zit neer en weent wanneer hij aan Sion denkt. Sion is de plaats waar God zich openbaart. Wanneer een arm ontwaakt zondaar tot de kennis van de Zaligmaker gebracht wordt en wanneer hij door het gescheurde voorhangsel in het heilige van de heiligen ingaat, dan behoort hij tot het volk van Sion: "Eén dag in uw voorheven is beter dan duizend elders." Hij woont in Sion. En het volk, dat daarin woont, heeft vergeving van zijn zonden.

Maar wanneer een gelovige in de zonde vervalt, dan valt hij in de duisternis. Hij is een gevankelijk weggevoerde van Sion. Hij vindt geen toegang meer door het voorhangsel. Hij verheugt zich niet meer als zij tot hem zeggen: "Laat ons opgaan tot het huis des Heeren." Hij zit neer en weent als hij aan Sion terugdenkt.

Sommigen, die mij horen, wenen als zij gedenken aan Sion. Sommigen van u mogen zich een tijd herinneren toen u inwoners was van Sion, toen uw zonden u vergeven waren. Misschien zult ge u herinneren, dat u in de dagen van u jeugd veel bezig was met de dingen van de eeuwigheid. Misschien herinnert ge u een Godvrezende vriend die voor u bad, of een leraar die u in Sion bracht. Misschien herinnert ge u uw eerste Avondmaalsgang, hoe de leraar van Christus over u weende; hoe zijn hart van vreugde opsprong als het Woord met macht in uw hart kwam en u in Gods verbond werd opgenomen.

Sommigen van u mogen aan de liefde in de dagen van u eerste liefde denken, toen de zon helderder scheen op Sabbatdagen dan op andere dagen, toen de poorten van Sion u dierbaarder waren dan al de woningen van Jakob. Maar deze dagen zijn voorbijgegaan; u bent in de zonde vervallen, u bent gevankelijk weggevoerd en nu zit u daar neer en weent als u aan Sion herdenkt. Weent u werkelijk? Gevoelt u in waarheid dat het vroeger beter met u was dan nu? Gevoelt u werkelijk dat u de genadegiften verlaten hebt? Nu, dan bewijst u door uw droefheid, dat u een van de weggevoerden uit Sion bent. Alleen de ware kinderen Gods wenen in hun gevangenschap. Zegt niet: "Er is geen hoop, want ik heb vreemden liefgehad en tot hen wil ik gaan." Indien u treurt, dan is er hoop. "O! Israël, u hebt uzelf verdorven; in Mij is uw hulp. U hebt met de hoeren geofferd; keer weder tot Mij, zegt de Heere." Zit niet neer en ween niet. Wees liever gelijk de bruid: "Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten; ik zal hem zoeken die mijn ziel liefheeft." (Hooglied 3: 2). Zoek Hem in het Woord, zoek Hem door gebed, zoek Hem bij Zijn dienaren. Maar zoek Hem "zoek Zijn aangezicht te allen tijde." I

II. De wereld bespot de gelovige in zijn gevangenschap.

Zo was het met het Israël van voorheen: "Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen die daarin zijn, als zij die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en die ons overhoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions." De Chaldeeën waren wrede overheersers. God zegt door Zijn profeet: "Ik was een weinig toornig, maar zij hebben ten kwade geholpen." (Zach. 1: 15). Zij voerden hen niet alleen weg van hun tempel, uit hun land en uit hun woningen, maar zij spotten met hun droefheid. Als zij hen zagen wenen aan de rivier van Babel, vroegen zij vreugd, zeggende: "Zingt ons een van de liederen Sions." Zo is het met de wereld en met de Christen in gevangenschap. Er zijn tijden, wanneer de wereld niet met de Christen spot. Dikwijls is de Christen met zulk een bijzondere vreugde vervuld, dat de wereld hem stilzwijgend bewondert.

Dikwijls heeft de Christen zulk een zachtmoedige en stille geest, die alle tegenstand onmogelijk maakt. Het zachte antwoord keert de grimmigheid af en zijn ergste vijanden zijn genoodzaakt vrede met hem te maken. Maar wacht slechts; wanneer er donkere dagen voor de Christen komen, wanneer zonde en ongeloof hem gevangen genomen hebben, wanneer hij uit Sion weggevoerd en naar een vreemd land gebracht is en daar neerzit en weent, dan zal de wrede wereld het kwade helpen, dan zal zij met vreugd een lied verlangen, en wanneer zij de bittere tranen langs zijn wangen ziet vloeien, dan vraagt zij met woeste spotternij: waar is nu uw psalmgezang? "Zing ons een van de liederen Sions." Zelfs Christus ondervond de bitterheid er van, hoen Hij aan het kruis hing.

Sommigen van u mogen dit nu gevoelen. U hebt u van Christus afgewend en bent van het licht van Gods aanschijn verbannen. U smaakt niet meer de vreugde van Sion, de liefelikheden van Gods heiligdom. U weent bittere tranen wanneer u gedenkt aan Sion. Maar er is een bitterder droesem in uw beker. De wereld bespot u; uw wereldse vrienden verachten u. Dit is nu het gevolg van al te godsdienstig te zijn; zij zeggen: dit is het einde er van het eindigt óf in neerslachtigheid óf in gekheid. "Zing ons een van de liederen Sions."

Vraagt u: waarom moet ik dit alles verduren?

Antwoord. Dit is de doornheg, langs welke u tot Christus moet terug gedreven worden. "Uw boosheid zal u kastijden, en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en ziet dat het kwaad en bitter is dat u de Heere uw God verlaat en Mijn vreze niet bij u is." (Jer. 2: 19). Sommigen van degenen, die mij horen, spotten misschien met de bedroefde christenen. Sommigen uwer, die vaders zijn, spotten misschien met hun vrome kinderen, broeders met hun vrome zusters, zusters met hun vrome broeders. Helaas! U weet niet wat u doet. "Wacht u dat gij niet een van deze kleinen, die in Christus geloven, ergert. Het ware u beter, dat een molensteen aan uw hals gedaan werd en u geworpen werd in het diepste van de zee." Bedenk dat er geschreven staat: "Want die ulieden aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan." (Zach. 2: 8). Lees hier uw oordeel, gij, die wreed de Christenen bespot: "Welgelukzalig zal Hij zijn, die u uw misdaad vergelden zal, die gij aan ons misdaan hebt. Welgelukzalig zal Hij zijn die uw kinderkens grijpen en aan de steenrots verpletteren zal." (Psalm 137: 89). 4 II

II. De Christen kan niet zingen in gevangenschap.

Zo was het met Israël in vroeger tijd. Het volk was bijzonder gehecht aan de liederen Sions. Het herinnerde hen aan de tijd van David en Salomo, toen de tempel gebouwd werd en Israël in voorspoed was. Het liet hen vooral denken aan hun God, aan hun tempel en aan de dienst van het heiligdom. Driemaal in het jaar kwamen zij in grote getale op, zingende de liederen van Sion, en hun ogen gericht houdende naar de bergen, van waar hun hulp kwam. Maar nu zij in de gevangenschap waren, hingen zij hun harpen aan de wilgen. En toen hun wrede verdrukkers vreugd verlangden en een lied, zeiden zij: "Hoe zullen wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?" Zo is het met de gelovige, die in duisternis is. Hij hangt zijn harp aan de wilgen en kan geen lied des Heeren zingen.

Ieder gelovige heeft een harp. Ieder bekeerd hart wordt veranderd in een harp van de vreugde. De mond wordt vervuld van lof, de tong van Goddelijke vreugde. Ieder ware Christen heeft de vreugde lief, de heiligste Christenen het meest. Maar wanneer de gelovige in zonde en duisternis vervalt, dan hangt zijn harp aan de wilgen en hij kan geen lied des Heeren zingen, want hij is in een vreemd land.

1. Hij verliest alle besef van schuldvergiffenis. De overtuiging van vergeving van de zonde geeft iets liefelijks aan het gezang van de Christen: "Ik dank u, Heere! dat u toornig op mij geweest bent. Maar uw toorn is afgekeerd en u troost mij." (Jes. 12: 1). Er is een bijzondere melodie in het lied van een ziel, wier zonden vergeven zijn. Het is liefelijker dan het gezang van de engelen, hetzij zij op aarde of in de hemel zingen; het wordt een nieuw lied genaamd: "Gij hebt ons Gode gekocht door Uw bloed, uit alle geslachten, tongen, volken en natiën." Kunt u dit nieuwe lied zingen, dan bent u gelukkig. Maar wanneer een gelovige in gevangenschap is, dan verliest hij het besef van vergeving van zonden, en daarom kan hij niet zingen.

2. Hij verliest het besef van Gods tegenwoordigheid. De gemeenschap van God met de ziel laat de gelovige zingen. Daarom hebben de gelovigen het huis Gods zo lief. God is

daar tegenwoordig en ontmoet hen daar. Is het zo niet, Christenen? Het zijn niet de psalmen, noch de gebeden, noch de prediking, noch de mensen die het huis Gods dierbaar maken; het is de tegenwoordigheid van uw God. Dit is Bethel, het huis Gods. Dit doet u zingen. Maar wanneer God niet tegenwoordig is, dan is Gods huis een schrikkelijke wildernis en u zegt: "Hoe kunnen wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?"

3. Hij verliest het hemelse Kanaän uit het oog. Het gezicht van de eeuwige heuvelen wekt het gezang van een gelovige ziel op. Het land van de belofte in het vooruitzicht vervult het hart met vreugde. Ginds zingen de gezaligden een lied; zij staan op de top van Nebo en zeggen: Alles is het mijne. Maar wanneer een gelovige zondigt en gevankelijk weggevoerd wordt, dan verliest hij deze hoop van de heerlijkheid. Hij zit neer en weent, hij hangt zijn harp aan de wilgen en kan geen lied des Heeren zingen in een vreemd land. O gelovigen, wilt ge uw lied behouden, behoudt dan uw Zaligmaker; wilt ge uw harp altijd gestemd hebben, houdt de Christus en Zijn heerlijkheid in het oog.

III. De gelovige, die in duisternis zit, denkt toch aan Sion en verkiest het boven alles.

Zo was het met Israël in de gevangenschap. Zij waren nu gevangenen in een heerlijk land. De brede stroom van de Eufraat vlood aan hen voorbij en was beter dan al de rivieren in Israël. De grote stad Babel lag voor hen, met haar torens, die tot aan de hemel reikten, haar grote muren, hangende tuinen en haar vele liefelijkheden. Evenwel zagen zij op dit alles neer om er zich al zuchtende van af te keren en te zeggen: "Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergeet mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap!"

Zo is het met een gelovige, die in duisternis zit. Hij gevoelt dikwijls, dat, wanneer hij door de zonden gevangen genomen is, hij in wereldse vermaken en wereldse vrienden gevallen is. Duizend genoegens verleiden hem om zich hier te vestigen en te zeggen: "Vrede, vrede, wanneer er geen vrede is." Maar indien hij een waar kind van Sion is, dan zal hij zich nooit in een vreemd land vestigen. Hij zal over al de aardse en zondige genoegens heen zien en zeggen: "Eén dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders." "Indien ik u vergeet, o Jeruzalem, zo vergeet mijn rechterhand zichzelf!"

Leer hieruit, dat een waar gelovige nooit Jeruzalem kan vergeten. Indien u ooit de vreugde van de vergeving van de zonden en van een nieuw hart gesmaakt hebt, dan kunt u die nooit vergeten. Hebt u ooit gesmaakt dat de Heere goed is? Dan zult ge u in dit altijd herinneren en het verheffen boven uw hoogste blijdschap. Sommigen van degenen, die mij horen, leven voort zonder ooit aan Jeruzalem te denken. Sommigen van u beloofden het in vroeger dagen. U was ontwaakt door Gods wraak, gewonnen door Gods liefde; u vreesde, gelijk Felix: u was als Agrippa, bijna bewogen een Christen te worden, maar wat bent u nu?

U leeft in de drukke wereld, in de wereld en van de wereld; u deelt in haar genoegens en zonden en u denkt niet meer aan uw ernstige dagen terug, u vergeet Jeruzalem. O, het is maar al te duidelijk dat u nooit een kind van Sion waart, anders zou u het niet kunnen vergeten. O, het is maar al te duidelijk, dat de vloek van Babel ook de uwe zal zijn. "Het grote Babel is gevallen, zij is gevallen, en is een woonplaats van de duivelen en van de boze geesten geworden; daarom zullen haar plagen op een dag komen, want machtig is de Heere God die haar oordeelt. Ga uit haar, mijn volk, dat u niet in haar zonde deelt, en dat geen van haar plagen op u komen."

Christenen, verlangt naar het hemelse Jeruzalem. Vergeet het niet. Wij zijn hier in een vreemd land; hecht u niet aan hetgeen hier is. Maar boven is onze eeuwigdurende stad, het hemelse Jeruzalem, met haar poorten van paarden en haar straten van zuiver goud. Laat uw hoogste begeerte wezen om met Christus te zijn, dat verreweg het beste is. Wanneer de wereld het aangenaamste, de vrienden het vriendelijkst, en uw hemel het helderste is, heft dan dit liefelijke lied aan: "Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergeet mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap."

St. Pieterskerk, 1 oktober 1837.

19. KEERT U TOT MIJN BESTRAFFING

"De Opperste Wijsheid roept overluid daarbuiten. Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij haar redenen in de stad: gij slechten! hoelang zult gij de slechtigheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffen; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloedig uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken." (Spreuken 1: 20-23).

Het blijkt uit de hierboven aangehaalde tekst, dat geen ander dan de Heere Jezus Christus onder het verheven beeld van de Opperste Wijsheid is voorgesteld. Van wie anders dan van de Zaligmaker kan het in waarheid gezegd worden, dat Hij, met uitgebreide armen, in de straten, op de markten en aan de deuren der poorten stond, roepende tot de slechten, - de tollenaars en zondaars, en tot de spotters, - de Farizeeën en Schriftgeleerden, en tot hen, die wetenschap haten, - het Joods priesterdom? Van wie anders dan alleen van de Zaligmaker kan het met volle waarheid gezegd worden, dat Hij de terugkerende zondaar aanbood: Zijn Geest over hem uit te storten en Zijn woorden hem bekend te maken? Christus alleen is in de hoogte opgevaren, heeft de gevangenis gevangen genomen en heeft gaven ontvangen voor de mensen, ja, zelfs voor de weerspannigen, opdat God onder hen mocht wonen.

Voordat ik, mijn broeders, u deze ernstige en hartdoordringende roepstem des Heeren op uw gemoed wil drukken, begeer ik eerst u twee verklaringen onder de aandacht te brengen.

Vooreerst, dat de roepstem van de Zaligmaker, in de aangehaalde woorden en de belofte, waarmee zij vergezeld gaat, gericht is tot zondaars en niet tot heiligen. Zij is ook niet gericht tot alle zondaars zonder onderscheid, niet tot hen, die wakker geschud zijn om hun zonde en hun gevaar in te zien, en uitroepen: "Mannen broeders, wat zullen wij doen?" maar zij is gericht tot de slechten, die hun slechtigheid beminnen, - tot de spotters, die de spotternij begeren, - tot de zotten, die wetenschap haten. De Bijbel is vol van de dierbaarste beloften aan Christus' bijzonder volk, de Zijnen, die in Hem geborgen zijn, Zijn lichaam, Zijn bruid; en er zijn vele dringende roepstemmen en uitlokkende bemoedigingen voor hen, in wie God het goede werk begonnen heeft, door hen van zonde te overtuigen.

Maar de hierboven aangehaalde tekstwoorden slaan niet op deze; zij zijn gericht tot hen, die dood zijn door de zonden en de misdaden. Tot hen, die zozeer verloren zijn dat zij dit niet eens weten. Tot hen, die zich verblijden en verlustigen in hun zonden. Tot hen, die, zonder schroom, hun wereldse onberispelijkheid en welgevoeglijkheid als een gerechtigheid voor God rekenen; - in één woord tot de slechten, die hun slechtigheid beminnen, de spotters, die de spotternij begeren, de zotten, die wetenschap haten. Is er niemand onder u, die heimelijk vermoedt dat hij juist tot één van die karakters behoort, welke wij beschreven hebben?

Ik wenste hem dan op het hart te drukken, dat hij heden door de Zaligmaker toegesproken wordt, niet met uitdrukkingen van toorn, maar in die van tederste liefde. Tot u strekt Jezus Zijn armen uit. Tot u zegt Hij deze vriendelijke woorden. O, hoe verblind bent u voor de medelijdende liefde van de Zaligmaker! O, hoe onteert u Hem elke dag door uw boze en lasterlijke gedachten over Hem! U meent, terwijl u er een behagen in schept Hem de rug toe te keren, Hij slechts woorden van toorn en van het

toekomstige oordeel voor u heeft. Maar, o, u zou wijzer handelen, wanneer u uit Zijn eigen woorden Zijn gedachten over u opmaakte. Hij zegt: "Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, ik wil over u uitstorten, - niet het oordeel, - maar "Mijn Geest; Ik zal Mijn woorden u bekend maken."

Mijn tweede verklaring is, dat de roepstem van Christus aandringt tot een onmiddellijke bekering.

Hij zegt niet: waarom wilt gij uw slechtheid beminnen? Maar: "hoe lang zult gij uw slechtheid beminnen?" Ook zegt Hij niet: Keert u te eniger tijd en Ik zal Mijn Geest uitstorten. Maar: "Keert u tot Mijn bestraffing;" dat is: Keert u heden tot Mij, terwijl ik u bestraf. Onmiddellijke bekering tot God, onmiddellijke aanneming van het bloed van Christus en de rechtvaardigheid Gods, een bekering op heden, - dit en niets dan dit, is het leerstuk van onze tekst.

Laat niemand van u zeggen, ik wil dit genadig offer in overweging nemen; ik wil die zaak op de een of andere dag met alle vereiste belangstelling bepeinzen; ik wil er een dag voorbepalen om mij daarvan te verzekeren, - zo iemand drijft evenzo de spot met deze woorden van de Zaligmaker, alsof hij zei: ik wil aan die zaak geen part of deel hebben. De Heere eist niet van u dat u hierna een besluit neemt over de zaak, waaraan Hij de belofte van de Heilige Geest verbonden heeft. Hij begeert dit heden; heden keert u, heden bekeert u, terwijl Hij u bestraft.

Met de blik op deze verklaring is het thans mijn verlangen u de roepstem van de Zaligmaker voor uw aandacht te brengen, onder de drie volgende punten:

I. De roepstem van de Zaligmaker moet u dringen haar gehoor te geven, wegens de rijke belofte daaraan verbonden: "Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloedig uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken."

Dikwijls worden de zondaars in de Heilige Schrift aangemaand om zich te bekeren en in Jezus te geloven, wegens de vrede en de vergeving die zij door het geloof deelachtig worden; maar de drangreden hier ter plaatse is zeldzamer en misschien nog meer aanmoedigend. Hier wordt u vermaand u te bekeren en te geloven, opdat u nieuwe schepselen mocht worden: "keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden uitstorten."

1. Bedenk, hoe onmisbaar zo'n verandering voor uw heil is: "Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk van God niet zien." - "Zonder heiligmaking zal niemand God zien." Om de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde te bewonen, moeten wij tot nieuwe schepselen gemaakt worden. Het zal een heerlijk toneel in de hemel zijn, wanneer de gouden poorten van het nieuwe Jeruzalem zullen verschijnen; maar een blinde kan zich er immers niet over verheugen? Het zal een heerlijke muziek zijn in de hemel, wanneer de gouden harpen der engelen en verlostten zullen ruisen; maar iemand, die geen muzikaal gehoor heeft, zal er immers geen genot van hebben? En evenzo zal het de vlekkeloze heiligheid in de hemel zijn, - want hiervan zal de hemel vervuld wezen; - hoe zal deze dan een onheilige ziel kunnen genieten? "Verwonder u niet, dat Ik u gezegd heb: Gijlieden moet wederom geboren worden." Dit is derhalve een onontbeerlijke verandering.

2. Bedenk tevens hoe zij naar de mens onmogelijk is. Onderzoek ieder filosofisch systeem; ga ieder plan van opvoeding na; zoek van het ene eind der aarde tot het andere, - waar zult u een kracht vinden, die u heilig maakt? "De afgrond zegt: zij is in mij niet; En de zee zegt: zij is niet bij mij. Het gesloten goud kan voor haar niet gegeven worden, En met zilver kan haar prijs niet worden opgewogen. Men kan het goud of het kristal

haar niet gelijk waarden, Want de trek der wijsheid is meerder dan der robijnen." (Job 28: 14-18). Een mens mag in staat zijn om zijn zonde te veranderen, maar wie is in staat zijn hart te veranderen? De reden, waarom dit bepaald naar de mens onmogelijk is, is, dat hij niet alleen een lust heeft in de voorwerpen der zonde, maar zelfs in zijn eigen zondig hart. Hij is niet alleen slecht, maar hij bemint zijn slechtheid; niet alleen een spotter, maar begeert de spotternij; niet alleen een zot, maar hij haat juist die wetenschap, welke hem wijs zou maken tot zaligheid. Wie van u erkent dan niet de kracht van Jezus' liefde in het aanbod, dat Hij heden aan de onverschilligsten en zorgeloosten onder u doet: "Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden uitstorten."

Indien ge u slechts heden tot Christus keert en Hem aanneemt, biedt Hij u die Geest aan, die alleen in staat is u tot een nieuw schepsel te maken, die u een hart kan geven geschikt voor de hemel. U verstaat de zaak geheel verkeerd, wanneer u meent dat u door Christus hierdoor in een toestand van engheid en onthouding gebracht wordt; u verstaat de zaak verkeerd, wanneer u gelooft dat u door de gave des Geestes op een weg van onbehaaglijkheid en moeite geleid wordt, - nee, de Schrift getuigt dat de wegen, op welke de Heilige Geest u brengt, wegen van liefelijkheid en vrede zijn.

Veronderstel, dat iemand eens zo dwaas en onbezonnen was, een onlesbare trek te hebben naar giftige kruiden, wegens hun zoete en aangename smaak en er zo'n regelmatig gebruik van maakte, dat er de dood, vroeg of laat, het gevolg van moest worden; - dan zou ik mij twee wegen kunnen voorstellen, langs welke de vrienden van die onbezonnen man, die begeren zijn leven te behouden, hem van die vreemde en dodelijke lust zouden kunnen genezen.

1e . Zij zouden hem met alle macht tot onthouding kunnen dwingen en zelfs verbieden dat de kruiden onder zijn ogen kwamen. Dit zou de weg der beperking, der onthouding zijn; de trek zou blijven bestaan, maar gedwarsboomd en verhinderd worden.

Of 2e, in plaats van met geweld het vergif weg te nemen, zouden zij hem nieuwe en gezonde spijsen kunnen voorzetten, wier smaak nog aangener en liefelijker voor hem was, zodat, wanneer hij ze eenmaal geproefd had, niemand meer enige vrees behoefde te koesteren, dat hij weer het gif zou begeren. Hij heeft een nieuwe smaak gekregen, waardoor de kruiden, welke hem eenmaal zoet en aangenaam waren, nu niet meer naar zijn smaak zijn.

Hoe onvolkomen dit beeld ook mag zijn, nochtans geeft het ons duidelijk dat ene gezichtspunt in de heiligmaking te kennen, hetwelk ik u wil aanschouwelijk maken, namelijk Zijn liefelijkheid. De Geest, die Christus aanbiedt, heiligt ons, - wel niet altijd terstond, maar zeker spoedig, - niet om ons te beteugelen, maar om ons te vernieuwen. Van nature hebben wij de zonde lief, namelijk de wereld en de dingen der wereld, - hoewel wij weten dat de bezoldiging der zonde de dood is. Er zijn mensen, die, om zich hiervan te genezen, alles doen om hun verderfelijke gewoonten af te leggen, om hun verboden trek te bedwingen en weerstand te bieden aan al de dingen, op welke hun natuurlijk hart gesteld is. Dit is de stelregel door de satan, de antichrist en de wereld aangenomen.

Maar er is een betere weg, langs welke de Heilige Geest ons heiligt, - niet door de dingen te veranderen, maar door de lust tot die dingen te veranderen, - niet door een uitwendige onthouding, maar door een inwendige vernieuwing. Er staat geschreven in Ezechiël 36 vs. 26: "En Ik zal u een nieuw hart geven en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen en zal u een vlesen hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen en Mijn rechten zult bewaren en doen." Zo dan, mijn

broeders, zo er een arme zondaar hier is, die door de verfoeilijke ketterij van de wereld is bedrogen - alsof het houden van de geboden voor de heiligen tot moeite en last ware, - laat hem heden eens zijn ogen openen voor de ware natuur van Evangelieheiligheid, dat God niet aanbiedt te werken het doen, zonder eerst te werken in u het willen. Hij biedt u niet aan om u van uwe geliefkoosde dingen af te trekken, maar Hij biedt u aan een nieuwe smaak voor hogere zaken te schenken; en even als de knaap het niet verdrietig vindt, om het speelgoed en de kleinigheden weg te werpen, die zijn lust in de dagen van zijn kindsheid uitmaakten, zo ook is het voor de gelovige geen zwaarigheid de goddeloze ijdelheden op zij te zetten, die zo lange tijd zijn ziel gekweld hebben, want ziet, een nieuwe wereld heeft zich, door Gods Geest, voor zijn bewonderende en liefhebbende blik geopend.

Zie dus toe, slechten, die de slechtheid bemint, welk een drangreden u aanspoort tot een onmiddellijke bekering, tot een onmiddellijke omhelzing van Jezus! Indien ge u aan Christus overgeeft, biedt Hij u heden aan de nieuwe schepping in u te beginnen, - niet om u smart of moeite aan te doen, noch u lasten op te leggen, welke u niet dragen kunt, - maar om u een lust en smaak te geven in dingen, die alle engelen, alle heilige en zalige wezens in verrukking brengen. "Keert u tot mijn bestraffing!"

II. De roepstem van de Zaligmaker om zich heden tot Hem te keren, moet ons dringen haar te gehoorzamen, omdat de bekering elke dag moeilijker wordt.

Er is geen wet in onze natuur, welke zekerder en met meer verborgen kracht werk dan de wet van de gewoonte. Datgene, wat ons in de beginne uiterst moeilijk toeschijnt te volbrengen, wordt bij iedere poging gemakkelijker, totdat de gewoonte, als het ware, een tweede natuur wordt. Wanneer wij het lezen leren, hoe langzaam en slechts trapsgewijze klimt de vordering op, tot ten laatste, door telkens herhaalde oefening, de stamelende tong vloeibaar en gemakkelijk leest. Ja, zelfs zo gemakkelijk wordt ons die kunst, dat wij niet eens meer de letters nagaan, die de woorden uitmaken, welke wij lezen.

Evenzo gaat het met de groei van de gewoonte van te zondigen. Hoe bedorven ook het natuurlijk hart is, nochtans wordt het voor het onbevangen jeugdig gemoed somtijds moeilijk en boezemt het hem zelfs weerzin in, om de eerste vloek te uiten, waartoe de mode of het slechte gezelschap hem verleidt. De lichtzinnige scherts of heiligschennende spot zal gewoonlijk de bloes van verontwaardiging op de wangen van de eenvoudige jongeling, die pas de woelige wereld is ingetreden, te voorschijn roepen. Maar wie kent niet de kracht van de gewoonte, welke het fijne vernis van het tedere gemoed afwist? Wie heeft niet, binnen weinige maanden, de vloek horen uitspreken, die als met een aangeboren vlugheid de tong ontsnapte? Wie heeft niet de goddeloosheid en de heiligschennis onbestraft zien doorgaan, zelfs bij de verborgen bloes van de schaamte?

En gelijk het met deze zonden is, zo gaat het met de grootste zonde, aan welke de mensheid schuldig is, namelijk die van de verwerping van de Zaligmaker. Er is een tijd in onze kindsheid, wanneer het tedere gemoed bijzonder ontvankelijk schijnt te zijn voor de Zaligmaker. Daar is een tijd, waarin de verstandelijke vermogens en genegenheden plotseling tot rijpheid ontwikkeld worden, gelijk de rozenknop als een gevulde roos openbreekt; een tijd, waarin al de driften onze natuur zich tegen alles aankanten en met onberekenbare onstuimigheid losbarsten. De ondervinding verzekert, dat dit de tijd is, waarin tevens de overtuiging van zonden het gemakkelijkst op ons hart werken kan, de tijd waarin de leer en het lijden van onze Zaligmaker soms met het beste gevolg voor onze geest kan gebracht worden.

Het is dan, dat de gehele voorstelling van de Evangeliewaarheid voor ons oog treedt, met zo'n klaarheid en kracht, als, naar menselijke waarschijnlijkheid, dit nimmer weder het geval zal zijn. Wanneer in die tijd de tederheid van de liefde van de Zaligmaker wordt

weerstaan, zal zij elke dag meer van haar nieuwheid en kracht verliezen, met welke zij ons hart treft; de gewoonte om weerstand te bieden aan het Woord en de getuigenis van een ontfermende God zal iedere dag meer de overhand krijgen; het stenen hart zal iedere dag meer een hart van diamant worden; de driedubbele onbeschaamdheid van het ongeloof zal iedere dag sterker toenemen.

O, mijn vrienden, de gedachte is vreselijk, dat er onder ons zijn, die hun harten ieder uur overgeven aan deze zekere en verborgen voortgang van de verharding. Ziet achterwaarts, broeders, gelijk velen van u kunnen doen, naar die tijden, toen Christus en Zijn lijden voor uw zielen een levendig belang hadden. Blijkt terug naar het eerste sterfgeval in uw familie of naar de eerste maal dat ge u voorbereidde deel te nemen aan het heilig sacrament. Ontstonden er toen geen opwekkende en levendmakende gevoelens in uw borst, welke u thans niet meer bezit? Had u niet de een of andere strijd met uw geweten, - bijna eveneens alsof u de verzenen tegen de prikkels sloeg, met het verwerpen van Christus, - toen u de tederheid van de tederste van u afwees?

Maar u behield de overhand in die strijd, - u smoorde elke verontrustende influistering - u onderdrukte elke aanval van benauwdheid en angst. De Geest worstelde met u, maar u bluste Zijn levendmakende invloed uit. En nu, erkent u het niet dat die dagen van opwekking bijna geheel voorbijgegaan zijn, dat de tijden, waarin de Geest u levend wilde maken, ieder jaar zeldzamer en zeldzamer voor u worden? De sterfgevallen vermeerderen rondom u, maar zij spreken met minder kracht tot uw geweten. Ieder sacrament schijnt iets of wat van zijn treffende kracht te verliezen; iedere sabbat wordt droeviger en eentoniger. Het is mogelijk waar, dat u dit niet gevoelt. Het geweten komt ook in die toestand, welke de apostel noemt: ongevoelig geworden zijnde (Efëze 4: 19).

Maar indien er enige waarheid in de Bijbel en enige gelijkheid in de menselijke natuur is, dan deelt zij ons dit mee dat met iedere dag het onbekeerde hart zich meer en meer verhardt. O, het is voor een prediker, die de Heere lief heeft, een van de treurigste tonelen, wanneer hij zondag op zondag zijn gemeente overziet, die de getrouwe bedeling van het Goddelijk Woord ontvangt, en nochtans zonder opwekking of indrukken heengaat; temeer omdat hij weet dat het onbekeerde hart dagelijks verharder wordt. Hoe duidelijk en hoe krachtig is dus hier de drangreden u nog heden tot God te bekeren. Heden bieden wij u al de voordelen aan, die in Christus te vinden zijn, vergeving door Zijn bloed, aanneming door Zijn gerechtigheid, - heiligmaking door Zijn Geest. Wanneer u deze verwerpt, dan laadt u niet alleen een nieuwe schuld bij de last van u misdaden, maar u zult daardoor uw hart nog meer verstenen. Zo u heden Christus verwerpt, zult u Hem, naar alle menselijke berekening, ook morgen verwerpen; zodat, zonder ons te verdiepen in de soevereiniteit van Gods Geest, Die werkt in wie en wanneer Hij wil, - de enige gevolgtrekking, waartoe ieder verstandig mens komen moet, deze is, dat het heden, van alle dagen tussen nu en het oordeel, de beste en geschiktste dag is voor uw bekering, en dat de dag van uw dood, - die droevige tijd van onrust en benauwdheid, wanneer de geest zijn aardse woning verlaat, - de ongeschiktste dag van uw leven is, om u tot God te bekeren. Wanneer de dienstknecht van Christus de gordijnen van uw bed wegschuift om u de woorden van Jezus toe te spreken, dan zal dat oor, dat gedurende een hele levenstijd voor de boodschap des heils doof geweest is, in dat uur zijn alsof u het niet hoorde. Het hart, dat zich zo lang tegen de scherpte van het Woord des levens gekant heeft, zal dan zijn gelijk de onderste molensteen. "Heden dan, indien gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet."

III. De roepstem des Heeren om zich nu tot Hem te wenden moet ons dringen haar te gehoorzamen, omdat de Zaligmaker niet altijd zal roepen. "Mijn Geest zal niet altijd twisten met de mens," was het waarschuwendende woord Gods tot de mensen vóór de

zondvloed. "Nu is het voor uw ogen verborgen," was een dergelijke waarschuwing van de Zaligmaker tot Jeruzalem gericht.

De woorden, die onmiddellijk op deze tekst volgen, drukken dezelfde zin in nog ernstiger taal uit. En wie erkent niet de plechtigheid en de kracht, waarmee deze roepstem gepaard gaat, dat de tijd ophanden is, wanneer Hij niet meer roepen zal. Aanschouwt die heerlijke gestalte, welke in haar lichaam de tekenen draagt van de Man van smarten; Zijn oog en Zijn woorden doen ons Hem zien, "die leeft en dood was, en zie, Hij leeft tot in eeuwigheid." Aanschouw, hoe Hij vol liefde voor de zondaars staat, zelfs voor de voornaamste! Ziet, hoe Hij Zijn ontfermende handen uitstrekt. Hoort Zijn vriendelijke woorden van genade, uitnodiging en belofte: "Ik zal mijn Geest ulieden uitstorten."

Maar bedenkt, dat Hij slechts voor een tijd voor u staat; die handen zijn slechts uitgestrekt voor een tijd; die woorden van liefde zijn slechts voor een tijd. De dag is aanstaande, wanneer Hij zal komen "met de wolken, en alle oog zal Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten van de aarde zullen over Hem rouw bedrijven." Dit is Jezus' komst ten oordeel. Dan worden de handen niet meer in ontferming uitgestrekt, want de ijzeren roede is in Zijn hand, en Zijn vijanden zullen dan voor Hem zijn als de kruik eens pottenbakkers. Zijn rechterhand leert Hem vreselijke dingen. Zijn pijlen zijn scherp in de harten van des Konings vijanden, en volken zullen onder Hem vallen. (Psalm 45: 5, 6).

En o, hoe vreselijk zullen dan Zijn woorden van liefde veranderd worden! "Zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen; Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt; Wanneer uw vreze komt; gelijk een verwoesting; En uw verderf aankomt als een wervelwind; Wanneer u benauwdheid en angst overkomt." (Spreuken 1: 26, 27)

O, wat zal dat een dag zijn, wanneer de teerhartige Jezus, Die weende bij het graf van Lazarus, zal lachen in uw verderf en spotten bij uw vrees? Het contrast tussen deze twee voorstellingen is zó treffend, dat het niemand van u ontgaan kan. Maar wat ik vooral onder uw aandacht wilde brengen, is, dat het niet alleen een treffende verandering, maar een zeer plotselinge is. De overgang van liefde in verbolgenheid geschiedt hier niet trapsgewijs, gelijk de afwisseling van dag in nacht. Daar is geen schemering, om zo te zeggen; de overgang is even plotseling als verschrikkelijk. Kan ons dit niet tot een waarschuwende leer wezen, dat God vaak ophoudt met de mens te twisten, niet trapsgewijs, maar plotseling?

Niet alleen dat de dood dikwijls geheel onverwachts is, en dat de komst van de Zoon des Mensen Zeker plotseling zijn zal, als een dief in de nacht, maar ook dat de voorbijgang van de ontfermende Zaligmaker van de levende mens, die Zijn roepstem lange tijd weerstaan, dikwijls plotseling en onherroepbaar zal zijn? Ontwaakt dan, broeders, en wel gij, die meent dat het hetzelfde is, wanneer ge u bekeert en de Zaligmaker omhelst, als het slechts vóór uw dood is. Ontwaakt, u die zegt: "een weinig slapens, een weinig sluimerens, een weinig handvouwens, al neerliggende." (Spreuk. 6: 10). De zon van de genade moge niet op gelijke wijze ondergaan als de natuurlijke zon; er moge geen stille en rustige schemering zijn, wanneer u aan de komende duisternis denkt, en vliedt tot Hem, die het licht is van de wereld. Hoe het ook moge zijn, dit is althans zeker, dat de Geest zich aan degenen onttrekt, die Hem weerstand bieden, hetzij plotseling of trapsgewijs, om ieder van u heden nog te bewegen tot een ogenblikkelijke bekering. Deze moet nu geschieden, of zij vindt nooit plaats.

Op een winteravond, wanneer de koude met toenemende hevigheid invalt, wanneer de zon verre de meridiaan gepasseerd heeft, en langzaam naar de westelijke hemel afdaalt, is er een dubbele reden, waarom de grond ieder ogenblik harder en voor de ploeg ondoordringbaarder is. Aan de ene zijde doet de nachtelijke koude, met toenemende

kracht, de bevroren kluiten nog harder worden, en aan de andere kant trekken zich de verwarmende stralen, die ze alleen week maken kunnen, ieder ogenblik meer terug, en verliezen hun levendmakende kracht.

O, mijn broeders, laat het zo niet met u zijn. Zolang u onbekeerd bent, bevindt ge u onder een dubbele invloed van verharding. De koude van een eeuwige nacht valt neer in uw zielen, en de Zon der gerechtigheid haast zich, met een westelijke wenteling, om voor u eeuwig onder te gaan. Indien dus de ploeg van de genade niet heden een weg door uw ijskoude harten kan banen, welke waarschijnlijkheid is er dat hij dit morgen zal kunnen doen? Amen.

Larbert, 15 nov. 1835.

20. VERTROUW OP DE HEERE

"Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet. (Spreuken 3: 5).

Wanneer een ontwaakte zondaar door God gebracht is tot het geloof in Jezus, geniet hij voor de eerste maal die kalme en gezegende gemoedstoestand, welke de Bijbel noemt vrede door het geloof. De angsten des doods hadden hem aangegrepen en de smarten van de hel hadden hem bevangen, maar nu kan hij zeggen: "Keer weder tot uw rust, o mijn ziel." Het verwondert ons geenszins, dat, wanneer deze hemel op aarde voor het eerst in het hart, dat vroeger bekommerd was, verwezenlijkt wordt, dat de pas gelovige zich dikwijls inbeeldt de hemel reeds bereikt te hebben, en dat hij voor eeuwig zonde en leed heeft vaarwel gezegd. Maar, helaas! er is slechts de voorbijgang van een kleine dag nodig, om hem te overtuigen dat de hemel nog niet bereikt is; dat, hoewel de Rode Zee is doorgetrokken, er nochtans een uitgestrekte aangrenzende woestijn en menige vijand te overwinnen is, voordat de ziel het land kan binnengaan, van hetwelk gezegd wordt, dat: "al het volk rechtvaardig is."

De eerste aanblazing van de verzoeking van buiten, of de eerste opwelling van het inwendig bederf wekt nieuwe en geheimzinnige bekommring op in het hart van de gelovige. Hij had juist het borstharnas der gerechtigheid van de Verlosser aangedaan, maar deze schadelijke dampen bezwalken en verduisteren dit blinkend staal. Helaas! roept hij uit, wat baat het mij, dat ik van alle beschuldigingen van vroegere zonden verlost ben, als ik niet verzekerd ben dat er geen nieuwe aanklagers tegen mij opstaan in de toekomstige dag? Wat baat mij de vergeving van vroegere zonden, als ik bij iedere stap mijns levens in nieuwe zonden verval?

De jonge gelovige, die in deze gemoedstoestand verkeert, is juist gelijk aan een reiziger in het midden van een gevaarlijk woud. Hij is voor het ogenblik in een plaats van volkomen veiligheid gebracht. Hij kan het geschreeuw van de wolven achter zich horen, zonder de geringste onrust, want hij is gebracht in een vaste plaats, een sterke burcht waar hij veilig is, maar als hij denkt aan zijn verdere reis, als hij zich herinnert dat hij nog is in het midden van het woud en nog ver van huis. Helaas, dan weet hij niet hoe hij zich voortbewegen zal. Hij weet niet welk pad hem op de rechte weg en welk op de onrechte zal leiden. Toen het verloren schaap door de goede herder gevonden was, was het in dat ogenblik veilig zo veilig alsof het reeds in de kooi was; en nochtans was het zonder twijfel in grote verlegenheid hoe de weg voort te zetten. Het had zo ver over de bergen gedwaald en in de diepte van de valleien, en over de beken, en door de struiken, dat het voor het dolende schaap onmogelijk was zijn weg te vervolgen; en daarom wordt gezegd dat de goede herder het op zijn schouders legde en zich verblijdde. En zo ook is het met de zondaar, die door Christus gevonden wordt. Gewassen in Zijn bloed, kan hij zich zo veilig gevoelen en zo vol van vrede alsof hij reeds in de hemel was, maar als hij ziet op de duizend verwikkelingen, te midden van welke hij gezworven heeft, de kwade gewoonten, de boze gezellen, die hem bij iedere schrede lagen leggen.

Helaas, dan wordt hij genoodzaakt uit te roepen: hoe zal ik wandelen in zo'n wereld als deze? Ik dacht dat ik gered was, maar, helaas! ik ben alleen gered om verder verloren te gaan. Zo wezenlijk en zo bezwarend is deze gemoedstoestand, dat enige pasgelovigen werkelijk gewenst hebben te sterven, opdat zij van deze kwellende bekommring mochten verlost worden. Maar er is een uitnemende weg aangewezen in de woorden die voor ons liggen: "Vertrouw op de Heere met uw ganse hart; en steun op uw verstand niet. Ken Hem in al uw wegen, En Hij zal uw paden recht maken." Dit is een woord van

toepassing voor de dwalende gelovige. En "een woord van pas gesproken, hoe goed is dat!"

I. Allereerst betracht welke de genade is, die hier aanbevolen wordt: "Vertrouw op de Heere met uw ganse hart."

Toen de stokbewaarder te Filippi uitriep: "Wat moet ik doen om zalig te worden?" was het eenvoudige antwoord: "Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden." Zijn grote angst was om de toorn van God in de aardbeving te ontvlieden en derhalve wezen zij hem eenvoudig op het Lam Gods. Hij ziet op Jezus, die alles deed wat wij moesten doen, en alles leed wat wij moesten geleden hebben. Terwijl hij op Hem ziet, is zijn angst geweken, en een zoete hemelse vrede ontspringt binnen in hem de vrede des geloofs.

Maar de begerige vrager, die hier in de tekst toegesproken wordt, is een die reeds de vrede eens rechtvaardigen geniet, doch die er behoefte aan heeft om te weten hoe hij de vrede van een heilige deelachtig worden kan. Een nieuwe bekommring is in zijn hart ontsprongen, hoe hij zijn schreden in deze wereld zal richten, en tenzij hij van deze bekommring genezen wordt, is het te vrezen dat zijn vreugde des geloofs op een treurige wijze zal verstoord worden. Hoe juist en gepast derhalve is dan het woord, dat op eenmaal het geneesmiddel aangeeft! En hoe wonderbaar is de eenvoudigheid van de wijze hoe het Evangelie de zaligheid aankondigt, wanneer de ziel vermaand wordt op Jezus te zien: "Vertrouw op de Heere met uw ganse hart!"

Toen u tot ons kwam, vermoeid, belast met zonden, wezen wij u op Jezus, want Hij is de Heere onze sterkte. Het is het juiste kenteken van een valse en onwetende geneesheer van het lichaam, als hij aan iedere lijder, welke ook zijn ziekte moge zijn, hetzelfde geneesmiddel toedient. Maar het is het ware kenteken van een goede en getrouwe geneesheer van de zielen, als hij aan iedere kranke en stervende ziel, in elke graad van de ziekte, het ene en het enige geneesmiddel aanbiedt, de enige balsem van Gilead. Christus was niet slechts gezalfd om de verbrokenen van hart te helen, maar ook om de gevangenen loslating te prediken; zodat, als het goed en verstandig is de zondaar met een verbroken hart, die geen gerechtigheid in zichzelf bezit, op Jezus te wijzen als zijn gerechtigheid, het ook even goed en verstandig is de arme gelovige, die onder de dienstbaarheid des verderfs zucht en geen eigen weg ter heiligmaking weet, op Jezus te wijzen als zijn wijsheid, zijn heiligmaking, zijn verlossing. U zag eenmaal op Jezus als uw verbondshoofd, die al uw toorn droeg, alle gerechtigheid in uw plaats vervulde, en dit gaf u vrede.

Welnu, zie weder op diezelfde Jezus als uw verbondshoofd, die door Zijn verdiensten gaven verkregen heeft voor mensen, ja zelfs de belofte van de Vader voor al Zijn leden. Laat ook dit u vrede geven. "Vertrouw op de Heere met uw hele hart." U hebt op Jezus gezien, hangende aan het kruis, en dit gaf u vrede des gewetens; zie Hem nu op de troon, en dit zal u reinheid des harten geven. Ik ken slechts één wijze, waardoor een twijg tot een bladrijke, gezonde, vruchtdragende tak kan worden, en dat is als hij op de wijnstok ingeënt wordt en daar blijft. En zo ook ken ik slechts één weg, waardoor een gelovige tot een gelukkig, heilig, vruchtbaar kind Gods kan worden; en dit is door te geloven in Jezus, in Hem te blijven, in Hem te wandelen, geworteld en opgebouwd te worden in Hem. En merk er op dat onze tekst zegt: "Vertrouw op de Heere met uw ganse hart."

Als u gelooft in Jezus tot rechtvaardigheid, dan moet u al uw rechten op vergeving wegwerpen. Uw eigengerechtigheid moet zijn als een gescheurd vod in uw ogen. U moet komen ledig, opdat u van Jezus gevuld kunt wederkeren. En zo ook als u op Jezus vertrouwt als uw kracht, moet u al uw natuurlijke begrippen van uw eigen kracht laten varen. U moet voelen dat uw eigen besluiten en geloften en beloften zo nutteloos zijn om

de stroom van u hartstochten te bedwingen, als zoveel strohalmen de sterkste waterval zouden kunnen tegenhouden. U moet voelen dat uw eigen vastheid en mannelijke gesteldheid, die zo lange tijd de lof van uw vrienden en de grootspraak van uw eigen gemoed geweest is, zo krachteloos zijn voor de aanblazing van de verzoeking, als een verbroken riet voor de orkaan. U moet voelen dat u niet de strijd hebt met vlees en bloed, maar met geesten van reusachtige kracht, in wier machtige omvatting u zo zwak bent als een kind. Dan, en dan alleen zult u komen om met uw hele hart op de Heere, uw sterkte, te vertrouwen. Als de gelovige het zwakst is, dan is hij het sterkst. Het kind, dat het best zijn gehele zwakheid erkent, vertrouwt zich het volkomenst toe in de armen van de moeder. De jonge arend, die door menige val zijn eigen onbekwaamheid tot het vliegen kent, geeft zich zelf over om op de krachtige vleugelen van de moeder gedragen te worden. Als hij zwak is, dan is hij sterk. Zo ook is het met de gelovige, die, wanneer hij door herhaalde struikelingen zijn eigen volkomen zwakheid heeft ingezien, met het eenvoudigste geloof zich klemmt aan de arm van de Zaligmaker, leunt op zijn Welbeminde, komende uit de woestijn, en met vreugde de woorden hoort: "Mijn genade is u genoeg; Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. " I

II. Merk op hoe dit geloofsvertrouwen de gelovige verhindert op zijn eigen verstand te steunen. "Vertrouw op de Heere met uw hele hart; En steun op uw verstand niet."

Wel mag iedere ziel, die niet geleerd is door de Geest Gods, uitroepen: "Deze rede is hard, wie kan dezelve horen?" En inderdaad, er is misschien geen waarheid, welke de snode tegenstand van de wereld meer te voorschijn roept dan deze, dat zij, die op de Heere met hun hele hart vertrouwen, niet steunen op hun verstand. Het verstand, hier bedoeld, omvat volkomen al de zielsvermogens van waarnemen, kennis en oordeel, door welke de mensen zichzelf gewoonlijk in de wereld besturen, en dientengevolge is er geen geringe schijn van billijkheid als de wereld de naam van dweepers geeft aan een bijzonder soort van mensen, die durven zeggen dat zij niet steunen op deze vermogens, om zich door deze in hun alledaagse handel en wandel te doen besturen. Maar zeker kan het iets bijdragen om tenminste de tegenstand van de wereld te matigen, (als zij slechts naar ons luisteren wilde), wanneer wij haar zeiden dat wij nooit weigeren om door het verstand geleid te worden, hoewel wij volstrekt weigeren er op te steunen.

Ieder verlichte gelovige, hoewel hij onvoorwaardelijk afhangt van de adem van de Heilige Geest zonder Wiens almachtige adem hij weet dat zijn verstand slechts een ijdele en nutteloze machine zou zijn, die hem in de duisternis en niet in het licht geleid volgt nochtans de besturing van 't verstand zó nauwgezet en zó overeenkomstig de godsdienst als een onbekeerd man in staat is te doen. Daarom moet het nooit gezegd worden door iemand, die enige achting voor waarheid heeft, dat de gelovige in Jezus het gebruik van zijn verstand ter zijde stelt en naar een miraculeuze besturing van Boven uitziет.

De waarheid is deze, dat hij op een Goddelijke macht vertrouwt, die het verstand verlicht, en hij derhalve de aanwijzingen van zijn verstand godsdienstiger volgt dan enig ander mens. Als een mens er toe komt in Christus Jezus te zijn, dan wordt hij een nieuw schepsel, niet alleen in het hart, maar ook in het verstand. De geschiedenis van de wereld, de geschiedenis van de zending en de persoonlijke ondervinding bewijzen dit ten volle, en het zou geen moeite geven om na te gaan welke natuurlijke redenen hiervoor bestaan.

1. Als iemand gelovig wordt, dan wordt een nieuw en onbetreden veld voor zijn verstand geopend. Het is waar, dat onbekeerde mensen diepten hebben nagespeurd in het karakter van God, Zijn bestuur en Zijn verlossing. Maar de onbekeerde mens kan nooit op deze

dingen zien met de liefde van iemand die er belang in stelt, en daarom kan hij ze niet alle kennen, want God moet bemind worden als men Hem kennen wil. Maar verzoen een mens met God, en het verstand treedt te voorschijn met een tevoren onbekende kracht, en voelt dat dit het eeuwige leven is God te kennen en Jezus Christus die Hij gezonden heeft.

2. Wanneer iemand gelovig wordt, speurt hij alles na, aangedreven door hemelse liefde. Tevoren had hij slechts aardse beweegredenen, die hem dreven tot opzameling van kennis. Maar thans is een heilige lust tot onderzoek in zijn ziel gekomen, en hij verkrijgt een sterk geheugen, zoals hij dit tevoren niet had. Hij blikt met nieuwe ogen op de velden, de wouden, de heuvelen, de brede, prachtige rivieren, en zegt: "Mijn vader heeft ze alle gemaakt!"

Maar als deze natuurlijke redenen zijn voor de verandering, er is nog een bovennatuurlijke reden, groter dan alles:

1ste. Het verstand van de gelovige is nieuw, want de Geest van God woont nu in hem. Hij steunt op deze Almachtige Inwoner, vertrouwt op de Heere met zijn hele hart en steunt op zijn verstand niet. Bij de profeet Hoséa wordt de gave van de Geest vergeleken bij de dauw: "Ik zal zijn als de dauw over Israël." Het is een bijzondere waarheid dat de dauw alles bevochtigt, waar hij neervalt geen blad blijft verlaten er is geen spichtig grashalmpje, waarop de diamantdruppels niet neerdalen ieder blad en elke stam van het bos wordt beladen met de kostbare lading. Zo ook is het bijzonder waar van de Geest. Er is geen vermogen, geen genegenheid, geen kracht of hartstocht van de ziel, op welke de Heilige Geest niet neerdaalt, die door alles heenwerkt, alles verlevendigt, vernieuwt en herschept. En zo wij werkelijk in Christus Jezus zijn, in het geloof in Hem blijven, dan zijn wij gehouden, om te verwachten dat deze bovennatuurlijke kracht door ons gehele verstand heenwerkt; want zo wij niet door de Geest geleid worden, komen wij Hem niet toe.

Maar hoe onvoorwaardelijker wij op die liefhebbende Geest steunen, is het dan niet zo klaar als de dag, dat wij allen onvoorwaardelijk de besturing van ons verlicht verstand volgen? Wij steunen niet op ons eigen verstand; want wij steunen op de Geest van genade en van wijsheid, die beloofd heeft ons in alle waarheid te leiden, en onze voetstappen in de weg des vredes. Maar wij werpen ons verstand niet weg, omdat het door dat verstand is dat wij uitzien naar de leiding van de Geest. In een molen, die door water in beweging gebracht wordt, hangt het gehele werk van de molen van de toevoer van water af. Snijd die toevoer af, en het werk wordt nutteloos. Breng het water er bij, en er komt overal leven en werkzaamheid. Alles hangt dus af van de toevoer van water dat van buiten komt. Het is echter klaar, dat wij het raderwerk niet zullen wegwerpen, dat door de kracht van het water in beweging gezet wordt. Zo ook is het in de gelovige: de gehele mens wordt bestuurd en geleid door de Geest van Christus, anders komt hij Hem niet toe.

Het werk van iedere dag hangt af van de dagelijkse toevoer van de levende stroom van boven. Snijd die toevoer af en het verstand wordt een duister en nutteloos raderwerk, want de Bijbel zegt dat onbekeerde mensen verduisterd van verstand zijn. Laat de Heilige Geest binnenkomen en leven en bezieling wordt aan alles verleend; het verstand is een nieuw schepsel geworden. En hoewel de gehele steun of afhankelijkheid hier is op de toevoer van de Geest, nochtans werpen wij het raderwerk van het menselijk gemoed niet weg, maar geven het veeleer meer eer dan de wereld.

2e . Hoe moeilijk het ook is dat alles aan de wereld duidelijk te verklaren, is het toch treffend te zien hoe het eenvoudigste kind Gods hiernaar in waarheid handelt. Indien u

eens een gelovige, eenvoudige hutbewoner kon beluisteren, terwijl hij zijn huiselijke morgengodsdienst houdt hoe hij zichzelf als verloren en veroordeeld voor God stelt, en zich daarom vastklemmt aan Jezus, de Goddelijke Verlosser hoe hij zich aanziet als duister, onwetend, onbekwaam om zijn eigen weg te kennen onbekwaam zijn voeten, zijn handen, zijn tong voor de hele dag te besturen, en daarom pleit op de beloften van de Heilige Geest die in hem woont, door Wie hij wandelt, dat Hij hem mocht bedauwen, en dit alles met de ernst van iemand die niet zonder zegen wil heengaan, ... dan zou u zien welk een heilige verachting een kind van God kan stellen op zijn eigen verstand, als een toevlucht om daarop te steunen.

Maar, aan de andere kant, als u hem in zijn dagelijkse wandel kon nagaan op het veld en op de markt, tussen de goddeloze wereld en zag hoe volkomen hij de leiding van een vernuftig en verstandig gemoed volgt, dan zou u opmerken met welk een heilig vertrouwen een kind Gods gebruik kan maken van de vermogens die God hem gegeven heeft dan zou u zien de gelukkige vereniging van de diepste godsvrucht en van de moeilijkste bezwaren dan zou u de zin dezer woorden leren verstaan: "Vertrouw op de Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet."

Presbyterium te Dundee 1836.

21. IK SLIEP, MAAR MIJN HART WAAKTE

"Ik sliep, maar mijn hart waakte; de stem mijns Liefsten, Die klopte, was: Doe mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte! Want Mijn hoofd is vervuld met dauw, Mijn haarlokken met nachtdruppen." (Hooglied 5: 2)

De voorgelezen tekst bevat een van de treurliederen, waaruit dit heerlijke boek is samengesteld. Het onderwerp daarvan is een gesprek tussen een verlaten en bedroefde vrouw en de dochters van Jeruzalem.

1ste. Verhaalt zij hen, hoe zij door luiheid haar man van zich gestoten heeft. Hij was voor een dag op reis geweest en zou niet voor des avonds terugkeren. In plaats van met ongeduld op haar heer te wachten, had zij de deur gesloten en zich ter taste begeven: "Ik sliep, maar mijn hart waakte." In deze half slapende, half wakende toestand, hoort zij de stem van haar man: "Doe mij open, mijn zuster, mijn vriendin, mijn duive, mijn volmaakte! want mijn hoofd is vervuld met dauw, mijn haarlokken met nachtdruppen." Maar de luiheid had de overhand op haar en zij wilde niet opendoen, maar antwoordde hem met dwaze verontschuldiging: "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weer bezoedelen?"

2e. Zij vertelt hen verder haar droefheid en angst om haar man te vinden. Hij trachtte de deur te ontgrendelen, maar die was gesloten. Dit deed haar geheel ontwaken. Zij liep naar de deur en deed open, maar haar geliefde had zich omgekeerd en was weggegaan. Zij luisterde, zij zocht buiten de deur, zij riep, maar hij antwoordde niet. Zij volgde hem op de straten, maar de wachters vonden haar, en sloegen haar en namen haar sluier van haar, en tegen de morgenstond verscheen zij aan de dochters van Jeruzalem en bezwoer hen haar te helpen: "Ik bezweer u, indien gij mijn liefste vindt, wat zult u hem aanzeggen? Dat ik krank ben van liefde."

3e. De dochters van Jeruzalem, verwonderd over haar angst, vraagden haar: "Wat is uw liefste meer dan een ander liefste?" Dit geeft gelegenheid aan de bedroefde bruid om uit te weiden over de volmaaktheden van haar heer, hetwelk zij in een schone beschrijving doet; haar hart wordt voller naarmate zij er mee voortgaat, totdat zij zei: "Zo is mijn liefste, ja zo is mijn vriend, o, dochters van Jeruzalem!" Zij schijnen ingenomen door de beschrijving en zijn nu evenzeer bezorgd om deze liefste te zoeken. "Waar is uw Liefste heengegaan, o gij schoonste onder de vrouwen? waarheen heeft uw liefste het aangezicht gewend, dat wij hem met u zoeken?" (Hooglied 6: 1). Dit is het eenvoudige verhaal dat wij voor ons hebben.

Maar u zult spoedig bemerken, dat er een diepe zin in ligt; dat het verhaal slechts een spiegel is, waarin ieder verstandig kind Gods de gewone ondervindingen uit het leven van een gelovige kan zien.

1e. De bedroefde bruid is de gelovige ziel.

2e. De dochters van Jeruzalem zijn medegelovigen.

3e. De wachters zijn leraars.

4e. En de alom Geliefde is onze Heere en Heiland Jezus Christus.

I. Gelovigen laten door traagheid dikwijls een gelegenheid voorbijgaan om met de Heere gemeenschap te hebben.

1. Merk op dat Christus gelovigen zoekt. Het is waar dat Christus onbekeerde zielen zoekt. De hele dag strekt Hij Zijn armen uit tot een verhard en ongehoorzaam volk. Hij is de herder die het verloren schaap zoekt. Maar het is waar dat Hij ook zo Zijn eigen volk zoekt, opdat Hij bij hen mag wonen en hun vreugde volmaken. Christus laat een ziel niet varen, wanneer Hij haar de zonde vergeven heeft. Dan eerst bezoekt Hij een ziel getrouw. Door het dagelijks lezen van Gods Woord bezoekt Christus de gelovige ziel. Door het dagelijks gebed openbaart Christus zich aan de Zijnen op een geheel andere wijze dan aan de wereld. In het huis Gods komt Christus tot de Zijnen, en zegt: "Vrede zij ulieden." En in het Avondmaal maakt Hij zich hun bekend in de breking des broods en zij roepen uit: "Het is de Heere!" Dit zijn bijzondere tijden wanneer de Heere tot de Zijnen komt.

2. Merk op, dat Christus zo aan de harten van de gelovigen klopt. Zelfs gelovigen hebben deuren aan hun harten. U zou misschien denken dat, wanneer Christus eenmaal ingang gevonden heeft in het hart van een zondaar, Hij nooit meer tegenstand zou vinden. U zou denken, dat, gelijk Simson de poorten van Gaza met deuren en grendels wegdroeg, zo ook Christus al de poorten en deuren van gelovige harten wegneemt. Maar nee, er blijft een deur aan het hart en Christus staat en klopt. Hij wil graag binnenkomen. Het is Zijn vreugde niet dat wij eenzaam en verlaten zouden zijn. Het is Zijn blijdschap om tot ons te komen en Avondmaal met ons te houden en wij met Hem.

3. Merk op, dat Christus zegt: "Doe Mij open, Mijn zuster, Mijn vriendin, Mijn duive, Mijn volmaakte." O, welk een aaneenschakeling van liefelijke woorden is hier, die alle betrekking hebben op een arme zondaar, die in Christus gelooft.

1ste. "Mijn zuster." U herinnert u hoe Jezus Zijn hand naar Zijn discipelen uitstreckte en zei: "Ziet Mijn moeder en Mijn broeders; want zo wie de wil van God doet, die is Mijn broeder, en zuster, en moeder." (Markus 3 35).

2e. "Mijn liefste." Want u weet hoe lief Hij zondaars heeft, dat Hij de hemel uit louter liefde verliet en uit louter liefde voor zondaars leefde, stierf en weer opstond. 3 En wanneer iemand in Hem gelooft dan noemt Hij hem: "Mijn liefste."

3e. "Mijn duive." Want u weet dat wanneer een zondaar in Jezus gelooft, de Heilige Geest hem gelijk een duif gegeven wordt; daarom noemt Jezus zo'n ziel "Mijn duive."

4e. "Mijn volmaakte." Zonderbare naam, gegeven aan een arme, onvolmaakte zondaar!

Maar u herinnert u hoe Jezus heilig, vlekkeloos en volmaakt was. Hij was dit in onze plaats; wanneer een arme zondaar in Hem gelooft, dan wordt hij als volmaakt beschouwd. Christus zegt: "Mijn volmaakte." Met deze woorden zocht Christus een ingang te vinden in het hart van een gelovige. O, hoe vreemd dat het hart aan zo'n liefde weerstand kan bieden!

4. Merk op, Christus wacht: "Mijn hoofd is vervuld met dauw en mijn haarlokken met nachtdruppen." Het geduld van Christus met onbekeerde zielen is wonderbaar. Dag aan dag onderhandelt Hij met hen: "Bekeer u, want waarom zou u sterven?" (Ez. 33: 11). Nooit stond een bedelaar langer aan de deur van een rijke, dan Jezus, de almachtige Heiland, aan de deur des harten staat van zondige schepselen. Maar Zijn geduld met de Zijnen is nog oneindiger. Zij kennen Zijn liefde en willen Hem toch niet binnenlaten. Hun zonde wordt groter en toch blijft Hij genadig.

1. *Gelovigen zijn dikwijls traag in deze bijzondere tijden en wijzen de Heere met dwaze verontschuldigen af.*

1ste. Het uur van dagelijkse godsdienstoefening is een bijzonder uur met Christus, waarin Hij zoekt en klopt en spreekt en wacht. En toch, lieve gelovigen, hoe dikwijls bent u traag en doet dwaze verontschuldigen! U ziet op iets anders of hebt uw hart gezet op aardse genoegens en u laat de Heiland niet in.

2e. Aan de tafel des Heeren is men zeer bijzonder met Christus. Dan horen de gelovigen Hem kloppen en zeggen: "Doe Mij open." Hoe dikwijls laat men deze gelegenheid voorbijgaan door traagheid, door gebrek om de gave die in ons is op te wekken, door gebrek aan oplettendheid, door aan wereldse dingen te denken, door onwil om er ons mee bezig te houden! "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weer aantrekken? Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zal ik ze weer bezoedelen?" Zonder twijfel zijn hier enige kinderen Gods, die Christus op de laatste sabbat niet aan Zijn tafel vonden, en die dus ongesterkt en ongetroost weggingen. Uw eigen traagheid was daarvan de oorzaak. Christus klopte, maar u wilde Hem niet binnenlaten. Beschuldigt er dus God niet van. Onderzoekt uw eigen hart, en u zult de ware oorzaak vinden. Misschien kwam u zonder nadenken, zonder zelfonderzoek en gebed, zonder opwekking des geloofs. Misschien dacht u om aards gewin of verlies en u liet de Heere voorbijgaan. Weet dan dat het uw schuld is, en niet die van Christus. Hij klopte en u wilde Hem niet inlaten.

II. Gelovigen, die in de duisternis zijn, kunnen geen rust hebben zonder Christus.

In de gelijkenis zien wij dat, toen de bruid zag, dat haar heer weggegaan was, zij zich niet meer ter ruste begaf. O nee, haar ziel was bedroefd over zijn woorden. Zij luistert, zij zoekt, zij roept. Zij krijgt geen antwoord. Zij vraagt de wachters, maar zij verwonden haar 4 en nemen haar sluier weg; toch houdt zij niet op met zoeken. Zij bezweert de dochters van Jeruzalem om met haar te zoeken. Zo is het ook met de gelovige. Wanneer de trage gelovige werkelijk gevoelt dat Christus van hem is weggegaan, dan is hij niet meer traag. Gelovigen hebben rust' zolang als zij zichzelf wijs maken dat alles goed is. Maar wanneer zij gewaar worden, door de een of andere zonde of door de boosheid van hun hart, dat Christus van hen is gegaan, dan hebben zij geen rust meer. De wereld kan wel vrede hebben, zelfs al weet zij dat zij niet in Christus is. Satan wiegt hen in slaap. Zo is het niet met de gelovige hij kan niet rusten.

1ste. Hij doet alles wat hij kan. Hij luistert. Hij zoekt, hij roept. De Bijbel wordt opnieuw getrouw onderzocht. De ziel zoekt God en roept Hem aan in het gebed, maar dikwijls tevergeefs. Zij krijgt geen antwoord en heeft geen bewijs van Christus' tegenwoordigheid.

2e. Hij gaat tot leraars de wachters Gods op de muren van Sion. Zij spreken vertrouwend en oprecht met de wederstrevige ziel, nemen haar sluier weg en tonen hen haar zonden aan. De ziel is nu terneergeslagen en verwond en staat zonder bescherming. En toch laat zij niet af van Christus te zoeken. Een geheel natuurlijk hart zou hieronder bezwijken. Maar niet de gelovige, die in duisternis zit.

3e. Hij neemt de toevlucht tot Christelijke vrienden en metgezellen en vraagt hen om met hem te bidden en hem te helpen: "Ik bezweer u, o gij dochters van Jeruzalem, dat zo gij mijn liefste vindt, gij hem zult aanzeggen, dat ik krank ben van liefde." Is er een onder u, die in duisternis zit en die aldus Christus zoekt? U dacht dat u werkelijk een gelovige in Jezus was. Maar u bent in zonde en duisternis gevallen en al uw goede hoedanigheden zijn overschaduwd. U zoekt nu Christus met uw hele hart. Uw ziel is bedroefd vanwege Zijn woord. U zoekt, u roept, hoewel u geen antwoord krijgt. U onderzoekt uw Bijbel, hoewel hij u geen troost geeft. U bidt, hoewel u er geen troost in vindt, hoewel u niet zeker bent dat u verhoord zult worden. U raadpleegt leraars, en wanneer zij u de

waarheid zeggen, dan bent u niet beledigd. Zij verwonden u en nemen uw sluier weg. Zij zeggen u, niet op vroegere ondervindingen te steunen, daar dit bedrieglijk is; zij vermeederen alleen uw angst, en toch volgt u Christus na. U zoekt de dochters van Jeruzalem want zij zijn Gods volk en u bezweert haar om voor u te bidden. Is dit met u het geval? Gelijk men het aangezicht in een spiegel ziet, ziet u ook hierin uw eigen beeld? Gevoelt u dat u buiten Christus geen rust kunt hebben? Dan wees niet teveel terneergeslagen. Dit is geen bewijs dat u geen gelovige bent, maar dikwijls het tegendeel. Zeg: "Wat buigt ge u neer, o mijn ziel en bent onrustig in mij? Hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijn aangezichts." (Psalm 42: 6). Zijn er enigen onder u, die sedert de laatste zondag door de een of andere zonde gevoelen, dat Christus van hen is weggegaan? Zonder twijfel moeten er sommigen zijn, die gedurende deze week ondervonden hebben dat, hoewel zij aan de tafel des Heeren komen, nochtans hun verzenen tegen Hem opgeheven hebben. En zit u nu tevreden, zonder vrees terneer? Bent u gevallen en zoekt u niet zo haastig mogelijk op te staan en Christus te zoeken? ach, dan twijfel ik over uw toestand. Maar zeg liever, ik behoef niet te twijfelen: u hebt nooit de Heiland gekend u bent de Zijne niet.

III. *Gelovigen, die in duisternis zitten, zijn krank van liefde en meer dan ooit vol van de lof van Christus.*

In de gelijkenis verhaalt de bruid aan de dochters van Jeruzalem, dat zij krank is van liefde. Dit was de boodschap, die zij haar gaf om hem aan te zeggen, en toen zij haar vragen deden over haar liefste, toen gaf zij haar een rijke en levendige beschrijving van zijn volmaaktheden, en eindigde zeggende: "Zulk een is mijn Liefste." Zo is het met de gelovige in tijden van donkerheid. "Hij is krank van liefde." Wanneer Christus tegenwoordig is, dan voelt hij zich niet krank. Christus is de gezondheid van de ziel. Wanneer ik Hem gelovig als een Borg aanneem, dan verspreidt zich een grote kalmte over de inwendige mens; de pols van de ziel slaat kalm en gemakkelijk; het hart rust zacht en in vrede in de Heere. De ziel is tevreden met Hem rust in Hem: "Keer weer tot uw rust, o mijn ziel." (Psalm 116: 7). Daar is geen gevoel van ziekte. Op Hem te zien en Hem lief te hebben, is gezondheid voor de beenderen en gezondheid voor de ziel. Maar wanneer het Voorwerp van de liefde weg is, dan wordt het hart ziek. Wanneer het hart het geliefde voorwerp overal zoekt en het niet kan vinden, dan zucht het: "De uitgestelde hoop krenkt het hart." (Spr. 13: 12). Wanneer de woudduif haar metgezel verloren heeft, dan zit zij treurig en eenzaam en wil niet vertroost worden. Wanneer de vogel, die van zijn jongen beroofd is, gedurig terugkomt en heen en weer vliegt boven de plaats, waar zijn nest gebouwd was, dan vervult hij het woud met zijn klaagtonen; hij is: "ziek van liefde." Dit is een natuurlijk verlangen.

Zo is ook het geestelijk verlangen. Wanneer Jezus een gelovige ziel verlaat, dan wil zij niet getroost wezen. Wanneer de ziel leest, en bidt, en zoekt, en Jezus nog niet vindt dan treurt het hart en is krank het is "krank van liefde." "Uitgestelde hoop krenkt het hart." Hebt u ooit zo'n krankheid ondervonden? Hebt u ooit gevoeld dat Christus u dierbaar was, en toch niet bij u? Dat u niet op Hem kon vertrouwen, gelijk u vroeger deed, en dat uw ziel toch naar Hem verlangde en niet zonder Hem wilde vertroost wezen?

Indien u dit hebt ondervonden, bedenk dan:

1ste. Dat het een gelukkige ziekte is, geen natuurlijke, maar een geestelijke. Al de moeilijkheden van de aarde zouden u niet "krank van liefde" maken. Nooit zult u er van genezen worden, tenzij u Jezus leert kennen.

2e. Bedenk dat het niet goed is om "krank van liefde" te zijn, het is beter gezond te zijn, Christus te bezitten en Hem in eenvoudigheid lief te hebben. De hemelingen klagen

nooit over krankheid. Blijf niet in deze ziekelijke toestand, maar bidt Jezus dat Hij u geneest.

3e. Ik vrees echter, dat velen nooit deze krankheid gevoelen en niet weten wat het is. O, lieve zielen, bedenkt dat, indien u nooit de krankheid van de genade voelt, het waarschijnlijk is dat u nooit het leven uit genade gevoeld hebt. Indien u hoorde van iemand, dat hij gedurende zijn gehele leven nooit pijn of smart gekend had, dan zou u er uit opmaken, dat hij dood was geweest en dat hij nooit geleefd had. Zo ook gij, indien u niets kent van het kranke gevoel van het hart eens gelovigen, dan is het maar al te duidelijk dat u dood bent, dat u nooit geleefd hebt.

IV. De gelovige, die in duisternis zit, looft de Heere.

Er is geen duidelijker bewijs voor een ware gelovige dan dit. Voor de onbekeerde heeft Christus geen gedaante noch heerlijkheid, geen gestalte dat zij Hem zouden begeren. Zelfs bekeerde zielen hebben geen waar begrip van de volmaakte gestalte van Christus. Indien zij zagen hoe Christus in al hun noden voorziet, dan zouden zij niet bezorgd zijn. Maar voor de gelovigen, die in duisternis zijn, heeft Christus een gedaante Hij is schoner dan Hij ooit te voren was. En wanneer de vleiende wereld, of onverschillige lieden vragen: "Wat is uw liefste meer dan een ander liefste?" Dan vindt hij er zijn genoeg in om Zijn volmaaktheden, Zijn persoon, Zijn daden, en alles van Hem op te noemen. Hij vindt er vermaak in om te zeggen: "Hij is de voornaamste onder tienduizend," "Zijn gehemelte is enkel zoetheid," "Hij is zeer liefelijk."

Een woord tot gelovigen, die in duisternis zijn.

Er mogen sommigen zijn die in duisternis wandelen en geen licht hebben. Doe gelijk de bruid; zoek Hem niet alleen, maar loof Hem, door Zijn volmaaktheden te roemen.

1. Omdat dit de beste weg is om Hem te vinden. Een van de voornaamste redenen van uw donkerheid is uw gebrek om Christus aan te nemen. Satan dwingt u om aan honderd andere dingen te denken voordat hij u aan Christus wil doen denken. Wanneer het oog uws geloofs volkomen op Christus gericht is, dan zal uw duisternis in een ogenblik verdwijnen. "Zie op Mij en wordt behouden." Niets doet u meer op Hem zien dan aan anderen over Zijn volmaaktheden te spreken.

2. Omdat u anderen zult overhalen om met u Hem te zoeken. O, lieve broeders, de reden waarom er heden ten dage zoveel duistere Christenen zijn, is dat er zoveel eigenzinnige Christenen zijn. De mensen leven voor zichzelf. Indien u voor anderen wilde leven, dan zou uw duisternis spoedig verdwijnen. Prijs Christus anderen aan, en zij zullen het met u doen. Ouders, prijst Hem uw kinderen aan; kinderen doet het aan uw ouders, en wie weet of God het woord van een gelovige in duisternis gesproken, zegenen zal, dat zij uitroepen zullen: "Waar is uw Liefste heengegaan, o gij schoonste onder de vrouwen? Waarheen heeft uw Liefste het aangezicht gewend, opdat wij Hem met u zoeken?"

22. DE ZIEL VAN DE GELOVIGE IS EEN HOF

"O gij bewoonster der hoven, de metgezellen merken op uw stem; doe ze Mij horen. Kom haastelijk mijn Liefste! en wees gij gelijk een ree of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen." (Hooglied 8: 13, 14).

I. De beschrijving van de gemeente of van de gelovige ziel: "O, gij bewoonster der hoven." Dit is in twee opzichten van de gelovige waar: 1. Hij is afgesloten van de wereld: "Mijn zuster, o bruid, u bent een besloten hof." (Hoogt. 4: 12). Al de gelovigen leven als in een omheining. Evenals de tuinen in het oosten afgesloten zijn door een omheining van riet, of door doornen of door een stenen muur, zo zijn degenen, die van Christus zijn, afgesloten van de wereld. Jezus zegt: "Indien u van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat u van de wereld niet bent, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld." ((Joh. 15: 19). Paulus zegt, hij was "afgezonderd tot het evangelie van God." Johannes zegt: "De wereld kent ons niet, evenals zij Hem niet kent." Men kan zich hier gemakkelijk in vergissen. Er zijn veel heggen, die niet door Christus geplant zijn. Velen zijn afgezonderd, maar niet tot het evangelie van God.

1ste. Sommigen zijn afgezonderd door opvoeding. Zij zijn opgevoed ver van het gevoel van de wereld; zij zien weinig van haar gruwelen en horen weinig van haar goddeloosheid; men staat hen niet toe om zich in deze wereldse kring te begeven. Zij zijn dus afgezonderd. Maar ach! de wereld is in hun eigen hart.

2e. Sommigen zijn door droefheid en moeilijkheden of door ziekte van de wereld afgezonderd. Hun hoogmoedige geest is gebroken. Hun hart was gewoon om de wereld dwaas na te volgen, maar nu sterft het binnen in hen. Zij hebben geen lust meer om hun afgod te volgen. Dezen zijn dus ook afgezonderd. Maar ach! zij wonen niet in de hoven; dit is een natuurlijke afzondering, maar niet door genade.

3e. Sommigen zonderen zich door hoogmoed van de wereld af, gelijk zij, die zeiden: "Naakt tot mij niet, want ik ben heiliger dan u (Jesaja 65: 5), gelijk de Farizeeën, die tot geen tollenaar wilden spreken. Dezen zijn bekend door hun weinig medelijden met de wereld. O, dezen wonen niet in de hoven van Christus.

4e. Er bestaat een afzondering in naam van de wereld. Dezen hebben de naam van te leven, en toch zijn zij dood. Zij mogen behoren tot een bijzondere vergadering en tot een bijzondere godsdienstoefening; zij heten Christenen en schijnen het te zijn; zij spreken dikwijls gelijk Christenen en worden als zodanig beschouwd; de wereld is voor hen bevreesd en behandelt hen als gelovigen. Maar onder deze schijn klopt een onbekeerd en ongelovig hart. O, broeders, dit is een afzondering van de satan.

Maar al degenen, die van Christus zijn, wonen in de hoven. Zij zijn van de wereld door een grote en onoverbrugbare kloof afgezonderd.

1ste. Door bloed. Gelijk de huizen van het volk Israël van die van de Egyptenaren door bloed afgezonderd waren, zo zijn er in deze wereld mensen, van wie de deuren des harten door bloed besprengd zijn. Het bloed van Christus op hun geweten geeft te kennen, dat zij vergeving van zonden ontvangen hebben. Zij hadden dezelfde natuur als andere mensen, dezelfde vijandschap jegens God en waren evenzeer van Hem verwijderd; zij hadden dezelfde liefde voor afgoden en verspilden hun jeugd in dezelfde zonden als andere mensen; velen van hen vervielen zelfs tot erge zonden. Maar de Heere Jezus had hen lief en waste hen rein van hun zonden in Zijn bloed. "Gerechtigd

door het geloof, hebben zij vrede bij God." Dezen wonen in de hoven. O, broeders, bent u afgezonderd van de wereld door bloed?

2e. Door Zijn Geest. Al degenen, die werkelijk van Christus zijn, zijn afgezonderd van de wereld door de inwoning van de Heilige Geest. "Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel." (Gal. 6: 15). Een andere begeerte is hem nu gegeven. Eens verlangde hij, gelijk anderen, eer bij mensen, een naam, macht, geld en genoeg. Dit waren zijn voornaamste wensen. Nu hebben zij geen macht meer over hem. De wereld is hem nu gekruisigd. Nu verlangt hij nader tot God te komen, en een gehele verandering van zijn hart. Hij verlangt om de kennis van Jezus aan de gehele wereld bekend te maken. Hij is afgezonderd tot het evangelie van God. Hij heeft andere droefheid. Eens was zijn droefheid slechts aards. Hij bewende het verlies van aardse vrienden of aardse bezittingen. Nu is zijn grootste droefheid van God verlaten te zijn, wanneer hij behoefte gevoelt aan de tegenwoordigheid van Christus en aan het welgevallen Gods. De verwijdering van de Heilige Geest en de in hem wonende en de hem omringende zonde doet hem zuchten en roepen; de ark Gods vervult zijn hart met beving. Zo iemand is afgezonderd, hij woont in de hoven. Lieve zielen, bent u ook zo van de wereld afgezonderd? "Wij danken God te allen tijde over u, geliefden, omdat hij u van de beginne tot zaligheid verkoren heeft, door de heiligmaking van de Geest en door het geloof." O, broeders, scheidt het bloed van Christus u van de onverzoonlijke wereld? Scheidt de geest van Christus u van de niet wedergeboren wereld? Bestaat er een ware, eeuwige scheiding tussen u en de wereld? Zo niet, dan zult u met de aarde vergaan.

3e. Door het wonen in de hoven verstaat men ook te wonen in heerlijkheid. Toen God de mens gemaakt had, plantte Hij een hof in Eden tegen het oosten, en Hij deed al het geboomte uit het aardrijk spruiten, begeerlijk voor het gezicht en goed tot spijs, en de boom des levens midden in de hof. En de Heere God nam de mens en zette hem in de hof om die te bouwen en te bewaren. Deze hof was een afbeelding van de vreugde, die Adams ziel smaakte; dag aan dag hoorde hij daar Gods stem, wandelende in de hof, aan de wind des daags. Toen Adam gezondigd had, dreef Hij hem uit de hof in deze zondige wereld, die niets dan doornen en distelen voortbracht om in het zweet van zijn aanschijn zijn brood te eten. De mens wandelde nu niet meer met God in een lusthof. Maar wanneer een zondaar tot Christus gebracht is, komt hij in Zijn hof: "Wij, die geloven, zullen ingaan in de rust." Hij zegt: "Ik heb groten lust in Zijn schaduw en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet." (Hooglied 2: 3). Hij wordt gelijk een, die in de hoven woont. Hij is gelijk een, die uit de wildernis komt.

Deze wereld is een wildernis voor de gelovige; een wereld vol van pijn, van ziekte, van dood; een wereld die zijn Heere gekruisigd heeft en Hem vervolgt, een koude, ongelovige, goddeloze wereld. En toch woont de ziel in de hoven: "Zijn ziel zal vernachten in het goede." (Psalm 25: 13). Het is waar, een gelovige heeft ook zijn tijden van afwijking, van moeite, van twijfelingen en van verdrukking. Op zo'n tijd roept hij uit: "Ik ellendig mens!" Maar wanneer zijn oog op Jezus blijft zien, dan woont zijn ziel in een lusthof. O, broeders, bent u in de hof van Christus gebracht, vindt u in Hem uw vermaak, hebt u een beter Eden gevonden, een recht tot de Boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is? Velen onder u vinden het vervelend om een Christen te worden. U let alleen op het uitwendige; u ziet hoe stil zij daar heengaan.

U denkt dat zij traag, nors en streng zijn. Maar o, u ziet het uiterlijke slechts aan; indien u zien kon wat er in hun binnenste omgaat, zo u de zonneschijn van hun ziel kon gadeslaan en voor een ogenblik het genoeg kon smaken van met God verzoend te zijn, dan zou u ondervinden dat al uw genoegens alleen de draf is die de zwijnen eten.

"Welgelukzalig is de mens die wijsheid vindt, en de mens die verstandigheid voortbrengt! Zij is kostelijker dan robijnen, en al wat u lusten mag is met haar niet te vergelijken. Langheid van de dagen is in haar rechterhand, in haar linkerhand rijkdom en eer. Haar wegen zijn wegen van de liefelijkheid en al haar paden vrede. Zij is een boom des levens dengenen die ze aangrijpen, en elkeen, die ze vasthoudt, wordt welgelukzalig." O, broeders, leert het lied dat aldus begint: "Wie zal genoeg smaken Die nooit de Heere bemint? Zal aardse vreugde maken Dat men de vrede vindt?"

II. De klacht van Christus: "De metgezellen merken op uw stem: doe ze mij horen."

1. De ziel, die in Christus is, heeft menige metgezel, broeders en zusters in Christus Jezus. De ziel, die aan de wijngaard verbonden is, is met al de takken verenigd: "Wij weten dat wij van de dood overgegaan zijn in het leven, omdat wij de broeders liefhebben." "Ik ben een metgezel van hen die u vrezen." (Psalm 119: 63). Gelovigen hebben elkaar veel te zeggen, evenals Johannes tot Gajus zegt: "Ik heb veel aan u te schrijven, maar ik heb niet gewild met papier en inkt. Maar ik hoop tot u te komen en mond tot mond met u te spreken." zo deden ook de gelovigen ten tijde van 4 Maléachi: "Alsdan spreken die de Heere vrezen een iegelijk tot zijn naaste: De Heere merkt er toch op en hoort." (Mal. 3: 16).

En zo doen nu nog de gelovigen. Zij verhalen nederig, eenvoudig, met zelfverfoeiing en voor de eer van Christus, wat zij ondervonden hebben, gelijk Jezus tot de bezetene zei: "Keer weer naar uw huis en vertel wat grote dingen u God gedaan heeft." (Luk. 8: 39): en gelijk David sprak: "Komt, hoort toe, gij allen die God vreest, en ik zal vertellen wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft." Zij spreken tot elkaar in verdrukking gelijk geschreven staat: "Zo dan vertroost elkaar met deze woorden." Troost niet uzelf, maar vertroost elkaar. God heeft bevolen dat de gelovigen elkaar troosten zouden, dat een vriendelijke hand troost zou aanbrengen. Zij spreken tot elkaar van Jezus. "Zag u Hem die mijn ziel bemint? (Hooglied 6: 1). Waar is uw Liefste heengegaan, o gij schoonste onder de vrouwen? Waarheen heeft uw liefste het aangezicht gewend, opdat wij hem met u zoeken?"

Zij vermanen elkaar dagelijks, terwijl het nog heden genaamd wordt. O, dit is een waar kenteken van al de ware gelovigen: "De metgezellen merken op uw stem." hoeveel onder u kunnen daardoor weten dat u niet in Christus bent doordat u nooit de zuivere taal van Kanaän geleerd hebt. Het is waar, velen hebben de schijn van Christenen en spreken veel. Maar zij zijn als wolken zonder regen, dwaze maagden, hebbende een lamp, pit en vlam, maar geen olie in dezelve; indien u de taal van Kanaän niet kent, indien u niet kunt spreken tot degenen, die de eeuwige heerlijkheid zoeken, dan vrees ik dat u niet tot hun gezelschap behoort. Christus klaagt dat wij meer tot elkaar spreken dan tot Hem: "Doe ze mij horen." Dit is dikwijls het geval, vooral met jonge gelovigen. Wanneer het hart vol vreugde is, dan stort de gelovige het eerder voor zijn metgezellen uit dan voor de Heere. Wanneer u in droefheid bent, wanneer wolken uw ziel bedekken, dan wordt Christus vergeten en een vriend wordt opgezocht om uw klacht aan te horen.

Hoe vraagt de gelovige in moeilijkheid raad aan een aardse vriend! Christus zegt: "Doe ze tot Mij komen." Kom eerst tot Mij!

1ste. Omdat Christus een ijverig Zaligmaker is. "Ik, de Heere uw God, ben een ijverig God." Als Christus ons tot zich trok, zei Hij: "Gij zult Mij noemen Mijn Man, en gij zult Mij niet meer noemen: Mijn Baäl. En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen." Herinner u hoe Hij zei: "Hebt Gij Mij liever dan deze?" En wij zeiden tot Hem: "Wat heb ik nog met afgoden te doen?" Nu, de Heere Jezus wil niet hebben dat wij

een betere vriend hebben dan Hem. Hij moet onze naaste bloedverwant zijn. Wij moeten op de Geliefde steunen: "Doe ze Mij horen."

2e. Omdat Hij in al onze noden kan voorzien. Het is waar, dat vrienden aangenaam in hun omgang zijn. Maar van wie hebben zij die vriendelijkheid? Is het niet van Christus? Misschien beminnen wij in hen hun vriendelijkheid en zachtmoedigheid, hun wijsheid om ons in moeilijke omstandigheden te raden. Maar ach, wie gaf hun dat? Jezus. Zij zijn slechts waterbakken Christus is de bron. Zij zijn slechts kaarsen Christus is de zon. Zij zijn slechts schepselen Christus is de Schepper. Wij moeten hen verlaten, en op Hem zien. "Doe ze mij horen."

3e. Gemeenschap met Christus te hebben is altijd tot onze heiligmaking. Gemeenschap te hebben met mensen, zelfs met goede mensen, verhardt en beledigt soms de ziel. Vertelt u hen uw ondervindingen? Dan bent u geneigd om mensen te behagen, om wellicht zeer nederig of zeer gelovig te schijnen. U bent geneigd om meer de eer van mensen dan de eer van God te zoeken. Zoekt u troost? U bent geneigd om op mensen te vertrouwen en de enige Trooster te vergeten. Maar de gemeenschap met Christus is altijd heiligend. Het is goed voor de ziel om met Christus te zijn. O, indien u tot Jezus wilde gaan en Hem alles wilde zeggen, welk een gelukkig leven zou u dan hebben! Laat uw ziel vrijmoedig tot Christus spreken. Bedek geen zonde voor Hem; stort elke vreugde, elke droefheid voor Hem uit; zoek bij Hem raad in alle moeilijkheid. Ziehier, Hij roept u om tot Hem te komen en Hem alles te zeggen: "Doe ze Mij horen."

III. Het gebed van de gelovige.

1. Hij bidt dat zijn ziel spoedig tot Christus mag terugkeren. De nabijheid van Christus geeft alleen ware vreugde en heiligheid aan de ziel. Het is geen omstandigheid, noch leraars, noch plaats, noch tijd, maar alleen de tegenwoordigheid van Jezus. Onder Zijn schaduw te zitten is mij liefelijk. Op de Geliefde te steunen kan alleen onze wankelende schreden vastmaken. Een waar gelovige kan niet tevreden zijn wanneer Christus van hem verwijderd is: "Kom haastelijk mijn Liefste." (Hooglied 8: 14). Zij, die de Bruid niet is, mag zich tevreden stellen met andere minnaars, maar de getrouwe Bruid verlangt naar de terugkomst van haar Heere. De instellingen zijn alle koud en dor tot Zijn wederkomst. Leraars spreken, maar niet tot het hart. Vrienden kunnen rust noch troost geven. O, broeders, weet u wat het is naar Hem te verkrijgen, en uit te roepen: "Kom haastelijk, mijn Liefste?"

2. Hij bidt dat Christus spoedig tot de Gemeente mag terugkeren. De tegenwoordigheid van Christus geeft aan de Gemeente een tijd van verfrissing. Wanneer Hij over de bergen en heuvels springt, dan brengt de aarde bloemen voort. Het volk Gods is overvloedig in genade, zij zingen liederen van bevrijding; bekommerde zielen herleven gelijk het gras en de hof des Heeren brengt kruiden voort. O, indien de Heere Jezus hier in al Zijn macht en heerlijkheid binnenkwam, dan zou ik anders preken en u zou anders luisteren dan nu. Ik zou niet zo hard kunnen zijn en u zou vertederd worden onder Zijn woord. O, wilt u niet bidden: "Kom haastelijk mijn Liefste! En wees gij gelijk een ree, of gelijk een welp van de herten op de bergen der specerijen." Is zo'n tijd niet te krijgen?

3. Hij bidt voor de tweede heerlijke komst van Christus. De ware zichtbare komst en de tegenwoordigheid van Jezus, van de Koning van de heerlijkheid, zal de vreugde van de gelovige volmaken.

1ste. De liefde van de ziel zal dan bevestigd zijn. Nu worden wij door vele twijfelingen geslingerd. Ben ik werkelijk bekeerd? Ben ik in Christus? Zal ik volharden tot het einde? De ziel hongert dikwijls naar Christus en kan niet verzadigd worden. Maar wanneer wij

Hem zullen zien gelijk Hij is, dan zullen alle twijfelingen verdwijnen. Wij zullen nooit meer twijfelen, maar zullen altijd met de Heere zijn.

2e. Jezus zal dan volmaakt verheerlijkt worden. Nu is Hij veracht en versmaad; Zijn vijanden hebben de overhand; koningen verachten Hem en de meeste mensen achten Hem niet. Maar dan zal Hij komen in heerlijkheid met al Zijn heiligen om door al de gelovigen te worden aanbeden. Al Zijn heiligen zullen Hem dan zegenen. De mensen zullen in Hem gezegend worden. Alle natiën zullen Hem gezegend noemen.

O, mijn vrienden, kunt u in oprechtheid zeggen dat u naar die dag verlangt? Is het een gezegende hoop voor u? Alleen degenen die zeggen kunnen: "Mijn Liefste," kunnen naar Zijn komst verlangend uitzien. "Wee dien, die des Heeren dag begeren! waartoe toch zal ulieden de dag des Heeren zijn? Hij zal duisternis wezen en geen licht." (Amos 5: 18).

O, broeders, wanneer Jezus komen zal op de wolken des hemels, dan zullen alle ogen Hem zien. En ik vrees dat velen onder u wenen zullen om Zijnentwil. O, daar is Hij, de Zaligmaker, die wij gedurende ons gehele leven veracht en versmaad hebben! Nu komt Hij om ons te wreken, die God niet kennen en het evangelie niet gehoorzaam zijn. Degenen onder u die zeggen kunnen: "Mijn Liefste," zijn niet in duisternis, dat hun die dag als een dief zou overkomen.

Uw gebed zij: "Kom haastelijk, mijn Liefste! En wees gij gelijk een ree, of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen!"

23. DE BRONNEN VAN ZALIGHEID

"En te dienzelfen dage zult gij zeggen: Ik dank u, Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt. Maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij. Ziet, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere HEERE is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot heil geworden. En gijlieden zult water scheppen met vreugde uit de fonteynen des heils." (Jesaja 12: 1-3).

Deze woorden hebben in de eerste plaats betrekking op Gods volk, de Joden. Maar zij zijn niet minder toepasselijk voor ons.

1. Bemerk de tijd waarvan gesproken wordt: "En te dien dage." De dag waarvan in het voorgaande hoofdstuk gesproken wordt: "Want het zal geschieden te dien dage, dat de Heere ten andere male Zijn hand aanleggen zal om weder te verwerven het overblijfsel van zijn volks, hetwelk overgebleven zal zijn van Assyrië, en van Egypte, en van Pathros, en van Moorenland, en van Elam, en van Sinear, en van Hamath, en van de eilanden der zee. En Hij zal een banier oprichten onder de heidenen, en Hij zal de verdrevenen van Israël verzamelen, en de verstrooiden uit Juda vergaderen, van de vier einden des aardrijks." Het is in die dag wanneer God de Joden naar hun land zal doen wederkeren en hun ziel bekeren."

2. Bemerk wat zij doen zullen. "Ik dank u, Heere." Zij zullen dan een dankend volk zijn. Nu zijn zij een bedrukt volk. Er is geen vreugde in hun werk, zij zijn gelijk droge beenderen, maar te dien dage zullen zij de Heere loven.

3. Bemerk de oorzaak er van. "Gij was toornig op mij, maar Uw toorn is afgekeerd en u vertroost mij. Ziet, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen; want de Heere Heere is mijn sterkte en mijn Psalm en Hij is mij tot heil geworden." De grond van hun vreugde is, dat Gods toorn van hen gekeerd is. Zij hebben een Goddelijke Zaligmaker gevonden: "Zie, God is mij tot heil geworden." Zij hebben een Goddelijke Heiligmaker gevonden: "De Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm." O, dit is ware grond van vreugde in de wereld.

4. Bemerk de gevolgen. "En gijlieden zult met vreugde water scheppen uit de fonteynen des heils." De fonteynen des heils zijn de Goddelijke instellingen, Gods Woord en de sacramenten. De zalige Joden zullen dan hun vreugde vinden in Sion; zij zullen met blijdschap Gods Woord horen; zij zullen met vreugde aanzitten aan des Heeren Avondmaal. Met vreugde zullen zij water scheppen uit de fonteynen des heils. Onderwerp. Gezaligde zielen scheppen met vreugde water uit de fontein des heils. Velen onder ons vinden geen lust in instellingen; velen verachten ze en storen er zich volstrekt niet aan. De zondagmorgen brengen zij in het bed door en de avond in nietige vermaken. De meesten in deze gemeente hebben geen behoefte aan levend water. Sommigen gaan naar de kerk, maar vervelen zich.

Ach, wanneer zal dit niet meer zijn! Indien het kaartspelen of een vrolijk gezelschap was, dan zou ge u niet vervelen, maar u weet niet wat het is met vreugde water te scheppen. Velen komen tot de tafel des Heeren uit gewoonte, uit plicht of om het recht te hebben om hun kinderen te laten dopen. Maar ach, het is hun vreemd om met vreugde water te scheppen. Enige vermoeide zielen, die beangst zijn voor de eeuwigheid, gaan van de ene preek naar de andere en van het ene sacrament naar het andere, zoekend rust maar die niet vindend. Zij gaan naar de ene bron, maar zij vinden haar bitter; tot de andere, maar die is droog; tot een derde, maar die is diep en zij kunnen geen water scheppen. Deze leren altijd door ondervinding, maar komen nooit tot de kennis van de waarheid. Zij scheppen nooit met vreugde water uit de fonteynen des heils. Hierin is de

dwaling, dat zij niet komen als gezaligden; dat zij niet tot Christus gaan om Gods toorn te ontvlieden. Gezaligde zielen alleen scheppen met vreugde-water.

I. Bemerk in deze woorden: De toestand van de onbekeerde. "Gij was toornig op mij." Iedere verlostte ziel kan terugzien op een tijd toen God toornig op haar was. God is nu toornig op iedere onbekeerde ziel.

Bemerk:

1. Wiens toorn het is: "Gij." Het is Gods toorn. Indien al de mensen over een ziel toornig waren, zou zij in een ellendige toestand zijn. Indien iedereen, die u ontmoette, vol van haat en nijd tegen u was, zowel de rijken en armen, als koningen en vorsten, dan zou ge u ongelukkig gevoelen. Indien al de wilde beesten van het woud, leeuwen, tijgers en beren, verwoed op u waren en u in hun macht waart, dan zou uw toestand hopeloos zijn. Maar deze zijn nog maar schepselen. Iedere onbekeerde ziel onder u ligt onder de toorn van God. Hij, die u gemaakt heeft, is toornig op u.

2. Hij is altijd toornig: "God is ten allen dage toornig op de bozen." Welke dag het ook zijn mag, een gewone werkdag of een rustdag, God is toornig op onbekeerde zielen. Haar zonden zijn gedurig voor Hem, en daarom wordt Hij gedurig door haar gelasterd. De rook van haar zonden stijgt tot Hem op. Die in de Zoon niet gelooft, op die rust Gods wraak. God is niet alleen iedere dag toornig op haar, maar ieder ogenblik. Gods wraak rust ieder ogenblik van de dag op een onbekeerde ziel. Wanneer zij werkt of spreekt, slaapt of waakt, wanneer zij in de kerk of op de markt is, altijd hangt het zwaard van Gods wraak over haar. Onbekeerde zielen zijn gedurig aan de rand van de afgrond.

3. Het is toenemende toorn. Onbekeerde zielen vergaderen wraak tegen de dag van toorn. Sommigen denken dat zij vele zonden van zich werpen, door tot des Heeren tafel te gaan, maar indien zij de waarheid kenden, zouden zij zien dat zij de wrake vermeerderen. Gods toorn is gelijk een bedijkte rivier. Het gaat iedere dag al hoger en hoger, dieper en dieper tegen iedere ziel die niet in Christus is. Iedere rustdag wordt uw maat voller; eindelijk zal zij geheel vol zijn.

4. Het is ondraaglijke toorn. Onbekeerden zeggen somtijds, dat, indien zij naar de hel moeten gaan, zij dan die straf rechtvaardig zullen ondergaan. Maar het kan niet verdragen worden. Als u een spin zag, die gevaar liep van onder een grote rots verpletterd te worden, en zij haar lichaam groter maakte om de slag te kunnen verdragen, dan zou u dit zeer dwaas vinden. Zo is ook de dwaasheid van onbekeerde lieden, die zeggen dat zij de toorn van God kunnen verdragen. Hoe kunt u de toorn van uw Schepper dragen, en de hel van de Almachtige? "Zal uw hart bestaan? Zullen uw handen sterk zijn, in de dagen als Ik met u handelen zal?" (Ezech. 22: 14).

a. Leer hieruit om te vlieden van de toekomstige toorn. O, broeders, indien u uw toestand kende, zo zou u opstaan en vlieden. Ik verklaar u, dat ik mij dikwijls ontrouw gevoel als ik denk aan de koude wijze, waarop ik tot onbekeerde zielen spreek. Dit is de toestand van een iegelijk onder u, die nog niet wedergeboren is. Hoe lief en vriendelijk, hoe onberispelijk u voor de ogen van de mensen mag wezen, wat al ondervindingen u mag gemaakt hebben, indien u nauwkeurig Gods inzettingen houdt en uw hart onbekeerd is, dan is God ten allen dage toornig op u.

b. Leer hieruit dat bekommerde zielen meer bekommerd zouden moeten zijn. Dit is de wel aangename tijd, dit is de dag van zaligheid. God heeft nog medelijden met u. Zijn toorn is oneindig, maar Zijn ontferming ook. Hoe groter Zijn toorn is, hoe groter ook Zijn ontferming. Hoewel Zijn gerechtigheid wraak eist voor uw ziel, hoewel Zijn heiligheid verlangt dat u in de buitenste duisternis zou geworpen worden, roept Zijn grote genade: Laat hem dit jaar nog staan. Daar is nog plaats voor u onder de vleugelen

van Christus. "Kust den Zoon opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden; welgelukzalig zijn allen die op Hem vertrouwen." (Psalm 2: 12).

II. *De weg van de zaligheid.* "Uw toorn is afgewend."

1. Vergeving. Er is overvloedig genade en vrede voor de zondaar, want Gods toorn is van hem afgewend op Christus. Wat het geweten van ontwaakte zielen bezwaart, is Gods toorn. Dit doet hen nacht en dag vrezen, zowel in het openbaar als in het geheim. Een ontwaakte ziel gevoelt, dat zij Gods wet overtreden heeft en elke dag aan Zijn wraak blootgesteld is. Zij kan geen rust smaken, zij heeft geen vrede bij haar maaltijden, zij vindt geen vreugde bij haar vrienden, de hemel is zwart voor haar, de aarde is bereid om zich voor haar te openen en haar te verslinden. Indien God een rechtvaardig en heilig God is, zal Hij Zijn toorn doen gevoelen. Indien Hij een waarachtig God is, zal Hij al Zijn bedreigingen ten uitvoer brengen. Indien zo'n ziel Christus als haar Borg wilde aannemen, dan zou zij overvloedig vrede hebben. Gods toorn is reeds van haar afgewend op Christus. Al de wolken van de wraak hebben zich gelijk een hoos op dat ene hoofd samen gepakt.

1 ste Indien u Christus als uw Borg wilt aannemen, dan behoeft u niet te vrezen. De wet is volbracht en God eist geen tweede straf. U hebt geen reden om te vrezen, wanneer er zo'n vergeving bestaat. Christus biedt zich voor een iegelijk van u als een Borg aan, en indien u Hem aanneemt, zo zal de wraak in alle eeuwigheid niet over u komen.

2e. Dit zal u duidelijker worden als u Christus als een Goddelijke Persoon beschouwt: "God is mijn zaligheid." Indien beangste zondaars Hem kenden, die zich als Zaligmaker gegeven heeft, dan zou al hun vrees verdwijnen. Hij is de heerlijkheid Gods en het uitgedrukte Beeld van Zijn Zelfstandigheid. Hij is de gadeloze Zoon van God, die in onze plaats bestaan heeft. Hij heeft de wereld gemaakt, Hij die het einde van het begin ziet. "Door Hem zijn alle dingen gemaakt." Hij maakte de zon, maan en sterren. Hij maakte de aarde vast en onderhield alle dingen door het Woord van zijn macht. Denkt u dat Hem een onderneming niet slagen zou? Denkt u dat, indien Hij beloofde een schild voor zondaars te zijn, Hij hen niet zou kunnen bedekken? O, schaam u over uw ongeloof en verberg u onder dit schild. "Want God is mij tot heil geweest, ik zal vertrouwen en niet vrezen." Kom onder dit Goddelijk schild, beangste ziel, en u zult vrede vinden. Vertrouw op deze Rots, en u zult rust vinden voor uw vermoeide zielen. Het komt er niet op aan welke zonden u gedaan hebt; indien u tot Christus komt, zult u vrede hebben.

III. *Heiligheid:* "Gij vertroost mij." "De Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm." Wanneer iemand tot Christus komt, weet hij nog niet dat hij nog meer vertroost moet worden. Hij gevoelt zo'n vreugde dat hij denkt nooit meer droefheid te zullen hebben. Spoedig gevoelt hij, echter wat hij nodig heeft. Hij gevoelt dat hij vijanden heeft van binnen en van buiten. Hij erkent nu dat zijn hart een hel binnen in hem is; allerlei zonden stellen zich voor hem en bijten als slangen. Hij beeft nu hij zichzelf aanziet. Hij ziet dat hij op de rand van de afgrond staat en dat de kleinste verleiding hem in het verderf zal storten. In zijn wanhoop ziet hij op tot Jezus, zittende ter rechterhand Gods, en bereid om tot het laatste toe te behouden. Het was des Vaders welbehagen dat in Jezus al de volheid wonen zou. Hij zond de Trooster; de Heilige Geest komt in het hart van de bevende zondaar. "Ik zal vertrouwen en niet vrezen, want de Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm." O, kent u deze Trooster, deze sterkte, deze Psalm?

Zeg mij, waarop rust uw heiligheid? Steunt u op uw goede voornemens? Dit is als Hazaël: "Ben ik een hond dat ik zulke dingen zou doen?" En toch was hij de hond die hij

zo verachtte. "Hoogmoed van geest gaat voor de val." Steunt u op uw belofte jegens God en de mensen? Dit is gelijk Petrus: "Hoewel zij u allen verloochenen, zal ik u niet verloochenen," Toch was zijn belofte gelijk wind. Nee, geen verkorting van de Heere kan de sterkte van uw ziel zijn. Schepselen kunnen geen schepselen staande houden. De hand, die de sterren bestuurt, kan alleen u voor struikelen bewaren. Is Hij uw sterkte? dan kan Hij u ook bewaren. Hoewel de wereld u meer verleiding aanbood dan zij doet; hoewel uw hart tienduizendmaal meer lust in haar genoegens had en hoewel satan en zijn engelen nog meer macht hadden, zo kunnen zij de ziel, die op Jehovah steunt, niet schaden. Wacht op de Heere, wees goedsmoeds en Hij zal uw hart versterken. Dezelfde hand, die de zon haar loop doet gaan, behoedt ook de ziel van Zijn volk. Roep vrolijk uit, zwakke, bevende en verzochte discipel des Heeren: "Ik zal vertrouwen en niet 5 vrezē!"

III. *Vreugde en inzettingen.* "Daarom zult gijlieden met vreugde water scheppen uit de fonteynen des heils." Hoe worden de bronnen van zaligheid veranderd voor een arme zondaar, die tot Christus komt!

1. De Bijbel. Eenmaal was het een vervelend boek voor u; wanneer u een hoofdstuk begon te lezen, dan zag u reeds naar het einde. Maar bent u tot Christus gekomen? Nu is die fontein een fontein van zaligheid, een bron van levend water.

2. Het gebed. Eenmaal werd het door u verwaarloosd, of het was slechts een gewoonte die u spoedig volbracht; nu is het een bron van vreugde. O, er is geen betere proef voor de ziel dan vermaak te scheppen in het stille gebed, onbemerkt en ongezien voor de mensen.

3. Het huis des gebeds. Eenmaal verachtte u het of kwam alleen uit lust tot schijn, om uw beste klederen te tonen of om uw vrienden te zien; nu kunt u zeggen: "Ik was verblijd wanneer zij tot mij zeiden: Laat ons opgaan tot het huis des Heeren." (Jesaja 2: 3).

4. Des Heeren Avondmaal. Eenmaal kwam u daar gelijk een andere Judas met een verhard hart. Nu vindt u het een bron van zaligheid. Het is een onderpand dat Christus de uwe geworden is. Wanneer u de sacramenten ziet, brandt uw hart binnen in u; wanneer u ze aanraakt, worden uw ketenen los; wanneer u ze smaakt, worden uw ogen verlicht; wanneer u ze eet, wordt uw gehele ziel versterkt. Zo zeker als dat brood en die wijn het uwe is, zo behoort u ook Christus toe.

O, zondaars! kom dan in eenvoud des geloofs tot Christus, en u zult met vreugde water scheppen uit de fonteynen des heils. Maar ach, is uw hart niet veranderd, gelooft u niet in Christus, bent u niet in Hem verenigd, hebt u geen Trooster? O, dan zal het een treurige dag voor u zijn. U zult aan deze tafel aanzitten, terwijl de toorn van God op u rust. De bron van zaligheid zal bitter, het brood des levens de dood en de beker van de zaligheid de beker van de vervloeking voor u zijn.

24. HET EVANGELIE FEEST

Vorbereiding Heilig Avondmaal

En de Heere der heirscharen zal op dezen berg alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reine wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zijn. En Hij zal op dezen berg verslinden het bewindsel des aangezichts, waarmede alle volken bevonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn. Hij zal de dood verslinden tot overwinning, en de HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid Zijn volks van de ganse aarde wegnemen; want de HEERE heeft het gesproken." (Jesaja 25: 6-8).

Deze woorden moeten nog vervuld worden bij de tweede komst van de Verlosser. Weliswaar heeft de Heere der heirscharen lang geleden dit feest bereid en Zijn knechten uitgezonden, zeggende: "Komt, want alle dingen zijn gereed;" maar het is even waar dat het bewindsel, waarmede alle volken omwonden zijn, nog niet weggenomen is, en Paulus zegt ons duidelijk, in 1 Cor. 14: 54, dat in de dag van de opstanding deze woorden geheel zullen vervuld worden: "De dood is verslonden tot overwinning." Nochtans zijn deze woorden enigmatische vervuld geworden daar waar ooit een bijzondere uitstorting van de Geest heeft plaats gehad.

Dikwijls zijn ook in ons land, bij gelegenheid van Sacramentsbedieningen deze woorden vervuld. God heeft Christus gesteld tot een vette maaltijd voor hongerige zielen. Het bewindsel des ongeloofs is van vele harten afgescheurd geworden, en de tranen uit veler oog weggewist. Het is mijn ootmoedige, doch ernstige bede, dat de volgende Sabbatdag zo'n dag in deze stad moge zijn. (Avondmaalsdag).

Het is mij een behoefte u allen, die kinderen Gods bent, uit te nodigen tot een verborgen en verenigd gebed, opdat dit zo moge zijn; en te dien einde heb ik ook deze tekst gekozen, door welke ik u tot het gebed wilde opwekken.

I. Waar wordt hij gehouden?

Antwoord.

1. Op Moria? ach! daar offerde Abraham zijn Izak. Daar werd het paaslam gewoonlijk geslacht. Daar stond Jezus, uitroepende: "Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drink!"
2. Op de Olijfberg? Daar zei Jezus: "Ik ben de ware wijnstok." Daar stond de beker van toorn voor Hem, in de nacht waarin Hij verraden werd.
3. Op Golgótha? Daar kruisigden zij Jezus en twee moordenaars, aan elke zijde één. Daar was het dat de voorbijgangers hun hoofden schudden, de overpriesters spotten en de moordenaars lasterden. Daar was een duisternis van drie uren. Daar doorboorden zij Zijn handen en voeten. Daar verliet God Zijn eigen Zoon. Daar werd een eeuwige toorn gelegd op een eeuwige Zaligmaker: "De Heere der heirscharen zal op deze berg alle volken een vette maaltijd maken."

Aan bekommerden. De wereld tracht u te verlokken; zij nodigt u uit tot de gezelschappen, meer van de wereld te zien, haar vreugde te genieten, en deze droevige gedachten te verdrijven. Zij maakt voor u een maaltijd in de een of andere verlichte zaal, met schitterende lampen; de pijpers en de spelers en de wijn zijn op haar maaltijden. O, begerige ziel, vliedt deze dingen: Gedenkt Loths vrouw. Indien u bekommerd bent over uw ziel, ontvliedt de maaltijden van de wereld. Sluit uw oren en vlucht. Ziehier hoe God tracht u te verblijden ook Hij maakt een maaltijd. Maar waar? Op Golgótha. Daar is geen

licht; alles is donker rondom het kruis; geen muziek, maar de verzuchting van een stervende Verlosser: "Eli! Eli! Mijn God! Mijn God!"

O, bekommerde ziel, daar zult u vrede en rust vinden. "Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven." Het donkerste uur, dat ooit in deze wereld was, geeft licht aan een droeve ziel. Het gezicht op het kruis geeft een gezicht op de kroon. Die stervende verzuchting, welke de rotsen deed splijten, kan alleen het bewindsel verscheuren en u vrede geven.

II. Wat is het? "Een vette maaltijd van reine wijnen."

1. Een feestmaaltijd. Het is geen maaltijd alleen, maar een feest. Bij een maaltijd is het voldoende als er genoeg is voor allen, die rondom de tafel zitten; maar op een feest moet er meer dan genoeg wezen daar is milde overvloed. Het Evangelie wordt vergeleken bij een feest: "Komt: eet van mijn brood en drinkt van de wijn, die Ik gemengd heb." (Spr. 9). Wederom, in het Hooglied: "Hij voert mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij ondersteunt gijlieden mij met de flessen, versterkt mij met de appelen; want ik ben krank van liefde." Nogmaals, in Matth. 22: "zegt de genoden ziet, ik heb mijn middagmaal bereid, mijn ossen en de gemeste beesten zijn geslacht, en alle dingen zijn gereed; komt tot de bruiloft."

Zo is het in Jezus: daar is brood genoeg en ook nog over. Hij kwam opdat wij het leven mochten hebben, en dit overvloediger mochten hebben. Er is een feestmaaltijd in een gekruisigde Jezus. Zijn dood in de plaats van zondaars is genoeg, en meer dan genoeg, ter verzoening onzer zonden. Het is niet alleen gelijk aan mijn dood, maar het verheerlijkt God en Zijn heilige wet meer, dan dat ik honderd doden geleden had. "Troost, troost mijn volk; u hebt van de hand des Heeren dubbel ontvangen voor al uw zonden." Zijn gehoorzaamheid in de plaats van zondaars is genoeg, en meer dan genoeg, om onze naaktheid te bedekken. Zij is niet slechts gelijk aan mijn gehoorzaamheid, maar zij verheerlijkt God meer dan als ik nooit gezondigd had. Zijn kleed bedekt niet alleen de naakte ziel, maar bedekt van het hoofd tot de voeten, zodat geen schande verschijnt Christus alleen verschijnt, en de ziel is geborgen. Zijn Geest is niet alleen genoeg, maar meer dan genoeg, om ons heilig te maken. Er is een bron in Christus, die wij nooit kunnen ledigen stromen van genade, die wij nooit leeg kunnen drinken.

Christenen, zoekt uw voedsel meer bij Christus: "eet, o vrienden! drinkt, ja drinkt overvloedig, o geliefden!" Wanneer u genodigd bent op een feest, kunt u uw gastheer geen groter belediging aandoen, dan wanneer ge u vergenoegt met een kruimpje, dat onder de tafel is gevallen. Nochtans beledigen de Christenen van onze dagen de Heere van de heerlijkheid aldus. O, hoe weinigen zijn er, die bij Christus te gast gaan! Hoe weinigen kleden zich in Zijn wit gewaad! Hoe weinigen drinken Zijn Geest in! De meesten zijn tevreden met een zweem van genade, een kruimpje van de tafel en een druppel van Zijn Geest. Ontwaakt, lieve vrienden: "Deze dingen heb ik tot u gesproken, opdat uw blijdschap volkomen zij."

2. Een vette maaltijd, van reine wijnen. Een vette maaltijd, vol van merg, beelden de rijkste en voedzaamste spijsen af. En de reine wijnen, die gezuiverd zijn, stellen de oudste en beste wijnen voor, zodat er op dit feest niet slechts overvloed, maar de beste overvloed is. O, zo is het in Christus.

Vooreerst, er is vergeving van alle zonden. Dit is de heerlijkste spijs voor een hongerige ziel. Een goede tijding uit verre landen is als koud water op een vermoeide ziel. Een goed geweten is een eeuwig feest. O, vermoeide ziel, tast en ziet. „Ik zat neer onder Zijn schaduw met grote blijdschap, en Zijn vrucht was liefelijk voor mijn smaak." Deze zijn

de appels, naar welke een vermoeide ziel uitroept: "Versterkt mij met de appels, want ik ben krank van liefde."

Ten tweede. Het vriendelijk aangezicht van de Vader. De Vader heeft u lief. O, het is een feest voor een ziel, wanneer zij de toorn van God ontkomen is en in de armen van een liefhebbende Vader ligt; dit is als de overgang vanuit de dood in het leven.

Ten derde. Het neerdalen van de Geest in de ziel. O, dit vertroost de ziel. Dit is de olie van de blijdschap, die het gelaat doet schijnen. Dit doet de beker overvloeien. Dit is de volle fontein, die in de ziel opspringt, en tegelijk versterkt en reinigt. Lieve vrienden, bent niet vervuld met wijn, waarin overdaad is, maar wees vervuld met de Geest. Deze zijn de flessen, waarmee de ziel ondersteund wordt. (Hooglied 2: 5). Wees in de Geest op de dag des Heeren!

3. Voor wie is die maaltijd? "Alle volken."

"Het Evangelie is een kracht Gods tot zaligheid voor een ieder, die gelooft; eerst de Jood en ook de Griek!" "Gaaf heen in de gehele wereld en predikt het Evangelie aan alle creaturen!" O, er is onder de hemel geen schepsel, voor wie dit feest niet is bereid. Er is geen schepsel, aan hetwelk wij de boodschap zouden kunnen onthouden: "alles is gereed: komt tot de bruiloft."

Lieve, bekommerde zielen, waarom blijft u van Christus weg? U zegt, Christus is ver van u; helaas! Hij is elke dag aan uw deur geweest. Christus is zo mild voor u, als voor ieder, die ooit tot Hem kwam. Komt hongerigen komt ledigen, komt zondaars komt zoals u bent, kom te gast bij die heerlijke Jezus. Hij is een feestmaaltijd voor de hongerige ziel.

Lieve, dode zielen, u die nooit een klopping van angst gevoelde, die nooit een hartekreet tot God uitriep, deze boodschap is voor u. Dit feest is voor alle volken. Christus is zo mild voor u als voor anderen: "gij slechten, hoe lang zult gij uw slechtheid beminnen?" "De Geest en de bruid zeggen: kom."

III. De verslinding van het bewindsel.

1. Merk op, er is een bewindsel over ieder natuurlijk hart, een dik, ondoordringbaar bewindsel.

1ste Er was een voorhangsel in de tempel voor de ingang van het heilige van de heiligen, zodat geen oog de heerlijkheid des Heeren daarbinnen kon zien.

2e. Er was een bedeksel over het aangezicht van Mozes, toen hij van de berg kwam, daar iets van de heerlijkheid van Christus op zijn gelaat scheen. Toen het bedeksel weggenomen was, konden zij niet zien vanwege de heerlijkheid.

3e. Zo is er een bewindsel op de harten van de Joden tot op deze dag, als Mozes en de profeten hun gelezen worden.

4e. Zo is er een bewindsel over uw harten voor zovelen als u leeft in uw natuurlijke toestand een dik, ondoordringbaar bewindsel; zijn naam is ongeloof. Hetzelfde bewindsel, dat de schoonheid van het beloofde land voor Israël verborg in Kades-Barnea "want zij konden niet ingaan, vanwege hun ongeloof" datzelfde bedeksel ligt heden over uw harten. Dit is de grote reden van uw onverschilligheid omtrent Christus. Het bedeksel is op uw hart. De Heere moge de hele rijkdom van Zijn schoot op de tafel neerleggen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus; zolang echter dat bewindsel op u ligt, zult ge u niet bewegen. U ziet geen gestalte noch begeerlijkheid in Christus: "als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben." (Jesaja 53:2). "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn

hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden." (1 Kor. 2 vs. 14).

2. Wie neemt het bewindsel weg?

Antwoord: "De Heere der heerscharen." Hij, die de maaltijd maakt, is dezelfde die het bewindsel verslindt! O, het is een werk Gods dat bedeksel weg te nemen. Wij kunnen met u twisten tot middernacht, en met u spreken over uw zonde en ellende, wij kunnen al de liefelijkste woorden uit de Bijbel te voorschijn brengen, om u aan te tonen dat Christus schoner is dan de kinderen van de mensen; nochtans zult u heengaan en zeggen: wij zien geen schoonheid in Hem. Maar God kan het bewindsel wegnemen. Soms doet Hij het in een ogenblik, soms langzaam; dan wordt Christus openbaar en dierbaar. Er is geen van u zo diep verzonken in zonde en wereldsgezindheid, zo onverstandig en vreesachtig in de dingen Gods, of uw hart kan overwonnen worden door de blik op een onbedekte Zaligmaker. O, laat ons deze belofte de Heere opdragen: "Hij zal op deze berg het bewindsel des aangezichts van al het volk verslinden en het bedeksel dat over alle natiën is." Kom en doe het, Heere. "Ik zal Mijn Geest over u uitgieten." Doe het haastig, o Heere.

3. Waar? "Op deze berg." Op dezelfde plaats, waar Hij de maaltijd maakt. Hij brengt de ziel naar Golgótha. Ja, het is door de blik op de gekruisigde Zaligmaker, dat God ieder bewindsel wegneemt. Bekommerde zielen, wacht aan de voeten van het kruis. Denkt aan Christus en die gekruist. Daar neemt God het bedeksel weg. Vertoeft dikwijls te Gethsémané dikwijls op Golgótha. O, mocht Hij zich op de volgende sabbat aan u allen openbaren in de breking des broods. Dit is Hem aan duizenden zo gemakkelijk als aan één ziel.

IV. Gevolgen.

1. Zegepraal over de dood.

1ste. Dit wordt hier vervuld. Dikwijls wordt de vreze des doods weggenomen in hen, die te voren sidderden. De ziel, van welke in waarheid het bewindsel is weggenomen, kan door de vallei gaan, zo niet zingende, dan ten minste met ootmoedig vertrouwen, en kan eindelijk zeggen: "Heere Jezus ontvang mijn geest!" ach, niets dan een oprechte blik op Jezus kan de vreze des doods wegnemen.

Wereldlingen kunnen in onwetendheid en ongevoeligheid sterven, maar een Christen alleen, wiens bedeksel is verslonden, kan in de dood ervaren dat de prikkel is weggenomen.

2e. In de opstanding. Wanneer wij Christus gelijkvormig zijn "wanneer de zee de doden heeft opgegeven, die in haar waren, en de dood en de hel de doden, die in hen waren" "wanneer dit verderfelijke onverderfelijkheid heeft aangedaan" dan zullen wij kunnen zeggen wat er geschreven staat: "de dood is verslonden tot overwinning."

Lieve vrienden, welke ernstige tonelen liggen er voor ons! ach! niets dan een blik op Christus als onze eigen Zaligmaker en Verlosser kan ons staande houden, in het gezicht van open graven en waggelende werelden.

Wij zullen Zijn eigen woorden gedenken en stil zijn: "Ik zal u van de macht des grafs verlossen; Ik zal u van de dood verlossen. O, dood, Ik zal uw gesel zijn; o, graf, Ik zal uw verwoesting zijn." "Vader! Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen."

2. Zegepraal over de smart.

1. Zelfs hier wist God de tranen van de smart weg de tranen van zonde en schaamte door de openbaring van Christus. Een werk van de genade begint altijd met tranen. Maar als God de ziel naar Golgótha brengt ... zie: daar zijn uw zonden op Immanuël gelegd; daar draagt ze het Lam Gods; daar is de gehele hel die u zou lijden. O, hoe liefelijk wist God de tranen weg! Bekommerde zielen, moge dit God doen op de volgende sabbatdag!

2. Volkomen vervulling hiernamaals. Er zullen hier altijd tranen te schreien zijn, wegens de zonde, de verzoeking, de smart; maar dáár "zullen zij niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet meer vallen, noch enige hitte, want het Lam, dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een leidsman zijn tot levende fonteinen van de wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen." (Openb. 7: 16 en 17).

3. Zegepraal over alle smaadheid. Reeds hier verheft de Heere Zijn volk boven alle smaadheid Hij stelt ze in staat te zegenen en niet te vloeken: "hebt uw vijanden lief; zegent hen die u vervloeken, doet wel degenen die u haten, en bidt voor degenen die u geweld aandoen en u vervolgen." Maar ginds zal een volle zegepraal zijn. Hij zal ons *karakter verheerlijken*. Hier mogen wij, op onze levensweg, smaadheid te dragen hebben! Christenen worden geminacht, veracht, vertreden, terwijl zij op aarde zijn; maar God zal ze eenmaal als Zijn kleinodiën erkennen. De wereld zal er verbaasd van staan.

25. CHRISTUS, ONZE ENIGE TOEVLUCHT

"Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." (Jesaja 26: 20)

Deze tekst is een gepast woord tot Gods volk in elke tijd van dreigend onheil. De uitdrukking is ontwijfelbaar ontleend aan de vreselijke nacht, waarin de Heere het land van Egypte doorging om al de eerstgeborenen te verslaan, van de eerstgeborene van Farao op de troon tot de eerstgeborene van de gevangene in de kerker. "En Farao stond op bij nacht, hij en al zijn knechten, en al de Egyptenaars. En er was een groot geschrei in Egypte, want er was geen huis waarin niet een dode was." Maar God had aan Israël geboden het Paaslam te slachten, de type van de Heere Jezus Christus, het Lam Gods, en dat zij een bundel hysop zouden nemen, dit in het bloed dopen, en de bovendorpel en de beide zijposten er mee bestrijken: "En niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen." Als had Hij gezegd: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

Het is moeilijk te bepalen van welke gramschap hier sprake is. De profetie werd in het begin van Hiskia' s regering uitgesproken, toen er nog veel beroering aan Israël te wachten stond. De inval van Sanherib de Assyriër was nabij, en wordt wellicht in de eerste plaats bedoeld. De inval van Nebucadnézar en de zeventigjarige gevangenschap was ook niet ver af, en werd er mee bedoeld. En de inval van de Romeinen, waarbij Jeruzalem verwoest werd en de Joden eindelijk over de wereld werden verspreid, werd er wellicht ook in aangeduid. En onder al deze gezichten, was Gods woord tot Zijn volk om in de binnenste kamers te gaan, in het toevluchtsoord door Hem bereid, totdat de gramschap zou voorbij zijn.

Maar bovenal bedoelt deze profetie de vloed van gramschap, die God nog over de wereld brengen zal, eer het einde daar is, als de Heere ten tweede male komen zal, zonder zonde in heerlijkheid; als Hij wederkomt, niet als een ellendig mens, bekleed met de rok zonder naad, maar versierd in Zijn gewaad, voorttrekkende in Zijn grote kracht; "als Hij zal geopenbaard worden van de hemel met de engelen van zijn kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, wanneer Hij zal gekomen zijn, om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en wonderbaar te worden in allen, die geloven."

In die dag van grote verdrukking, waarin geen vlees zou behouden worden, tenzij die dagen verkort worden, als God de Zijnen zal verzamelen als ' t ware in de binnenste kamers, en ze verbergen totdat die storm voorbij is, zoals Hij ten tijde van de zondvloed, Zijn kleine kudde in de ark bracht, en er staat geschreven: "God sloot achter hem toe." Hij sloot de deuren totdat de stroom van Zijn toorn voorbijgegaan was. Zoals ten tijde van de verwoesting van Jericho, het gezin van Rachab binnenshuis verzameld werd en gered van de toorn, die naar alle kanten uitbrak. Zoals ten tijde van het verslaan van de eerstgeborenen in Egypte, God zijn Israël getrouw bewaarde in hun eigen woningen.

Nu, zo wil God ook in de laatste storm, die over deze ellendige wereld zal komen, Zijn uitverkorenen bewaren in het holle van zijn hand, en zeggen: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe, verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." De lering, die wij uit deze tekst trekken kunnen, is zeer eenvoudig, en is deze, dat God in elke tijd van tegenspoed ons en onze gezinnen een

toevluchtsoord aanwijst in Christus. Er is nergens anders veiligheid te vinden. Christus is een volkomen toevlucht in elke storm.

Op andere plaatsen van de Bijbel wordt Christus vergeleken met "een eerberging tegen de wind, een schuilplaats tegen de vloed, en de schaduw van een zware rotssteen in een dorstig land;" Hij wordt vergeleken bij "een burcht, of een hoog vertrek, waarheen wij kunnen vluchten en veilig zijn;" Hij wordt vergeleken bij "een appelboom onder de bomen des wouds, in wiens schaduw ik mag neerzitten en zijn vrucht is mijn gehemelte zoet." Hier is de vergelijking echter geheel anders, hier wordt Hij bij onze eigen kamer vergeleken, waarvan de deur gesloten is. "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe."

Welnu, Christus is werkelijk voor ons in vele opzichten gelijk aan *een goed gesloten vertrek*:

1ste. Omdat men veilig is bij Hem. In het uur van gevaar zien wij naar geen andere plaats in de wereld om beschutting en veiligheid te vinden, dan naar ons eigen huis, naar de binnenkamer met gesloten deur. Mijn broeders, zo ook Christus. Er is veiligheid bij Hem. "Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn."

2e. Omdat er vrede en rust bij Hem is. In de wereld verwachten wij drukte en aanhoudende bezigheid. Maar gaan wij in onze binnenkamer, sluiten wij de deur dicht en de woelige en luidruchtige wereld buiten, daar is alles rust en vrede. Mijn broeders, zo ook Christus. In Hem vinden de vermoeiden rust. Wij zijn dan zonder zorg, wij hebben vrede en hebben "gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid."

3e. Omdat ons tehuis een welbereid toevluchtsoord is, zeer nabij en gemakkelijk te bereiken. Indien wij onze woning zoeken, behoeven wij de adelaar niet te volgen in zijn vlucht naar de top van de steile rotsen, noch de duif die haar nest aan de ingang van het hol maakt; wij behoeven ook niet in de aarde te delven om er ons hoofd in te verbergen. Onze woning is zeer nabij. Mijn broeders, zo ook Christus. Hij is een Verlosser, die altijd bereid is en niet ver te zoeken. Wij behoeven niet op te klimmen om Christus van boven af te brengen; noch in de afgrond neer te dalen, om Christus uit de doden op te brengen. Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Ja, Hij is een Verlosser van nabij Hij is niet ver van ieder onzer. En dit is de schuilplaats, die God voor Zijn volk heeft toebereid: "Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga!" En voorwaar! het is een algenoegzame Schuilplaats.

1. Christus is onze toevlucht in elke storm van het geweten.

De grote menigte van onbekeerde zondaren leven geheel gerust in hun zonden, van de ene dag in de andere zonder de minste vrees, hoewel de vloek op hen rust. De oorzaak hiervan is, dat de fiolen van toorn hen nog boven het hoofd hangen, maar nog niet zijn uitgegoten; de vlammen van de hel branden hen onder de voet, maar zonder hen te bereiken. God is lankmoedig, niet willende dat iemand verloren zal gaan. Maar als God een ziel brengt tot kennis van haar toestand, wordt er een storm in het geweten gewekt. O, mijn broeders! er is geen veiligheid meer voor de ziel. Zij voelt zich niet een kind van God maar de afschuwelijkheid van de zonde en het vreselijke van de toorn.

De Geest heeft haar overtuigd van zonde. Elke zonde van het verleden staat tegen haar op en schijnt om wraak te roepen; al haar zondige daden, het wegnemen van hetgeen niet het hare was, het inlaten met onwettige zaken, het bedrijven van schandelijke en dwaze dingen. De zonden van haar gangen, snel tot bloedvergieten, snel om het verblijf van de zonde op te zoeken. De zonden van haar ogen, vol van overspel, en die niet ophouden te zondigen, de zonden van haar tong, die de leugen liefheeft en doet, die woorden van

gramschap en kwaadspreken voortbrengt, door achterklap en bitterheid, door onvruchtbare woorden van de duisternis die te schandelijk zijn om te zeggen. De zonden van haar hart, dat als een fontein schandelijke begeerten en bewegingen naar het schepsel uitstortte en de Schepper, de boven allen Beminnenswaardige, niet liefhad.

O, mijn broeders, als een mens werkelijk gevoelt dat de toorn van God op hem ligt om een geheel leven in zonde, wie kan die vloed dragen?

En, wat het zwaarste is, als de Geest hem overtuigt van zonde, "omdat hij niet in Jezus gelooft." Als de zondaar gevoelt dat Jezus de gehele dag Zijn handen naar hem uitgestrekt heeft, en hij heeft er geen acht op geslagen; dat de vriendelijke Zaligmaker geroepen heeft, en hij heeft niet gehoord, dat hij de genadegaven vertreden heeft, en de Geest van de genade smaadheid aangedaan, dan stijgt de storm van het geweten tot een verwoesting. De vrees van de toorn weegt zwaar op hem, zij is gelijk de golven die over hem gaan. Zijn vrouw en kinderen kunnen hem niet bemoedigen. Zijn metgezellen in de zonde kunnen door hun spot zijn vrees niet verdrijven.

O, mijn broeders, indien u ooit een van zonde overtuigde zondaar gezien hebt, zult u dat treurig, verslagen gezicht niet licht vergeten. Hij is niet zeker of zijn volgende schrede niet ter hel zal zijn. Indien hij inslaapt, weet hij niet of hij in de hel zal ontwaken. Och, is er hier een dus ontwaakte ziel, treurend, geslingerd en nog zonder troost, hoor dit woord: "Ga heen, Mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Dit woord is wel voornamelijk gesproken tot het volk van God, dat reeds in Christus geborgen is. Maar voor u is Christus even toegankelijk als voor hen. In Hem is volmaakte veiligheid. Bij Hem is vrede en rust. Hij is een Redder van nabij. Kom arme zondaren, gaat in uw binnenste kamers. Ieder, die nu in Christus is, werd eenmaal geslingerd zoals gij. Als iemand door de nacht verrast wordt op een eenzaam heideveld, als de ijskoude wind hem scherp tegenwaait, en de dwarrelende sneeuw elke voetstap belemmert, waar wenst hij dan te zijn? Welke plek op de aarde is het levendigst voor zijn smachtende verbeelding? Het is zijn eigen huis, zijn binnenste kamer, met gesloten deur. Och! of hij slechts daar ware, en hij zou zich in veiligheid weten. Arme ziel, zo is het met u, en Christus is zo'n Schuilplaats voor u; niet ver af, maar zeer nabij. Geloof in de Heere Jezus en u zult geborgen zijn. Verberg u bij Hem, want Hij is een verberging tegen de wind.

II. Christus is een hoog vertrek in tijden van benauwdheid.

Wanneer alle omstandigheden gunstig zijn, is het verwonderlijk om te zien hoe onverschillig onbekeerden voor God en de eeuwigheid zijn. Als de bloesem van de gezondheid lang op hun wangen is, leven zij voort alsof er geen einde te wachten stond, alsof er geen dood en hel waren. Als hun zaken van week tot week voordelig staan, wanen zij de heren van het heelal te zijn, alsof hun de wereld toebehoorde, als waren huizen, landerijen en geld het hunne, zodat zij er nooit van behoeften te scheiden. Maar ach, nog meer is het te verwonderen, hoe zelfs Gods kinderen onverschillig worden in tijden van langdurige voorspoed, hoe dood en eeuwigheid, met Christus, te zijn, aan Christus gelijk te zijn, minder bekoorlijk voor hen worden dan eertijds; hoe zij de wereld gelijkvormig worden, door te denken dat voorspoed is Godzaligheid; hoe de geringe, onbeduidende bezittingen dezer wereld voor een tijd tussen beide komen en het gezicht benemen op het erfdeel, dat onverderfelijk, onbevlekkelijk en onverwelkelijk is; hoe de glans en pracht van deze boze wereld hun ogen verblinden en het gezicht benevelen om de Koning in Zijn schoonheid te zien en het vergelegen land.

Welnu, het is uiterst belangrijk en leerrijk om op te merken de plotselinge vrees, die zich over het gelaat van de mensen verbreidt, wanneer God een onverwachte omkering van omstandigheden verwekt, wanneer de hemel eensklaps met wolken bedekt is, de donder

begint te rollen en de storm nadert. Wanneer er in de handelswereld plotselinge bankroeten plaats grijpen, die, gelijk de sneeuwval in de bergstreken, een ongelukkig dorp overstelpt, gehele huisgezinnen te midden van hun onbezorgde vrolijkheid overvallen, wanneer zulke treffende gebeurtenissen hen tot ondergang en armoede brengen o, het is vreemd om dan te zien, hoe verslagen de wereld is! Haar wijsheid is ten enenmale beschaamd.

Of, wanneer God een tijd van ziekte en dood zendt, wanneer Hij een verpeste dampkring geeft, wanneer wij bezocht worden door de pestilentie, die in de donkerheid wandelt, en door het verderf, dat op de middag verwoest, wanneer duizend vallen aan onze zijde, en tienduizend aan onze rechterhand, verwonderlijk is het te zien welk een schrik er over de mensen komt en hoe alle aangezichten verbleken. Het is gelijk als een aantal vissersschepen een tocht ondernemen met gunstige wind, onder vrolijke zonneschijn, omringd van de blauwe, zacht rollende golven, alles is vreugde en zorgeloosheid in elke boot. Maar eensklaps betreft de lucht, de suizende wind steekt op, een vreselijke storm nadert en de dood grijnst elk in het aangezicht. Ach, als die vrees de manschap van elke boot overvalt, welk inhalen van de zeilen! Welk een krachtinspanning aan het roer! Hoe tracht de een de kust te bereiken, de ander kiest de ruime zee!

Zo'n schrik komt er over de onbekeerden in een tijd van uitgebreide ramp. En hoe ernstig zijn zij nu geworden! Hoe nadenkend zien zij er uit, zij staken hun scherts en ijdel gesnap, en wanen dat dit godsdienst is! Zij zijn geheel als het oude Israël: "Als Hij hen doodde, zo vraagden zij naar Hem, en keerden weder, en zochten God vroeg. En gedachten, dat God hun Rotssteen was, en God, de Allerhoogste, hun Verlosser. En zij vleiden Hem met hun mond, en logen Hem met hun tong, want hun hart was niet recht met Hem, en zij waren niet getrouw in Zijn verbond."

Welnu, mijn broeders! in zo'n tijd van benauwdheid is Christus een hoog Vertrek, en hoewel Gods kinderen zelf dan in twijfel en onzekerheid schijnen te zijn, niet wetende wat te doen, waarheen te vluchten, toch kunnen zij Gods woord boven de storm uit horen: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik totdat de gramschap overga." De plaats, waar wij vrede en rust vinden, is geheel als onze eigen kamer met gesloten deur. De storm mag buiten woeden, wij voelen hem niet; de wereld mag haar stem luid verheffen, wij horen het niet. Zo is ook de Heere Jezus een hoog Vertrek voor de gelovige onder alle stormen des levens. De mensen menen dikwijls, dat de redding onzer zielen het enige doel is waarom wij ons in Christus moeten bergen, dat een ontwaakt zondaar bij de Heere Jezus vergeving van zonde en vrede met God vindt, en verder niets.

De gehele Bijbel toont echter dat er veel meer in Christus is. Dat wij, in Hem geborgen, gered zijn uit al onze noden, van onze zorgen omtrent gezondheid, geld, de wereld. In de 34e Psalm wordt het tot vier maal gezegd, dat wij gered zijn als wij tot Christus komen, niet slechts uit één nood, maar uit al onze moeilijkheden: "Ik heb de Heere gezocht, en Hij heeft mij geantwoord, en mij uit al mijn vrezes gered." "Deze ellendige riep, en de Heere hoorde, en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden." "Zij roepen, en de Heere hoort, en Hij redt hen uit al hun benauwdheden." "Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen, maar uit alle die redt hem de Heere."

En de reden is eenvoudig deze: zijn wij in Christus geborgen, dan wordt de God van de voorzienigheid onze God en Vader, en wij weten dat Hij alles zal doen medewerken ten goede. De Heere is onze Herder, ons zal niets ontbreken. Welk aards goed ons ontnomen worde, wij weten dat ons eeuwig goed verzekerd is: "Ik weet, in Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag." O, mijn gelovige vrienden! Waarom zou u moedeloos zijn in deze tijd van heersende ziekte en ramp? Waarom zou u verslagen zijn, alsof God u met een wolk van

Zijn toorn bedekte? Deze wolken zijn wellicht enige druppelen van Gods toekomstige toorn over de wereld, zij zijn gelijk het begin van een onweer. Maar tot u spreken zij de taal van de liefde. God wil dat ge u nog meer zult verbergen in Christus, dat ge u meer zult afscheiden van de wereld: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe."

Wij zouden de zegen van ons "thuis" nooit zo waarderen, indien er geen winter met sneeuwjacht en stormwinden was, die ons om de gelukkige haard doet scharen. Zo zou ook gij, gelovige, de zegen niet kennen van zo'n hoogvertrek als Christus is, indien er geen ziekten en dreigende gevaren waren, die u naar Hem uitdrijven. Zo laat dan elke druppel van de wraak die om u heen valt, met nieuwe kracht tot uw ziel spreken, nieuw 6 leven geven aan het geloof, waarmee ge u aan Jezus vastklemt. Laat elke zucht, die u hoort, als een stem van God zijn, zeggende: "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers."

En u, arme zielen zonder Christus! Ach, waarheen zult u vluchten, arme schapen zonder herder, weerloos en verloren in 's werelds woestijn? U hebt geen thuis. Ga in uw binnenste kamer, en sluit de deur; de wraak kan u toch bereiken. God is tegen u, Zijn toorn rust op u. De dag des Heeren is duisternis, en geen licht voor u. Waar u ook gaat, u bent verloren: "als wanneer iemand vlood van het aangezicht eens leeuws, en hem ontmoette een beer, of dat hij kwam in een huis, en leunde met zijn hand aan de wand, en hem beet een slang."

O, mijn broeders, u bent mannen, u hebt uw rede, wilt u niet vluchten voor de toekomende toorn? Zullen deze uitterende ziekten u niet overtuigen dat God sterker is dan gij, dat u niets bent in de hand van een vertoornde God? Ook voor u is Christus, de deur ter redding, nog open, wijd open.

Kom, o arme zondaar, "ga in de binnenste kamer, en doe de deuren na u toe. Verberg u een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." Nog twee opmerkingen wens ik u ten besluit mee te delen: 1. Dat deze plaats ons opwekt om in Christus onze toevlucht te zoeken, niet slechts ieder voor zich, maar gehele huisgezinnen. Dit leerde God ons zeer bepaald in de redding van Israël uit Egypte, want Hij verzamelde Israël niet in een of andere sterkte waar het veilig zou zijn, maar gebod elk gezin in zijn eigen huis te blijven en de deurposten met bloed te besprengen.

Zo was het ook in de redding van Noach: God redde niet enkelen, maar een geheel gezin. Zo ook in de redding van Lot: God redde Lot en al de zijnen. En zo ook met Rachab: zij en haar huis werden ingesloten en behouden.

Mijn vrienden, God is nog de God van de huisgezinnen; nog wenst Hij u met de uwen te behouden. Hij zegt het in de woorden die voor mij liggen: "Ga heen, mijn volk; ga in uw binnenste kamers." Wij leven helaas! in een tijd, waarin de huisgodsdienst nagelaten wordt. De mensen zijn te trots om aan Abraham gelijk te zijn, en hun kinderen en dienstboden voor te gaan. De mensen zeggen nu als Kaïn: "Ben ik mijns broeders hoeder?" Ach, waar zijn onze Andréassen nu? Andréas vond eerst zijn broeder Petrus, en zei tot hem: "Wij hebben gevonden de Messias. En hij leidde hem tot Jezus." Wat? Is er nog één onder u, die een kind van God meent te zijn, en zich schaamt om te midden van de zijnen neer te knielen en te bidden?

Helaas, mijn vriend, u meent een kind van Abraham te zijn. Maar let wel, u doet de werken van Abraham niet. Ja, mijn broeders, gehele gezinnen moeten behouden worden; want gehele gezinnen gaan de hel tegemoet. O die de Heere kent, ontroert uw hart niet over uw betrekkingen die verloren gaan? Meent u niet iets te kunnen doen om hen voor Christus te winnen? Wilt u ons ten minste niet ondersteunen door woord en gebed, en

door de weg te banen voor de dienstknecht van God in de schoot van u onbekeerde gezinnen? Ja, in deze tijd van de benauwdheid, wilt u hen niet bij de hand nemen, zoals de engelen aan Lot deden? Hoort! De Heere roept het u toe: "Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamers, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga." 7 2. Ik zie hierin dat de gevaren, waaraan de gelovigen blootgesteld zijn, slechts voorbijgaand zijn. God zegt: "verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

Zo was het ook in de nacht, toen God de eerstgeborenen in Egypte sloeg. Slechts voor één nacht behoefden zij zich in hun huizen te verbergen: "Niemand van u zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan de morgen."

Zo was het bij de verwoesting van Jericho: Rachab en haar gezin verborgen zich zeven dagen totdat het gevaar voorbij was. Zo zijn ook nu de beproevingen van de gelovigen slechts voor een tijd. "Onze lichte verdrukking, die zeer haastig voorbijgaat."

En het oordeel, dat over de wereld komen moet, zal zeer haastig voorbijgaan; spoedig zal het voleindigd zijn.

1ste. Tijdelijke benauwdheden gaan haastig voorbij; deze treurige ziekten en verwoestende plagen zullen niet altijd voortduren, een korte tijd, en dit lichaam kan niet meer gekweld worden door de smart. Ik weet, dat, indien een van u gesmaakt heeft hoe zoet het is Christus toe te behoren, u niet anders wenst dan voor eeuwig bij Hem geborgen te zijn. Maar dit is u niet opgelegd: "verberg u als een klein ogenblik." Leef nog enige jaren in het geloof, en u zult daarna in heerlijkheid leven. "Indien wij met Hem lijden, wij zullen ook met Hem heersen."

2e. De gramschap in de jongste dag zal haastig voorbijgaan. Tijden van benauwdheid naderen, mijn vrienden; vergeefs zouden wij het verbergen, zoals de wereld die nooit gezien heeft. En tenzij deze dagen niet verkort werden, geen vlees zou behouden worden. Maar om van de uitverkorenen wil zullen die verkort worden; zij zullen haastig voorbijgaan. Of deze dagen van de benauwdheid in onze leeftijd zullen vallen, ik weet het niet; want wij kennen noch de dag noch het uur, waarin de Zoon des Mensen komen zal. Maar dit weet ik, er is geen veiligheid, nee, niet voor één nacht, voor niemand die niet in de Heiland geborgen is.

Ik herhaal het, mijn vrienden, indien u deze avond buiten Christus u neerlegt op uw bed, kan de Zoon des Mensen komen vóór de morgen en u afgesneden worden en uw deel hebben met de huichelaars, waar wening zijn zal en knersing der tanden.

Maar u, gelovige, die in de gespleten Rots verborgen bent, blijf in Hem. Als de lucht om u heen betreft, verberg u des te meer in Hem. Het is haastig voorbijgaand een zwarte, zwarte wolk, en daarna eeuwige zonneshijn, een stortvloed van de wrake, en een eindeloze oceaan van heerlijkheid!

U kleinen, blijft in Hem, opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst: "Ga heen, mijn volk! ga in uw binnenste kamer, en sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga."

Dundee, 15 januari 1837

26. TROOST

"Troost, troost mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des Heeren dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden." (Jesaja 40: 1, 2).

Deze woorden zijn de galmen van de zilveren bazuin van het Evangelie. Welgelukzalig is het volk, hetwelk het geklank kent. Zij zijn als de woorden van de engel te Bethlehem: "Ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal." Dit is de stem des Herders, die Zijn schapen kent en liefheeft.

I. *De gelovigen hebben een dubbele bestraffing voor al hun zonden ontvangen.* "Zij heeft van de hand des Heeren dubbel ontvangen voor al haar zonden." (vs. 2). Op tweeërlei wijze kunnen zondaars de straf hunner zonden dragen.

Aan zichzelf aan hun eigen lichaam en hun ziel voor eeuwig. Dit is de straf van de zonden van alle onbekeerde mensen, die ten laatste verloren gaan. "Deze zullen ingaan in de eeuwige pijn." "Gaaf weg van mij, u vervloekten in het eeuwige vuur." Zij kunnen hun straf niet dragen: "Mijn straf is groter dan dat ik ze zou kunnen dragen." "De grote dag van Zijn wraak is gekomen en wie zal daartegen bestaan?" Zij zullen tot elkaar zeggen: "Wie is er onder ons, die bij een verterend Vuur wonen kan? Wie is er onder ons, die bij een eeuwige Gloed wonen kan?" (Jesaja 33: 14).

En de Heere zal zeggen: "Kan uw hart uitstaan, of kunnen uw handen sterk zijn in de dag dat Ik met u zal richten?"

Dit is echter niet de mening van onze tekst; want:

1ste zou het een boodschap van wee zijn en niet van vertroosting. Wee! wee! wee! en niet: troost, troost! Indien God werkelijk voorneemt zondaars te straffen, dan zal er in die dag geen troost zijn. Het hart van de zondaars zal in onverdraaglijke duisternis wegzinken.

2e. Zondaars kunnen nooit een dubbele bestraffing verdragen. Als een arme zondaar zonder Christus sterft, en heengaat om de bestraffing van zijn zonden te dragen, kan hij nooit genoeg verdragen, Hij heeft gezondigd tegen een eeuwige God en zijn straf, indien er rechtvaardig met hem gehandeld wordt, moet ook eeuwig zijn zijn striemen moeten eeuwig zijn de knagende worm moet nooit sterven het brandende vuur moet nooit 2 uitgeblust worden.

Arme zielen, die zonder Christus zijn, kunnen aldus nooit aan de gerechtigheid Gods voldoen. God zal nooit zeggen, het is genoeg. Hij zal nooit water gieten op de vlammen van de hel, noch een druppel water zenden voor de brandende tongen, die daar smarten lijden. In plaats van dubbel te lijden, zullen zij nooit genoeg van des Heeren hand ontvangen voor al hun zonden. O, lieve vrienden, wij kunnen er nu gemakkelijk over spreken. Maar velen van u zullen het waarschijnlijk spoedig voelen.

2. *In Christus de schuilplaats en veiligheid.*

Het is overeenkomstig de gerechtigheid, dat zondaars hun zonden in Christus als hun schuilplaats en veiligheid kunnen dragen.

1ste. Dit was juist het doel, waartoe Christus kwam. Hieraan dacht Hij van alle eeuwigheid. Hiertoe kwam Hij in de wereld en werd mens. "Hij zelf droeg onze zonden in Zijn eigen lichaam op het hout." Als het niet billijk en rechtvaardig geweest was, dat

zondaars hun zonden in een ander en niet in zichzelf gedragen hadden, dan zou Christus dit nooit ondernomen hebben. En hiervan wordt in onze tekst gesproken.

2e. Het gehele lijden van Christus was van de hand van zijn Vaders: "Het behaagde de Heere Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem krank gemaakt. De Heere heeft onzer aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen." Wij zien gewoonlijk op de goddeloze handen neer, die Christus kruisigden en doodden; maar wij moeten niet vergeten, dat dit door de bepaalde raad en de voorkennis Gods was, en dat zij geenszins macht tegen Hem zouden gehad hebben, als die hun niet van boven gegeven ware. Door de gehele schare van spottende overpriesters en bloedige krijgsknechten heen, moet u des Heeren hand zien, die Zijn ziel gaf als een offer voor de zonde. Dit bewijst dat Christus een Zaligmaker is door de Vader aangewezen.

Zielen, die een gezicht hebben in hun zonden, zijn bevreesd voor de wrekende hand Gods; maar in Christus is er een schuilplaats. En u hoeft niet bevreesd te zijn, dat Christus u niet zal willen verbergen; want er was een overeenkomst tussen hen, dat Christus zou sterven voor zondaars en in Zijn heerlijkheid ingaan. Christus volbracht het werk, dat de Vader Hem te doen gegeven had.

3e. Wanneer zondaars hun toevlucht in Christus nemen, dan volbrengt de wet haar loop tegen hun zonden niet op hun zielen, maar op Christus. Al hun zonden, of zij vele of weinige zijn, worden Hem toegerekend, en Hij is verantwoordelijk gemaakt. Hij heeft reeds dubbel voor hen gedragen. Hoe, was het rechtvaardig dat Christus dubbel zou dragen? Antwoord. Hij kon niet anders dan dubbel voor al onze zonden dragen, wegens Zijn uitnemendheid en heerlijkheid. Het lijden van Christus voor een tijd was, in Gods oog, het dubbele van het eeuwige lijden van de zondaars, wegens de eeuwige hoogwaardigheid van Zijn Persoon. De gerechtigheid Gods is uitnemend voldaan; want Hij verheerlijkte de wet, en gaf haar ere. In de dood van Christus aanschouwden de engelen Gods heiligheid, oneindig beter dan wanneer alle mensen voor eeuwig verloren waren gegaan. Kom derhalve vrijmoedig, o, ontwaakte zondaar, tot Jezus Christus. Daar zult u een schuilplaats vinden voor de toorn, die op uw zonden neerkomt. Uw zonden zijn inderdaad oneindig en de toorn van God ondragelijk; maar in Jezus zult u een schuilplaats vinden. Hij kwam juist tot dit doel. U hoeft niet te vrezen of Hij u wil ontvangen; Zijn hart en Zijn armen zijn voor u open. Zijn Vader wil graag dat u komt. Al zijn uw zonden vele of weinige, het is alles hetzelfde; in Christus zijn zij alle gedragen 3 en geleden, ter ere Gods en tot uw zaligheid.

II. Alle gelovigen zijn derhalve in een werkelijk gezegende toestand.

1. Hun ongerechtigheid is vergeven.

Een ziel, die in Christus is, heeft vergeving ontvangen. Het doet er niet toe hoe vele haar zonden geweest zijn. De ongerechtigheid van Jeruzalem was zeer groot. Het volk van Jeruzalem had tegen licht en liefde gezondigd. Alle profeten waren tot hen gezonden, maar zij waren gestenigd of gedood. De Zoon van God kwam tot hen; zij wierpen Hem buiten de wijngaard en sloegen Hem dood. Hun zonden waren tot de hemel gestegen: nochtans, nauwelijks hadden zij zich aan Christus overgegeven, of God zei: "hun ongerechtigheden zijn vergeven."

Merk op:

1ste. Het is een dadelijke vergeving. Hij zegt niet: hun ongerechtigheden zullen vergeven worden, maar: "hun ongerechtigheid is vergeven." Niet zodra neemt een schuldige en met zonden beladen ziel de toevlucht tot Jezus, of dit liefelijk woord wordt

in de hemel gehoord: "haar ongerechtigheden zijn vergeven." "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn." O, de vergeving, die in het Evangelie aangeboden wordt, is geen toekomstige of onzekere, maar, een vaste en dadelijke vergeving een vergeving nu in dit ogenblik, aan allen die in Jezus geloven. Uw zonden zijn in het ogenblik, dat u gelooft, zo volkomen vergeven, als dit in eeuwigheid mogelijk kan zijn. O, haast u en ontvang de vergeving van Christus. O, dat u de dag van u bezoeking bekende.

Merk op 2e, het is een heilige vergeving. Uwe ongerechtigheden zijn vergeven, want een ander is voor uw zonden gestorven. O, uw vergeving is duur gekocht. "Bij de Heere is vergeving, opdat Hij gevreesd wordt." Het is een vergeving, die u doet sidderen en de zonde haten met een volkomen haat. O, kunt u dat liefhebben, 't welk Hem aan het hout nagelde dat Zijn gezegend hoofd deed buigen? Wilt u de zonde weder opnemen, en aldus de speer opnieuw in de zijde van Jezus steken? Enigen zeggen, ik ben te onrein. Ach! bent u onreiner dan Jeruzalem? Wanneer u een keisteen neemt en die in de diepe zee werpt, dan verzinkt hij en wordt geheel bedekt; zo zijn de zonden dergenen, die de toevlucht tot Christus genomen hebben: "Gij zult al onze zonden in de diepte van de zee werpen."

2. Hun strijd is beslecht.

1ste. Met de wet. Een ziel, die tot inkeer is gekomen, heeft een schrikkelijke krijg te voeren met de wet Gods. De wet Gods wordt aan zijn geweten openbaar, gewapend met een vlammend zwaard. Zij vordert de gehoorzaamheid van hart en wandel. De zondaar tracht haar te gehoorzamen, hij tracht zijn leven naar haar eisen in te richten, maar tevergeefs. De wet heft haar zwaard op om hem te doden; zij spreekt haar vervloekingen tegen hem uit. Dit is een verschrikkelijke strijd in ieders ontwaakt geweten; maar als de zondaar tot Jezus Christus de toevlucht neemt, is zijn strijd beslecht. "De Naam des Heeren is een sterke toren; de rechtvaardige zal daarheen lopen en in een hoog vertrek gesteld worden." (Spr. 18: 10). In Christus Jezus is aan de eisen van de wet voldaan, want Hij was onder de wet; haar vervloekingen zijn gedragen, want Hij was een vloek voor ons gemaakt. Het vlammend zwaard heeft de zijde van Jezus doorboord. O, weet u wat het zeggen wil, dat deze strijd beslecht is?

2e. Met de duivel. Wij hebben de strijd niet met vlees en bloed. Een ontwaakte ziel heeft een verschrikkelijke krijg met de satan.

De satan strijdt tegen hem op tweeërlei wijze:

1ste. Door haar bederf te vergroten, haar lusten te ontvlammen.

2e. Door haar aan te klagen. Satan is de aanklager van de broederen. Hij klaagt de zondaar aan in zijn geweten, om hem van Christus af en tot wanhoop aan te drijven, opdat hij alle hoop op zaligheid zou opgeven. Hij zegt tot hem: "u bent onrein en goddeloos, niet geschikt voor een heilige Zaligmaker zie, welke vlammende lusten er in uw hart zijn u zult nooit zalig worden." ach! als de arme zondaar tot Christus de toevlucht neemt, vindt hij bij Hem rust zijn krijg is dan beslecht. Hij ziet al de aanklachten des satans opgelost in het bloed des lams.

3e. Met zonde. De ontwaakte zondaar heeft een verschrikkelijke strijd met zijn verderf. Zijn hart schijnt vol van blakende lusten, die hem verscheuren. Hij wordt heren derwaarts gedreven, maar wanneer hij tot Christus komt, is deze krijg beslecht. In een zekere zin is de strijd niet over, maar juist begonnen; maar de overwinning is nu zeker. God is nu voor hem. Hij, die voor hem is, is groter dan allen, die tegen hem zijn. "Zo God voor ons is, wie kan tegen ons zijn?" De Geest van God is nu binnen in hem, en zal voor altijd in hem blijven. De Geest heerst nu in hem, Christus strijdt nu voor hem

bedekt zijn hoofd en draagt hem op Zijn schouder. Hij is zo zeker van de overwinning, alsof hij reeds in heerlijkheid was. Hij zegt tot hem: "vrees niet, u wormke Jakobs! vrees niet, want Ik heb u verlost. Ik heb u bij uw naam geroepen; gij zijt de Mijne. Ik zal u niet begeven noch verlaten." Dit woord, u niet begeven, gaat door de donkerste uren van de verzoeking heen door de diepste wateren van de droefheid door het heetste vuur van de vervolging; het gaat door dood en graf tot in eeuwigheid.

III. De gelovigen moeten de troost van hun heerlijke toestand aannemen.

1. God beveelt het. Enigen zeggen: het is gevaarlijk blij te zijn. Zij zijn bang voor te veel blijdschap. Zij zeggen: het is beter in veel strijd te zijn en door diepe wateren te waden; het is niet goed te veel blijdschap van de Geest te hebben. Wat zegt het woord van God? "Troost, troost." Als uw blijdschap van het kruis van Christus afvloeit, kunt u niet te veel blijdschap hebben. "Verblijdt u in de Heere, wederom zeg ik u: verblijdt u." Als Christus werkelijk over de ziel opgaat, moet Hij zijn als een morgen zonder wolken. Als het waar is dat Christus in de wereld kwam om te zoeken en zalig te maken wat verloren was; indien u Zijn vrijwilligheid en dierbaarheid inziet, dan vraag ik hoe u anders kunt doen dan u verblijden en vertroosten? "Dewelke u niet gezien hebt, en nochtans liefhebt; in dewelke u nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde." (1 Petrus 1: 8). Moge de God van de hoop u met vreugde en vrede des geloofs vervullen!

2. Onderzoek vanwaar uw vertroosting komt. De ware troost van het Evangelie vloeit van het kruis van Christus van de Man van smarten. De vertroosting van de huichelaars vloeit uit henzelf voort. Zij zoeken de troost hij zichzelf; zij zoeken een verandering huns levens! Zodra zij enige verbetering zien, berusten zij daarop of zij zoeken dieper in hun eigen belang hun treuren over de zonde, hun overwegingen, hun ijver voor Christus; of zij zoeken naar die troost in hun vroomheid, hun lust tot het gebed, hun genegenheid en goede woorden, of in Bijbelplaatsen die hen invallen, of in datgene wat hun vrienden en leraren van hen zeggen!

Hierin zoeken zij troost. Dit zijn allen schuilplaatsen van de leugen valse Christussen, die uitgeroeid moeten worden, of hun zielen zullen verloren gaan. Christus' bloed en gerechtigheid, en niet enig werk in uw eigen hart moet uw rechtvaardiging zijn voor een heilig God; de ware vertroosting van het Evangelie vloeit voort uit een blik op Christus, die dubbel voor al onze zonden geleden heeft. "Zie het lam Gods!" De vertroosting van het Evangelie is een stroom, die rechtstreeks van Golgótha afvloeit.

3. Zie hoe vals de vertroosting is van degenen, die Christus minachten. Het liefelijke woord dezer vertroosting is alleen voor degenen, die onder de vleugelen van Christus zijn. Die kleine kudde alleen heeft rust voor haar zielen. Maar de meesten geven geen acht op deze grote zaligheid. U gevoelt geen behoefte aan een verzoenende Zaligmaker, u meent dat u uzelf kunt rechtvaardigen voor God, u hebt geen behoefte aan een almachtige Heiligmaker. Christus is een tedere plant in uw ogen u hebt uw toevlucht niet tot Christus genomen. Ach! mijn vriend, wee, wee u! Uw strijd is niet beslecht! De wet, met haar vloek en haar vlamvend zwaard staat op uw weg. Satan klaagt u ook aan, en u hebt niets waarmede ge u verantwoorden kunt. De zonde woedt in u, en u hebt geen macht tegen haar. Uw ongerechtigheden zijn niet vergeven niet één zonde is uitgewist. Alles is naakt en bloot voor de ogen van Hem, met Wie gij te doen hebt. Uw troost is een leugen uw vrede is de vrede des satans een sluimering die in de dood eindigt. U wilt uw eigen zonden nog dragen. Wanneer de grote dag van Zijn toorn gekomen is, zult u niet kunnen bestaan.

O, toehoorders, u houdt het er voor dat het een geringe zaak is heden zonder Christus te zijn! U spreekt er lichtvaardig over en spot en schertst er mee, u kunt er rustig bij inslapen; maar de dag komt aan, wanneer uw bitter geroep door al de ruimten van de hel zal klinken: *wee mij! ik ben zonder Christus, ik ben zonder Christus!*

27. IK, DE HEERE, HEB U GEROEPEN IN GERECHTIGHEID

"Alzo, zegt God, de HEERE die de hemelen geschapen en dezelve uitgebreid heeft, Die de aarde uitgespannen heeft, en wat daaruit voortkomt; Die het volk, dat daarop is, de adem geeft, en den geest degenen, die daarop wandelen. Ik, de HEERE, heb u geroepen in gerechtigheid; en Ik zal u bij uw hand grijpen; en Ik zal u behoeden, en Ik zal u geven tot een verbond des volks, tot een licht der heidenen; om te openen de blinde ogen, om de gebondenen uit te voeren uit de gevangenis en uit het gevangenhuis, die in duisternis zitten. Ik ben de HEERE, dat is Mijn Naam; en Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof de gesneden beelden." (Jesaja 42: 5-8).

In deze tekst treffen wij enkele van de meest treffende woorden aan, die ooit in het heelal uitgesproken werden. Hier spreekt niet een mens tot een mens, zelfs niet God tot een mens, maar hier spreekt God tot Zijn eigen Zoon. O, wie zou niet toeluisteren? Het is alsof wij heimelijk toegelaten waren in de raad Gods, alsof wij achter het voorhangsel van zijn verblijfplaats stonden, of verborgen waren in de scheuren van de rots en de woorden van de Eeuwige Vader tot de Eeuwige Zoon beluisterden.

Menigmaal wanneer u een gesprek aanhoort op aarde, tussen twee vergankelijke wonnen, dan rekent u dit overwaardig om als een schat te bewaren, - u herinnert u wat zij gezegd hebben, - u herhaalt het telkens en telkens. Welnu, als u een gesprek in de hemel aanhoort, terwijl God de Vader spreekt en God de Zoon voor Hem staat om Zijn woorden te ontvangen, - wilt u dan niet toeluisteren? Wilt u dan al deze woorden niet in uw hart bewaren?

God zegt tot de Zoon:

1. Dat Hij Hem geroepen heeft tot Zijn dienst, dat Hij al Zijn engelen voorbijgegaan is en Hem tot dit moeilijke werk verkoren heeft.
 2. Hij zegt Hem dat Hij niet voor de moeilijkheden van dit werk moet terugdeinzen, - er is een oceaan van toorn, die doorwaad moet worden, maar vrees niet, Ik zal U bij de hand vatten, Ik zal U behoeden.
 3. Hij zegt Hem dat Hij moet gegeven worden als een Verlosser des Verbonds, - hoe teer de Vader Hem bemint, nochtans zegt God, "Ik wil U geven."
 4. Hij moedigt Hem aan met het uitzicht op het grote loon: dat Hij zal zijn tot een licht van vele volken, van arme, blinde, gevangen zondaars. 5.
- Dat in dit alles Hij Zijn eer wilde behouden: "Mijn eer zal Ik geen anderen geven, noch Mijn lof den gesneden beelden."

Onderwerp. *God heeft de Verlosser voorzien (verordineerd), en kan Hem alleen openbaren, en Hij zal Zijn eer Zelf handhaven.*

I. God heeft de Verlosser voorzien (verordineerd).

Hij zegt in onze tekst: "Ik heb U geroepen in gerechtigheid." De zin is, Ik heb U geroepen dit werk van de gerechtigheid te doen, - deze verlossing te bewerken, welke bewijzen zal dat Ik een rechtvaardig God ben. God zag, als het ware, al Zijn schepselen rond, om te zien, wie Hij tot dit grote werk zou roepen, namelijk een Verlosser van verloren zondaren te zijn. Hij zag op de aarde neder, door al de geslachten heen, maar er was niemand die verstand had, er was niemand die God zocht. Ieder mens had zijn eigen vloek te dragen, niemand kon een losprijs geven voor de ziel zijns broeders, - want de losprijs van de ziel was te kostelijk. Hij zag onder al de heerlijke engelen, alsof Hij wilde zeggen, wie wil voor Mij gaan? De serafijnen en cherubijnen stonden allen voor Hem, bedekkende hun aangezichten met hun vleugelen; - maar Hij zag dat geen hunner de

eeuwige toorn kon dragen. Zij zijn slechts schepselen; zij zouden eeuwig onder het gewicht van Mijn toorn verpletterd worden. Deze kunnen niet van dienst zijn. Hij zag in Zijn eigen schoot neder. Daar was Zijn eeuwige Zoon, Zijn lieve Zoon, Zijn veelgeliefde Zoon. O, deze zal daartoe in staat zijn. Ik heb een rantsoen gevonden. 'Ik heb hulp gevonden in Eén die machtig is. Mijn Zoon, Ik heb U in gerechtigheid geroepen.' Merkt hieruit op welk een volkomen Zaligmaker Christus is. God koos niet een mens tot dit grote werk. Hij koos niet een engel. Hij ging ze allen voorbij, en verkoos Zijn Zoon. Waarom? Omdat Hij zag, dat geen ander een algenoegzame Zaligmaker kon zijn. Wanneer Christus niet genoegzaam geweest was, zou God Hem nooit daartoe geroepen hebben. God kende zeer goed het gewicht van Zijn eigen toorn, en daarom voorzag Hij in een almachtige draagkracht. Sidderende zondaar, twijfel niet aan de volkomenheid van Christus. God kende al uw zonden toen Hij Christus verkoos, dat zij eindeloos waren, - en daarom verkoos Hij een almachtige, eeuwige Zaligmaker. O, verberg u in Hem, en u zult in Hem volkomen zijn.

II. God behoeft de Zaligmaker: "Ik zal U bij Uw hand grijpen en Ik zal U behoeden."

Het beeld schijnt ontleend te zijn aan een vader met zijn klein kind. Wanneer een klein kind een zeer ruwe weg te bewandelen heeft, of reizen moet in de duisternis, of diepe wateren moet doorgaan, zegt hij tot zijn vader: ik vrees dat ik omkomen zal; ik zal niet in staat zijn er door te gaan. nee, vrees niet, antwoordde de Vader: "Ik zal U bij Uw hand grijpen, en ik zal U behoeden."

Dit zijn de woorden van de Vader tot Zijn lieve Zoon. Ik zou het niet hebben durven wagen ze te verzinnen, zo ik ze niet in de Bijbel gevonden had. Toen God Zijn Zoon tot het gewichtige werk riep, kon het niet anders of het moest een ontzettend werk zijn in Zijn ogen. Christus wist wel het eindeloze aantal van de zonden van de mensen, want Hij is de Doorgronder van de harten en de Beproefer van de nieren. Hij kende ook het eeuwig gewicht van Gods toorn tegen deze zonden. Hij zag ook hoe de duistere wolken van de eeuwige wraak gereed waren over de hoofden van de zondaars los te barsten. Hij zag de eeuwige zondvloed van de eeuwige toorn, waarin de schuldige wereld zou omkomen. En o, hoe vreselijk was de toorn van de Vader in Zijn ogen, want Hij had niets gekend, dan Zijn eindeloze liefde van alle eeuwigheid. O, hoe kon Hij het dragen om onder die toorn te liggen? Hoe kon Hij het dragen om de glimlach van 's Vaders liefde te verwisselen met de grimmigheid van 's Vaders toorn? Hoe kon Hij het dragen, ter wille van onreine zondaars, om de liefkozingen van de God van de liefde te verwisselen voor de verbrijzeling en doorboring van zijn almachtige hand! Zeker, de gedachte alleen moet een foltering zijn. Maar God vertroost Zijn Zoon bij dit gezicht; de zee van toorn is diep, - hare golven zijn vreselijk; maar: "Ik zal U bij Uw hand grijpen en Ik zal U behoeden."

1. Merkt hieruit op hoe ontzettend het lijden van Christus was. Hij behoefde God om Zijn hand te grijpen, - Hij was zelf God, - hoewel Hij het geen roef achtte Gode evengeliek te zijn, - Hij had de Heilige Geest niet met mate: "Ik heb Mijn Geest op Hem gelegd;" maar dit alles baatte niet, - God de Vader moest nog Zijn hand grijpen. O, bedenkt welk een gewicht het Lam Gods meest verbrijzelen en verbreken, wanneer Vader, Zoon en Heilige Geest hun krachten verenigden om Hem te behoeden.

O, denkt welk een verschrikkelijke foltering Hem moest treffen, toen Hij uitriep: "Nu is Mijn ziel ontroerd en wat zal Ik zeggen? Vader, verlos Mij uit deze ure! maar hierom ben Ik in deze ure gekomen. Mijn ziel is geheel bedroefd tot de dood toe. Laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan". En toen de Vader Hem antwoordde: "Ik zal U bij Uw hand grijpen en U behoeden."

O, mijn vrienden, dit is een grote diepte. Roept uit: "O diepte des rijkdoms, beide van de wijsheid en van de kennis Gods; hoe ondoorzoekelijk zijn Zijn oordelen, en onnaspeurlijk Zijn wegen!" (Rom. 11: 33).

2. Leert hieruit de grootheid van u zonden. Gedenkt dat Christus geen zonden had, - Hem kwam geen toorn toe; de toorn, die Hij droeg, was de onze. Gij, die gelovigen bent, u hebt slechts een klein begrip van de grootheid van uw zonden. O, ziet hier, ziet hoe God de hand Zijns Zoons grijpt, terwijl Hij door die zee van toorn waadt! O, gewis, een blik op de lijdende Christus moest u voor altijd in het stof ter neerbuigen. U moest nooit meer uw mond openen. En, o, zult u Hem niet liefhebben, die u zo lief had, die om uwentwil de toorn van God droeg? U die onbekeerd bent, ziet hier de vreselijke toorn, die over uw zielen losbarst. U meent dat uw zonden slechts weinige zijn, en dat God niet zeer toornig zal wezen. Dit is de gedachte van een natuurlijk mens; alle natuurlijke mensen denken zo. Nochtans ziet hoe vreselijk de toorn is, die u toekomt. Zelfs Christus sidderde, toen Hij kwam om die te dragen. En hoe zult u het doen?

U bent niet als de Zoon van God. U hebt niet de Godheid in u, gelijk Christus had; hoe zult u in staat zijn de verbrijzeling van Gods eeuwige toorn te dragen? U hebt niet de Geest Gods gelijk Christus die had, niet met mate; hoe zult u in staat zijn de uitgieting van zijn eeuwige verbolgenheid te weerstaan? U hebt God niet, die u bij de hand grijpt. God is niet uw God, niet uw vriend, Hij heeft nergens gezegd, dat Hij u bij de hand zal grijpen. Ach! hoe zult u de eeuwige en bodemloze zee van toorn doorwaden? Wat zult u vermogen tegen Zijn grimmigheid, terwijl er geen schepsel in hemel en op aarde is, die u bij de hand grijpt?

O, mijn vrienden, het is omdat u blind bent, en u geen vreze hebt. Christus zag dat alles voor u en het deed Hem sidderen; u ziet het niet en daarom heeft u niet. U kunt gelukkig zijn en lachen en slapen en uzelf verblijden, maar de dag van u siddering is nabij. Ach, wee, u! Hoe zult u op de bodem van die verbolgen zee blijven staan? Hoe zult u tegenstreven en begeren, dat er iemand was, die u bij de hand greep; - maar het zal alles tevergeefs zijn. O dat u wijs was, - dat u uw einde bedacht, - en dat u dit wilde bedenken.

3. Leert hieruit hoe God een krachtige hand had in het werk van Christus. Wanneer een vader zijn kind langs enig duister gedeelte van de weg leidt, of door een diepe stroom, terwijl hij het bij de hand grijpt, toont dit aan, dat de vader een belang heeft in de reis van zijn kind. Zo ook wanneer God zegt: "Ik zal U bij de hand grijpen," toont dit ons, dat God een krachtige hand heeft in het werk van Christus. Wanneer u bij het schrijven de hand des kinds grijpt en de pen bestuurt, dan hebt u een grote hand in dit schrijven. Juist zo greep God de hand des Verlossers. Het werk komt even zowel Gode als Christus toe. O, dat wij Hem al de eer gaven! Gedenk, Hij wil Zijn eer aan geen ander geven.

III. *God gaf Christus tot een verbond. "Ik zal U geven tot een verbond des volks."*

"Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." Hierin is de liefde, niet dat wij God lief gehad hebben. God voorzag (verordende) niet alleen de Verlosser, en behoedde Hem, maar Hij gaf Hem, ja gaf Hem over, tot een Verbond van het volk en tot een Licht der heidenen. Toen Abraham Zijn Zoon Izak op het altaar bond en het mes ophief om hem te slachten, gaf hij Zijn Zoon over naar het bevel van God. Zo ook heeft God gedaan. Hij nam Zijn Zoon uit Zijn schoot en gaf Hem over om gebonden te worden tot een Verbond des volks. Er zijn niet veel zulke treffende woorden in de Schrift als deze: "Ik zal U geven." God heeft Zijn Eigen Zoon niet

gespaard, maar heeft Hem voor ons allen in de dood overgegeven. De Vader had de Zoon zeer lief. God kan niet liefhebben dan wat volkomen heilig en heerlijk is. Nu, zodanig was Christus. Vanouds, van de dagen van de eeuwigheid waren de uitgangen van de liefde van het hart van de Vader tot Zijn zeer geliefde Zoon. Kunt ge U van Mij losmaken? Kunt U Mij verlaten voor een hof en een kruis? "Ik zal u geven." Zondaars zijn zeer onrein in de ogen van de Vader. God kan niets haten dan vijandschap en opstand tegen Hem. "Zijn ogen zijn te rein dan dat Hij het kwaad zou aanzien." Hoe walgelijk en hatelijk moet deze wereld in Zijn ogen geweest zijn, die vol vijandschap tegen Hem was! Kunt u Mij verlaten voor zulke zondaars, voor zulke ellendige aardwormen? "Ja, Ik zal U geven."

1. Leer hieruit de grote liefde Gods tot zondaars. Hij spaarde Zijn eigen Zoon niet. Hierin is de liefde. Hij beminde het heil Zijns Zoons, maar hij had de zaligheid van zondaren liever. Hij aanschouwde graag Zijn Zoon in Zijn schoot, maar Hij zag liever dat zondaars tot Zijn schoot gebracht werden! Hij stiet Zijn Zoon van zich, om zondaars op te nemen. O, zondaars, hoe zult u ontvlieden, zo u op zo grote zaligheid geen acht geeft!
2. Leer hieruit dat God hiervan de eer toekomt. Hij wil Zijn eer geen anderen geven. Enige ontwaakte zondaars zien God aan als een onverbiddelijk toornig rechter, maar Christus als een vriendelijke Zaligmaker, die tussen ons en een vertoornd Vader treedt. Nu, denkt er aan dat u nooit tot vrede komt, zolang als u dit denkt. Hierdoor ontsteelt u God Zijn eer. U moet geloven in Christus en geloven in God. God eist dat u de Zoon zo ook eert als u de Vader eert, maar niet meer dan u de Vader eert. U zult nooit tot vrede komen totdat u op Christus ziet als de gave Gods, totdat u het hart van God en het hart van Christus als één beschouwt, totdat God u Zijn hart opent en u toont de liefde welke voorzag, behoedde en de Zoon overgaf.

IV. God gaf Christus tot een licht. "Ik zal u geven tot een licht der heidenen."

Het is God, die de zon iedere morgen doet opgaan, zodat de donkere schaduwen van de nacht door haar verstrooid worden. Zo ook doet God ook Christus opgaan als een Zon om de heidenen te verlichten.

1. Van nature heeft de mens verblinde ogen. Zij kennen de heerlijkheid van Christus niet. Zij zien Hem in het Woord; zij horen Hem verkondigen, spreken over Hem; maar zien geen gedaante noch heerlijkheid in Hem, zodat zij Hem zouden begeren. Zij hebben ogen, maar zien niet.
2. Van nature is de mens gebonden in de gevangenis. Zij dienen verschillende lusten en vermaken; zij zijn gebonden aan zelfzucht, trotsheid, overdaad en begeerlijkheden: deze dingen omsluiten hen als met een keten.
3. Van nature zitten de mensen als in een donker gevangenhuis. Zij zijn gebonden, maar zien niet dat zij gebonden zijn, zij zien hun ellendige toestand niet in; zij zitten, doen geen poging om bevrijd te worden, maar zitten tevreden en gelukkig in hun duistere gevangenis. O, onbekeerde zielen, welk een tafereel is dit van uw toestand. Blind, in de gevangenis, tevreden in uw kerker.

U zult zeggen: Ik voel dit niet, ik ben gelukkig en tevreden. Ach! toont dit juist niet de waarheid van het woord: u bent blind u ziet uw ellende niet. Wanneer een blinde in de duisternis is, heeft hij er geen moeite van. U bent geketend, u weerstaat niet, u zit stil in het gevangenhuis. Ik heb menigmaal gedacht dat juist uw tevredenheid en behaaglijkheid u mochten doen denken dat het niet goed met u staat. Nu, laat u leren hoe de verandering ontstaat. "Ik zal U geven tot een Licht der heidenen." Dit is een Gave Gods. O, ik vrees dat dit te weinig door ons verstaan wordt. Er wordt de Heere veel van

Zijn eer ontnomen, zelfs door Christenen. Wanneer God de zon doet opgaan, kan niets de duisternis verwekken. De mist en de nevel kunnen de zonnestralen niet terughouden. Zo ook, wanneer God Christus in de ziel doet opgaan, dan is er licht. De geopenbaarde Christus doet het gehele werk voor de ziel. Hij doet ontwaken, wint trekt maakt vrij, maakt heilig.

Vraag: Is Christus gekomen om over uw ziel op te gaan? Zo niet, dan bent u nog blind nog in uw ketens en in de duistere gevangenis; dan hebt u geen vrede, geen heiligheid. O, zoek dit bij God. Roep tot Hem, dat Christus u moge licht geven. Maar indien Christus over uw ziel is opgegaan, dan heil u! U was menigmaal in de duisternis, maar nu zijt gij licht in den Heere. Wandelt als kinderen des lichts.

Merkt op Wie dit deed, en geeft Hem de lof. Het is de Heere. God gaf Christus om een licht voor uw ziel te zijn. Geeft Hem, en Hem alleen de eer. "Ik zal Mijn eer geen anderen geven."

1. Geeft uzelf niet de eer; zegt niet: mijn eigen wijsheid en mijn eigen eer hebben dit bewerkt. Het was alles onverdiende genade aan de voornaamste van de zondaren. "Ik zal Mijn eer geen anderen geven."

2. Geeft niet de eer aan leraars. Zij zijn menigmaal de werktuigen om zondaren tot Christus te brengen, maar zij kunnen Christus niet in de ziel doen opgaan, evenmin als zij de zon kunnen doen schijnen over de aarde. Wij kunnen wel op de zon wijzen, hoewel wij haar niet kunnen doen opgaan. Zo ook kunnen wij u op Christus wijzen, maar Hem niet in uw ziel doen opgaan. Het werk is des Heeren, en Hij wil de eer hebben. Ik geloof dat ons werk zeer gestoord wordt door de hierboven gemelde oorzaak. Worstel met de Heere dat Hij Zijn woord vervulle en Christus doe zijn tot een Licht der heidenen. Het is de Heere even gemakkelijk Christus te doen opgaan over vele zielen als over één. Leg het Hem bloot dat het tot Zijn eer is als een gehele natie op één dag geboren wordt. Laat Hem geen rust totdat Hij de Heilige Geest uitstorte over al uw betrekkingen, totdat de gehele wereld de blik werpt op Jezus en zich in Hem verblijde. "Neem Uw eigen eer, o Heere, geef haar geen anderen, noch Uw lof de gesneden beelden."

St. Pieter' s kerk, 7 januari 1838.

28. CHRISTUS DE GROOTMAKER VAN DE WET

Hoort, gij doven, en schouwt aan, gij blinden, om te zien. Wie is er blind als Mijn Knecht, en doof gelijk Mijn Bode, Dien Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet. De Heere had lust (aan Hem), om Zijner gerechtigheid wil. Hij maakte (Hem) groot (door) de wet, en Hij maakte (Hem) heerlijk. (Jes. 42: 18-21)

I. De naam aan de zondaren gegeven: "Hoort, gij doven! en schouwt aan, gij blinden, om te zien."

Deze woorden worden hier in de eerste plaats toegepast op de afgodendienaars, maar evenzeer zijn zij van toepassing op alle onbekeerde mensen. Voor zoverre u nog onbekeerd bent, bent u allen van nature doof. U hoort de stem niet van de Voorzienigheid Gods. Weldaden en tegenspoeden kloppen aan uw deur, maar u luistert daarnaar niet. U hoort de stem van Christus niet. Zij is gelijk aan een geluid van vele wateren, en nog bent u doof; u hoort noch Zijn waarschuwingen, noch Zijn nodigingen. U hoort niet de stem van de herders. Zij zijn wachters om de bazuin te blazen en het volk te waarschuwen, zij hebben een tong van de geleerden. Maar u bent "als een dove adder, die haar oren toestopt, opdat zij niet hoort naar de stem van de belezers, desgenen die ervaren is met bezweringen om te gaan." (Psalm 58: 5, 6). U bent blind. Dit woord wordt gedurig in de Bijbel gebezigd om de onwetendheid van onbekeerde zielen aan te duiden. Onbekeerde leraars worden genoemd: "blinde leids mensen van de blinden." (Matth. 15: 14). Jezus zei eens tot een Farizeeër: "Gij blinde Farizeeër." (Matth. 23: 26). En wederom: "Gij dwazen en blinden." (Matth. 23: 19). "Gij weet niet dat u bent ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt." (Openb. 3: 19). Ziehier de ware staat van iedere onbekeerde ziel. U ziet niet uw eigen ziel, noch haar verdorvenheid, haar schuld, haar verloren toestand. U ziet de Zon niet, die heerlijke Zon der gerechtigheid, noch haar schoonheid, haar heerlijkheid, haar uitnemendheid: "Er was geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben." (Jesaja 53: 2). U ziet uw weg niet. U weet niet waar u naar toe strompelt. Uw pad leidt naar de hel, maar u ziet het niet, en u gelooft het niet. Hoort, gij doven. En schouwt aan, gij blinden! De doven en blinden onder u zijn doorgaans de minst oplettende toehoorders.

U zegt: De leraar heeft niets voor mij. En alzo zit u over andere dingen te denken, ten einde uw geest bezig te houden. Maar weet het, God spreekt hier tot u: "Hoort, u doven. En schouwt aan, gij blinden," Juist de zorgelozen, onwetenden, blinden, vleselijk gezinden onder u moesten aandachtig toeluisteren, want God roept u. Wanneer dan toch zult u luisteren, als u het niet eens doet, wanneer God u roept?

Maar u zegt: "Dat strijdt met elkander. Als ik doof ben, hoe kan ik dan horen? Als ik blind ben, hoe kan ik dan zien?"

Antwoord. Laat die zwaarigheid maar voor God over. Luistert slechts en aanschouwt. Hier is inderdaad volstrekt geen zwaarigheid. God gebood Ezechiël dat hij profeteren zou over de dorre doodsbeenderen: "Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord," (Ez. 37: 4) en aan Jona dat hij Zijn woord zou spreken tot mensen, die zo hard waren als de stenen van de Jordaán. Terwijl wij spreken, en door de woorden, welke wij spreken, geeft God leven, en gehoor, en gezicht. Wendt slechts uw dove oren naar God heen, en vestigt uw blinde ogen op Jezus. Wie zal het ons zeggen of niet nu deze of gene blinde en dove voor de eerste maal opziet en luistert naar Jezus! I

II. Het voorwerp waarop hun gewezen wordt. "Wie is blind, gelijk Mijn Knecht, en doof, gelijk Mijn Bode, welke Ik zend? Wie is blind, gelijk de Volmaakte, en blind, gelijk de Knecht des Heeren? Gij ziet wel vele dingen, maar gij bewaart ze niet; ofschoon Hij de oren opendoet, zo hoort Hij toch niet." In deze woorden wijst iedere uitdrukking duidelijk heen naar Christus.

1. Mijn Knecht. Deze naam komt gedurig voor ten opzichte van Christus: "Ziet mijn Knecht." (Jesaja 41: 1). "Ziet, Mijn Knecht zal verstandelijk handelen. Hij zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden." (Jesaja 52: 13). "Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken." (Jesaja 53: 11). "Ik ben in het midden van u, als een die dient." (Luk. 22: 27). Hij nam een linnen doek en omgordde Zichzelf. "Hij heeft de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen." (Fil. 2: 7). Hij draagt deze naam, omdat Hij niet gekomen is om Zijn eigen wil te doen, maar de wil Desgenen die Hem gezonden had.

2. Mijn Bode. Deze benaming wordt evenzeer toegepast op Christus: "Is er dan bij Hem een Gezant, een Uitlegger, één uit duizend?" (Job 33: 23). En wederom: "Snellijk zal tot Zijn tempel komen dien Heere, die gijlieden zoekt, namelijk de Engel des verbonds, aan dewelke gij lust hebt." (Mal. 3: 1). Hij wordt alzo genoemd omdat God Hem gezonden heeft. Hij kwam van God, met de boodschap des eeuwigen levens aan zondaren.

3. De Volmaakte. "Hij is de Rotssteen; Zijn weg is volmaakt." "Gods weg is volmaakt." (Psalm 18: 31). Van niemand anders dan van Christus zijn deze woorden volkomen waarheid. In Hem was geen zonde, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden. Hij kende de zonde niet. Hij was het heilige Kind Jezus, de Volmaakte, volmaakt in het oog van de Wet, volmaakt in de ogen van zijn Vaders, volmaakt in de ogen Zijner Gemeente: "Zulk een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren." (Hebr. 7: 26).

4. Blind en doof. "Wie is blind, gelijk Mijn Knecht, en doof, gelijk Mijn Bode?" "Gij ziet wel vele dingen, maar u bewaart ze niet; ofschoon hij de oren opendoet, zo hoort hij toch niet." Hiermede wordt ons de weg beschreven, langs welke Hij, om Zijn werk op aarde te volbrengen, zou moeten gaan. Zo heet het ook in het tweede vers van ons teksthofdstuk: "Hij zal niet schreeuwen, noch Zijn stem verheffen, noch Zijn stem op 3 de straat horen laten." Zo ook spreekt Hij: "Ik ben als een dove, Ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet. Ja, Ik ben als een man, die niet hoort, en in wiens mond geen tegenreden zijn." (Psalm 38: 14, 15). En de profeet getuigt van Hem: "Hij werd verdrukt, doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders: alzo deed Hij Zijn mond niet open." (Jesaja 53: 7). Hij was blind voor de verdorvenheid van de zondaren. Hij zag, en zag toch niet. Gewis, indien Hij gezien had naar de zwarte harten dergenen voor wie Hij stierf. Hij had niet voor hen kunnen sterven; zeker, had Hij ook maar naar één zonde gezien, Hij had niet anders kunnen doen, dan ons van voor Zijn aangezicht te verwerpen, of terug te keren tot Zijn Vader. "Maar wie is blind gelijk Mijn Knecht?" Hij was blind voor Zijn eigen lijden. Hij spoedde voort naar Jeruzalem als had Hij het kruis niet met ogen gezien. Hij zag, maar sloeg daarop geen acht. Hij lag neer in de hof van Gethsémané, alsof Hij de lantarens en de fakkels niet zag van degenen, die daar aankwamen om Hem te pakken. "Wie is blind als Mijn Knecht?" Hij was doof. Hij scheen hun mompelen tegen Hem, en hun beschuldigingen niet te horen, want Hij antwoordde niet één woord. "Pilatus zei tot Hem: Hoort u niet, hoeveel zaken zij tegen U getuigen? Maar Hij antwoordde hem niet op een enig woord, alzo dat de stadhouder zich zeer verwonderde." (Matth. 27: 13, 14). Naar die Jezus nu, die alles zo uiterst geduldig voor ons heeft verdragen, moet gij, hiertoe wordt u dringend uitgenodigd, zien en horen. Aanschouwt Hem, tracht Hem te leren kennen. Wij hebben nog slechts weinig van

Christus geleerd, mijn broeders, en gij, die nog zonder Christus bent, u kent Hem nog volstrekt niet.

II. Het werk van Christus.

"Hij zal de wet groot maken, en haar heerlijk maken. (vs. 21, Eng. vert.) Dit is in sommige opzichten de wonderlijkste beschrijving van het werk van Christus, welke in de gehele bijbel te vinden is. Meermalen wordt van Hem gezegd dat Hij de Wet heeft vervuld: "Dus betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen." (Matth. 3: 15). En wederom: "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de Wet en de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om die te ontbinden, maar om ze te vervullen." (Matth. 5: 17). Hier echter wordt gezegd: "Christus zal de Wet groot maken, en zal haar heerlijk maken." Hij kwam om nieuwe luister en heerlijkheid aan de heilige Wet van God te geven, opdat de gehele wereld het zou zien en verstaan dat de Wet is heilig, en rechtvaardig, en goed. Toen God Zijn Wet in het hart Adams schreef bij diens schepping, maakte Hij de Wet daardoor groot. Hij toonde aan dat zij een grote, en heilige, en gelukkigmakende Wet was, toen Hij haar inschreef in het hart van een zo heilig en gelukkig wezen als de mens toen was. Toen God Zijn Wet van de berg Sinaï gaf, maakte Hij haar groot en heerlijk. Toen Hij haar onder zulke verschrikkelijke tekenen met Zijn eigen stem uitsprak, en haar tot tweemaal toe met Zijn eigen hand neerschreef, maakte Hij de Wet werkelijk groot, genoeg althans dat de hedendaagse sabbatskinderen wel mochten vrezen en sidderen daar zij haar te niet maken.

Maar bovenal heeft Christus door Zijn dood, en dat in het aangezicht van de ganse wereld, aan de Wet Gods luister, en grootheid, en heerlijkheid, en majesteit gegeven.

1. Door Zijn lijden.

Hij heeft de heiligheid en de rechtvaardigheid der Wet groot gemaakt door haar vloek 4 te dragen. Toen Adam zondigde, loochende hij dat de Wet heilig en rechtvaardig was. De duivel zei tot hem: "Gij zult de dood niet sterven." (Gen. 3 . 4). Hij geloofde de duivel. Hij dacht dat God hem niet zou doen sterven, hij dacht dat Hij het met Zijn onkreukbare en heilige Wet zo nauw niet zou nemen. Hij zal niet doen wat Hij gezegd heeft. Zou Hij de schepselen, welke Hij heeft gemaakt, vernietigen alleen omdat zij een appel hebben weggenomen? Wanneer iemand zondigt, loochent hij de heiligheid van de Wet Gods. Wanneer iemand vloekt, of de sabbat ontheiligt, of zijn ouders niet eert, of een vals getuigenis spreekt, of steelt, dan zegt hij in zijn hart: God zal het niet zien, God zal er geen notitie van nemen, God zal mij hierom niet in de hel werpen. Hij slaat geen geloof aan de bedreigingen van God. Hij gelooft niet dat de Wet heilig is en rechtvaardig. Indien gij, die in de zonde leeft, werkelijk geloofde dat iedere zonde, welke u bedrijft, slechts nieuwe slagen over u brengen moet voor de eeuwigheid, slechts nieuwe vuurvlammen over uw ziel moet inroepen, u slechts te meer voor de hel moet doen rijpen, u zou niet kunnen zondigen gelijk u doet. En alzo onteert u de Wet, u maakt haar klein en verachtelijk, u overreedt uzelf dat de Wet Gods nimmer in al haar kracht zal worden toegepast. Alzo dan is iedere zonde bepaaldelijk tegen God gericht: "Tegen U, U alleen." (Psalm 51: 6).

Nu heeft God Zijn Zoon in de wereld gezonden om de Wet groot te maken, door onder haar vloek te sterven. Hij nam op Zich de vloek die de zondaren toekwam, en droeg die in Zijn lichaam op het hout, en bewees daardoor dat men met de Wet Gods geenszins de spot kan drijven. Wanneer God de duivel en zijn engelen in de hel werpt bevestigt Hij op verschrikkelijke wijze de waarheid Zijner bedreigingen, de ontzettende onkreukbaarheid Zijner Wet. Indien God alle mensen in de hel had geworpen, zou hierdoor dezelfde zaak zijn bewezen geworden. Maar veelmeer nog toen Christus Zijn hoofd boog onder de

slagen van de vloek van de Wet. Hij bezat een oneindige waardigheid en heerlijkheid: "God, bovenal te prijzen in van de eeuwigheid." (Rom. 9: 5). Hij achtte het geen roof Gode even gelijk te zijn. Hij was ver verheven boven alle lof en prijs. Hij was de Godmens, het enige wezen dat immer deze aarde betrad, hetwelk God en mens was. Hij was een mens, die geen persoonlijke zonde had. Hij was volmaakt, kende de zonde niet, deed de zonde niet, was heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren. Hij was een oneindige dierbaarheid voor God. Zijn eigen Zoon, Zijn ééngedeboren Zoon. Hij was in de beginne bij God, en God zelf. Hij was het, in wiens hart de liefde van de ongeschapen God van alle eeuwigheid met volle stromen had gevloeid. Hij kwam en boog Zijn hoofd onder de slagen van de Wet. De engelen hadden Hem gezien. Engelen waren begerig in dit ontzettend schouwspel in te zien. De ogen van miljoenen werelden waren naar Calvarië gericht. Toen Jezus stierf, verlostte Hij ons van de vloek van de Wet, een vloek geworden zijnde voor ons. En nu werd het voor al het scheepsel duidelijk zichtbaar dat God niet met Zich laat spotten. Hij bekleedde de wet met glans en luister. De engelen en de aartsengelen zagen het, en beefden als zij het zagen. Hij die Zijn Zoon niet gespaard heeft, zal ook geen anderen sparen.

Leert hieruit de zekerheid van de helse straf voor allen die zonder Christus zijn. Wie van u, die zonder Christus bent, zou kunnen hopen de vloek van de Wet te zullen ontvluchten, nu God Zijn eigen Zoon niet heeft gespaard? Indien u van plan bent Christus te verwerpen, dan moet u ook de helse straf dragen. U zegt dat u iemand bent van groot verstand, van grote macht, van grote rijkdommen. Maar weet, dat u niet in één opzicht gelijk bent aan de Zoon van God, en zelfs Hij is niet gespaard. U zegt dat uw zonden niet vele, niet groot, niet zo afschuwelijk zijn als die van anderen; o, maar Christus kende de zonde niet. Hij had geen persoonlijke zonde, Hij had geen andere dan toegerekende zonden. Hoe stellig zeker zult u dan moeten lijden. U zegt dat God vriendelijk jegens u is geweest, dat Hij u veel weldaden heeft bewezen. Maar bedenkt, Christus was de Zoon Zijner liefde, en toch, daar de Wet het eiste, heeft God Zijn eigen Zoon niet gespaard. Al was u ook de zegelring aan Zijn rechterhand, nochtans zou Hij u afrukken, al was u een rechteroog, nochtans zou Hij ge uittrekken.

Leert hieruit de zonde te vluchten. Iedere zonde zal haar eeuwige straf hebben. Voor de zonde, welke u pleegt, heeft Christus eenmaal geleden, of u zult daarvoor in de hel moeten lijden. Waarom toch wilt u de beker van de kwelling boordevol maken? Wilt u dan volstrekt niet tot Jezus komen, spaart uzelf dan ten minste voor nog groter verdoemenis.

2. Door Zijn gehoorzaamheid.

Hij zette luister bij aan de goedheid van de Wet door haar te gehoorzamen. Toen Adam de dienst van de duivel verkoos boven de dienst van God, getuigde hij daarmede dat de Wet Gods niet goed was. Hij zag dat de vrucht goed was tot spijs, en dat het een boom was, begeerlijk om verstandig te maken, en hij at. Zo ook is het nog met iedere zondaar. Kiest u de zonde boven de heiligheid, kiest u het vloeken, of de sabbatschennis, of de wandel met de goddelozen boven het dienen van God met een ootmoedige, stille geest, dan zegt gij: "De wet Gods is hard en maakt mij tot een slaaf. Het is niet goed onder die Wet te zijn. Het zou mij niet gelukkig maken zo ik die Wet onderhield. Ik ben gelukkiger in het overtreden dan ik zou zijn in het onderhouden van die Wet. Het is niet goed God lief te hebben met geheel mijn hart, en mijn naaste als mijzelf." Welnu, toen Christus kwam en van de kribbe tot het graf de Wet gehoorzaamde, toen de Zoon van God kwam en het Zijn blijdschap was de wil van God te doen, en de wet van zijn Gods immer in Zijn hart geschreven had, om God lief te hebben met Zijn gehele hart, en Zijn naasten als zichzelf, toen zette Hij de Wet luister bij. Daarmede toonde Hij voor aller

oog dat de onderhouding van de heilige Wet Gods het geluk en het hoogste goed van het schepsel is. Geen wezen was zo vrij, zo onbepaald vrij, in het ganse heelal als Christus was, doende alles wat Hij deed overeenkomstig het welbehagen van Zijn eigen wil. Daarenboven was Hij de Wijste, de alleenwijze. Hij kende de natuur van de dingen, kende hun begin en hun einde. Hij had ook de blijdschap des hemels gesmaakt. Hij had van alle eeuwigheid gedronken uit de beek van de wellusten Gods. Hij had genoten alles wat de Vader geniet: verzadiging van vreugde voor Gods aangezicht, en liefelijkheden aan Zijn rechterhand eeuwig. En toch, toen Hij onze natuur had aangenomen, had Hij een vermaak in de Wet Gods naar de inwendige mens, ja, Hij droeg de Wet Gods in Zijn hart. Hij had God lief met Zijn gehele hart, met Zijn ganse ziel, met geheel Zijn verstand en met al Zijn krachten. Hij had Zijn naasten lief als zichzelf, ja, meer dan zichzelf; want Hij gaf Zijn eigen leven over voor ons. Hij was onderdanig aan Zijn ouders en leermeesters. Hij had de heilige sabbat lief. Hij maakte de Wet groot en maakte haar heerlijk. Hij zette voor aller oog nieuwe luister bij. Hij toonde met nieuwe klaarheid en een tot dusverre ongekende duidelijkheid en glans, dat het grootste geluk van het schepsel bestaat in het onderhouden van de gehele Wet.

Zie hieruit de ware wijsheid van hen, die nieuwe schepselen zijn, en de heilige Wet Gods liefhebben. Voor zover u in waarheid tot Christus bent gekomen, bent u ook naar Zijn beeld vernieuwd, zodat u de heilige Wet Gods liefhebt. "Ik heb een vermaak in de Wet Gods, naar de inwendige mens" (Rom. 7: 22), "de bevelen des Heeren zijn recht, verblijdende het hart." (Psalm 19: 9). De wereld zegt: Wat bent u toch een arme slaaf; u mag niet eens een kleine uitspanning hebben op de sabbat, u mag niet eens des zondags eens gaan wandelen, of een theekransje hebben; u mag niet naar een bal of naar de schouwburg gaan; u mag niets hebben wat de zinnen streelt, u bent niets meer dan een slaaf. Ik antwoord: Christus had niet een van al deze vermaken. Hij had die niet nodig. En wij ook niet. Hij wist wat werkelijk wijs, en goed, en gelukkig maakt, en Hij koos de heilige Wet Gods. Geen wezen was zo vrij als Hij, en toch kende Hij de zonde niet. Maak mij vrij gelijk Christus vrij was, dit is alles wat ik vraag. "Die Uw Wet beminnen, hebben grote vrede, en zij hebben geen aanstoot." (Psalm 119: 165). IV. Het gevolg: "De Heere heeft lust."

1. Aan Christus. God heeft lust aan Christus om verscheiden reden.

1ste. Omdat Hij van zijn gelijke is: "Het afschijnsel Zijner heerlijkheid, en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid." (Hebr. 1: 3).

2e. Omdat Hij Zijn liefde waardig is.

3e. Om Zijn vrijwillige dood. "Daarom heeft Mij de Vader lief." (Joh. 10: 17). De Vader heeft Hem lief met een liefde waaraan niets ontbreekt. Hij stort al de stromen Zijner liefde over Hem uit. Hij heeft Hem lief met een onbewolkte, onverdeelde, eeuwige liefde.

2. Aan allen die in Christus zijn.

Wie van u ook gewillig is zijn eigen gerechtigheid te laten varen, en Christus als zijn Borg en Middelaar aan te nemen, God vergeeft hem niet slechts de zonde, maar Hij heeft een lust aan hem om de gerechtigheid van Christus Met dezelfde liefde, waarmede Hij Christus liefheeft, zal Hij ook u liefhebben. En inderdaad, zo wij enigermate met onze gedachten indringen in de wetgrootmakende gerechtigheid van Christus, dan kan ons dit geenszins verwonderen. Zij is een oceaan van Goddelijke gerechtigheid, en zij, die in die oceaan gedompeld worden, zijn als 't ware opgelost in Goddelijke gerechtigheid. Zij is een dampkring van licht, gereed om de ziel gans en al te omwikkelen, zodat de zondaar geheel door het licht wordt bedekt, en alzo Goddelijk rein, en in alle dingen

welbehaaglijk wordt in de ogen van God. Nodiging. Hij, die deze gerechtigheid heeft uitgewerkt, nodigt u allen uit haar aan te nemen.

Die onbezorgd leeft, hoort Zijn woord: "Hoort, gij doven, en aanschouwt, gij blinden," "Tot u, o mannen! roep Ik, en mijn stem is tot van de mensen kinderen." (Spr. 8: 14). Gij, die vermoeid bent, wordt met nog meer tederheid door Hem geroepen: "Komt tot Mij, u allen die vermoeid en belast bent." (Matth. 11: 28). "O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren." (Jesaja 55: 1). Indien u heden tot Christus u wendt, behoeft u geenszins te vrezen dat Gods oneindige majesteit tegen u zijn zal, want de Heere heeft om Zijner gerechtigheid wil lust aan u, want Christus heeft de Wet groot en heerlijk gemaakt. Amen.

29. KEER WEDER TOT MIJ

"Gedenk aan deze dingen, o Jakob en Israël; Want gij zijt Mijn knecht, Ik heb u geformeerd; gij zijt Mijn knecht, Israël! Gij zult van Mij niet vergeten worden. Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk. Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost." (Jesaja 44: 21, 22).

In deze woorden stelt God de gelukkige toestand van Zijn uitverkoren volk tegenover die van de arme blinde afgodendienaars, welke Hij in de verzen, die voorafgaan, beschreven heeft. Ach, mijn vrienden, er moge in de ogen van de mensen weinig onderscheid zijn tussen hen en de kinderen van de goddelozen, maar in het oog van God zijn zij zo van elkaar onderscheiden als het kaf van het koren, als de lelie van de doorn. De Heere zegt van hem, die zonder Christus is: "hij voedt zich met as." (vs. 20). Maar tot Zijn kinderen spreekt Hij: "Gedenk aan deze dingen, o Jakob!" Mocht de Heere onze wegen openen om uit Zijn Schrift de wonderen te zien!

I. Allen, die tot Christus gekomen zijn, hebben vergeving ontvangen. "Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk." (vs. 22).

1. Merk de *volkomenheid hunner vergeving* op. "Ik delg uit als een nevel." Op vele plaatsen van de Schrift wordt deze volkomen schuldvergeving aangetoond. –

- Vooreerst, wordt zij vergeleken bij een verandering van de kledingstukken, die gewassen of geveerd worden. "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw." (Jesaja 1: 18). En wederom: "Die ons heeft lief gehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed." (Openb. 1: 5). –

- Ten tweede, bij iets, waardoor bedekking geschiedt: "Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is." (Psalm 32: 1). En Jezus zegt: "Koopt van Mij witte klederen, opdat u moogt bekleed worden en de schande van u naaktheid niet geopenbaard worde." –

- Ten derde, wordt zij vergeleken bij iets wat verloren is. Hizkia zegt: "Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen;" Micha: "Gij zult al hun zonden in de diepte van 2 de zee werpen." Maar kunnen zij nog nabij wezen? "Neen, zover het oosten is van het westen." (Psalm 103: 12). Maar als de Heere ze wilde zoeken? "In die dagen en te dien tijd, spreekt de Heere, zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden." (Jer. 50: 20).

- Ten vierde, bij iets wat vergeten is: "Uw zonden en uw ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken." Al zijn overtredingen, die hij heeft gedaan, zullen niet meer gedacht worden. - Ten vijfde, bij iets, dat uitgedelgd is. Hoewel de zonden gewassen, bedekt, verloren, vergeten zijn, blijven zij nochtans in Gods gedenkboek? Ja, maar hoe? Uitgedelgd. Houdt gij, die in Jezus gelooft, de Zoon van God voor uw zaligheid? Neemt dan dit woord aan. Zie waaraan de bladzijde, op welke uw zonden beschreven zijn, gelijk zal zijn. Zij zal zijn een grote vlek – een nevel. Wanneer u naar de wolken ziet, kunt u dan daar enig geschreven schrift lezen? Evenmin kan God enige van u zonden lezen, o gelovige in Jezus.

2. *Merk op de dadelijke vergeving.*

Er staat niet: Ik zal uw overtredingen uitdelgen; maar: "Ik heb uitgedelgd." (volgens de Engelse tekst) Enigen zeggen: Ik hoop dat God mij vergeving zal schenken. Ach, mijn vrienden, u vergist u zeer in de Schrift: een dadelijke vergeving wordt u aangeboden. Op

hetzelfde ogenblik dat de ziel zich aan Jezus klemmt, is dit woord waar: "Ik heb uitgedelgd." "Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn."

Vraag. Heeft God uw zonden uitgedelgd?

Ten eerste, de meesten zeggen: ik weet het niet; ik heb het nooit onderzocht. O, zondaar, als u het nooit onderzocht hebt, wil ik in uw plaats antwoorden: geen van u zonden is uitgedelgd. Ieder boos woord, iedere boze daad en gedachte, die u hebt gedaan, is tegen u geschreven, u zult ze alle eenmaal aantreffen. Een bedrogen hart heeft u verkeerd, en u weet niet dat er een leugen in uw rechterhand is.

Ten tweede, enigen menen, het is onmogelijk dit te zeggen, ik zag nooit Gods gedenkbok, hoe kan ik het dan zeggen? Zeer juist, u zag nooit het gedenkbok Gods, en nochtans is er een ander bok. Als u dat maar eens goed onderzoeken en het woord van Jezus geloven wilde, dan zou u weten dat uw zonden vergeven zijn. Gewis, het is mogelijk. David erkende dit en duizenden hebben sedert David de Heere gedankt voor de vergeving hunner zonden. De vrouw, die de zoom van Christus' kleed aanraakte, wist dat zij rein was geworden. Zij was geen geneesheer, en nochtans wist zij dat zij genezen was. Wanneer iemand een last op zijn rug heeft, en u ontheft hem daarvan, dan weet hij het op eenmaal. Zo ook gaat het met de ziel, die tot Jezus vlucht zij vindt rust.

3. Merk op wie uitdelgt. "Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg." (Jesaja 43: 25).

Ten eerste, enigen trachten hun eigen zonden uit te delgen. De een zegt: Ik ben bedroefd over mijn zonden. Ik zal ze met mijn tranen uitdelgen. Ik zal de Heere bidden, en mijn bedreven zonden met mijn ernstige gebeden bedekken, zegt een ander. Ik wil mijn leven verbeteren en mijn naakte ziel met goede daden bedekken, spreekt een derde. Maar, dit is alles vergeefs, God alleen kan uitdelgen. Tenzij Hij het doet kan het geen ander doen: "Ik, Ik ben het."

Ten tweede, enigen hopen, dat Christus hun zonden zal uitdelgen, buiten weten van de Vader. Zij geloven dat Christus gewillig is, om een Zaligmaker te zijn, maar niet alzo de Vader. Doch nee, Christus en de Vader zijn één. Indien u tot Christus komt, zal God het doen, en zal tot u zeggen: "Ik heb het gedaan." Spreek tot zielen, die geen vergeving van zonden hebben ontvangen. Ongelukkige mensen, u hebt veel vermaken en veel vrienden, maar één zaak ontbreekt u: de vergeving van u zonden. Geloof u niet dat u gelukkiger zou zijn en veel lichter om uw hart, als uw zonden vergeven waren. Ach! hoe jammerlijk zijn al uw dagelijkse bezigheden en genoegens, terwijl u weet dat de hel haar kaken voor u opent. God heeft nooit uw zonden uitgedelgd; nochtans kunt u vergeving krijgen. "Tot u, o mensen, roep Ik; en Mijn woorden zijn tot de zonen van de mensen." Komt tot Christus en God zal u overvloedig vergeven.

II. Allen, die tot Christus gekomen zijn, zijn Gods knechten. "Gij zijt Mijn knecht; gij zijt Mijn knecht." Twee redenen zijn hiervoor aangegeven.

1ste. "Ik heb u verlost;"

2e. "Ik heb u geformeerd."

Ten eerste, wegens de verlossing. Wanneer een mens toestemt dat Christus zijn zaligheid zal zijn, erkent hij dat hij niet van zijn zelfs is, maar gekocht met een dure prijs. Dit erkende David: "Voorwaar, ik Bert Uw knecht; ik ben Uw knecht en de zoon van u dienstmaagd; u hebt mijn banden losgemaakt." Dit erkende Paulus, toen hij ter aarde gevallen was, en riep: "Heere, wat wilt u dat ik doen zal?" De onbekeerde mens denkt dat hij voor zijn bekering van zijn zelfs is: mag ik niet met het mijn doen, wat ik wil? Hij was de gewillige dienstknecht van de duivel. Maar als hij de prijs voor hem neergelegd ziet, voelt hij, dat de Heere hem uit het diensthuis heeft verlost. Nu zegt hij: *Ik ben des Heeren*. Nu is hij veelmeer een dienstknecht des Heeren, dan hij het vroeger van de

duivel was. O, lieve Christenen, mocht ik dit van meerderen onder u zien een onderwerping en overgave aan de Heere; "want gij zijt Mijn knecht, gij zijt Mijn knecht."

2e Omdat God u geformeerd heeft: "Ik ben uw Formeerder van de buik af." (Jesaja 44: 2). Het gehele genadewerk Gods is des Heeren en een wonder in onze ogen. Paulus zegt: "Wanneer het Gode behaagd heeft, mij van mijns moeders lijf af te zonderen, om Zijn Zoon in mij te openbaren." (Gal. 1: 5). En God zegt tot Jeremia: "Voordat Ik u in de buik formeerde, kende Ik u, en voordat gij uit de buik kwam, heb Ik u geheiligd." God tekent de Zijnen van de buik hunner moeder af. Terwijl zij nog kinderen zijn, vergadert de Heere ieder gebed voor hen. Elke moedertraan legt Hij in Zijn fles, haar zuchten in Zijn boek. Als zij jongelingen zijn, redt Hij hun zielen van de dood, geeft hun tijd tot nadenken, plant woorden in hun gedachtenis: "Ik gordde u aan, hoewel gij Mij niet gekend heb." Wanneer Zijn tijd komt, maakt Hij ze tot enig werk in Zijn wijnberg bekwaam, of trekt ze, vertroost ze en voedt hun zielen op. Hij is een getrouwe Schepper. "Zingt, o hemelen, want de Heere heeft het gedaan." Die ziel wordt inderdaad een knecht Gods. Enigen van u weten het dat God u geformeerd heeft. U kunt Zijn hand nagaan, die u geleidde van uw geboorte af, die u gordde toen u Hem niet kende; in de moeder die om 4 u worstelde, in lievelingen, die voor u baden, en nu in het stille graf liggen, in leraars, tot welke u gebracht werd, in teksten, waardoor u geleid werd. O, u bent des Heeren dienstknechten! Laat Hem uw oor doorboren. Draag in uw lichaam de littekens van de Heere Jezus.

III. Zielen, die in Christus zijn, zullen door God niet vergeten worden.

"Gij zult van Mij niet vergeten worden." De kinderen Gods denken menigmaal dat God hen vergeten heeft. Menigmaal, wanneer zij in zonden en duisternis vervallen, voelen zij zich van God afgesneden, alsof Zijn genade voor altijd van hen weggenomen was. Maar lees hier, dat God nooit de ziel vergeet, die in Christus Jezus is.

1. Zo was het met Mozes in het land van Midian. Veertig jaren geleden dacht hij dat God Zijn volk vergeten had. Hij wandelde als een herder in de woestijn, veertig jaren lang, eenzaam en treurig. Maar had God werkelijk Zijn volk vergeten? Nee! Hij verscheen in het brandende braambos, en zei: "Ik heb zeer wel gezien de verdrukking Mijns volks, hetwelk in Egypte is en heb hun geschrei gehoord, vanwege hun drijvers: want Ik heb hun smarten bekend." (Exod. 3: 7). God kent uw smarten, o ziel in Christus.
2. Zo was het met David, in Psalm 77, 13 en 31.
3. Zo was het met Hiskia, toen de Heere hem zei dat hij moest sterven. Hiskia weende zeer: "Gelijk een kraai of zwaluw, zo piepte ik; ik kirde als een duif; mijn ogen verhieven zich omhoog; o Heere! ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg." (Jesaja 38: 14). Vergat God hem? Nee, God zei dit woord tot hem: "Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranengezien; zie, Ik zal vijftien jaren tot uw dagen toedoen." De Heere vergeet nooit één ziel in Christus.
4. Zo zal het zijn met Gods oude volk. "Sion zegt: De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten!" (Jesaja 49: 14, 15).
5. Zo is het met de woorden in onze tekst: "gij zult van Mij niet vergeten worden." Een woord tot zielen in Christus. De Heere kan u niet vergeten. Indien u voor God stond in uw eigen rechtvaardigheid, dan zou ik het inzien hoe u van Zijn liefde en zorg gescheiden was, want uw maaksel is broos en uw goedheden zijn als een morgenwolk en de vroege dauw. Maar u stond voor Hem in Christus; en Christus is Dezelfde gisteren, heden en in eeuwigheid. U zult in eeuwigheid

gedacht worden: De wereld moge u vergeten, uw vrienden mogen u vergeten, want ze is een vergeetachtige wereld. U mag geen steen hebben op uw graf; maar God vergeet u niet, Christus zal uw naam plaatsen naast die van Zijn getrouwe getuige, Antipas. In leven, in dood, in eeuwigheid, "zult gij door Mij niet vergeten worden."

IV. Een verlorene ziel zal tot God wederkeren: "Keer weder tot Mij."

De zonde en de ellende van ieder natuurlijk mens bestaat in het zich afkeren van God. Adam verborg zich voor God. Jesaja klaagt: "Zij zijn weerspanning geworden en zij hebben Zijn Heilige Geest smarten aangedaan, daarom is Hij hun in een vijand verkeerd." En de Heere zegt: "welke ongerechtigheden hebben uw vaders in Mij gevonden, dat zij verre van Mij zijn gegaan?" "Vergeet ook een jonkvrouw haar versiersel? of een bruid haar bindselen? Nochtans heeft mijn volk Mij vergeten, dagen zonder getal." (Jer. 2: 32). Maar wanneer een ziel tot Christus is gekomen, is er geen reden meer, waarom zij niet tot God zou wederkeren. "Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost." "Door Jezus hebben wij beiden de toegang door één Geest tot de Vader." "Ik ben de Weg; niemand komt tot de Vader dan door Mij."

Lieve broeders in Christus, laat mij u overreden tot de Vader weder te keren.

1. Komt in de armen van zijn liefde. Wanneer God een mens heeft verlost, wil Hij hem in Zijn armen sluiten. Hij wil hem om de hals vallen en kussen. Zie, hoe Hij tracht een ziel te winnen! Hij zegt haar alles wat Hij voor haar gedaan heeft, alles wat Hij nog zal doen, en voegt er bij: "Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost."

O, waarom zijt gij bevreesd, gij kleingelovigen? Waarom blijft u achter en waagt het niet tot God te komen? Waarom loopt u Hem niet tegemoet? Sommigen zeggen: "Ik ben bevreesd wegens mijn bedreven zonden." O, maar hoort Zijn woord: "Ik heb ze uitgedelgd. Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost." Sommigen zeggen: "Ik ben bevreesd dat God zo'n zondaar als ik ben, niet wil aannemen! O, dwazen en tragen van hart om Zijn eigen woord te geloven! Spreekt Hij niet duidelijk en vriendelijk genoeg tot u: "keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost?" Treedt in gemeenschap met Hem; wandelt dagelijks met Hem. Henoch wandelde met God. Eenmaal wandelde Adam met God in het paradijs, zo ook gemakkelijk, alsof hij van het ene vertrek in het andere ging. Hij sprak met hem over Zijn oordelen.

O, komt tot uw God, verlorene zondaren, wier schuld is vergeven. Nadert tot Hem, en ontvangt vrede. Komt tot Hem, en blijft niet achter. U acht het als een grote zaak een levend christen te kennen, maar hoe oneindig beter is het God te kennen. Het is uw eindeloze zaligheid. U zult meer kennis krijgen in één uur met God, dan uw gehele leven met mensen door te brengen. U zult meer heiligmaking verkrijgen door een onmiddellijke verkering met God, dan door alle genademiddelen samen genomen. Werkelijk, de middelen zijn louter ijdelheid, tenzij u met dezelve tot God komt. "Keert weder tot Mij, want Ik heb u verlost." Een woord tot degenen, die verachterd zijn in het geloof.

Schuldige ziel, u bent binnen de voorhang geweest; u kent de vrede, die Jezus geeft, u kent de blijdschap van Gods vriendelijk aangezicht. Maar u hebt dit alles laten varen; u bent verachterd in het geloof. Schuldige ziel, u hebt slechter gehandeld dan de wereld. De wereldling heeft nooit Christus gediend, gelijk u gedaan hebt. Zij hebben Hem bespogen, bespot en gekruisigd; maar u hebt Hem in het huis van zijn vrienden verwond. "Het was niet een vijand die Mij sloeg, dan zou Ik het hebben kunnen dragen; maar gij, Mijn vriend, en Mijn bekenden," spreekt de Heere! Schuldige ziel, wat zegt God tot u? "Ga weg van Mij, u vervloekte?" Nee, "keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost." "Bekeert u, gij afkerige kinderen, want Ik heb u getrouwd, spreekt de Heere." (Jer. 3:

14). Keer weder, zondaar; uw God roept u, de Heere, die u verkoor, de Zaligmaker, die voor u stierf, de Trooster, die u vernieuwt. "Keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost."

St. Pieter' s kerk, 8 juli 1838.

30. KAN EEN VROUW VERGETEN

“Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten.” (Jesaja 49: 14, 15).

Deze woorden zijn allereerst van toepassing op Gods oude volk, de Joden. Ik geloof dat, vóór zij zich eenmaal bekeren, hun ogen zullen geopend worden om hun zonde en ellende te zien. Zij zullen Hem zien, in Wie zij gestoken hebben, en rouw bedrijven. Wanneer zij de heerlijke aanbiedingen van de genade zullen vernemen, zullen zij ze niet kunnen geloven: Sion zal zeggen: de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten." Maar God zal antwoorden, dat, in weerwil van al hun bedreven zonden en ongerechtigheden, Hij hen nochtans zal liefhebben en hun God zijn: "Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haar buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten." Deze woorden behelzen een waarheid voor alle gelovigen.

I. Laat ons die tijden nagaan waarin de gelovigen menen dat zij verlaten zijn.

1. In tijden van grote droefheid.

Zo was het met Naomie. Zij had haar lieve man en haar beide zonen in het land van Moab verloren. En nu, toen zij wederkeerde en te Bethlehem inkwam, werd de hele stad over haar beroerd en zij zeiden: "Is dit Naomi? Maar zij zei tot henlieden: Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara, want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan. Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de Heere doen wederkeren; waarom zou u mij Naomi noemen, daar de Heere tegen mij getuigt en de Almachtige mij kwaad aangedaan heeft?" Zo was het met Hizkia. Toen de Heere tot hem zei: "Geef bevel aan uw huis, want u zult sterven, en niet leven, keerde Hizkia zijn aangezicht om naar de wand, en hij bad tot de Heere en Hizkia weende gans zeer. Gelijk een kraai of zwaluw zo piepte ik, ik kirde als een duif, mijn ogen verhieven zich omhoog; o Heere! ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg."

Zo ging het met Job. Toen Job zijn kudde en zijn herders op een dag verloor, toen zijn lichamelijke gezondheid verwoest was en hij in het midden van de as neerzat, toen opende Job zijn mond en vervloekte zijn dag: "De dag verga waarin ik geboren ben. 2 Waarom geeft Hij de ellendigen het licht en het leven de bitterlijk bedroefden van gemoed? Och, of mijn begeerte kwam, en dat God mijn verwachting gaf en dat het Gode liefde, dat Hij mij verbrijzelde, Zijn hand losliet, en een einde met mij maakte." (Job 3 en 6). Och! het is een treurige zaak, wanneer een ziel onder de kastijdingen Gods zucht. Zij hadden tot doel u sterker tot Christus te drijven, tot groter blijdschap in God. Bezwijk niet wanneer u van Hem gekastijd wordt. Wanneer een ziel tot Christus komt, verwacht zij hemelwaarts geleid te worden langs een groene, begane weg, zonder een doorn. Integendeel, zijn weg leidt in duisternis, armoede staart hem in het aangezicht, hij wordt kinderloos, of vervolging verbittert zijn leven, en thans gedenkt zijn ziel aan de alsem en de gal. Hij vergeet dat liefde en wijsheid hem bestieren. Hij zegt: 'ik ben de man, die bitterheid heeft gezien. De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten'.

2. Wanneer zij in zonden gevallen zijn.

Zolang als een gelovige ootmoedig met zijn God wandelt, is zijn ziel in vrede. De kaars des Heeren schijnt op zijn hand. Hij wandelt in het licht en het bloed van Jezus Christus,

de Zoon van God, reinigt hem van alle zonden. Maar in het ogenblik dat het ongeloof hem bekruipt, zondigt hij, en even, als David, valt hij zeer diep. Een gelovige valt gewoonlijk dieper dan de wereld: hij valt in de duisternis. Toen Adam viel, werd hij bevreesd en hij verborg zich voor het aangezicht van de Heere God, in het midden van het geboomte des hofs en maakte zich schorten van boombladeren. Helaas! als een gelovige valt, wordt hij ook bevreesd. Hij verbergt zich voor het aangezicht Gods. Dan heeft hij geen goed geweten, hij vreest God te ontmoeten, hij verkeert niet graag in het huis des gebeds, zijn hart is vol argwaan. Hij zegt tot zichzelf: Indien ik een kind van God geweest was, zou de Heere mij dan overgegeven hebben aan de lusten mijns harten? Hij weigert terug te keren. "Er is geen hoop, nee, want ik heb de vreemden liefgehad en ben hen nagegaan."

Hoewel God voor de zondaar nooit een woestijn of een land van duisternis geweest is, nochtans zegt hij: "Wij zijn meesters; wij willen niet meer tot U komen." "De Heere heeft mij verlaten en mijn Heere heeft mij vergeten." ach! dit is de bitterste soort van verlatenheid. Als u geloof en een goed geweten wegwerpt, zult u schipbreuk lijden.

3. In een tijd van verlatenheid.

Als God van de ziel eens gelovigen terugtrekt, is zij in de verlatenheid; dan gevoelt zij dat God afwezig is. De wereld weet hier niets van en nochtans is het waar. God openbaart zich op andere wijze aan de Zijnen dan aan de wereld: "De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vrezen en Zijn verbond om hun die bekend te maken." Jezus is dikwijls bij de Zijnen. Zij gevoelen Zijn nabijheid, zij horen Zijn woorden, hun harten branden in Hem. Zij gevoelen menigmaal dat Hij het woord vervult: "Ik zal u geen wezen laten; Ik zal tot u komen."

De Vader is de toevlucht van de Zijnen. Zij gevoelen Zijn eeuwige armen, welke hen ondersteunen; zij gevoelen dat Zijn oog hen gadeslaat; zij gevoelen dat Zijn liefde over hen uitgestort is als een lichtstroom van boven uit de hemel.

De Heilige Geest is in hen. Zij gevoelen menigmaal Zijn adem; zij gevoelen menigmaal dat zij de Geest in hen hebben, roepende: "Abba, Vader!" O, dit is de hemel op aarde, een allesbevredigende blijdschap.

Dikwijls behaagt het God Zich van de ziel terug te trekken, en ik geloof voornamelijk om drie 3 redenen: ten 1e, om ons in het stof te vernederen; ten 2e, om enig niet gedood bederf te openbaren; ten 3e, om ons naar Hem te doen hongeren.

Dit was de toestand van David toen hij de 42e Psalm schreef. "Ik zal zeggen tot God, mijn Steenrots, waarom vergeet Gij mij? Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God?" "Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God." ach! veel sterker dan de natuurlijke dorst van het gewonde hert naar de heldervlietende beek, is de geestelijke dorst van de verlaten ziel naar God. Zodanig was het gevoel van Job, toen hij riep: "De pijlen des Almachtigen zijn in mij!" En wederom: "Och, dat ik wist waar ik Hem mocht vinden! Och, of ik ware als in de vorige maanden!" (Job 29: 4). Hij heeft een bittere herinnering van vroegere blijdschap, een bitter gevoel, dat geen middel zijn ziel weder tot rust kan brengen. Dit was het gevoel van de bruid: "Ik zocht des nachts op mijn leger hem, die mijn ziel liefheeft; ik zocht hem, maar ik vond hem niet." (Hooglied 3:1).

Ach, broeders! indien u ooit iets hiervan gekend hebt, zult u iets verstaan van het verschrikkelijke gevoel van de verlatenheid Gods, van bergen te hebben tussen de ziel en Hem, samengevat in deze woorden: "de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten."

II. God kan niet één ziel, die in Christus is, vergeten.

"Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten." "

1. Zij is als de liefde van een moeder.

Er is geen liefde op aarde als de liefde van een moeder. Het is een vrije, ongekochte, belangeloze liefde. Hoeveel smart zij ook geleden heeft wegens haar kind, hoeveel moeite zij voor hetzelfde heeft door te staan, bij dag en bij nacht, terwijl het hangt aan haar borst, toch is het haar kostelijker dan goud. Er is iets in haar hart, dat zich vastklemt aan haar zwak, ziekelijk, ja zelfs aan haar verstandeloos kind. De liefde Gods tot een ziel, die in Christus is, is sterker dan deze liefde. De Psalmist vergelijkt haar bij die van een vader. "Gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt zich de Heere over degenen, die Hem vrezen." En Maléachi 3: 17: "Ik zal hen verschonen, gelijk als een man zijn zoon verschoont, die hem dient." Wederom Jesaja 66: 13: "Als een, die zijn moeder troost, zo zal Ik u troosten." Deze liefde van een moeder tot haar kind is haar aangeboren. Zij kan niet anders dan liefhebben. U kunt ze niet veranderen. U kunt eerder het hart van de moeder verbreken, dan dat u de liefde tot haar kind kunt veranderen. En nochtans zijn er enige arme zielen, zo misvormd door de satan; haar harten zijn zo verdierlijkt, dat zij haar kinderen kunnen vergeten. De Indiaanse moeder kan dansen op het graf van haar kind, en de moordenares kan haar hand tegen het leven van haar zuigeling opheffen: "Ach! hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten."

De liefde Gods tot een ziel, die in Christus is, is een natuurlijke liefde. Het is een liefde, in haar aard ingeworteld. De Vader heeft de Zoon lief en met dezelfde liefde bemint Hij de ziel die in Jezus is. Hij kan Hem niet vergeten. Hij bemint Hem, omdat Hij gans zeer beminnelijk is. Hij bemint Hem, omdat Hij Zijn leven gaf voor Zijn schapen. Alles dat in God verenigd is, noopt Hem om Zijn Zoon lief te hebben: Zijn heiligheid, Zijn gerechtigheid, Zijn waarheid en zo ook alles dat in God verenigd is, noopt Hem de ziel te beminnen, die in Christus is.

Wees niet moedeloos, broeders, die in donkerheid verkeert. Verlaten zielen, Gods liefde kan niet veranderen, tenzij Zijn natuur verandert. Eerst dan als God ophoudt heilig, rechtvaardig en waarachtig te zijn, zal Hij ophouden de ziel lief te hebben, die zich onder de vleugelen van Jezus verbergt.

2. De liefde van de Vader is een volle liefde.

De liefde van een moeder is de volste liefde, die wij op aarde hebben. Zij heeft lief met haar hele hart. Maar er is geen liefde volkomen te noemen dan die van God tot Zijn Zoon. God heeft Jezus volkomen lief. Het gehele hart van de Vader is als het ware geheel uitgestort in liefde op de Heere Jezus. Er is niets in Christus, dat geen blijken draagt van de eeuwige liefde Gods. In Hem ziet God Zijn Eigen Beeld volkomen, Zijn eigen wet volbracht, Zijn eigen wil gedaan. De Vader bemint Zijn Zoon volkomen, maar wanneer een ziel tot Christus komt, dan rust diezelfde liefde op die ziel: "opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij." (Joh. 7: 26).

Het is waar, een schepsel kan niet de liefde van God ontvangen, zoals Jezus, maar het is dezelfde liefde die op ons en op Hem schijnt, een volkomen, bevredigende, grenzeloze liefde. Wanneer de zon haar stralen over de wijde oceaan uitspreidt en tegelijk op een klein bloempje valt, dan is het dezelfde zonneschijn, welke over beide uitgespreid is, hoewel de oceaan, wegens zijn grootte, meer geëigend is haar heerlijke stralen te ontvangen. Zo ook, wanneer de Zoon van God de liefde van Zijn Vader ontvangt en een arme schuldige worm in Hem verbergt, dan is het dezelfde liefde, welke neerdaalt, beide op de Zaligmaker en de zondaar, hoewel Jezus in staat is meer te bevatten. Hoe kan God

vergeten wat Hij volkomen liefheeft? Als God u volkomen liefheeft, heeft Hij u niet vergeten. Hij kan u niet vergeten. De liefde van het scheepsel moge te kort schieten, want wat is een scheepsel? Een stuk leem, een ademtocht die voorbijgaat en niet wederkeert. Maar aan de liefde van de Schepper kan niets ontbreken, het is de volkomen liefde tot een voorwerp, eeuwig Zijn liefde waard, waarin u deelt.

3. Het is een onveranderlijke liefde.

Van al de liefde des scheepsels is die van een moeder de onveranderlijkste. Een knaap verlaat het ouderlijke dak. Hij klieft zee en oceaan, hij werkt onder een vreemde hemel, hij komt terug, hij vindt zijn oude moeder veranderd; haar hoofdhaar is grijs, haar waardig voorhoofd is door de jaren met rimpels bezet; nochtans voelt hij, terwijl zij hem aan haar hart drukt, dat haar hart hetzelfde is. Maar ach! veel onveranderlijker is de liefde Gods tot Christus en tot een ziel die in Hem is. "Ik ben de Heere, Ik verander niet." De Vader, die liefheeft, heeft geen veranderlijkheid. Jezus de Beminde, is dezelfde gisteren, heden en in eeuwigheid. Hoe kan die liefde veranderen? Hij bestond voordat de wereld was; zij zal bestaan als de wereld voorbijgegaan is. Als u in Christus bent, straalt die liefde op u: "Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde." "Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander scheepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Heere."

1. De herinnering dezer dingen moge neergeslagen gelovigen vertroosten. Het is mogelijk dat velen van u neergeslagen en uw zielen ontrust zijn. U gelooft dat God bitterlijk met u gehandeld heeft. Hij heeft u uw kinderen ontnomen. Hij is u tegemoet gekomen als een leeuw en als een berin beroofd van haar welpen. Hij heeft uw wonderboom doen verzengen, of Hij heeft u verlaten, zodat u Hem zoekt en Hem niet vindt. Houdt nochtans uw oog op Jezus, de liefde Gods straalt op Hem. Niets kan Jezus van die liefde scheiden, niets kan u scheiden. Toen Sion zei: "De Heere heeft mij vergeten," zei God: "Ik zal u niet vergeten." De duisternis en verlatenheid, waarin u verkeert, bewijzen slechts dat u onder de hand van de Vader leeft. Er is geen tijd, wanneer een patiënt het voorwerp is van de grootste aandacht van een wondarts, dan wanneer hij onder zijn mes ligt. Zo ook kunt u er verzekerd van zijn, dat, als u van de hand Gods lijdt, Zijn oog des te meer op u geslagen is. "De eeuwige God zij u een woning, en van onder eeuwige armen." (Deut. 33: 27).

2. Het moge een aanmoediging voor arme zondaars zijn om te komen en deze liefde te smaken. Het is liefelijk bemind te zijn. Ik veronderstel dat de meesten van u de liefde van een moeder gesmaakt hebben. U weet wat het is, in haar armen gekoesterd te zijn, door haar vriendelijk oog bewaakt, door haar lach verblijd te worden, maar o! broeders, dit is niets bij de liefde van uw God. Het oog een lieve moeder zal in de dood gesloten zijn, de arm van die lieve moeder zal in het stof vergaan.

O, komt en deelt in de liefde van Hem, die niet kan sterven! Er is maar één plaats, op welke de liefde van God gedurig zonder wolken neerdaalt het is op het hoofd van Jezus: "De Vader heeft de Zoon lief." Hij bemint Hem wegens Zijn eigen natuur; zodat de volmaaktheden Gods moeten veranderen, voordat deze liefde kan veranderen. Hij bemint Hem volkomen. De gehele rijkdom van de liefde, die in de eeuwige schoot van Jehovah is, wordt gedurig in de schoot van Zijn Zoon uitgestort. Hij bemint onveranderlijk; geen wolk kan ooit een scheiding maken, geen voorhangsel, geen afstand. Maar wat baat dit mij?

Alles, zondaar. Jezus is een toevlucht voor zondaars, bereid om zelfs u te ontvangen. Vlucht tot Hem, zondaar; blijf in Hem en die liefde zal in u blijven. U bent een worm;

maar u moogt in de vreugde uws Heeren ingaan. U moogt een deel hebben in de liefde van God tot Jezus, zoals de heilige engelen dit niet kunnen.

O, zondaar, wilt u liever onder de toorn van God blijven? "Die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op Hem." God toornt op de goddelozen elke dag, maar ach! "dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld kwam om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben." O, het is heerlijk vanuit de toorn in de liefde, vanuit de dood in het leven over te gaan. Die arme moordenaress sprong in haar cel op, toen de tijding kwam, dat zij de doodstraf niet moest ondergaan. Maar o! tienduizendmaal heerlijker zou het voor u zijn, als het God behaagde u heden te overtuigen, Jezus Christus te omhelzen, die u uit genade in het evangelie aangeboden wordt!

31. De zaligheid van God.

Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekte zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk. Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want gelijk de hemelen hoger zijn dan de aarde, alzo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen, en Mijn gedachten dan ulieder gedachten.

Jesaja 55:69

Dit is één van de liefelijkste gedeelten uit Gods Woord, en toch treft het me dat zij zelden wordt begrepen. Het valt mij op dat het zeer vaak één van de plannen van de duivel is om een recht begrip van deze plaatsen uit Gods Woord, die het liefelijkst en het duidelijkst zijn, te beletten, en om zodoende de honing in gal te veranderen. Welnu, men legt deze plaats vaak op deze manier uit: 'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten, dan zal God Zich zijner ontfermen.' U moet echter allereerst goed bedenken dat op deze manier de heiligmaking v66r de rechtvaardigmaking wordt gesteld, terwijl wij eerst gerechtvaardigd en dan pas geheiligd worden! Zij die gerechtvaardigd zijn, worden vervolgens het beeld van Gods Zoon gelijkvormig gemaakt; en zij die geheiligd zijn, worden vervolgens verheerlijkt - zo houdt de Schrift het ons voor. Welnu, als wij ons leven zouden veranderen en God zou Zich daarom onzer ontfermen en ons menigvuldig vergeven, dan is Christus niet nodig. 'Want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven' (Gal. 2:21).

Ik wens u met de hulp des Heiligen Geestes de rechte betekenis van deze plaats te tonen. Ik heb alleen maar tijd om haar te verklaren zonder er uitvoerig bij stil te staan; dat kunt u echter zelf.

Laten wij bezien:

1. ***Wat u moet verlaten.***
2. ***Tot wie u zich moet bekeren.***
3. ***Wat u zult ontvangen als u zich bekeert.***
4. ***De tijd wanneer u zich moet bekeren.***

1. Laten we bezien wat u moet verlaten, vers 7: 'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten.'

Vergelijk dit met het achtste vers: 'Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE.' Merk dan op, geliefde vrienden, wat alle onherborenen volgens deze oproep moeten verlaten. U wordt geroepen om uw weg te verlaten, uw weg van vergeving, uw weg van vrede met God. De reden die daarvoor wordt gegeven, is, dat Gods wegen niet uw wegen, noch Zijn gedachten uw gedachten zijn. Welnu, merk allereerst op dat ieder vleeselijk mens één of ander plan heeft waardoor hij meent in de hemel te komen. Dit is het waaraan God hier denkt. De meest goddeloze mens hier heeft één of andere eigen manier waarop hij vergeving hoopt te krijgen. U zult geen mens op aarde vinden of hij hoopt dat hij bij de dood of op de oordeelsdag zal worden vrijgemaakt. Ach, als dit niet waar was, dan zou u niet zo gerust kunnen zijn. Als u geen eigen gedachten omtrent vergeving had, zou u niet zo kunnen lachen. En daarom kunt u het als een onomstotelijke waarheid vaststellen dat ieder

natuurlijk mens een weg heeft waardoor hij hoopt zalig te worden. 'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten, en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldig.'

De plannen van alle wereldlingen komen in feite hierop neer: *eigengerechtigheid*. De één zegt dat hij zalig hoopt te worden omdat God barmhartig is. God zal de zielen die Hij gemaakt heeft niet verwoesten. De ander denkt dat God hem zal behouden vanwege zijn oprechte pogingen. Hij is een vriendelijk God en Hij zal mij behouden vanwege mijn beste pogingen. Ik durf te zeggen dat velen het in hun hart daarmee eens zijn. In de meeste huizen waar ik kom is dit het antwoord dat ik krijg als ik vraag of men zalig wil worden. De één zegt: Ik probeer m'n uiterste best te doen. Een ander die niet zo onbekend is met de Bijbel hoopt zalig te worden door het geloof als een werk. Hij leest: 'Abraham werd gerechtvaardigd door het geloof.' Welnu, zegt hij, als ik dat geloof maar kon krijgen, dan zou ik zalig worden.

U denkt dat God u zou zaligmaken als u geloof had. Geenszins, God zal u niet zaligmaken vanwege uw geloof. Ik geloof dat dit één van de meest voorkomende manieren is waardoor velen zich bedriegen.

Dit zijn enkele wegen die men wil bewandelen om tot de zaligheid te geraken. U ziet dat hun streven eigengerechtigheid is. Dit is de weg die u moet verlaten. O, wat is uw weg? Zondaar, u hebt het bevel gekregen om uw weg te verlaten.

Merk verder op, dat deze weg onderscheiden is van Gods weg: 'Want Mijn wegen zijn niet uw wegen, en uw gedachten zijn niet Mijn gedachten.' God rechtvaardigt een zondaar door de dood en gehoorzaamheid van Zijn Zoon; niet door zelf uw zonden weg te wassen, maar door u te verlaten op het lijden en sterven van Zijn Zoon. ik zeg dan dat dit uw weg niet is. Gods wegen zijn niet uw wegen; ja, Zijn wegen zijn hoger dan uw wegen. U tast in het duister, terwijl Gods weg in het licht is.

Ook is het een heerlijker weg; evenals er een grotere heerlijkheid verspreid ligt over de luisterrijke hemel dan over deze geringe aarde, zo is dat ook het geval met Gods weg. Gods weg is verheven, een volmaakte, rechtvaardige weg. Uw zonden kunnen door deze weg even volmaakt bedekt worden als de wateren van de zondvloed de aarde bedekten.

Welnu, u moet uw weg verlaten. Dit zijn harde woorden. Eigengerechtigheid zit in uw natuur geworteld. Ieder natuurlijk mens op aarde is vastbesloten om zalig te worden door zijn eigen gerechtigheid. 'De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten, en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldig.' Vaak zie ik dat als men iemand van de ene weg afjaagt, hij weer een andere inslaat. Wanneer de mens wordt verdreven uit het leven dat achter hem ligt, neemt hij zijn toevlucht tot het leven dat voor hem ligt.

Maar wilt u zalig worden, dan moet u uw eigen weg verlaten. U moet de daken der huizen verlaten. U moet niet hetzelfde doen als de spin die, zodra zij weggejaagd wordt uit het web dat zij aan het weven was, een ander begint te weven. U moet uw verdorven eigen-ik laten varen. Een onbekeerd mens is net als iemand die zich in een brandend schip bevindt, die zich aan het schip zal vastklemmen totdat het verbrand is tot aan het wateroppervlak en zinkt. Welnu, als er een reddingsboot komt, moet hij zijn houvast aan het brandende schip laten varen en zich in de reddingsboot laten vallen, wil hij gered worden. Welnu, merk op dat hij eerst moet loslaten en zich dan in de reddingsboot moet laten vallen. Nu dan, als u zalig wilt worden, moet u uw eigen weg verlaten.

2. Ik ben nu gekomen tot ons tweede punt: Tot wie moet u zich bekeren?

U moet 'zich bekeren tot de HEERE, zo zal Hij Zich uwer ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldig.' De HEERE over Wie hier wordt gesproken is de Heere Jezus Christus; Dezelfde Persoon over Wie in het vierde vers wordt gesproken: 'Ik heb

Hem (dat is, Christus) tot een Getuige der volken gegeven, een Vorst en Gebieder der volken.' Dit is de Heere Die u moet zoeken; dit is de Heere tot Wie u zich moet bekeren. U zult bemerken dat Hij 'onze God' wordt genoemd; deze uitdrukking is hetzelfde als Immanuël, God met ons, God in onze natuur. Dit is het Wezen dat u moet zoeken. Allereerst zult u bemerken, geliefde vrienden, dat het niet genoeg is om uw eigen gedachten en uw eigen weg te verlaten. Het is net als met het brandende schip; de man moest niet alleen zijn houvast loslaten, maar hij moest zich in de boot laten vallen. Zo moet u ook niet alleen uw eigen weg verlaten, maar u moet zich tot God bekeren.

Merk verder op, dat het niet één of andere nieuwe opvatting of mening is die u krijgt. Dat heeft er niets mee uit te staan; bekering is iets wezenlijks! O, het is geen ware bekering die niet van God komt! Velen zijn er die nieuwe opvattingen krijgen; maar als u zalig wilt worden, moet u tot God komen.

O, ik wil hier pleiten met diegenen onder u van wie het schijnt alsof ze hun eigen barmhartigheden hebben verlaten. Eens dacht u in het gericht te kunnen bestaan, maar nu hebt u het tegendeel ontdekt. U zegt: 'Ga niet in het gericht met mij, want niemand zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn.' U hebt uw eigen weg verlaten; nu dan, zondaar, bekeer u tot de Heere; bekeer u tot God Die in het vlees is geopenbaard. 'Laat ons de HEERE toegevoegd worden met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten.' Waarom wilt u achterblijven? Denkt u dat God u niet zal aannemen? Beloofd Hij dan niet dat als u tot Hem komt, Hij u geenszins zal uitwerpen? Maar ach, zegt u, misschien moet ik wachten totdat ik wat beter ben en dan komen. Ach, dan hebt u uw eigen weg niet verlaten. Ik dacht dat u uw eigen weg verlaten had! Hij is de Heere onze Gerechtigheid. O dan, bekeer u tot Hem!

3. In de derde plaats ga ik aantonen wat u zult ontvangen.

'Hij vergeeft menigvuldig', of wat de werkelijke betekenis is: 'Hij zal de vergeving vermenigvuldigen.' Neigt uw oor en komt tot Mij; hoort, en uw ziel zal leven.' Zo zegt Hij hier: 'Bekeer u tot de HEERE, en Hij zal Zich uwer ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldig.' De nadruk valt hier op het woordje zal: 'Hij zal Zich uwer ontfermen.' Mijn geliefden, de barmhartigheid die in Christus te vinden is, is een zekere barmhartigheid. Niemand die kwam is ooit teleurgesteld. De grootste zondaar die komt zal Zijn barmhartigheid des te liefelijker vinden. Maria Magdaléna kwam, de vrouw die een zondares was, kwam; Manasse kwam, een vervolgende Saulus kwam, en zij hebben allen barmhartigheid gekregen - zij hebben allen hun eigen weg verlaten. Hij heeft barmhartigheid, en het is een zekere barmhartigheid. Allen die ooit kwamen hebben barmhartigheid gekregen. Vervolgens staat er: 'Hij vergeeft menigvuldig', of Hij zal de vergeving vermenigvuldigen.

De betekenis is tweeledig: óf Hij zal grote zondaren vergeven, óf Hij zal degenen die al vergeving hebben ontvangen vergeven. Degenen onder u die onherboren zijn, die zal Hij vergeving schenken. De andere betekenis is dat Hij door zal gaan met vergeven. Als u weggaat en zondigt en daarna weer terugkomt, zal Hij u weer vergeving schenken, indien u maar uw eigen weg verlaat en Gods weg der gerechtigheid volgt. Als u maar die weg wilt verlaten en u tot Christus bekeren zult, dan zweert God bij Zichzelf dat Hij u zal aannemen en u menigvuldig zal vergeven. Ik wil aan hen die tegen veel licht hebben gezondigd en Christus daarom uit de buurt blijven, deze ernstige vraag stellen: Geliefde medeafvallige, waarom blijft u weg? I) zegt: Hij heeft mij voorheen vergeving geschonken, zal Hij dat weer doen? Ach, Hij vergeeft menigvuldig.

De zonde veroorzaakt duisternis in de ziel; als wij gezondigd hebben en vergeving hebben ontvangen, vallen wij vaak terug in de zonde en zijn bang om ons te bekeren. Maar o, als u vergeving wilt ontvangen, moet u zich tot Hem bekeren!

4. Welnu, er blijft nog een vierde zaak over, en dat is de tijd dat u zich moet bekeren.

Vers 6: 'Zoekt de HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan terwijl Hij nabij is.' Mijn geliefden, het zal u duidelijk zijn dat dit niet een geschil is tussen u en mij, maar tussen God en u. U zult deze weg niet altijd horen verkondigen; het is maar een kort poosje. Doorgaans geloof ik dat het hele leven een mens wordt gegeven om Christus te zoeken. Ik geloof dat uw leven de grens is die God voor u getrokken heeft om Christus te vinden. O, zoek Hem, zondaar, terwijl Hij te vinden is!

Sommigen van u zeggen misschien: Als mijn leven de tijd is waarin ik Christus kan vinden, dan zal ik wachten totdat ik sterf. Maar let op wat er staat: 'Terwijl Hij nabij is.' Er zijn tijden dat Christus dichterbij is dan op andere tijden. Een getrouwe bediening is een tijd dat Hij nabij is. Wanneer de Geest wordt uitgestort, is het ook een tijd dat Hij nabij is. Als er iemand zo dicht achter u staat, zodat u zijn adem voelt, dan zegt u dat hij nabij is. Wanneer u dan de adem des Geestes op u voelt blazen, dan is Hij nabij. O, zoekt Hem terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nabij is.

Mijn geliefde vrienden, als u Christus niet wilt aanroepen terwijl Hij nabij is, bedenkt dan dat de tijd zal aanbreken dat u Hem zult aanroepen, maar dat Hij niet naar u zal luisteren! Ik denk dat ik mag zeggen, dat ik sommigen heb zien roepen terwijl Hij niet luisterde! Als u Hem niet wilt aanroepen terwijl Hij nabij is, wellicht breekt er dan een tijd aan dat u op Christus' deur klopt en Hij niet naar u zal luisteren. Zou het niet rechtvaardig zijn als u net zoveel stille zondagen zult krijgen als zondagen waarop het Woord verkondigd werd? 'Zoekt de HEERE terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten, en hij bekere zich tot de HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot ome God, want Hij vergeeft menigvuldig.' Amen.

32. MAAK U OP, WORD VERLICHT

"Maak u op, word verlicht, want uw licht komt, en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op. Want, ziet, de duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken; doch over u zal de Heere opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan." (Jesaja 60:1-3).

Deze woorden moeten nog over Jeruzalem vervuld worden. Deze heilige stad wordt sedert lang vertreden door de heidenen; haar muren zijn verbrijzeld, - haar tempel is neergebrand, en de moskee van Omar verheft zich spottend in haar midden. De wegen Sions treuren, daar niemand opgaat naar de heilige feesten. Geen zonnestraal verlicht de donkere frons van Juda; geen ster van Bethlehem schittert aan zijn hemel. Maar een nieuwe dag is op handen. De tijd zal komen, wanneer er een stem zal gehoord worden, zeggende tot Jeruzalem: "Maak u op, word verlicht; want uw licht komt en de heerlijkheid des Heeren gaat over u op."

1. Merkt ten eerste op, dat het in een tijd zal zijn, wanneer er duisternis op aarde zal wezen: "want, ziet, de duisternis zal de aarde bedekken en donkerheid de volken." De hele Schrift getuigt dat de tijd, wanneer de Jood verlicht zal worden, een tijd zal zijn, dat de wereld in duisternis zal verkeren. **Paulus zegt duidelijk dat de wereld dood zal zijn**, - een grote dode massa, - wanneer de Heere de Joden leven geeft: "Want indien hun verwerping de verzoening is van de wereld, wat zal de aanneming wezen, anders dan het leven uit de doden?" (Rom. 11: 15).

2. Ten tweede. De Heere Jezus zal Zich in die tijd van duisternis aan de Joden openbaren, de sluier zal opgeheven worden en de heerlijke Bruidegom zal tot hen komen. "De Heere zal over u opgaan en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden." Evenals de morgenzon boven de heuvelen opgaat en de Olijfberg met schitterend goud bekleedt, daarna de (puinhopen van) Jeruzalem bestraalt, en de heilige heuvelen doet opspringen van vreugde over haar liefelijke stralen, - zo zal het ook zijn met het treurige land van Juda. Christus zal over dat land opgaan, - de dag zal aanbreken en de morgenster in hun harten opgaan. Christus zal in 2 schoonheid en heerlijkheid verschijnen en het volk zal zich met vreugde onderwerpen aan Zijn toerekenende gerechtigheid. Zijn heerlijkheid en schoonheid zal over hen uitgespreid worden.

3. Merk ten derde op het gebod Gods aan de verlichte Joden: "Maakt u op, wordt verlicht." Tot hiertoe hadden zij op de grond gezeten, in treurigheid en duisternis. Maar als Christus hun openbaar zal worden, zullen zij het leven geven aan de dode wereld. Het woord is: "Maakt u op, wordt verlicht." Evenals Christus opgaat, zo moeten ook zij zich voor een duistere wereld opmaken; evenals Christus over hen schijnt, zo ook moeten zij de glans van zijn schoonheid en helderheid wedergeven. Evenals de maan, die een duister lichaam is, de zonnestralen niet inzuigt, maar opgaat en schijnt, terwijl zij haar stralen over de duistere aarde heen spreidt, zo zal het ook met de verlichte Joden zijn.

4. Zie ten vierde op het gevolg: "De heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot de glans, die u is opgegaan." Wanneer de liederen van de verlorene Israëlieten in hun

vaderlandse bergen gehoord worden, - hun mond vervuld zal zijn met gelach, en hun tong met gezang, - dan zullen de volken zeggen: "De Heere heeft grote dingen aan hen gedaan." Tien mannen, uit allerlei tongen van de heidenen, zullen de slip grijpen van één Joodse man, zeggende: "Wij zullen met u gaan, want wij hebben gehoord, dat God met ulieden is." (Zach. 8: 23). Wanneer de Psalmen Israëls van onder hun wijnstok en vijgenboom zullen oprijzen, zullen zelfs koningen hun kronen neerleggen, en komen om van hen de weg des vredes te leren. Lieve broeders, bidt voor de Joden, bidt voor de vrede van Jeruzalem. O dat die blijde dag haast aanbreekt! De Heere zal het op Zijn tijd verhaasten.

Onderwerp. *Christus maakt zich op en verlicht de zielen, opdat zij zich opmaken en verlichten.*

I. *De mens verkeert van nature in een staat van duisternis*, vers 2: "De duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de volken."

Wanneer Christus over een ziel opgaat, vindt Hij haar in gehele duisternis.

1. Hij kent zichzelf niet. Een man, die in duisternis is, kan zichzelf niet zien, niet eens zijn eigen hand voor hem uit. Hij kan niet zeggen of zijn handen vuil of rein zijn. Zo is het met u allen in een onbekeerde toestand. U kent uzelf niet. Uw vingers zijn vuil, uw klederen bevlekt, maar u weet het niet. Onreine begeerten zijn in uw hart geschreven, maar u kunt het niet lezen. U zegt: "Vrede, vrede, wanneer er geen vrede is."

2. Een natuurlijk mens siddert voor het licht. Iemand, die lange tijd in een donkere kerker geweest is, kan de glans van het licht niet verdragen. Het hindert aan zijn ogen. Hij keert tot zijn donkerheid terug. Zo is het met alle onbekeerde zielen. U hebt de duisternis liever dan het licht, omdat uw daden boos zijn. Wanneer het licht van Gods heilige wet over u opgaat, siddert u terug. Wanneer Jezus, die het licht van de wereld is, u gepredikt wordt, sluit u uw ogen dichter dan ooit tevoren. Is er iemand onder u die het ondervonden heeft, dat wanneer Christus u ten volle verkondigd wordt, - wanneer u genooddaakt bent een wijle het licht van Zijn vriendelijk aanschijn, stralende door het Woord, te verdragen, - en u naar huis bent gegaan, keerde u dan niet graag terug tot andere gedachten van zonde en wereldsgezindheid? Hoe meer die zon scheen, des te meer hebt u uw ogen gesloten. O, hoe geheel bent u in de duisternis en bemint u haar!

3. Een natuurlijk mens tast naar de zaligheid. Een mens, die in de duisternis verkeert, tast rond gelijk een blinde. Als hij nodig heeft de deur te vinden, is hij genooddaakt haar tastende te zoeken. Hij voelt overal rond, niet wetende, waar hij zijn hand moet plaatsen. Dikwijls gaat hij juist naar een tegenovergestelde richting. Zo is het met de natuurlijke mens, die de zaligheid zoekt: hij tast er naar in de duisternis. "Wij tasten naar de wand, gelijk te blinden, en, gelijk die geen ogen hebben, tasten wij; wij stoten ons op de middag, als in de schemering, wij zijn in woeste plaatsen gelijk de doden." (Jesaja 59: 10). Herinnert ge u niet een tijd, toen ge bekommerd was over uw ziel? - toen een plotselinge doodstijding, of enig gevaar, u deed beven voor het behoud van u ziel? En waarheen ging u om vrede te verkrijgen? U wist niet waarheen? U tastte er naar; u wist niet waarheen u te wenden. U werd op Jezus gewezen, maar u kon Hem niet begrijpen: "de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen." Hoe duidelijk derhalve dat u in donkerheid leeft!

4. Zij weten niet waartegen zij zullen struikelen. Iemand, die in de duisternis is, weet niet waartegen hij aankomt. Het kan gebeuren, dat zijn naaste stap in een afgrond is, of op donkere bergen. Zo is het met zielen, die zonder Christus zijn. Het pad van de

goddelozen is als donkerheid; zij weten niet waartegen zij stoten. O, arme verblinde zielen, die zo vermetel in de zonde wandelt, u weet niet wat u doet. U weet dat u nooit tot Christus gekomen bent, en nochtans wandelt u met een lichte en geruste tred voort, alsof u voor altijd op een zacht kleed ging. Ontwaakt, lieve zielen! Ga niet in de duisternis verder want de afgrond en de valstrik liggen op uw weg, en vele vermete zondaars hebben zich een haastig verderf bereid. 'Geef eer de Heere, voordat uw voet op de duistere bergen struikelt, en terwijl u naar licht uitziert, Hij hetzelve in schaduwen des doods verkeert en de duisternis groter maakt'.

II. *Leer hoe een ziel tot licht en vrede gebracht wordt: "De Heere zal over u opgaan en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden."*

1. Christus gaat over de ziel op.

Het beeld is genomen van het opgaan van de zon. Wanneer de zon opgaat, is alles licht; zo wanneer Christus over de ziel opgaat, is alles licht. Wanneer God allereerst een ziel doet ontwaken, ziet de mens zichzelf zitten in grote donkerheid en in schaduwen des doods. Hij vreest weldra in de buitenste duisternis te zullen geworpen worden. Hij zegt: ik moet mijn weg naar het licht richten. Hij worstelt om zichzelf te rechtvaardigen, - hij beproeft om zijn begane zonde door berouw uit te wissen, - hij tracht zijn leven te verbeteren. Maar hem treedt het woord tegemoet: "Ziet, u allen, die een vuur aansteekt, die u met spranken omgordt! Wandelt in de vlam van uw vuur en in de spranken, die gij ontstoken hebt. Dat geschiedt u van Mijn hand, in smart zult gij liden liggen." (Jesaja 50: 11).

Nu zit de mens nog meer in benauwdheid; de duisternis van de middernacht is groter geworden dan tevoren. Maar dit is juist de tijd des Heeren. De ziel zit als 't ware in een kerker; zij ziet niet de weg des vredes. De Geest opent het Woord en Christus gaat op, - Christus de Zoon van God, - de Heere onze Gerechtigheid. Het hart van Christus wordt openbaar; Zijn liefde voor de verlorenen; Zijn werk voor hen; Zijn zekerheidgevende gehoorzaamheid en Zijn zekerheidgevend lijden.

O heerlijke Christus! Dierbare Christus! Hij straalt als een nieuwe zon. De ziel blikt op Hem vol verbazing, en zegt: "Het licht is zoet en het is de ogen goed de zon te aanschouwen." (Pred. 11: 7). Is Christus over u opgegaan? Is Hij, - de betere Zon - aan u openbaar geworden? Ach, zo niet, dan bent u de ellendigste van alle mensen; dan zit u in de duisternis en in schaduwen des doods. Och, wat zijn al de spranken van werelds genoeg? Wat betekenen al de vuren en fakkels, die de wereld ontsteekt? Zij zijn even bedrieglijk als de schijn van de lichtworm; zij leiden u naar het verderf; zij zullen spoedig uitgeblust worden en u voor altijd in de zwarte duisternis laten. Bekommerde zielen, leert om uit te zien naar vrede O, met welk een bekommering doorzoekt u uw hart, om te zien of er enige verandering in is, die u vrede kan geven. Verandert toch uw plan. Blikt niet meer in die vuile kerker; ziet naar de heerlijke zon - ziet op Christus: een blik op Hem geeft vrede. Leert om het licht te verwachten. bent gelijk aan hen, die op de morgen wachten. U kunt evenmin u de vrede verschaffen, als u in staat bent de loop van de zon te veranderen. Erkent uw besmetting, erkent uw hulpeloosheid en verwacht dat Zijn hand de sluier zal wegnemen. "Ik verwacht de Heere, mijn ziel verwacht en ik hoop op Zijn woord. Mijn ziel wacht op de Heere, meer dan de wachters op de morgen." (Psalm 130: 5, 6).

2. De heerlijkheid van Christus zal de ziel bedekken. "Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden."

Het is een reeds lang bekende zaak, dat de kleur niet in het voorwerp zit, maar dat deze door de zon bewerkt wordt en terugkaatst. De schone kleuren, waarmede deze schone

wereld versierd is, komen alle van de zon. Hare heerlijkheid wordt op aarde gezien. Het is alles een gave van de zon, dat het gras die frisse groene kleur heeft en dat de rivieren evenals strepen zijn van golvend blauw; het is alles een gave van de zon dat de bloemen met haar duizend schoonheden geverfd zijn, dat het bloemblad van de roos die liefelijke blos en de lelie, welke noch werkt noch spint, een heerlijkheid heeft groter dan die van Salomo. Welnu, mijn lieve zielen, langs deze weg kunt u gerechtvaardigd worden. U bent donker, besmet en onwaardig in uzelf, maar de heerlijkheid van Christus zal over u gezien worden.

3. Merk op dat het Zijn heerlijkheid is.

Indien u slechts toestemt om Christus als uw zaligheid aan te nemen, dan wordt Zijn Goddelijke gerechtigheid u toegerekend; Zijn lijden, Zijn gehoorzaamheid zijn de uwe. Zeg mij, bekommerde ziel, wat zoekt gij? "Ik zoek om beter te kunnen verschijnen voor het oog van God." Meent u dan dat ge u ooit beminnelijker en heerlijker kunt doen schijnen in de ogen Gods dan Jezus Christus? 5 "Nee, die hoop heb ik niet." O, zie dan opwaarts. Christus wordt u als een kleed aangeboden. Doet aan de Heere Jezus Christus, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden. O, mocht God enige van u harten openen om het woord van Jezus te geloven! O, mocht u zien hoe stof en as in de schoonheid en de glans van Christus gehuld worden! O, mocht u zien hoe een vermoeide zondaar volmaakt schoon wordt door de lieflijkheid van Christus. Het is het heerlijkste gezicht van de wereld. "Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden."

III. Het bevel aan allen in Christus: "Maakt u op, wordt verlicht". Nooit werd een mens verlost alleen voor zichzelf. Nooit maakte de Heere een Christen om een op zichzelf staand wezen te worden. "Gij zijt het zout der aarde." Maar zout is niet voor zichzelf, het moet gebruikt worden. Een stad op een berg kan niet verborgen blijven. Niemand ontsteekt een kaars, en zet die onder een korenmaat of een bed, maar op een kandelaar, en zij schijnt allen, die in het huis zijn. Maar hier is nog een wonderbaarder vergelijking: "Maakt u op, verlicht." Christenen moeten Christus gelijk worden, kleine zonnen, die opgaan en schijnen in deze duistere wereld. Hij maakt zich op en schijnt over ons, en zegt dan tot ons: "Maakt u op, verlicht." Dit is het gebod van Christus tot allen, die Hij heeft opgewekt: "Maakt u op, verlicht."

Lieve Christenen, u bent de lichten van de wereld. Arm, zwak, duister en zondig als u bent, Christus is over u opgegaan opdat ge u mag opmaken en verlichten.

1. Wees gelijk de zon, die elke dag schijnt en aan alle plaatsen. Waar zij ook gaat, overal brengt zij licht. Doet ook zo. Enigen schijnen als de zon in het openbaar voor de mensen, maar zijn in hun eigen kring zo donker als de nacht. Lieve Christenen, ziet meer op Christus, en u zult bestendiger schijnen.

2. Verlicht met het licht van Christus. De maan gaat op en schijnt, maar niet met haar eigen licht, zij ontleent dit aan de zon. Doet ook u zo. Schijnt zo dat Christus al de eer heeft. De zulken schijnen het heerlijkst, die hun eigen duisternis het meest erkennen en met Christus' glans bedekt zijn. O, waarheen u ook gaat, maakt het openbaar, dat uw licht en vrede van Hem afdalen; dat het door uw zien op Jezus is, dat u licht; dat uw heiligheid komt door de gemeenschap met Hem. "Laat uw licht zo schijnen voor de mensen."

3. Maakt het u tot een levenszaak om te verlichten. Indien de zon nalatig werd om haar dagelijkse loop te volbrengen en het opgaf om verder te schijnen, zou u dan niet zeggen dat zij weggenomen moest worden? Zo lieve Christenen, indien u nalatig werd in wel te doen in het schijnen met de schoonheid van Christus, in het wandelen door de Geest van Christus, moest ook u weggenomen en uitgeworpen worden. Want scheen Christus niet

over u opdat u een licht in de wereld zou zijn? O, denkt er aan nutteloze Christenen, die een kaars onder een korenmaat zet! Ik sidder wegens enigen, die niets voor Christus over hebben. Ach, u verongelijkt uzelf en onteert Christus het meest. Uw grootste heil bestaat in het verlichten; hoe meer u om Christus wil verlicht, des te gelukkiger zult u zijn. "Christus is mij het leven, sterven is mij gewin."

4. Verlicht van verre en nabij. Heden wordt u bevolen uw broeders in de koloniën 6 te hulp te komen; hun het Evangelie te zenden, opdat de Zon der gerechtigheid over hen moge opgaan. U zult mij zeggen: het is beter de heidenen, die hier zijn, te hulp te komen. Maar ik antwoord u: het is zeer goed de heidenen, die hier zijn, te hulp te komen, maar het is evenzo goed de heidenen te helpen die buiten zijn.

O, dat God u van uw enghartigheid mocht losmaken, en u Zijn Goddelijke Geest mocht geven. Laat de zon u onderwijzen. Zij schijnt ver en nabij. Zij schiet haar stralen niet alleen uit in een zonnig dal of op een heerlijk land. Nee, zij trekt van strand tot strand; werpt haar stralen uit over de grote oceaan, over de verzengde woestijnen van Afrika, en over de ijskusten van Groenland. Gaat heen, en doet desgelijks. Schijnt als lichten in de wereld. Schijnt in uw binnenkamer in het eenzaam gebed.

O, laat uw aangezicht door de verborgen omgang met God verlicht worden. Straalt in uw gezin, opdat u hun zielen mocht winnen. Schijnt in uw stad, opdat, wanneer u met de mensen samenkomt, het hun moge zijn alsof een engel met zijn vleugelen klapwiekte. Schijnt in de wereld, omarmt ieder plaats met de stralen van de levende liefde.

O, laat het de begeerte en het gebed van uw hart zijn, dat iedere ziel verlost wordt. Wees zoals Christus, die niet wil dat iemand verloren ga. En wanneer ooit een ziel in de donkere stroom van de eeuwige doodsstrijd wegzinkt, mocht u dan in staat zijn om uw vochtige ogen op te heffen en te zeggen: Vader, ik heb ten einde toe gebeden en ten einde toe gesproken. "ja, Vader, want zo was het welbehaaglijk in Uw ogen."

33. HET ARGLISTIGE HART

"Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen? Ik, de HEERE, doorgrond het hart, en proef de nieren; en dat, om een iegelijk te geven naar zijn wegen, maar de vrucht van zijn handelingen." (Jeremia 17: 9 en 10).

I. De toestand van het natuurlijke hart. (vers 9).

Dit is een nauwkeurige beschrijving van het natuurlijke hart van een mens: het hart van Adam, voordat hij gevallen was, was geheel anders. "God heeft de mens recht gemaakt." Zijn ziel was helder en hemels. Zij was gericht op Goddelijke dingen. De mens zag hun heerlijkheid onbewolkt en onverduisterd. Zijn hart was oprecht voor God. Zijn genegenheden stroomden liefelijk en in volheid de Heere toe. Hij beminde God zoals God beminde hij haatte zoals God haatte. Er was toen geen arglistigheid in zijn hart. Het was doorschijnend als kristal. Hij had niets te verbergen. Er was geen boosheid in zijn hart, geen drijfveer tot haat, lusten, of hoogmoed. Hij kende zijn eigen hart. Hij kon duidelijk in deszelfs diepste schuilhoeken zien, want het was een weerschijn van Gods hart. Toen Adam zondigde, werd zijn hart veranderd. Toen hij de gunst Gods verloor, verloor hij het beeld Gods. Zo ook als Nebukadnézar plotseling het hart van een beest kreeg, zo ook kreeg Adam plotseling een hart in het beeld van de duivel. En van die tijd is de beschrijving: "Arglistig is het hart meer dan enig ding, ja dodelijk is het." (vers 9).

1. Het is "arglistig meer dan enig ding."

Arglistigheid is een van de eerste bestanddelen van het natuurlijke hart. Het is voller van arglistigheid dan enig voorwerp. Wij noemen soms de zee arglistig. Des avonds schijnt de zee volkomen kalm, of er is een zachte rimpeling op de wateren, en de wind waait gunstig; gedurende de nacht echter kan zich een storm verheffen en de verraderlijke golven worden nu als hemelhoge bergen, die het schip bedekken. Maar het hart is arglistig meer dan enig ding, verraderlijker dan de verraderlijke zee. De wolken zijn dikwijls zeer bedrieglijk. Menigmaal, in tijden van droogte, beloven zij regen; maar zij bewijzen waterloze wolken te zijn, en de landman wordt teleurgesteld; menigmaal schijnen de wolken kalm en bestendig, maar, voordat de morgen aanbreekt, breken de regenstromen los.

Maar het hart is arglistig meer dan enig ding. Vele dieren zijn arglistig. De slang is listiger dan enig dier des velds; somtijds schijnt ze heel onschuldig, maar plotseling grijpt zij u aan en brengt u een dodelijke wonde toe. Nochtans is het natuurlijke hart arglistiger dan een slang, meer dan enig ding. Het is arglistig op tweeërlei wijze: in het bedriegen van anderen, en van zichzelf. a. In het bedriegen van anderen. Ieder natuurlijk mens is een huichelaar. Hij is verschillend in wezenlijkheid van wat hij schijnt te zijn. Ik vermeet mij te zeggen, dat er heden geen natuurlijk mens tegenwoordig is in zijn ware kleur. Indien ieder natuurlijk mens, hier tegenwoordig, zijn mom zou afwerpen en verschijnen zoals hij in wezenlijkheid is, zou deze kerk meer, gelijken op de poorten van de hel dan op de poorten des hemels. Indien ieder onrein mens eens zijn hart moest blootleggen, en zijn verfoeilijke, onreine begeerten en gedachten openbaren; indien ieder oneerlijk man nu zijn hart moest openleggen en ons al zijn bedriegerijen, zijn hebzucht, zijn lage begeerten liet zien; indien ieder trotse en zelfzuchtige nu eens moest tonen wat er onder zijn mantel of onder dat zijden kleed geschiedt ons liet zien de laaghartige plannen van ijdelheid en begeerten naar roem; indien iedere ongelovige onder u openlijk moest doen aanschouwen zijn haat tegen Christus en het gezegende Evangelie, o, welk een hel zou deze plaats schijnen te zijn! En is dit niet zo?

Omdat de natuurlijke mensen bedrieglijk zijn omdat u een mantel over uw hart trekt, en een zachtzinnig gelaat aanneemt, en met een uitwendige heiligheid het hart van een vijand bedekt. O, uw hart is bedrieglijk meer dan enig ding. Ieder mens is van nature een vleier. Hij zegt andere mensen niet wat hij van hen denkt. Er is geen open eerlijke handeling tussen de natuurlijke mensen in deze wereld. Degene onder u, die iets van deze wereld kent, weet hoe vals de meeste vriendschap is.

Veronderstel eens een ogenblik dat ieder natuurlijk mens de waarheid sprak, als hij zijn vrienden ontmoette; veronderstel dat hij hun al de bittere lasteringen zeide, die hij van hen honderd maal achter hun rug zegt; veronderstel dat hij zichzelf eens ontboezemde, en al zijn lage, gemene gedachten uitsprak, hoe wereldsgezind en zelfzuchtig zij in zijn ogen zijn; helaas! in welk een wereld van twist zouden wij zijn! ach nee, natuurlijk mens, u vermag niet eerlijk te zijn, u vermag niet de waarheid te spreken met elkaar; uw hart is zó laag dat u er een bedeksel over heen moet slaan. En uw gedachten van anderen zijn zó verfoeilijk dat u ze niet durft uitspreken: "Het hart is arglistig meer dan enig ding." b. In zelfbedrog. Sedert ik hier gekomen ben, heb ik met alle kracht gearbeid om een scheiding te maken tussen kostbaren en nietswaardigen.

Ik heb u vele kentekenen gegeven, waaraan u kunt weten of u een ware bekering hebt ondergaan, dan of het slechts een bedrog des satans geweest is, of uw vrede was de vrede Gods of de vrede van de duivel, of u op de smalle weg waart, die ten leven leidt of op de brede weg des verderfs. Ik heb mijn best gedaan u de duidelijkste kentekenen uit de Schrift te geven, aan welke ge u zou kunnen toetsen; en nochtans zou ik niet in het minst verwonderd zijn, indien de meesten van u ten laatste bespeurden, dat zij zichzelf bedrogen hadden. Dikwijls gebeurt het dat iemand zeer bekommerd wordt over de toestand van zijn ziel, hij weent en bidt en vervoegt zich bij degenen die naar die weg des heils zoeken. Hij verandert nu zijn levenswijze en zijn begrippen. Hij spreekt van zijn bevinding en zijn ijver in het gebed; misschien veroordeelt hij anderen grotelijks, en toch bezit hij geen ware verandering des levens hij wandelt naar het vlees, niet naar de Geest. Het is waar, anderen denken dat deze man een waar Christen is, en hij gelooft het zelf; zelfs houdt hij zich voor een uitnemend Christen, terwijl hij nochtans de Geest van Christus mist en Hem niet toekomt. Ach! "het hart is arglistig, meer dan enig ding!"

2. "Dodelijk."

Dit woord is aan een zegswijze van een geneesheer ontleend. Als de geneesheer bij een zieke geroepen wordt, die onherstelbaar is, schudt hij zijn hoofd en zegt: dit is een wanhopig (dodelijk) geval. Dit is juist de uitdrukking hier gebezigd. "Het hart is dodelijk" ongeneeslijk door menselijke geneesmiddelen. Leert hieruit dat u bekering, een nieuw hart behoeft. Als wij met sommige mensen spreken over de noodzakelijkheid van een bekering, worden zij aangedaan; dan leggen zij enige kwade gewoonten af, zoals drinken, vloeken en liegen; zij leggen deze af en beloven ze nooit weder aan te nemen. Dan denken zij dat zij genoeg gedaan hebben en op de beste weg ten hemel zijn. Helaas dwaas, u bent niet dodelijk wegens uw drinken, vloeken en liegen maar uw hart is dodelijk. U hebt alleen de stromen tegengehouden maar de bron blijft bedorven het hart is zo goddeloos als ooit. Het hart is ongeneeslijk. U hebt een nieuw hart nodig. Niets anders dan dit zal in uw nood voorzien.

Leer hieruit dat u tot Christus moet gaan om genezen te worden. Toen de vrouw al het hare aan de medicijnmeesters te koste gelegd en geen baat gevonden had, maar veeleer erger geworden was toen hoorde zij van Jezus. O, zei zij "indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden." Jezus zei tot haar: "Dochter, uw geloof heeft u behouden, wees genezen van deze uwe kwaal." Kom dus ongeneeslijken tot Christus. De melaatsheid werd altijd als ongeneeslijk geacht. Daarom kwam de melaatse tot Jezus, en

aanbiddend, zei hij: "Heere, indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen." Jezus zei: "Ik wil, word gereinigd; en ogenblikkelijk verliet hem de melaatsheid." Enigen van u zien het in, dat uw hart dodelijk is. Welnu dan, knielt voor de Heere Jezus neer en zegt: "Heere: indien Gij wilt, Gij kunt mij reinigen." U bent melaats, ongeneeslijk; Jezus kan en wil u reinigen.

3. Ondoorgrondelijk goddeloos. "Wie zal het kennen?" Niemand kende ooit de boosheid van zijn eigen hart. Wij zeilen over een zee, welker diepte wij nooit gepeild hebben.

1ste. Onbekeerde mensen hebben geen denkbeeld van wat er in hun harten schuilt. Toen Elisa aan Hazaël zei welk een afschuwelijke moordenaar hij zou zijn, sprak Hazaël: "Is uw knecht een hond, dat hij deze grote zaak doen zou?" (2 Kon. 8: 13). De zaden waren alle in zijn hart aanwezig, maar hij kende zijn eigen hart niet. Indien ik aan enigen van u gezegd had, toen u nog als kleine kinderen aan de knieën van u moeder speelde, welke grote zonden u later bedrijven zou, had u gewis gevraagd: "Ben ik een hond, dat ik deze dingen zou doen?" En toch ziet ge, dat u ze gedaan hebt. Indien ik ieder van u de zonden kon aanwijzen, die u nog zult bedrijven, zou u geschokt worden en een afschuw van u krijgen. Dit toont duidelijk aan hoe onwetend u omtrent uw hart zijt.

Ik vermoed dat de meesten van u het als onmogelijk aanzien dat u ooit aan een moord, aan overspel, aan afval of lastering tegen de Heilige Geest zou schuldig zijn; dit ontspruit uit de onbekendheid met uw eigen duister hart. "Wie kan het kennen?"

2e. Enige mensen, die op de weg van de bekering zijn, hebben een diepe blik geslagen in de boosheid hun harten. Zij zien al de zonden van hun vroeger leven, als het ware, daarin verenigd. Zij zien dat hun vroegere zonden alle uit hun hart voortkomen en dat dezelfde weer kunnen tevoorschijn komen. En nochtans, ook de meest bekeerde zondaar kent niet het duizendste deel van de boosheid van zijn harten. U bent gelijk aan iemand, die in een duistere afgrond blikst; u kunt alleen een paar ellen langs de zijden neerwaarts zien; zo ook kunt u slechts een weinig van uw hart ontdekken. Het is een afgrond van verderf, die bodemloos is: "Wie kan het kennen?"

3e. Enige kinderen Gods hebben grote openbaringen ontvangen van de boosheid van hun hart. Menigmaal wordt het hun gegeven om te zien dat de kiemen van iedere zonde daarin waren. Menigmaal zien zij dat er nooit een zonde bedreven werd in hemel, op aarde of in de hel, of deze stond in verbinding met hun eigen hart! Menigmaal zien zij, dat, als er geen andere bron van zonde was, waardoor het schone gelaat van de schepping verontreinigd kon worden, hun eigen hart een onuitputtelijke bron is, voldoende om ieder schepsel te bederven en elke plek in het heelal te verontreinigen. En nochtans kennen zij hun eigen hart niet.

U bent gelijk aan een reiziger, die een blik slaat in de krater van een vuurspuwende berg; maar de rook laat niet toe dat hij er diep in ziet. U blikst slechts enige ellen neerwaarts in de rokende vulkaan van uw eigen hart. Leert hieruit, dat u ootmoediger moet zijn dan u ooit geweest zijt. Niemand van u is ooit genoeg vernederd geworden onder het gevoel van zonde, en wel omdat u nooit de put van uw eigen hart volledig gezien hebt. Er zijn kamers in uw hart, waarin u nog nooit geblikt hebt, afgronden in die oceaan, die u nooit peilde, fonteinen van bitterheid, die u nooit gesmaakt hebt. Indien u de boosheid van uw hart op het allerhoogste hebt gevoeld, buig u dan neer onder deze ontzaglijke waarheid, dat u slechts een paar ellen neerwaarts hebt gezien in een bodemloze afgrond, dat u een sluimerende vulkaan in u rond draagt, een hart welks boosheid u niet kent noch kunt kennen.

III. De Getuige van het hart.

1. "Ik, de Heere." Wij hebben gezien dat wij elkaars hart niet kennen; want "het hart is arglistig." De mens ziet op de uiterlijke schijn. Wij hebben gezien dat niemand zijn eigen hart kent, dat de meesten niet weten wat daarin schuilt, en dat zij, die er het meeste van weten, slechts een klein gedeelte kennen. Maar hier is een onfeilbaar getuige. Hij, die de mens gemaakt heeft, weet wat in de mens is.

2. Merk op welk een nauwkeurig en streng Getuige Hij is. "Ik, de Heere, doorgrond het hart, en proef de nieren." Er staat niet: Ik ken het hart maar Ik doorgrond het. Het hart des mensen is niet een van de vele voorwerpen, op welke God Zijn alziend oog slaat, maar het is er een, dat God afzonderlijk neemt, om het te doorgronden: "Ik doorgrond het hart." Evenals de sterrenkundige zijn telescoop op de bepaalde ster richt, die hij wenst te onderzoeken, en al de lenzen daarheen bestuurt, opdat hij haar met alle juistheid zou kunnen bestuderen, zo ook is des Heeren oog in het open hart van ieder mens gericht. Evenals hij, die het zilver loutert, zijn oog op de smeltkroes geslagen houdt, en iedere verandering van het ziedende metaal zorgvuldig begluurt, zo ook geeft de Heere acht op iedere verandering in het hart des mensen. O, natuurlijk mens, kunt u die blik verdragen? Hoe ijdel zijn al uw voorwendsels en bedeksels! God ziet u, zoals u bent. U kunt uw naaste bedriegen, uw leraar of uzelf; maar u kunt God niet bedriegen.

3. Merk op dat Hij een bestendig Getuige is. Hij zegt niet, Ik heb doorgrond, of Ik zal het doen, maar Ik doorgrond, Ik doe dit nu en altijd. Geen ogenblik van ons leven is er voorbijgegaan, dat Zijn rein en vorsend oog niet de verborgenste schuilhoeken van onze harten heeft bespied. Van onze kindsheid af tot op onze ouderdom toe rust Zijn oog op ons. De duisternis verbergt ons niet voor Hem. Duisternis en licht zijn beide voor Hem gelijk.

4. Merk op met welk doel Hij doorgrondt: "Om een iegelijk te geven naar zijn wegen, naar de vrucht zijner handelingen." (vs. 10). Indien u de juiste waarde van een daad wilt weten, moet u het hart doorgronden. Menige daad, die door de mensen toegejuicht wordt, is verfoeilijk in de ogen Gods, die het hart doorgrondt. Het geven van een aalmoes aan een arme man kan een daad zijn, zowel waardig een eeuwige beloning als een eeuwige straf. Indien het geschiedt uit liefde tot Christus, omdat de arme man een discipel van Christus is, dan zal de beloning zeker niet uitblijven. Christus zal zeggen: "Voor zoveel gij dit één van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dit Mij gedaan." (Matth. 25: 40). Maar als het geschiedt uit hoogmoed of eigengerechtigheid, zal Christus dit verwerpen. Hij zal zeggen: "Gaat weg van Mij, gij vervloekten, gij hebt het Mij niet gedaan." De reden derhalve waarom Christus het hart doorgrondt, is, dat Hij rechtvaardig in de dag des gericht wil oordelen.

O toehoorders, hoe kunt u dit verdragen, u die zonder Christus leeft? Hoe kunt u die blik in uw hart gedurende uw hele leven verdragen, om geoordeeld te worden naar hetgeen dat heilig oog in u ziet? O, ziet u niet in, dat het hopeloos met u is? "Ga niet in het gericht met Uw knecht, want niemand, die leeft, zal voor Uw aangezicht rechtvaardig zijn." (Psalm 148: 2). O, als uw hart dodelijk is, en Zijn heilig oog het gedurig gadeslaat, wat kunt u dan anders verwachten, dan dat Hij u in de hel werpt?

O, vlucht tot de Heere Jezus Christus als uw schuilplaats, naar het bloed dat uw zonden uitdelgt, naar de gerechtigheid die u bedekt. "De Heere is uw schild."

Leert hieruit de treffende liefde van Christus. Hij was de enige, die de boosheid kende van de schepselen, voor welke Hij stierf. Hij, die de harten van de zondaars doorgrondt, stierf voor hen. Zijn oog alleen had hun harten doorgrondt, ja, het doorgrondde hun harten zelfs terwijl Hij kwam. Hij wist wat in de mens was. Hij stierf niet voor enige

goedheid des mensen. Deze zag Hij niet. Hij zag geen kleine zonden in de mens. Hij is het enige Wezen in het heelal, dat al de zonden zag, die in het peilloze hart des mensen wonen. Hij zag tot op de bodem van de vulkaan, en nochtans kwam Hij en stierf Hij voor de mensen. Hierin is de liefde! Als tollenaars en zondaars tot Hem op aarde kwamen, wist Hij wat er in hun harten was. Zijn oog was op hen gedurende hun hele leven geslagen. Hij had al de lusten en driften gezien die er heersten, nochtans heeft Hij ze niet uitgeworpen. Zo ook met u. Zijn oog heeft al uw zonde gezien, de duisterste, zwartste uren, waarin u geleefd hebt. Zijn oog was op u. Nochtans stierf Hij voor de zodanigen, en nodigt u uit tot Hem te komen, en zal u geenszins uitwerpen. Amen.

34. HET GEZICHT VAN DORRE BEENDEREN

"De hand des Heeren was op mij, enz." (Ezech. 37: 1-14)

De profeet Ezechiël was in vroegere dagen getuige geweest van belegeringen en slagvelden; hij had veel van het afgrijselijke en van de ellende van de oorlog gezien, en dit schijnt op zijn karakter zo'n invloed gehad te hebben, dat hij zijn profetieën, meer dan die van andere profeten, met de schrikbarende beelden van oorlogen en gezichten van vreselijke dingen vult. In deze woorden hebben wij de beschrijving van een gezicht, dat wegens zijn geduchte verhevenheid en grootsheid, waarschijnlijk door geen ander gedeelte van de Bijbel geëvenaard wordt. Hij beschrijft zichzelf als zittende met de Heere, te midden van een vallei, vol beenderen. Het schijnt alsof hij gesteld was in het midden van een uitgestrekt slagveld, waar duizenden en tienduizenden verslagen waren en niemand was overgebleven om ze te begraven. De gieren hadden menigmaal over de lijken gezwefd, en niemand van hun verschrikt doen vlieden, en de bergwolven hadden het vlees van die machtigen gegeten en het bloed van de prinsen gedronken. De regen des hemels had ze gebleekt, en de wind, die over de blote vlakke heenstreek, had ze uitgedord. En menige zomerzon had de beenderen wit gemaakt en uitgedroogd.

En als de profeet dit treurig toneel doorkruiste, stegen deze gedachten in zijn ziel op: "Ziet, hoe velen zijn er, en zij zijn zeer dor!" Indien hij zich niet in een open vlakke bevonden had, zou hij gemeend hebben een uitgestrekt knielhuis voor ogen te hebben, alsof al de graven van de Farao's door een schok van de natuur aan de windvlagen des hemels waren blootgesteld, alsof de moedwillige hand van het geweld de onmetelijke begraafplaatsen van Egypte verstoord en de beenderen van de mummies van vele eeuwen uitgeworpen had om in het licht des hemels te verbleken.

Hoe krachtig zijn de weinige woorden van de ziener: "Ziet, zij zijn vele, en zij zijn zeer dor!" Er was ongetwijfeld een schrikwekkende stilte over dit toneel van verlatenheid en dood verspreid. Maar de stem van de hemelse Leidsman klinkt in zijn oor: "Mensenkind, zullen deze beenderen levend worden?" Welk een zonderlinge vraag ten aanzien van dorre, vale beenderen! Als Jezus van het dochttertje zei: "Zij is niet dood, maar slaapt," werd Hij uitgelachen. Hier waren het echter geen pas gestorven lichamen, maar beenderen dorre, vele beenderen. Nee, het waren zelfs geen geraamten, want de beenderen waren alle verspreid. Nochtans vraagt de Heere: "Zullen deze beenderen levend worden?" Had Hij deze vraag aan de wereld gedaan, zij zou met een luide lach van bespottig geantwoord hebben. Maar hij vroeg het iemand die, eenmaal dood, levend gemaakt was door God.

En hij zei: "Heere, Heere, Gij weet het." Uit zichzelf kunnen zij niet leven, want zij zijn dood en dor. Maar indien U er Uw levende Geest instort, zullen zij leven. "Daarom, Gij alleen weet het."

Na dit geloofsantwoord van de profeet, gelast God hem over deze beenderen te profiteren, en tot hem te zeggen: "Gij dorre beenderen, hoort des Heeren woord! Zo zegt de Heere HEERE tot deze beenderen: Ziet, Ik zal de Geest in u brengen, en gij zult levend worden. En Ik zal zenuwen op u leggen, en vlees op u doen opkomen, en een huid over u trekken, en de Geest in u geven, en gij zult levend worden, en gij zult weten, dat Ik de Heere ben."

Had de profeet aangezien wat voor ogen was, en niet vastgestaan in het geloof, hij zou door ongeloof aan de vervulling van de belofte getwijfeld hebben. Was hij met zijn verstand te rade gegaan, hij zou dus geredeneerd hebben: Deze beenderen hebben geen

oren, waarom zou ik tot hen prediken: "Hoort des Heeren Woord?" Maar nee, hij geloofde God meer dan zichzelf. Hij kende "de uitnemende grootheid van Zijn kracht." Daarom gehoorzaamde hij: "Toen profeteerde ik, gelijk mij bevolen was."

Was het toneel, dat zich aan Ezechiël voordeed, treurig en verlaten, nu vertoonde zich aan zijn ogen een toneel, dat nog treuriger, nog schrikwekkender en afgrijselijker was: "En er werd een geluid, als ik profeteerde, en ziet, een beroering! En de beenderen naderden, elk been tot zijn been. En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op. En Hij trok een huid boven over dezelve, maar er was geen geest in hen."

Was het afzichtelijk om deze vallei met beenderen gevuld te zien, die door regen en wind gereinigd, en door de zomerzon gebleekt waren, hoeveel afzichtelijker nu deze gedoden te zien, been naderende tot been, zenuw, vlees en huid over dezelve. Maar geen geest in hen! Dit was wel een slagveld, met duizenden van onbegraven doden, hopen van ademloos vlees, koud en onbeweeglijk, op het punt om te verrotten, elke hand stijf en onbeweeglijk, elke borst zonder ademhaling, elk oog star en levenloos, elke tong koud en stil als het graf. Maar de stem van God breekt weer de stilte: "Profeteer tot de Geest, profeteer, mensankind! en zeg tot de Geest: zo zegt de Heere Heere: Gij Geest, kom aan van de vier winden en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden!"

Tevoren had Ezechiël zich over de dode, dorre beenderen gebogen, en tot hen gepredikt een talrijk maar levenloos gehoor; nu heft hij het hoofd op en ziet om zich heen; want zijn woord is tot de levende Geest van God. Ongeloof had hem kunnen influisteren: Tot wie gaat u nu profeteren? Verstand had kunnen aanvoeren: Hoe dwaas om te spreken tot onzichtbare wind, tot de Ongeziene; want er staat geschreven: "De wereld kan de Geest van de waarheid niet ontvangen, want zij ziet Hem niet."

Maar hij heeft niet aan de belofte getwijfeld door ongeloof: "Ik profeteerde gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heir."

De eerste toepassing van dit gezicht *is op de herstelling van de Joden.*

I. Het leert ons dat zij nu als dorre beenderen in de open vlakte zijn, in alle landen verspreid, velen in getal, maar zeer dor, zonder leven in God.

II. Het leert dat de prediking van Jezus, aan de wereld een ergernis, het middel zijn moet tot opwekking, en dat het gebed tot de Heilige Geest het middel zijn moet tot het nieuwe leven.

III. Het leert dat door het gebruik van deze middelen, het oude volk van God zich zal oprichten en een gans zeer groot heir zal worden, dat zij zullen zijn als oudtijds in de woestijn, toen God voor hen uitging in de wolkkolom; dat zij tot hun eigen land zullen teruggebracht worden, en in hun eigen land gevestigd en niet weer uitgeroeid worden.

Maar een andere, gewichtiger toepassing van dit gezicht is *voor elke onbekeerde ziel in ons midden.* Laat ons hiertoe overgaan.

I. *De onbekeerde zielen zijn aan de dorre beenderen gelijk, veel in aantal, maar zeer dor.*

1. Zij zijn velen in aantal.

Als een ziel tot Christus gebracht wordt, geniet zij een nooit gekende vrede door het geloof, en niet alleen dit, maar zij is opgewekt uit de dood van de misdaden en van de zonden tot een leven dat haar onbekend was; dan kent zij de zaligheid van voor God te leven. Maar niettegenstaande deze vreugde, gevoelt zij zich eenzaam; want ziende op de wereld om haar heen, gevoelt zij zich, als Ezechiël, in het midden van een vallei vol

dorre beenderen geplaatst. Zij zelf is levend, maar deze wereld, eenmaal haar vreugde, ziet er nu uit als een oud slagveld, waar het gebeente van de doden in het open veld is blijven liggen, en zij voelt zich alleen in een dodenwereld. Deze wereld schijnt dan aan een knekelhuis gelijk, waar gehele geslachten van de doden samen komen en vermengd zijn, allen even bereid om verbrand te worden; zij alleen is een levend wezen, zich bewegende over opeengestapelde lijken. Zij gevoelt zich als Elia op de berg van God, als hij klaagt: "Heere, zij hebben uw profeten gedood en uw altaren afgebroken, en ik ben alleen overgebleven."

Zij gevoelt zich als de Heere Jezus, als een licht dat schijnt in de duisternis, maar de duisternis begreep het niet. Zij gevoelt zich gelijk aan een zwak "licht in de wereld, voorhoudende het Woord des levens" een lamp in de dikste duisternis opgehangen, waarin de olie door genade van boven voorzien wordt, en wier lichtstralen de duisternis slechts te duidelijker maken. Zij gevoelt zich als Paulus te Athene; zijn geest werd in hem ontstoken, ziende dat de wereld zo afgodisch is. Zij gevoelt als Paulus te Rome, als hij klaagt: "Want ik heb niemand, die even zo gemoed is, dewelke oprecht uw zaken zal bezorgen; want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is." Zij gevoelt als Johannes, toen hij zachtmoedig, maar treurig zei: "Wij weten dat wij uit God zijn, maar de gehele wereld ligt in het boze." Voor het vleselijk oog is deze wereld, o, zo gelukkig met haar verkoophuizen en markten, haar plichtplegingen en gezelschappen, haar staatsie en vriendschaps-bezoeken, haar vrolijkheid en gezang! Hoe levendig en levend is de gehele wereld, van 's morgens tot middernacht! Maar voor het geloofsoog, welk een eenzame woestijn! want "de gehele wereld ligt in het boze."

Is het niet zo, gelovige broederen? Is het niet als in Egypte in die vreselijke nacht, toen er een gekerm uit elke woning opsteeg; want er was geen huis zonder een dode. Och! het is nog veel treuriger, want in elk huis zijn er vele doden, en toch geen kreet. Zie op uw eigen huisgezin, zie op de gezinnen van uw burens, zie op uw geboortestad, zijn niet velen dood, geheel dood? De meesten zijn dood, dorre beenderen.

Nee, zie op de Christelijke Kerk, zie op de zondagvierders en hen, die aan de sacramenten deelnemen. O, mijn broederen! is het niet waar dat, gelijk de leden van de Gemeente te Sardis, velen een naam hebben van te leven en dood zijn? Brengen niet de meesten hun leven in vermaak door? Staat er niet geschreven: "Zij, die haar wellust volgt, die is levend gestorven." Zijn er niet velen onder u, die geen liefde voor de broederen aan de dag leggen? Is er niet geschreven: "Die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood?" Ja, de meesten zijn dorre beenderen! Voorwaar dan "zij zijn vele."

2. Zij zijn dor.

Dorre beenderen zijn wel het minst vatbaar om tot het leven te worden teruggeroepen.

1ste. Zij zijn immers zonder vlees of heerlijkheid.

2e. Zij hebben geen merg noch geest.

3e. Er is geen werkzaamheid in, noch de macht om zich te bewegen. En ach, is dit niet het ware beeld van arme, onbekeerde harten? "Zij zijn zeer dor!"

1ste. Zij zijn zonder heerlijkheid. Zij zien geen schoonheid in Christus, en Christus ziet geen schoonheid in hen hun harten zijn mager en zeer lelijk. De mens was volmaakt in schoonheid gevormd. Maar een gevallen, onbekeerd hart heeft geen schoonheid: het is gelijk aan een fraai gebouw dat in puin ligt; het is gelijk aan een geheel verminkt standbeeld, waarvan geen trek onbeschadigd is; het is gelijk aan een schoon lichaam, dat door de dood getroffen is en in het graf ligt te verrotten.

2e. Zij hebben geen merg noch geest. De mens was bestemd om door de Geest van God bewoond te worden, en slechts zij, die door de Geest geleid worden, zijn levend voor

God. Maar het onbekeerde hart is "zinlijk, zonder het leven van de Geest." De Bijbel zegt: "De wereld kan de Geest niet ontvangen, want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet." Zij hebben geen werk van de Geest in hun harten, geen nieuw leven, geen overtuiging van gerechtigheid, geen heiligmaking, geen verzegeling van de ziel, geen wandel in de Geest, geen liefde in de Geest, geen gebed door de Heilige Geest.

3e. Er is geen werkzaamheid of voortgang tot God. Indien wij hun het woord des Heeren prediken, is hun hart niet geopend om te letten op de dingen, die tot hen gesproken worden; dorre beenderen hebben geen oren. Spreken wij tot hen van de toorn van God, die over hen komen zal, zij worden niet opgewekt die te ontvlieden; dorre beenderen kunnen zich niet bewegen. Spreken wij tot hen van de liefelijkheid van de Heere Jezus, hoe Hij zich als een volkomen Zaligmaker aanbiedt, ook dit beweegt hen niet Hem te omhelzen; want dorre beenderen kunnen de armen niet uitstrekken.

Helaas! deze beenderen zijn zeer dor. Mijn Broeders! is het mogelijk u bezorgd te maken over uw zielen. Kunt u stilzitten en aanhoren hoe dood en dor zij zijn, en nochtans heengaan en alles vergeten? Kunt u het dulden in uw boezem een dode steen in plaats van een hart om te dragen? Kunt u zo'n koud, ijzig, boos hart in u dulden, dat niets begeerlijks in de beminnelijke Heiland ziet, geen schoonheid in Hem die de hele dag Zijn handen tot u uitstrekt, "de Eerste onder tienduizend," de "gans Begeerlijke?" O, mijn broeders! indien u ongetroffen wilt heengaan, en honderden van u willen het doen, welke getuigen behoeven wij nog meer? U bent het volledigste getuigenis dat wij behoeven, dat de onbekeerden zeer talrijk zijn en ook zeer dor.

II. De prediking Gods is middel tot opwekking van de onbekeerden.

Elk nadenkend mens is vroeger of later verlegen geweest met een schijnbare tegenspraak, die er door de gehele Bijbel loopt. Hier staat geschreven: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke;" en toch roept de Bijbel elk toe van tot Jezus te komen. Wederom staat er geschreven: "De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die van de Geest Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden;" en toch, waartoe wekken wij u gedurig op, dan om de dingen van de Geest te ontvangen? Zo ook: God opende het hart van Lydia om te letten op de dingen door Paulus gesproken, hetgeen duidelijk aantoonde dat het natuurlijke hart ze niet kan aannemen. En nochtans drukken wij ze gedurig op het hart.

Van nature zijn uw harten gevoelloos als het diamant, en geen betoog zal u de hel doen ontvluchten; nochtans, "wetende de schrik des Heeren, bewegen wij de mensen tot het geloof." Van nature kunt u de schoonheid en beminnelijkheid van de Heere Jezus zelfs niet bevatten. En evenwel: "Wij hebben voorgenomen niets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd." Welk een menigte van tegenstrijdigheden zijn er. En toch, hoe gemakkelijk worden ze opgelost! Deze beenderen waren dood, dor, levenloos, zonder geest, zonder vlees, zonder oren om te horen; evenwel zegt God: "profeteer over deze beenderen, en zegt tot dezelve: Gij, dorre beenderen, hoort des Heeren Woord." En terwijl hij profeteerde, hoorde hij een geluid en "ziet, een beroering, en de beenderen naderden, elk been tot zijn been. En ik zag, en ziet, er werden zenuwen op dezelve, en er kwam vlees op. En Hij trok een huid over dezelve."

Zo ook zijn uw zielen, mijn onbekeerde vrienden, aan deze dorre beenderen gelijk, dood, dor, geestloos, levenloos, zonder oren om te horen, zonder een hart om de dingen, die gezegd worden, te ontvangen. U hebt zulke verstompte gewetens, dat mijn woord u niet kan bewegen om de toekomstige toorn te vlieden; uw harten zijn zo verstokt en boos, dat mijn woord u niet kan overreden om de smekende Verlosser aan te nemen. En toch is het door de dwaasheid van de prediking dat het God behaagt hen te redden die geloven, en

hoewel onze woorden zwak zijn, kan God toch een krachtig werk door hen verrichten. En dit is Zijn boodschap aan u: "Gij, dorre beenderen, hoort het Woord des Heeren!" U, die weinig waarde hecht aan de prediking van het Woord, smee ik dringend dit ter hart te nemen. U zegt, en terecht, dat de prediking een zwak en gering middel voor zo'n doel is; God Zelf noemt het een dwaasheid. U zegt, en terecht, dat de predikanten slechts aardenvaten zijn, dat zij mensen van dezelfde bewegingen als u bent; God zelf heeft hen reeds zo beschreven. Maar u kunt niet zeggen, dat het niet Gods middel is om zielen te bekeren. En het is op gevaar van uw eigen ziel indien u het minacht. Houd u verre van Gods Huis, sluit uw Bijbel weg, en u verwerpt de enige middelen waardoor God tot u spreken kan.

III. De derde en laatste lering is deze: *dat het gepaard moet wezen met de prediking, of deze is ijdel.*

De uitwerking van de profetie van Ezechiël over de dorre beenderen was zeer merkwaardig. De beenderen naderden, been tot been, het vlees, de huid, de zenuwen, kwamen over hen, en bedekten hen, maar er was geen adem in, zij bleven dood. En ach, welk een overeenkomst met de uitwerking van de prediking des Woords. Hoe menigmaal zijn de mensen uitwendig veranderd! In plaats van de sabbat te breken wordt de sabbat in acht genomen; in plaats van dronkenschap, matigheid; het voorkomen van Godzaligheid, maar niets van haar kracht; de beenderen, zenuwen, het vlees en de huid van de vroomheid, maar niets van de levende adem.

O, mijn vrienden, is dit niet de toestand van onze vergaderingen? Er is overvloed van verstandelijk erkennen, maar helaas! waar is het ootmoedig hart, dat de Heiland liefheeft? Overvloed van rechtzinnigheid en betoog, maar ach, waar is het eenvoudig geloof in de Heere Jezus, en liefde voor de broeders in 't geloof? Zegt niet de Heiland, ziende op onze gemeenten: "Er is geen Geest in?" Laat ons, mijn broeders, dan allen letten op het tweede woord van de profeet: "Profeteer tot de Geest, mensankind; zeg: Gij Geest, kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden. En ik profeteerde, gelijk als Hij mij bevolen had. Toen kwam de Geest in hen, en zij werden levend en stonden op hun voeten, een gans zeer groot heil."

Laat dit u twee zaken leren.

1. Onbekeerde vrienden! hoe dood moeten uw harten zijn; al het spreken in de wereld kan er geen leven instorten. Hoe hard moeten uw harten zijn; de zwaarste hamer kan ze niet breken. Wij doen u de krachtigste beweegredenen horen, en niets van dit alles kan u bewegen. Wij moeten onze stem verheffen en de Geest aanroepen; wij moeten de almachtige Geest doen neerdalen eer wij uw hart kunnen treffen. Wij pogen u van zonde te overtuigen, wij tonen u aan hoe u de wet gebroken hebt, en dat "vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen," dat u onder die vloek moet zijn, dat u die vloek niet dragen kunt, dat hij de Verlosser ter aarde gebogen heeft, en u in de diepste hel zal storten. Dit maakt enige indruk op u, en wij hopen dat uw hart getroffen is. Maar uw indrukken zijn als die op het zand als de vloed daalt, en de eerstvolgende wist alles uit. Wij pogen u van gerechtigheid te overtuigen. We spreken tot u van de liefde van de Heilands, die alle kennis te boven gaat; van de oceaan van liefde in die boezem, die met geen peillood te meten was, liefde tot verloren zondaren als u bent; van Zijn plaatsvervangend lijden voor de zondaren, daar Hij de vloek voor ons op Zich genomen heeft. Wij smeken u in Hem te geloven tot zaligheid; u bent vermurwd, en de tranen lopen over uw wangen. Maar ach, het is als de morgenwolk en als een vroeg komende dauw, die heengaat! Ach, mijn broeders, hoe ijzerhard moeten uw harten zijn, indien zij ongevoelig kunnen zijn voor al wat de mens

doen kan. Uw harten zijn te verhard voor ons, en wij 7 moeten tot de Heere schreiend terugkeren en zeggen: "Wie heeft onze prediking geloofd?" In elk ander geval zouden wij u door bewijsgronden kunnen overtuigen. was u ziek naar het lichaam, wij zouden u kunnen overhalen om de geneesheer te halen; waren uw zaken in de war, wij zouden u overreden om voor uw gezin te ijveren, o, hoe bereidwillig zou u volgen. Maar betogen wij u dat gij, met ziel en lichaam, erfgenamen bent van een eeuwige hel, dan wilt u niet ontwaken. Ja, al konden wij u de Heere Jezus Christus zelf vertonen, de bloedende, smekende Verlosser, uw boze harten zouden zich niet tot Hem keren en Hem aanhangen. U hebt Hem nodig, die uw harten gemaakt heeft om ze te buigen en te breken. Och! dat elk van u heenging, slaande op de borst, en zeggende: "O God, wees mij zondaar genadig!"

2. Gelovige broeders! hoe noodzakelijk is uw gebed! Als God, in het voorgaande hoofdstuk belooft aan Israël een nieuw hart en een nieuwe geest te zullen geven: "en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen en zal u een vleses hart geven" voegt Hij er in vers 37 bij: "Daarom zal Ik van het huis Israëls verzocht worden, dat Ik het hun doe." En als God aan Christus de heidenen als Zijn erfdeel toezegt, belooft Hij zulks als gebedsverhoring: "Eis van Mij, en Ik zal u geven." Zo ook hier: wil Hij het leven geven aan de doodsbeenderen, die in de open vlakte liggen, Zijn Woord is: "Profeteer tot de Geest, o mensenkind! Welk een werktuig heeft God in uw handen gelegd, o, mijn gelovige broeders! Het gebed beweegt Hem, in Wiens hand het heelal is.

Mannen vol geloof en gebed, u Israël, die met God worstelt en overmocht! Gerechtvaardigden, wier gebed veel vermag! U bent wellicht een klein kuddeke, maar wilt niet ophouden gedurig tot God te roepen. Vraagt om de Geest, dat "Hij over deze gedoden kome, opdat zij levend worden!"

En u, egoistische Christenen, - indien zo'n tegenstrijdigheid bestaan kan, - u die Gods troon alleen voor uzelf nadert, u wier gebeden van het begin tot het einde alleen voor uzelf zijn, die slechts gaven vraagt voor uw eigen vrede en eigen vreugde, ... gaat en leert wat het zeggen wil: "Het is zaliger te geven dan te ontvangen." "Dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was."

Dundee, 25 december 1836.

35. DE AFVAL, EN DE WIJZE OM ER VAN GENEZEN TE WORDEN

"De grauwigheid is op hem verspreid, en hij merkt het niet." (Hoséa 7: 9)

Deze woorden geven een toestand van geheime afval te kennen. Deze is misschien de gevaarlijkste van al.

Het gebeurt algemeen dat mensen oud en grijs worden zonder het zelf te bemerken. Velen willen niet weten dat zij oud worden. Zij zien niet graag dat zij verminderen, en de kentekenen van de ouderdom gaan ongemerkt aan hen voorbij. De tanden vallen een voor een uit, de hand begint te beven, de ledematen worden stijf, het oog wordt dof, grijze haren komen hier en daar te voorschijn, en wij zijn oud voordat wij het zelf weten. Zo is het met de afneming van de ziel in het geestelijke. Het is een plechtige en indrukwekkende waarheid, dat het leven Gods in de ziel aan verandering en afneming onderhevig is. Het kan niet geheel sterven.

Wanneer God eenmaal geestelijk leven aan de ziel gegeven heeft, dan weet ik dat Hij het tot in eeuwigheid behouden zal. "De Heere zal het voor mij voleinden; laat niet varen de werken Uwer handen." (Psalm 138: 8). Maar evenwel is het aan verval onderhevig. Dit wordt ons bewezen door de Schrift. God zegt: "Ik had u toch geplant, een edele wijnstok, een geheel getrouw zaad: hoe bent u Mij dan veranderd in verbasterde ranken van een vreemde wijnstok?" (Jer. 2: 21). "Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Heere, want Ik heb u getrouwd." (Jer. 3: 14). "Mijn volk blijft hangen aan de afkering van Mij. (Hos. 11: 7). "Maar Ik heb tegen u, dat ge uw eerste liefde hebt verlaten." (Openb. 2: 4).

Ach, mijn vrienden, dit is waar van ons. Ofschoon ik God dank dat Hij velen onder u tot de gemeente toebrengt die zalig wordt ofschoon sommigen van u van kracht tot kracht gaan, van hoeveel kan het gezegd worden: "De grauwigheid is op hem verspreid en hij weet het niet." hoeveel hebben hun smaak voor Gods huis verloren!

Het is niet met u als in verleden tijden. De donderdagavond wordt niet meer zoals vroeger op prijs gesteld, de bijzondere bidstonden worden zelden of ooit meer bezocht, het gezelschap van de wereld wordt meer opgezocht, het gezelschap van Christus minder geacht. Is er niet minder ijver om anderen te bekeren, minder gebed, minder lof, minder mededeelzaamheid?

Ach, broeders, wij samen zijn het bewijs, dat er niets erger is dan een geestelijke afval. Hoe was het u eenmaal ernst om Gods Woord te horen! U wilde geen gelegenheid laten voorbijgaan, hetzij in de week of des zondags. U hoorde toe alsof het uw leven gold. Uw lofliederen waren voller en ernstiger dan zij nu zijn. Hoe zorgvuldig was u in het bewaren van Gods Woord, het aan uzelf, aan uw kinderen en aan uw vrienden herhalende! Hoe vurig in uw gebeden! Ik vrees dat wij op vele van u harten moeten schrijven: "Ikabod" de heerlijkheid is weggenomen! Een ander belangrijk bewijs is, dat deze afval altijd geheim en ongemerkt is. Het is gelijk de naderende ouderdom. "De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij merkt het niet."

Oude mensen merken nooit hoe de ouderdom langzaam vorderingen maakt. Over het algemeen denken zij niet graag dat zij oud worden. Zo is het ook met de afval van een gelovige ziel. Hij maakt geheime en stille vorderingen, het oog des geloofs wordt al doffer en doffer, de hand laat Jezus los, de ziel verliest haar vermaak in het volbrachte werk van Immanuël. En toch weet hij het niet. Zondige toegevendheden komen in zijn ziel op. "De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij weet het niet."

I. Laat ons enige kentekenen van verval opnoemen.

1. De bijbel verwaarloosd.

Wanneer een ziel het eerst tot Christus gebracht wordt, dan heeft zij behagen in Gods Woord, zij hongert er naar "gelijk een pasgeboren kind." Gelijk een kind een gedurig terugkomende honger naar de moedermelk heeft, zo heeft de ziel dit naar het Woord. Zij heeft een geestelijk begrip van het Woord. Alles schijnt aangenaam en gemakkelijk, alles getuigt van Jezus. De ziel verstaat de mening, vraagt ernstig aan leraars en aan anderen een uitlegging van moeilijke plaatsen. Zij wast. "Dat u meer en meer mag wassen." Men gevoelt dat het een dagelijks voedsel voor de ziel is, het zwaard om de verleiding af te weren. Hoe geheel anders is het met een Christen gesteld, die in afval verkeert! Geen vermaak meer in Gods Woord. Het mag als plicht of als een lastige taak gelezen worden, hij schept er geen behagen in. Andere boeken worden boven de Bijbel verkozen. Er is geen toeneming in de kennis van het Woord, geen zelfaankleding, geen aanneming tot vreugde, geen herinnering aan het kapittel dat des morgens gelezen is, geen antwoord op de vraag des satans: "Alzo staat er geschreven," en "Zo zegt de Heere." ach, mijn vrienden, hoe is het goud zo dof geworden? "De grauwigheid verspreidt zich over hem, en hij merkt het niet."

2. Het gebed verzuimd.

"Zie, hij bidt," was het eerste bewijs dat Paulus van de dood overgegaan was in het leven. De ziel verheugt zich in Gods nabijheid, gaat het voorhof binnen, werpt zich aan de voeten van Jezus en stort daar haar tranen en verzuchtingen voor Hem uit. De gelovige staat, evenals de Heere Jezus, vroeg in de morgenstond op, of wacht gedurende de nacht en roept in stilte de Heere aan. Voordat naar een gezelschap te gaan of een vriend te ontmoeten, of een voorstel te beantwoorden, baant zich zijn hart een weg tot de troon van de genade. Hij bidt zonder ophouden. Hij bidt om van zonden bevrijd te worden. Hij bidt voornamelijk tegen die zonden, waarmee hij het meeste te strijden heeft. Zijn gebeden voor anderen zijn vurig en onophoudelijk: "Het zij verre van mij dat ik tegen God zou zondigen en ophouden voor u te bidden." Maar dit alles verandert. De ziel is van God verwijderd, er worden geen gebeden in gouden vaten opgezonden, geen ingang in het voorhof, geen toenadering tot God. Er is geen vroeg opstaan meer noch geroep in de nacht, geen gebed voor bijzondere gelegenheden. Hij beantwoordt nu dikwijls een voorstel zonder de Heere om raad te vragen. Hij bidt nu weinig tegen de zonde. Hij durft niet voor een bepaalde zonde bidden, of slechts flauw en zonder een vast voornemen om die te verloochenen. Hij draagt nu zijn onbekeerde vrienden weinig aan de Heere op, hij bidt weinig voor de kerk, voor de Joden en voor de heidenen. O, dit is iets van "de grauwigheid."

3. De weinige achting voor Christus.

Wanneer wij de Heere voor het eerste leren kennen, dan is Christus alles in allen. Hij is de Fontein tegen de zonde, waarin wij gedurig onze zielen van zonde en onreinheid kunnen wassen. Onder zijn wit kleed kunnen wij gedurig onze zielen verbergen. Hij is de Rots, die levend water geeft, dat ons altijd bijblijft. Hij is een medelijdend Man en onze oudste Broeder, op Wie wij altijd steunen kunnen. Hij is onze Koning, aan wiens voeten ons hart gelegd wordt, dat Hij over hetzelfde voor altijd moge heersen. Wanneer wij afvallen, dan is het niet meer zo. Het geweten is schuldig, maar wij gaan niet veel naar de bron; er bestaat een geheime twijfeling en een onwil om door Christus zalig te worden. Men wil niet graag schuilen in de gerechtigheid zonder werken. Wij drinken geen water uit de Rots, dezelve schijnt droog of wij ontwijken dezelve. Men steunt niet

op Christus. Zijn tegenwoordigheid wordt noch bij dag, noch bij nacht ondervonden. Ach, dit is een treurig kenteken van "de grauwigheid."

4. De zonde wordt niet gehaat.

Wanneer wij de Heere voor het eerst leren kennen, hoe zien wij dan de zonde in? Wij hadden vreselijke ontdekkingen gedaan over de grootheid van de zonde. De last van de zonde, die Jezus tot in de hel toe vernederd had, kwam ons zwaar en bitter voor; wij konden dezelve niet verdragen; wij ontvloeden de verleiding met ons gehele hart; wij waren sterk in de vreze des Heeren. "En zijn rieken zal zijn in de vreze des Heeren." (Jes. 11: 3). Gelijk die beesten die spoedig lont ruiken, zo ontdekt de nieuwe mens spoedig de nadering van de zonde en vliedt dezelve. Nu hebben wij weinig overtuiging van zonde. Een droog oog met de belijdenis, een halve belijdenis of in het geheel geen, geen tijd voor de belijdenis van zonden. Men vreest de verleiding niet veel meer, de ziel wordt altijd moediger om de zonde te dienen.

5. De weinige achting voor Christenen.

Eenmaal hadden wij allen, die de Heere liefhadden, ook lief, wij vonden onze vreugde in hen. De getuigenis, die Christus van een ware discipel gaf, was op ons toepasselijk. "Hieraan zullen zij allen bekennen dat gij Mijn discipelen bent, zo gij liefde hebt onder elkander." (Joh. 13: 35). Wij hadden alles met hen gemeen, zodat aan geen van hun iets kon ontbreken; wij vermaanden elkander dagelijks, gelijk men ijzer met ijzer scherpt; wij wilden geen zonde in onze broeder dulden; wij spraken met zoveel liefde, oprechtheid en nederigheid, dat zij niet konden beledigd worden. Nu zien wij hen koud aan; wij zijn niet meer zo goede vrienden met hen uit vrees dat zij onze schuld zouden bemerken. Wij hebben niet meer zoveel achting voor de heiligen als vroeger, wij hebben onszelf benadeeld en wij zijn anders geworden. Wij vermanen elkander niet dagelijks; wanneer zij ons berispen, dan worden wij boos; wij vermanen niet met liefde maar met bitterheid, of wij spreken kwaad achter hun rug.

6. De goddeloze wordt niet gewaarschuwd.

Eenmaal weenden wij over hen in stilte, baden God nacht en dag voor hun bekering, hadden een afschuw van hun wegen. "Ik haat het doen van de afvalligen; het zal mij niet aankleven." (Psalm 101: 3). Nu zijn onze ingewanden niet ontroerd over hen; er wordt weinig gebeden voor hun bekering; ja zelfs lachen wij over hun verkeerde wegen. Indien wij geen deel nemen aan hun zonde, zo vermanen wij hen toch niet.

II. *Laat ons de oorzaken van afval onderzoeken.*

1. Een lust die ingewilligd wordt. Zo was het met Israël: "Zij bedrijven allen samen overspel, zij zijn gelijk een bakoven die heet gemaakt is van de bakker." (Hos. 7: 4). Dit was de oorzaak van de afval van Israël. Zo zal het ook zijn met u en met mij. Wanneer een dorst naar geld, een zinnelijke begeerlijkheid, een dorst naar eer en genoeg ingewilligd wordt en de overhand krijgt, dan zal de gehele ziel dor worden. Voor een tijd zult u deze bestrijden, vervolgens wordt uw tegenstand zwakker, u verontschuldigt uzelf, u verbergt uzelf ervoor en toch onderwerpt ge u aan haar macht. Dit maakt uw geweten schuldig, het ontnemt ge uw smaak in de Bijbel, maakt u afkerig van de troon van de genade. Dit maakt dat de Heiland weinig geprezen, de zonde weinig gehaat, de Christenen veracht en de goddeloze niet beklaagd wordt.

O mijn broeders, wij moeten of al de zonde haten, of wij zullen afgevallen dorre bladeren zijn. Aan een begeerlijkheid toe te geven is alsof u een slang in uw boezem aankweekt.

2. Werelds gezelschap. "Efraïm verwacht zich met de volken." (Hos. 7: 8). Dit was het bijzonder karakter van de Joden. "Het volk zal alleen wonen en zal niet onder de natiën gerekend worden;" maar als zij zich mengden onder de volken, dan verspreidde de grauwigheid zich over hen. Zo is het met de Christenen, zij zijn een bijzonder volk. Jezus zei van hen: "Zij zijn niet van de wereld, gelijk als Ik van de wereld niet ben." Wij zijn zo geheel van de wereld afgescheiden als Christus was; Zijn bloed is op ons en de Heilige Geest in ons; wij hebben bijzondere vreugden en bijzondere smarten; wij zijn een biddend volk, een lovend volk. Maar op het ogenblik dat wij ons met de goddelozen vermengen, dan verspreidt de grauwigheid zich over ons, onze zielen verdorren. Versta mij goed. Indien God u geplaatst heeft in een goddeloze kring, waar Hij niet gediend wordt, waar men Zijn heilige naam ijdel gebruikt, daar Zijn Woord niet gelezen wordt, en u niets dan goddeloze taal hoort, wees dan niet mismoedig. Dit is uw bijzondere beproeving. En God, die weet welke last u dragen kunt, zal u op Zijn tijd verhoren. Maar indien u een plaats opzoekt alwaar God niet is, indien ge u vrienden uitkiest die God niet vrezen, indien ge u in de wereldse kringen begeeft, waar de Bijbel een boek is, waarmede men lacht, en Gods dienaren dronkaards zijn, dan zal en moet uw ziel dor worden. Ge sluit u op in uw kamer en opent uw Bijbel. Maar Zijn heilige en reine woorden zijn niet zoet voor uw gehemelte. U buigt uw knieën en vouwt de handen. Maar het gebed is een last, u hebt geen geestelijke behoeften. U noemt de Naam van Christus, maar Hij is u niet liefelijk. De zonde heeft haar schrik voor u verloren. Ware Christenen schijnen u nu te nauwgezet toe. Helaas! het is niet met u als vroeger. De kroon is van uw hoofd gevallen. Wee u, want gij hebt gezondigd!

III. Er bestaat een geneesmiddel.

1. U kunt genezen worden. "O Efraïm, gij hebt u bedorven, maar in Mij is uw hulp. U hebt geofferd met de hoeren; nu dan bekeer u tot Mij, zegt de Heere." (Hos. 13: 9). Satan wil u verleiden, door te zeggen: 'daar is geen hoop, nee, want gij hebt de vreemden liefgehad'. Maar dit is een leugen. Bedenkt dat er in Christus hoop is.
2. Zoekt naar de oorzaak van uw afval. Uw hart zal onwillig zijn om dit te onderzoeken, maar u moet het doen. Indien ge u op een zinkend schip bevindt, dan is het eerste wat u te doen hebt het lek te onderzoeken; zo moet ook u het lek in uw ziel vinden. Is het een afgod? Werp hem weg. Ga uw gedachten na totdat u hem gevonden hebt. Is het een lust waaraan u toegeeft? wijs dezelve aan. Is het werelds gezelschap? onttrek er u aan. Zeg: 'dit is de Achan in mijn hart, dit is de rustverstoorder'.
3. Zoek er vergeving voor. Draag die zonde op aan de bok der verzoening, doop ze in de Fontein, die voor de zonde geopend is. Jezus roept: "Keer weer tot Mij, want Ik heb u verlost." Versla de rustverstoorder. Doe met hem gelijk zij met Achan deden. Zoek de inwoning van de Heilige Geest om de verstoorder te verslaan, dat hij niet meer moge opstaan. O mijn vrienden! Indien wij zo wilden handelen, dan zou de afval ons goed gedaan hebben en wij zouden met eer uit de klauwen van de leeuw komen. Ontwaakt, ontwaakt, mijn vrienden! De hel is nog even verschrikkelijk, Christus nog altijd vrijwillig om ons aan te nemen, uw zielen nog even kostbaar, de eeuwigheid nadert meer en meer. O, hoe dwaas om terug te blijven, in plaats van, gelijk Kaleb, de Heere volkomen te volgen! "Zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet dat uw arbeid niet ijdel is in den Heere." (1 Kor. 15: 58).

36. ALS EEN VUURBRAND UIT HET VUUR GERUKT

Daarna toonde Hij mij Józua, de hogepriester, staande voor het aangezicht van de Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand om hem te wederstaan. Doch de HEERE zeide tot de satan: De HEERE schelde u, gij satan, ja de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?
Zacharía 3: 1, 2

De bekering van een ziel is verreweg de opmerkelijkste gebeurtenis in de geschiedenis van de wereld, ook al bekommeren zich velen van u daar niet om. Dit voorwerp trekt de ogen der heilige engelen naar de plaats waar zij plaatsvindt. Het is het voorwerp waarop het oog van de Vader met tederheid en vermaak rust. Dit werk in de ziel brengt meer glorie toe aan de Vader, Zoon en Heilige Geest, dan alle andere werken van God. Het is een veel wonderlijker werk dan alle kunstwerken. Niets kan ermee worden vergeleken. O, geliefden, als u er gering over denkt en erom lacht, hoe weinig hebt u dan van de Geest van God!

Bekering kan men vanuit verschillende gezichtspunten bezien. De wereld kan de bekering waarnemen. Zij ziet dat een jonge man, die misschien net zo zorgeloos was als zij zelf, zich naar zijn kamertje begeeft. Zij neemt een verandering waar in zijn spreken. Zij ziet een verandering van gezelschap en zegt dat het maar een gril is. Gods kinderen bezien het vanuit een ander gezichtspunt. Zij zien een ziel geworpen op het vlakke des velds om de walgelijkheid van haar ziel, en zij zien Jezus, de heerlijke Verlosser neerknielen en haar wonden verbinden. Zij zien dat een zuster of broeder geboren wordt voor de eeuwigheid!

Bekering kan men ook bezien uit het gezichtspunt van een overwinning van Christus over de duivel: 'Is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?' De wereld is één groot slagveld. 'Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen.' De satan heeft de wereld in sterke boeien gekluisterd. De gehele wereld ligt in het boze - ligt in zijn armen, in slaap gewiegd door zijn wiegelied. Doch daar is een machtig Vorst uitgegaan, en Hij zit op een wit paard en heeft vele kronen op Zijn hoofd, en Hij verbreekt aanstonds de sterke ketenen waarmee zondaren gebonden zijn, en zegt terwijl Hij dit doet tegen de satan: ***'Is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?'***

Naar aanleiding van deze woorden, geliefde vrienden, wens ik u twee dingen aan te tonen:

- 1. Dat de satan zich verzet tegen iedere bekering.***
- 2. Dat Christus de Voorspraak is van hen die Hij behoudt.***

1. De satan verzet zich tegen iedere bekering. Vers 1: 'Daarna toonde Hij mij Józua, de hogepriester, staande voor het aangezicht van de engel des HEERE; en de satan stond aan zijn rechterhand om hem te wederstaan.' Er is geen twijfel aan dat in dit gedeelte een visioen wordt beschreven dat Zacharia zag, en dat Józua Jeruzalem voorstelt. Dus Zacharia zag Józua als een ontwaakte zondaar die voor de Heere stond; maar hij zag nog iemand aan zijn rechterhand staan om hem te wederstaan: geen engel des lichts, maar een engel der duisternis. Welnu, geliefden, dit beschrijft de toestand van iedere

ontwaakte en bekeerde zondaar. Als God een ziel van zonde overtuigt, komt zij voor God te staan; dan komt de duivel echter om haar te weerstaan. Vóór de bekering probeert de duivel u gerust te houden; hij roept: Vrede, vrede! Hij vervult u met hoge gedachten van uzelf. Hij vervult u met trots en met hoge gedachten van uw kennis, dat u de catechismus kent, dat u op de hoogte bent van de leerstukken van de Bijbel. Of hij boeit u met zijden boeien aan één of andere ongeoorloofde band, aan iemand die de brede weg uitloopt, en zodoende zorgt hij ervoor dat u het Evangelie gaat haten. Of hij brengt u onder een getrouwe Evangelieverkondiging en laat u tevreden daarnaar luisteren, geeft u zelfs nog wat vermaak in het luisteren, en laat u daardoor zich inbeelden dat u deel aan Christus hebt, terwijl u Hem niet kent. Maar als Christus komt en u doet ontwaken, dan komt de satan om u te weerstaan. De tegenstand van de satan is tweeledig.

Hij weerstaat u voor de rechtbank van God. In oude gerechtshoven stond de aanklager aan de rechterhand van de rechter en bracht tegen de aangeklaagde al zijn misdaden in. Zo is het ook met de satan. Dit leest u ook in Openbaring 12:10: 'En ik hoorde een grote stem, zeggende in de hemel: Nu is de zaligheid en de kracht, en het Koninkrijk geworden onzes Gods, en de macht van Zijn Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onze God dag en nacht, is nedergeworpen.' Op hetzelfde wordt in Psalm 109:6 gezinspeeld: 'Stel een goddeloze over hem, en de satan sta aan zijn rechterhand.' Hieruit ziet u dat, vanaf het eerste ogenblik dat er een vonkje van genade in het hart wordt ontstoken, de satan voor de rechtbank van God staat om u aan te klagen. En waarvan beschuldigt hij u?

Ten eerste beschuldigt hij u van zonde. Hij zegt: 'Dit is de aller-slechtste ziel die er bestaat. Ja, er is geen ziel die ermee kan worden vergeleken.' Soms beschuldigt hij u van ongeloof. 'Die ziel heeft U verloochend.' Of soms beschuldigt hij u dat u afgeweken bent nadat u ontwaakt was. 'Die ziel was ontwaakt en is teruggekeerd; zelfs nadat U die ziel bezocht had, is zij teruggekeerd.'

Hij weerstaat u voor de rechtbank van het geweten. Hij zegt tegen de zondaar: 'Hoe kunt u komen, u die zo slecht bent? U bent de voornaamste der zondaren, er is niemand u gelijk.' Soms zegt hij: 'Het is te laat; u had behouden kunnen worden als u eerder was gekomen. U had gered kunnen worden als u tijdens uw jeugd was gekomen. Of u had behouden kunnen worden als u gekomen was toen u ontwaakt was, maar het heeft nu geen nut om het te proberen, het is te laat!'

Soms vat hij nog een ander plan op. Als u ontwaakt bent en voor de Engel staat, wekt hij de verdorvenheid in uw binnenste op; zelfs als u op uw knieën ligt wekt hij de verdorvenheid op om uw oog te sluiten, zodat u het verzoendeksel niet zult zien. Hij wekt de zonde op die zich in uw hart bevindt. Hij laat u uw vuilheid zien om u van Christus af te houden.

Leer hieruit twee lessen.

Ten eerste, het is een ernstige zaak als u onder overtuiging van zonde bent.

Weliswaar zoekt u Christus, maar de satan staat gereed om u te weerstaan. Denk niet dat u veilig bent omdat u onder overtuiging bent! Onthoud dat u niet behouden bent omdat u een gezicht van uw zonden ontvangen hebt! Niet iedere ontwaakte zondaar is een geredde zondaar! En als het een ernstige zaak is om ontwaakt te zijn, in welk gevaar moeten degenen van u dan zijn die niet ontwaakt zijn, die Christus niet zoeken, die boven de hel liggen te slapen! U bent heden in groter gevaar dan ooit tevoren, want u slaapt nu. U bent heden dicht bij de hel dan ooit tevoren. Wellicht hebt u eens vergeving gezocht, maar hebt het nu opgegeven om ernaar te zoeken en elk uur brengt u dicht bij de hel.

Ten tweede, u die onder werkelijke overtuiging bent, onthoud dat het alleen de satan is die u weerstaat. God weerstaat u niet; Christus weerstaat u niet en de Heilige Geest ook niet. Onthoud dit: wie het ook is die zegt dat uw zonden teveel zijn om vergeven te worden, God zegt het niet en Christus ook niet! Het is de satan! Christus nodigt u om tot Hem te komen. De Heilige Geest nodigt u om tot Hem te komen, en alle vrienden van Christus nodigen u. Laat u dan niet achterwaarts drijven.

2. Christus is de Voorspraak van hen die Hij behoudt.

Vers 2: 'Doch de HEERE zeide tot de satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?' En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige.' Christus is de Voorspraak van een ieder die Hij behoudt; en Hij is niet alleen een Voorspraak na de bekering, maar ook voor en tijdens de gehele bekering. Hij beantwoordt de tegenwerpingen van de satan. Er zijn twee bewijsgronden waarmee Hij de satan beantwoordt. De eerste is de vrije verkiezing van God. Jeruzalem was wat goddeloosheid betreft de voornaamste stad die er bestond. Zij had gezondigd tegen licht, tegen liefde, tegen lankmoedige genade; en ondanks dat verkoos Christus haar. Hij kon zeggen: 'Toegegeven dat Jeruzalem de voornaamste stad was wat goddeloosheid betreft, nochtans heeft God haar verkoren. Toegegeven dat deze ziel de voornaamste der zondaren is, nochtans is de Heere soeverein. 'Ik zal Mij ontfermen diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben.' Dit is de bewijsgrond van Christus. Is het niet vreemd dat juist het argument dat de ziel verontrust, het argument is dat Christus gebruikt als de reden waarom u zalig wordt? Laat de satan zeggen dat u tegen licht, tegen overtuiging en tegen liefde gezondigd hebt; nochtans 'schelde de HEERE u, Die Jeruzalem heeft uitverkoren; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?' Hierdoor wordt de mond van de satan gesnoerd; dit is een argument dat hij niet beantwoorden kan.

De tweede bewijsgrond die Christus gebruikt is, dat de vuurbrand alreeds uit het vuur is gerukt. Christus zegt hier: 'Wie die zondaar ook geweest mag zijn, hij is nu uit het vuur gerukt.' En zo zijn alle argumenten van de satan tevergeefs aangevoerd.

Alle onbekeerde zielen zijn in het vuur. U bent in het vuur, en dat wel om twee redenen. U bent veroordeeld tot het vuur. 'Die niet gelooft, is alrede veroordeeld.' U staat als het ware op een grote stapel hout die al is aangestoken. Het vuur heeft u weliswaar nog niet bereikt, hoewel dat spoedig zal gebeuren.

Uw hel heeft alreeds een aanvang genomen. Evenals de hemel voor Gods kinderen al een aanvang heeft genomen, zo heeft de hel voor u ook al een aanvang genomen! In uw hart woeden brandende begeerlijkheden en brandende hartstochten; dat zijn de beginselen der hel. Maar o, geliefden, u die tot Christus gebracht bent, bent als stukken brandhout uit het vuur gerukt. Merk op dat Christus de stukken brandhout uit het vuur ruikt en hen in de levende Wijnstok inent, opdat zij, vrucht dragende, God zullen verheerlijken. U zult God verheerlijken op één van deze twee manieren: Of u zult vrucht dragen, of u zult met ziel en lichaam in hel geworpen worden! 'De HEERE heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil; ja, ook de goddeloze tot de dag des kwaads' (Spr. 16:4). O, geliefden, wat kiest u? O, stukken brandhout in het vuur, zult u niet roepen om uit het vuur gerukt te mogen worden? En als Christus het doet, zal Hij dan de satan niet zo antwoorden: 'De HEERE schelde u, o satan; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?'

Tot besluit zeg ik u, dat deze gemeente in tweeën verdeeld kan worden: zij die als stukken brandhout boven het vuur verkeren, en zij die uit het vuur zijn gerukt. O, stukken brandhout in het vuur, zult u niet roepen om uit het vuur gerukt te worden? Als Hij stukken brandhout naast u uit het vuur rukt, zult u dan niet zeggen: Heere, wilt U ook mij uit het vuur rukken? Amen.

Zondagavond 8 mei 1842

37. ZIE OP EEN GEKRUISIGDE CHRISTUS

"Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon. En zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene. Te dien dage zal er een fontein geopend zijn voor het huis Davids en voor de inwoners van Jeruzalem, tegen de zonde en tegen de onreinheid."

(Zacharia 12: 10, 13: 1).

In deze woorden vindt u een beschrijving van de bekering van de Joden, die nog komen moet; een gebeurtenis, die leven aan deze dode wereld geven zal. De bekering van een ziel gaat op dezelfde wijze. Bekering is het heerlijkste werk van God. De schepping van de zon is een heerlijk werk, toen God haar door de wolken liet schijnen, haar zegeningen op ieder wereldddeel uitspreidende. De verandering in het voorjaar is wonderlijk, als God het gras doet herleven, aan de dode bomen nieuwe bladeren geeft en de bloemen op de aarde doet uitspruiten. Maar nog veel heerlijker en wonderlijker is de bekering van een ziel! Het is de schepping van een zon, die in alle eeuwigheid zal schijnen; het is het voorjaar van de ziel, die geen winter zal kennen; het planten van een boom, die in alle eeuwigheid in Gods paradijs zal bloeien.

I. De bron van bekering.

De hand van Christus: "Over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest van de genade en van de gebeden. En zij zullen Mij aanschouwen die zij doorstoken hebben." De Heilige Geest wordt gezonden door dezelfde hand, die aan het vervloekte hout doorstoken werd. Werkelijk, de Heilige Geest woont in het hart van de Vader. Jezus noemt Hem: "De Geest der waarheid die van de Vader uitgaat." En "Hij is in God gelijk de geest des mensen in Hem is." Hij woont van alle eeuwigheid in de schoot van de Vader en in de Zoon. Maar toch is het waar, dat de Vader de Geest aan Christus gegeven heeft: "Het is des Vaders welbehagen dat in Hem al de volheid wonen zou." (Col. 1: 19). Jezus heeft de gave van de Heilige Geest ontvangen als een beloning voor Zijn werk. Het is passend dat Hij, die voor zondaars stierf, ook de Heilige Geest zou kunnen geven aan wie Hij wil, en een van Zijn laatste woorden tot Zijn discipelen waren: "Ik zal Hem tot u zenden en wanneer Hij zal gekomen zijn, zal Hij de wereld overtuigen van zonden." (Joh. 14: 5).

1. Dit leert aan ontwaakte zielen vanwaar hun bekering komt. Gevoelen enigen onder u, dat u de toestand van u zielen inziet? Dan heeft een pijl van overtuiging uw hart getroffen. Zie op de pijl, zij kwam uit de boog van Christus! Christus nam haar uit Zijn pijlkoker. Christus legde aan op uw hart en Hij liet dezelve u doorsteken. De veder is getekend door het bloed van de doorstoken hand. Die pijl kwam van de hand van de liefde, van de hand die aan het kruis genageld werd. O, zoon neem dit dan aan als een bewijs dat Christus u wil zalig maken. Hij wil met u onderhandelen; ga dan niet terug; trek de pijl niet uit uw hart, heel de wond in het minste niet. Ga tot Hem, en dezelfde hand, die u gewond heeft, zal u ook genezen. Heere, geef dat indien ik van u de vrede niet krijg, ik deze van niemand anders mag ontvangen.

2. Wanneer u anderen zwaar gewond ziet, moet u hierin de hand van Christus erkennen. Ik heb gezien dat sommigen de hand van de leraar, maar niet de hand van Christus erkennen. Dit is een grote smaad onze Immanuël aangedaan! Er werd van de

voorvaderen gezegd dat God een groot gedeelte van de zegen van hun arbeid wegnam, omdat het volk niet van hen áf en op Christus kon zien. Dit vind ik ook onder u. De Heere leert u om niet alleen op uw voorgangers te zien, maar op Hem, op onze verheerlijkte Heiland, rijdende op een wit paard en Zijn pijlen van zich schietende.

3. Bidt Christus dat Hij dit doen mag. Indien Hij de Geest uitstort, wie kan dit verhinderen? Ik twijfel niet of velen onder u, die heden opgekomen zijn, zouden weggebleven zijn, indien u wist dat Christus heden u bekeren zou. Ik vrees dat er enigen onder u zijn, die uw ogen gesloten, uw oren gestopt en uw hart dichtgemaakt hebt uit vreze dat u zou bekeerd worden en dat Christus u genezen zou. U zou geen wenend, biddend en eenvoudig gelovige in Christus willen genaamd worden.

Maar, o, indien Christus de Geest heden uitstort, dan zal uw hart week worden; u zult zelfs wenen en uitroepen: "Wat moet ik doen om zalig te worden?" Wanneer Christus de Geest niet uitstort, dan spreken en arbeiden de leraars tevergeefs; het is alsof zij tegen de wind of tegen de golven van de zee spreken. Maar als Christus van Zijn troon opstaat en de Geest uitstort, dan worden de zwakste pogingen machtig. Het Woord komt niet alleen in woorden. Een ezelskinnebakken was een zeer zwak zwaard om mensen te doden, maar in de hand van Simson was het machtig, zodat hij er duizend man mee sloeg. Een slinger en een steen waren een nietig wapen om daarmee een gewapende reus tegemoet te gaan. En toch, toen David de steen slingerde, zonk dezelve in het voorhoofd van de reus zodat hij met zijn aangezicht ter aarde viel.

O, gelovigen, bidt, dat de slinger en de steen heden in de hand van de Zoon Davids mogen zijn; dat het Woord heden in de verhardste harten ingang mocht vinden en dat zelfs de grootste zondaars zich mogen vernederen. O, ik vrees dat velen onder u van het hoofd tot de voeten tegen Gods Woord gewapend zijn. U spot wellicht in uw zekerheid. Maar, lieve vrienden, ziet op de arm van Immanuël die de hoogmoedigen kan ten onder brengen. Bidt dat Hij de Geest moge uitstorten. Ik geloof dat een stil gebed van een eenvoudig gelovige een heerlijk werk Gods in een stad kan teweeg brengen. Indien er onder ons mensen waren gelijk Noach, Job of Daniël, dan zouden wij een rijke zegen mogen verwachten.

II. De Geest Die bekeert.

1. De Geest der genade.

Hij wordt zo genaamd, omdat hij uit vrije genade tot de ziel komt en in haar werkt. Wanneer de Geest Gods voor het eerst tot een ziel komt, dan vindt Hij niets wat Hem zou uitnodigen om te blijven: Hij vindt de ziel gelijk aan droge beenderen zonder enige gedaante of heerlijkheid, zonder enige begeerte om het leven te vinden. De natuurlijke mens heeft even weinig aanzien als een droog geraamte en verlangt evenmin naar genade als een dood lichaam. Integendeel, er is alles in een ziel om de Geest te verjagen. Hij is een heilige Geest, maar Hij vindt het hart een bron van bederf, vol van de ergste lusten en begeerlijkheden. Hij is een Geest van liefde, maar Hij vindt het hart des mensen vol van opstand en haat jegens God. Hij is een ijverige Geest, maar Hij vindt het hart des mensen vol van toverij en van afgrijselijke afgoden.

O, ik verbeeld mij dat de Heilige Geest in het hart van enigen van u ziet, zeggende: "Waarom zou Ik tot zo'n ziel komen? Zij heeft mij niet nodig om zich te bekeren; zij wil liever alleen blijven. Zij wil liever haar lusten volgen, waarom zou Ik haar dan storen? Ik wil haar alleen laten." Blijf, blijf, Geest van genade! Kom, uit vrije genade. Kom, niet omdat wij u nodig hebben, maar omdat u liefderijk zijt. Kom en maak dat deze droge beenderen opstaan en de naam van Jezus aanroepen. Sommigen onder u weten dat Hij op deze wijze tot u kwam. Hij vond u in opstand en Hij heeft u gehoorzaam gemaakt. O, zult u nu nog aan iets wanhopen, nu Hij uw hart veranderd heeft? Er zijn sommigen

onder u, waarde vrienden, wier toestand voor de mensen hopeloos is; mannen en vrouwen, die lang in zonden geleefd hebben formalisten, voor wie het verraden van de Heere aan Zijn tafel een oude gewoonte is. O, laat ons niet wanhopen over dezulken! De Geest is de Geest van vrije genade. Nodig Hem uit om tot u te komen, u arme, dorre ziel.

2. De Geest van verzuchtingen, omdat Hij leert bidden.

Van een natuurlijk mens kan ternauwernood gezegd worden dat hij bidt. Het is waar, hij heeft dikwijls de gewoonte om in tijden van benauwdheid een gebed te doen, maar zal hij altijd God aanroepen? Een ziel, waarin God begint te werken, kan niet uit gewoonte bidden, want zij zegt: er is niemand gelijk ik. Maar een mens bidt in waarheid, wanneer de Geest tot zijn ziel komt. Hij droeg een goddeloze Manasse met zich om. Manasse had in zijn jeugd dikwijls aan de schoot van zijn vrome vader gebeden. Hij had dikwijls zijn knieën voor de bloedige afgoden gebogen en de duivel aangebeden, maar nu bad hij werkelijk door de Heilige Geest. Hij droeg een vloekende Paulus met zich om. Zonder twijfel had Paulus dikwijls gebeden aan de voeten van Gamaliël. In de synagogen en op de hoeken van de straten had hij dikwijls lange gebeden gedaan om gezien te worden, maar nu ontwaakt zijnde door de Geest Gods. "Zie, hij bidt." (Hand. 9: 11).

Hebt u door de Geest Gods leren bidden? Eenmaal deed u het uit gewoonte of om gezien te worden, of u bad afgoden aan. Maar bent u door de Geest gedrongen om te bidden? Dan mag u zeker zijn dat Hij een goed werk in u begonnen heeft. Indien enigen onder u niet geleerd hebben om in het geheim te bidden, dan kunt u er zeker van zijn dat u nog bent "in een gans bittere gal en samenweefsel van ongerechtigheid." Een ziel, die niet bidt, is een onbekeerde ziel, zij staat op de rand van het verderf. Sommige stukken hout branden gemakkelijker dan andere; sommige zijn groen en branden niet dadelijk, maar een droog stuk hout is gauw verbrand. Zij, die niet bidden, zijn gelijk aan droge stukken hout; zij zijn goed om verbrand te worden.

III. *Op wie een bekeerde ziel ziet.*

"Zij zullen Mij zien, die zij doorstoken hebben." Wanneer de Geest Gods werkelijk in het hart werkt, dan doet Hij de mens op een gekruisigde Christus zien. Christus, die hij gekruisigd heeft, zweeft hem altijd voor ogen waar hij ook gaan mag. Satan zou een mens liever op alles wijzen dan op Christus. Daar is niets erger dan een valse bekering. De duivel wekt de mensen soms op om over hun toestand na te denken. Hij wijst hen op leraars, op boeken, op verenigingen, op plichten, op gevoelens of op vermeerdering van gebed, hij zal hen op alles wijzen behalve op "het kruis van Christus." Het enige, dat hij voor hen verbergt, is het evangelie, het heerlijke evangelie van Christus. Maar wanneer het de Geest van God is, dan zal hij de ziel op niets anders wijzen dan op Christus op een gekruisigde Christus. Wat ziet een ontwaakte ziel in Hem?

1. Dat zij de Zoon van God door haar zonden gekruisigd heeft. Dit doet haar de zonde in al haar grootheid inzien. De natuurlijke mens denkt er licht over. Een leugen of een eed drukt zo licht als een veer op uw geweten. U voelt er de last niet van, zelfs al lagen er miljoenen op uw ziel. U kunt gerust slapen met al die zonden. Maar indien uw ogen geopend waren voor een gekruisigde Christus, dan zou u zien dat de last van de zonde groot is. O, zie hier God spaarde Christus niet. Hoewel Hij geen zonde had niets dan Hem opgelegde zonde zie welk een toorn op Hem rustte! Zie welke pijlen Zijn heilige ziel doorstaken! De nagels verwondden Zijn onbevleete handen en voeten, maar al de pijlen van God drongen tot in Zijn ziel door. Zal God u dan sparen, indien u onder uw eigen zonden sterft, als u deze zonden zelf bedreven hebt? Denk er aan dat Christus God was. Die stervende lijder is, "de Almachtige God, de Vader van de Eeuwigheid, de

Vredevorst." Zie hoe Hij onder de last bezwijkt. Ga naar Gethsémané en zie Hem daar beven en grote druppelen bloed zweten. Ga naar Golgótha en zie hoe Zijn beenderen vaneen gescheurd zijn en hoe Hij stervend het hoofd buigt. U bent slechts een worm. Kunt u deze wraak verdragen? "Kan uw hart bestaan of kunnen uw handen sterk zijn in de dag wanneer Ik met u richten zal?" O, zondaars, ziet op Christus, ziet op een gekruisigde Christus en weent over uw zonden. Niets zal uw hart meer verteren, dan te zien op Christus, die voor uw zonden gekruisigd is.

2. Dat hij de Zoon Gods door ongeloof gekruisigd heeft. Wanneer de Geest Christus aan de ziel leert kennen, dan ondervindt zij een bittere strijd. Een onbekeerd mens denkt niet aan ongeloof. Hij geeft er niet om dat hij Christus van alle eeuwen af verworpen heeft. Leraars hebben tot het laatst van hun leven toe hem bezworen om zich te bekeren en te leven. Christus hield Zijn armen naar hem uitgestrekt. God heeft nog 5 medelijden met deze mens gehad, en hem nog niet in de hel geworpen, en toch is hij een even verharde zondaar. O, wanneer de Geest zo'n aan zichzelf doet kennen, wat ziet hij dan niet in een gekruisigde Christus! Sommigen van u zeggen heden: 'Ik heb deze heerlijke Ene veracht. Hij wilde mij dikwijls tot zich trekken, maar ik heb niet gewild. God heeft lange jaren op mij gewacht. Jezus heeft aan mijn deur geklopt en ik wilde Hem nooit binnenlaten; nu vrees ik dat Hij voor altijd van mij is weggegaan'.

Sommigen van u mogen gevoelen dat uw hart onwillig is om Hem aan te nemen, het is zo verhard en dor. Hoe liefelijker Hij u tegenkomt, des te bedroefder is uw smart omdat u Hem verworpen hebt. O, er is geen groter smart dan te zien op een doorstoken Christus!

1ste. Het is een bittere smart. Zag u ouders over de dood van hun eerstgeboren zoon treuren? Het is een ontzettende droefheid. Zo is ook de droefheid van hen, die op een gekruisigde Christus zien. Sommigen hebben groter droefheid dan anderen, maar allen, die in waarheid op Christus zien, zijn in droefheid.

2e. Het is een eenzame droefheid. Het is waar, zij zal nergens beperkt worden en zij, die grote smart dadelijk veroordelen, zelfs daar waar zij openbaar wordt, handelen niet goed. Maar deze droefheid zoekt het licht niet; de gewonde ziel wil alleen met God zijn of met dezulken die Hem zoeken.

David Brainerd vertelt dat, toen hij een gekruisigde Christus aan de Indianen verkondigde, de kracht Gods zich machtig onder hen vertoonde gelijk een sterke wind: "Hun eigen belangstelling was zo groot, dat niemand zich bekommerde over degenen die om hen heen waren. Zij waren zo met zichzelf bezig alsof zij geheel alleen in de grootste woestijn waren. Ieder bad voor zich en toch baden zij allen samen."

O, lieve vrienden, indien u werkelijk op een gekruisigde Christus wilde zien, dan zou ge u benaastigen om belang in Hem te stellen. O, ziet hoe u Hem veracht hebt in de voorbijgegangene dagen, hoe u geweigerd hebt Hem aan te nemen in uw jeugd, op de zondagsscholen en toen u nog kleine kinderen waart.

Toen u voor het eerst aan de tafel des Heeren kwam, toen stond Hij voor u als een gekruisigde Heiland, en toch verachtte u Hem en trad Hem met de voeten. En komt u nu heden om Hem weer te kruisigen, om de nagels weer in Zijn handen te slaan, de speer in Zijn zijde te steken en de doornen op Zijn hoofd?

O, zondaar, sta een ogenblik stil; u kruisigt Een die u liefheeft, u doodt de Vorst des levens, u veracht de enige Heiland. Indien u Hem heden versmaadt, dan zult u Hem niet wederzien totdat Hij terugkomt op de wolken des hemels en u zult klagelijk wenen.

Lieve gelovigen, bedenkt hoe u Hem gekruisigd hebt; laat bittere kruiden uw paaslam zoet maken; laat de gedachte aan voorbijgegangene zonden u Christus des te dierbaarder maken.

IV. Een fontein is geopend in een gekruisigde Christus.

De eerste aanblik van Christus doet de zondaar wenen; de tweede vervult hem met blijdschap. Wanneer de ziel het eerst op Christus ziet, dan ziet zij maar half de waarheid. Zij ziet Gods wraak tegen de zonde; zij ziet dat God heilig is en de zonde moet wreken; dat Hij in geen geval de schuldige onveroordeeld kan laten; zij ziet dat Gods wraak oneindig is. Wanneer zij een tweede blik op Christus werpt, dan ziet zij de andere helft van de waarheid, de liefde van God jegens verlorenen. Zij ziet dat God voor allen vrije genade heeft. Dit vervult de ziel met blijdschap. Het is wonderlijk dat hetzelfde voorwerp het hart zal verwonden en helen. Een blik op Christus verwondt een blik op Christus geneest. Ik vrees dat velen slechts een halve blik op Hem slaan en dit baart alleen droefheid. Velen zijn traag om te geloven alles wat omtrent Jezus gezegd wordt. Zij geloven alles behalve dat zij Hem vrij kunnen aannemen. Zij zien deze heerlijke waarheid niet in: "dat een gekruisigde Christus door iedere zondaar mag aangenomen worden," dat Christus vrij voor allen is. Wanneer de Geest ons leert, dan geeft Hij ons een gehele blik op Christus te werpen, een blik van gerechtigheid. Wat ziet de zondaar? De wonden van Christus, die een fontein zijn voor zonden en onreinheid.

O, beangste zondaar, kom en werp zo'n blik op Christus! Kom en zie een fontein, die 1800 jaren geleden op Golgótha voor alle zonde en ongerechtigheid geopend is. "Ik kan niet, want mijn zonde is zeer groot."

Bent u vol van zonde en onreinheid, niets dan zonde een klomp zonde? Is uw leven, uw hart een aaneenschakeling van lusten? Hier is een fontein voor u geopend; zie op een gekruisigde Christus en ween; zie op een gekruisigde Christus en wees blijde. "Ik kan niet gewassen worden." Door op Hem te zien wordt u gewassen. Zodra het oog op Hem ziet, dan vallen de zondige omkleedsels af. Heden is de fontein in het huis Gods geopend. Bij het naderen aan de tafel zegt Jezus: "Die wil, die kome en neme van het water des levens om niet."

Bent u gewillig? Ziet u alleen op Hem voor gerechtigheid? Kom dan aldus gewassen tot des Heeren Avondmaal in hetzelfde klee, dat u eenmaal verheerlijkt zult dragen. Houd uw oog op de fontein gevestigd en stel haar op prijs. Wat bent u niet aan Hem verschuldigd, die u redde van het eeuwig verderf!

Sommigen zouden naar de tafel des Heeren willen gaan zonder gewassen te zijn. Pas op, goddeloos mens! Wilt u het wagen om aan te zitten terwijl uw zonden u niet vergeven zijn? Durft u het wagen het brood met een onreine ziel aan te nemen? O, u zult het eenmaal bitter berouwen! Ik vertrouw dat sommigen onder u deze dag in de heerlijkheid zullen herdenken, maar sommigen, vrees ik, zullen zich die herinneren in de hel

38. EEN ZOON EERT ZIJN VADER

“Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer? Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze, zegt de Heere der heirscharen tot u” (Maléachi 1: 6).

De eerste overtuiging, welke nodig is voor de bekering van de ziel, is overtuiging van zonde. Niet die algemene overtuiging dat alle mensen zondig zijn, maar de persoonlijke overtuiging dat ik een verloren zondaar ben. Niet de algemene overtuiging dat anderen vergeving moeten ontvangen of verloren gaan, maar de persoonlijke overtuiging dat ik vergeving moet ontvangen of verloren gaan. Er bestaat geen groter hinderpaal voor deze waarheid, welke diep in de ziel moet geprent worden, dan het bewustzijn vele deugden te bezitten. Wij kunnen niet overtuigd worden dat het beeld Gods zo geheel uit onze ziel is uitgewist, gelijk dit de Bijbel ons leert, wanneer wij in onszelf of in anderen erkennen, dat er nog zogenaamde Goddelijke deugden in ons zijn overgebleven. De helden, van welke wij in de geschiedenis gelezen hebben, met hun vaderlandsliefde en doodsverachting, met hun standvastige vriendschap en getrouwheid in hun liefde, schijnen voor ons op te rijzen, om de zaak van de beledigde mensheid te verdedigen.

En wat nog bedrieglijker is, onze dagelijkse ondervinding, de uitvloeisels van een onbegrensde edelmoedigheid, het medelijdende hart, dat weent als anderen wenen, en in het algemeen wat mensen doen, die zich niet om Christus en Zijn zaligheid bekommeren, dit alles vormt een scheidsmuur, die ondoordringbaar is voor de waarheid: dat de mens ontvangen is in zonde en geboren in ongerechtigheid.

Wanneer wij een woning binnentreden, en wij zien daar broeders en zusters in tranen smeltende bij de blik op de doodstrijd van een geliefde zuster. Of wanneer wij een andere woning ingaan, en wij zien daar de tederheid van een liefhebbende moeder voor het kranke kind, dat aan haar boezem ligt. Of wanneer wij in een derde familie de grote gehoorzaamheid opmerken, welke kinderen hun bejaarde vader bewijzen. Of in een vierde gezin de nauwgezette braafheid, met welke de dienstknecht de zaken zijns aardse meesters bestuurt, - dan zijn wij gereed om te vragen: is dit inderdaad een wereld vol zonde? Is het mogelijk dat de toorn van God over zo'n wereld kan losbreken? In het algemeen zal men toestemmen dat er enige mensen bestaan, die zo'n ondeugend en onverbeterlijk leven leiden, zover op de weg van de goddeloosheid gegaan zijn, dat er niets meer van hen te verwachten is dan een eeuwigheid van hopeloze ellende.

Er is een grote schare van ongebonden schaamtelozen, die zelfs met de Naam van God en godsdienst spotten. Er zijn atheïsten, die openlijk Gods bestaan ontkennen, ongelovigen, die openlijk loochenen dat Christus in het vlees kwam. Er zijn koelbloedige moordenaars, ja die nog erger zijn dan moordenaars, van welke ieder zeggen zal, dat zij de naam van mens onwaardig zijn. Weinigen zullen er gevonden worden, die voor deze op enige uitzondering kunnen hopen van de verschrikkelijke straf, die de goddeloze bedreigt; en de vreselijke woorden op hen zullen toepassen: "de vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars en al de leugenaars, is hun deel in de poel, die daar brandt van vuur en sulfer." (Openb. 21: 8).

Maar dat het gehoorzame kind en de getrouwe dienstknecht, de teder liefhebbende moeder, de gastvrije en edelmoedige naaste, de man van verstand en goede zeden, - dat deze allen samen in dezelfde bundel van de verwoesting zouden gebonden en aan de eeuwige vlammen prijsgegeven worden, alleen omdat zij niet geloven in Jezus, - dit is de rots van de ergernis, waaraan zich duizenden stoten en daarover, tot hun eeuwig verderf, struikelen. Er is misschien geen algemener weg, die ingeslagen wordt, dan deze, om al

de persoonlijke overtuigingen van zonden te weerleggen, welke het Woord van God de mens ten laste legt. Want, zo redeneert men, voel ik niet in mij alle tedere gevoelens van de menslievendheid, al de eerlijkheid en braafheid onzer natuur? Schep ik geen behagen in eerlijkheid en goeddoen, in medelijden, edelmoedigheid en gastvrijheid? Hoezeer kan ik dan niet ten volle tot mijn ziel zeggen: "Ziel, wees gerust?"

Deze uw deugden zijn een zeker bewijs, dat u voor een gezegende eeuwigheid geboren bent. O, mijn vrienden, is het niet een heerlijke zaak dat God, in de hierboven vermelde tekst, ons het wapen uit de hand wringt, waarmee wij ons zouden verdedigen, en het in een pijl verkeert, om ons werelds geweten te doorboren? En, o, wanneer wij in die toestand waren, als toen Adam met God in het paradijs wandelde, dan zou niets meer nodig zijn om onze harten tot de verpletterende overtuiging van zonde te brengen, dan de herhaling van de woorden: "Een zoon zal de vader eren, en een knecht zijn heer; ben ik dan een Vader, waar is Mijn eer? En ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze, zegt de Heere der heirscharen tot u."

Er ligt een kracht en een verhevenheid in deze bewijsgrond, welke wel het hardste en gevoellooste hart mocht verbreken; het is alsof God zei gelijk Hij elders spreekt: "Kom, laat ons richten!" U zegt dat u vele uitmuntende deugden bezit, dat u goede en beminlijke eigenschappen hebt. U zegt dat kinderen ouderliefde de eerste plaats in uw hart innemen, dat braafheid en onbevleete eerlijkheid in uw boezem wonen.

En ontken Ik dit? zal Ik de heerlijkheid van het eigen werk Mijner handen, dat zo schoon is, zelfs al is het besmet, gering schatten? Nee, het is alles waar: de zoon eert zijn vader, de knecht is getrouw aan zijn heer; dit alles is schoon, wanneer Ik alleen de aardse betrekking gadesla. Maar dit is het juist wat de gehele ontaarding van alle hemelse betrekking aanduidt; want: "Ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? en ben Ik een Heer, waar is 3 Mijn vreze? zegt de Heere der heirscharen tot u."

Ik zie dat u uw aardse vaders eert en getrouw uw aardse meesters dient, maar dit is het juist wat Mij bewijst, dat Ik uitgezonderd ben. Ik zie dat er op de hele aarde geen vader meer ontbloot is van de liefde van zijn kinderen dan Ik, dat er geen meester onder de hemel meer beroofd is van de eer en dienst van zijn knechten dan Ik.

Indien u en ik, mijn broeders, tot zelfs beneden het peil van de dieren waren gezonken, indien wij geen liefde hadden tot ouders, geen rechtschapenheid voor meesters, - dan zou God recht hebben van ons te zeggen, dat er niets beter van zulke goddelozen te wachten ware, dan dat wij onze hemelse Vader en Heere vergaten. Maar, o, wanneer er zulke tedere gevoelens in onze harten bestaan voor onze aardse betrekkingen, is dan niet onze zonde als met een ijzeren en loden stift in de rots voor eeuwig gegrift, dat wij God buitengesloten hebben? Dat wij zonder God in de wereld zijn?

Ik wenste, met alle zachtmoedigheid en liefde, ieder van u te vragen om zijn eigen hart te onderzoeken, en toe te zien of deze dingen niet zo zijn; toe te zien of datgene, wat u in het algemeen aanvoert ter verontschuldiging van u zonden, niet juist haar werkelijke aard is. Wat doet u niet graag, en wat lijdt u niet gewillig voor uw aardse bloedverwanten? En nochtans hebt u niet eens zoveel over als ene gedachte, of de ademtucht van een begeerte voor uw Hemelse Vader.

God heerst niet in al uw gedachten. U wilt u dag en nacht inspannen voor een aardse meester; nochtans steekt u geen hand uit om iets te doen voor uw hemelse Meester. God is de enige, Die u onteert. God is de enige Meester, Die u slecht behandelt. "Indien u blind waart, zo zou u geen zonde hebben; maar nu zegt gij: wij zien; zo blijft dan uw zonde." (Joh. 9: 41). Indien u niet voor liefde en trouw vatbaar was, zou u geen zonde hebben, maar daar u tot beiden bekwaam bent, blijft uw zonde.

Denkt u een familie van broeders en zusters, die allen samen door banden van de hechtste vriendschap en liefde verbonden zijn. O, "het is goed en lieflijk dat broeders

ook samen wonen. Het is, gelijk de kostelijke olie op het hoofd, nederdalende op de baard, de baard van Aäron, die nederdaalt tot op de zoom van zijn klederen. Het is gelijk de dauw van Hermon, die nederdaalt op de bergen van Sion." (Psalm 133). Wat doen deze niet voor elkaar? Wat verdragen zij niet voor elkaar?

Maar veronderstelt verder dat al die eenheid, die veel heeft van een hemels gemoed, onder hen gehandhaafd werd, middelerwijl zij zich verbonden hadden om de moeder, die hen baarde, te verachten, om zich af te keren van hun grijze vader, die hen een voor een opgevoed heeft. Zou die éne lijn op deze schilderij niet al haar schoonheid en al haar gewicht wegnemen? Zou dit haar eenheid niet meer doen gelijken op die van de duivelen dan op engelen? Zou u niet zeggen dat juist hun liefde tot elkaar, hun ongenegenheid voor hun ouders hatelijk en onnatuurlijk maakte?

O mijn broeders, die schilderij stelt ons voor: "Een zoon eert zijn vader, en een knecht zijn heer; ben Ik dan een Vader, waar is Mijn eer? en ben Ik een Heer, waar is Mijn vreze? zegt de Heere der heirscharen tot u." O, het is vreselijk, wanneer de eigen deugden, tot welke wij, om de toorn van God te ontvlieden, de toevlucht nemen, zich tot ons wenden om ons te veroordelen. Wat baat u uw rechtvaardigheid, wat uw kinderlijke gehechtheid, wat baten u uw huiselijke deugden, om welke de wereld u bewondert en prijst, daar zij ten opzichte van God uw goddeloosheid nog vergroten?

Laat niemand mij verkeerd verstaan, alsof ik had gezegd dat het kwaad was rechtschapen, getrouw en rechtvaardig te zijn, dat het kwaad is zijn ouders lief te hebben. Ieder verstandig man kent de waarde van deze aardse deugden, en weet hoezeer zij beziel en versterkt worden, en een nieuw leven als het ware aanvangen, wanneer de wereldling een gelovige wordt. Maar dit zeg ik, dat, indien u niets meer bezit dan deze aardse deugden, dan zullen zij, iedere deugd afzonderlijk, in het oordeel opstaan, om u te veroordelen.

Ik zeg alleen wat Luther vóór mij gezegd heeft, dat deze uw deugden, met welke u uw toren van Babel tot de hemel meent te bouwen, slechts de blinkende zonden zijn van het mensdom, en dat zij alleen zullen dienen om u in een tienmaal diepere verdoemenis te werpen. God beschuldigt u niet, broeders, van oneerlijkheid en ongehoorzaamheid aan uw ouders. De enige aanklacht, die Hij hier tegen u inbrengt, is de éne zonde gedurende het gehele leven van de natuurlijke mens - godloosheid. God is niet in al uw gedachten. Hij stemt toe dat u aardse deugden bezit, maar deze maken uw zonden jegens God juist zwarter en onuitwisbaarder.

I. Naar aanleiding van deze tekst besluit ik, ***dat onze wereldse deugden geen verzoening aanbrengen voor onze zonden, noch ons aangenaam maken in de ogen Gods.***

Het hele menselijk geslacht is een puinhoop, hoewel het schoon is zelfs te midden van het puin. Evenals wanneer u wandelt te midden van enige prachtige steenhopen, over welke de winterstormen van vele eeuwen zijn heengegaan, en met een blik vol verwondering naast iedere gegroefde kolom staat, die nu gebroken aan uw voeten ligt, en, door uw oudheidkundige smaak gedreven, u verlustigt aan het verbrokkelde beeldhouwwerk van de Gothische tijden, - evenals u dit alles kunt doen, zonder zelfs in het minst te denken aan het voornaamste pronkstuk van de bouwkunde, dat hier ontbreekt, namelijk de juiste evenredigheid van het gehele gebouw, dat zich eenmaal met bolwerk en minaret ten hemel verhief, en nu onder zijn eigen puin begraven ligt, - zo ook kunt u op de mens neerzien.

U mag gaan van het ene schepsel tot het andere, dat liefde en heerlijke vermogens bezit, en vervuld worden van bewondering over het uitstekend werk van de handen van Hem, die inderdaad de kundigste van alle bouwmeesters is; - u mag overvloedige genietingen vinden in de uitstekende verstandhouding tussen mensen en mensen, die zo

voortreffelijk ingericht is, dat zij de vele raderen, waarop het evenwicht van het maatschappelijk leven rust, geleidelijk en geredelijk doet voortrollen; - u mag dit alles doen, zo als het duizenden reeds vóór u gedaan hebben, zonder in het minst te denken aan het verlies van des mensen voornaamste heerlijkheid, - de betrekking des mensen tot zijn God, - zonder te denken, dat, terwijl er velen onder het puin dezer wereld rechtschapen, weldadig en vol liefde zijn jegens hun ouders, er nochtans niemand is die God zoekt.

Laat ons een ogenblik veronderstellen, dat deze voortreffelijke deugden de zonden weg konden wissen; en een blik op de gevolgen hiervan slaan. Waar dan zou u de mens aantreffen, die ten enenmale van dezelve ontbloot is? Waar zou dan de redding van zondaren een einde nemen? Indien rechtschapenheid en edelmoedigheid één zonde uitwissen, waarom kunnen zij dit dan niet alle? Op deze wijze kunt u geen grens zetten tussen de zaligen en rampzaligen. Dan zouden alle mensen kunnen leven naar hun goeddunken, want u kunt nooit bewijzen dat iemand buiten het bereik van de zaligheid is.

Aan de andere zijde: indien wereldse deugden de zonden uitwissen, is Christus tevergeefs gestorven. Hij kwam om Zijn volk zalig te maken van hun zonden. Engelen kondigden Hem van de wereld aan als de Zaligmaker van zondaren. Johannes wees de mensen op Hem als het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt. De gehele Schrift getuigt: "dat door Deze u vergeving van de zonden verkondigd wordt." Indien dus de alledaagse braafheid en goedheid en edelmoedigheid des levens iets zouden kunnen bijdragen om de zonden weg te nemen, waartoe moest de Christus dan lijden? Indien iets, zo goedkoop en gewoon als dit aardse deugden zijn, in staat was tot uitwissing van zonde, waartoe werd dan een zo kostelijke prijs vereist als het bloed van de Zoon van God? Indien wij, met al onze rechtschapenheid, al onze onberispelijkheid en achtingswaardigheid in de wereld, niets meer behoeven, waartoe raadt ons dan Christus aan, van Hem te kopen goud beproefd in het vuur, opdat wij rijk mogen worden? Niets dat onvolmaakt is, kan ons volmaakt maken in de ogen Gods.

Ziehier een juiste opmerking van een oud Godgeleerde: "arbeid aan uw heiligmaking met al uw krachten, maar maak er geen Christus van. Als u dit doet, zal uw werk op de een of andere wijze in het niet zinken. De gehoorzaamheid en het lijden van Christus, niet uw heiligmaking, moet uw rechtvaardigmaking zijn."

De zaak is zeer duidelijk. God oordeelt nog de wereld in rechtmatigheid, - dat is, naar de striktste regel van Zijn heilige wet. Indien wij in die dag gerechtvaardigd willen zijn in Zijn ogen, moeten wij volmaakt zijn voor Hem. Maar dit kunnen wij niet zijn door onze eigen heiligmaking, die onvolkomen is. Deze kan alleen geschieden door de toerekening van een volkomen rechtvaardigheid, en deze ligt alleen in de volkomen gehoorzaamheid van Christus, - dat wij in die dag gerechtvaardigd zullen worden. Wij zijn alleen een geheel, alleen volmaakt in Christus. Maar ach, mijn broede

rs, wanneer onze heiligmaking tot verkrijging van rechtvaardigheid in die dag te kort schiet, hoeveel te minder zullen dit dan onze wereldse deugden doen. Indien uw braafheid en onberispelijkheid genoeg zijn om uw naaktheid te bedekken, en u welbehaaglijk te maken in de ogen Gods, waarom betaamde het dan Christus alle gerechtigheid te vervullen, als een zekerheid in de plaats van zondaren? Waarom biedt Hij dan aan, arme zondaren te maken rechtvaardigheid Gods in Hem? Waarom zegt Hij van Zijn verlost: "Gij was volmaakt door Mijn heerlijkheid, die Ik op u gelegd had?" (Ezech. 16: 14).

II. Ik besluit uit deze tekst, *dat aardse deugden een mens op weg naar de hel kunnen vergezellen.*

Ik wens met alle eerbied en met alle zachtmoedigheid over dit verschrikkelijke punt te spreken. Iemand, die van de hel spreekt, moest het doen met tranen in zijn ogen. Maar ach, broeders, is het niet duidelijk, dat, indien de liefde van aardse ouders en rechtschapenheid tot aardse meesters bestaanbaar is met algehele goddeloosheid op aarde, deze eigenschappen ook bestaanbaar zijn met de algehele goddeloosheid van de hel? Wie van u herinnert zich niet de geschiedenis van de rijke man en Lazarus? Toen de rijke man zijn ogen ophief in de hel, zijnde in de pijn, en toen hij Abraham bad Lazarus te zenden om het uiterste van zijn vinger in het water te dopen, en zijn tong te koelen, - welke was toen de enige begeerte, welke in zijn boezem opwelde, en het gebed van zijn lippen deed vloeien? Was het niet liefde tot zijn broeders? "Ik bid u dan, vader, dat gij hem zendt tot mijns vaders huis: want ik heb vijf broeders; dat hij hun dit betuige, opdat ook zij niet komen in deze plaats van de pijniging." (Lukas 16: 27).

Ach, mijn broeders, heft deze ene tekst niet een vreselijk gordijn op van de onzichtbare wereld van jammeren? Openbaren deze woorden u niet enige eeuwige smarten, van welke u nooit gedroomd hebt? Er zal broederlijke liefde in de hel zijn. Die verzengende vlammen verteren geenszins dit bestanddeel van ons bestaan. Maar, o, het zal ons geen blijdschap, maar veeleer smart geven. De liefde van kinderen zal daar zijn; maar ach! welk een foltering zal het zijn, als de liefhebbende moeder daar haar kinderen ontmoet, met welker zielen zij geen medelijden had, - haar kinderen, die zij nooit tot Jezus bracht; haar kinderen voor welke zij niet bad, en welke zij niet leerde bidden! Wie zal de ontmoeting beschrijven tussen een liefhebbende vrouw en haar beminde man in een eeuwige hel? Zij, die nooit tezamen baden, noch de een voor de ander, - zij, die elkaar in hun overtuiging stijfden, - zij, die elkaar versterkten en aanmoedigden in hun zonde! ach, mijn vrienden, wanneer deze, de tederste en beste eigenschappen van onze natuur, zulke sterke folteringen zullen worden, wat zullen dan onze kwade eigenschappen zijn?

Ik wens nu nog een woord te richten tot diegenen onder ons, die er op rekenen zalig te worden, omdat ze menen rechtschapen en braaf zijn. O, dat u heden mag overtuigd worden door de Schrift en het gezond verstand, dat deze, wanneer u buiten Christus bent, en derhalve geen vrede hebt met God, slechts uw goddeloosheid vergroten en onuitsprekelijke kwellingen voor u in de hel zullen worden. Wanneer dus zelfs onze deugden ons veroordelen, wat zullen dan onze zonden doen? Wanneer de goddeloze zo'n vreselijke verdoemenis tegemoet gaat, waar zal de openbare zondaar verschijnen?

Maar er is een Fontein geopend in Sion, tot welke beiden, de goddeloze en de zondaar, mogen toetreden, en indien u slechts overtuigd wilt worden om te geloven dat u niet meer of minder bent dan een van deze verloren schepsels, dan weet ik wel dat ge u haasten zult om u te baden in die verzoenende wateren. Maar indien u nog langer het lied wilt aanheffen van uw uitmuntende hoedanigheden, - uw rechtschapenheid, uw oprechtheid, uw kinderlijke en ouderlijke liefde, uw nauwgezetheid om ieder het zijne te geven, uw lust tot weldadigheid, - en u wilt niet overtuigd worden door de eigen woorden van God, dat hoewel de zoon zijn vader eert, en de knecht zijn heer, deze slechts een donkerder en duivelsere kleur geven aan uw Godvergetenheid en Godverachting; - indien u dit doen wilt, dan kunnen wij ons alleen met droefheid van u afwenden en zeggen: "Hoeren en tollenaars zullen u voorgaan."

Larbert, 22 nov. 1835.

